

यस्मिन्नङ्गे छिन्नेऽपि प्राणी न म्रियते तदध्रुवम् — 'अद्रवं मूर्त्तिमत्स्वाङ्गम्' ॥

परिक्लिश्यमाने च ॥ ५५ ॥

'स्वाङ्गे', 'द्वितीयायाम्' इत्येव । परिक्लिश्यमाने स्वाङ्गवाचिनि द्वितीयान्त उपपदे धातोर्णमुल् प्रत्ययो भवति । परिक्लेशः = सर्वतो विबाधनम्, दुःखनम् । उरःपेषं युद्धयन्ते, उरःप्रतिपेषं युद्धयन्ते । शिरःपेषम्, शिरःप्रतिपेषम् । कृत्स्नमुरः पोडयन्तो युध्यन्ते ।

ध्रुवार्थोऽयमारम्भः ॥

विशिपतिपदिस्कन्दां व्याप्यमानासेव्यमानयोः ॥ ५६ ॥

'द्वितीयायाम्' इत्येव । द्वितीयान्ते उपपदे विश्यादिभ्यो धातुभ्यो णमुल् प्रत्ययो भवति, व्याप्यमाने आसेव्यमाने चार्थे गम्यमाने । विश्यादिभिः क्रियाभिरनवयवेन पदार्थानां संबन्धो व्याप्तिः । तात्पर्यम्=

Indira Pradman
Centre for the Arts

शिरश्चाप्यनित्यमेव, प्राणिनामेवानित्यत्वादत आह—यस्मिन्नङ्ग इति । अयं भावः—विशेषणसामर्थ्यात्प्रकर्ष आश्रीयते, प्रकर्षेण यदध्रुवमिति । प्रकर्षश्च जीवत्यपि प्राणिनि कदाचिद्भाव इति ॥

परिक्लिश्यमाने च' ॥ परिक्लिश्यमान इति । 'क्लिशू विबाधने' इत्येतस्यैतद् रूपम्, न तु 'क्लिश उपतापे' इत्यस्य, परिश्च सर्वतो भाव इत्याह—परिक्लेशः सर्वतो विबाधनमिति ॥

न्यासः

यस्मिन्स्वङ्गे छिन्ने प्राणी म्रियते तद् ध्रुवम्, शिरः प्रभृति । ध्रुवत्वं पुनस्तस्य सदा प्राणिनि सन्निवेशात् ॥

परिक्लिश्यमाने च ॥ परिक्लेशः सर्वतो विबाधनमिति । सर्वतःशब्देन परिशब्दस्यार्थमाचष्टे । विबाधनशब्देनापि क्लिषेधातोः ॥

विशिपतिपदिस्कन्दां व्याप्यमानासेव्यमानयोः ॥ विश्यादिभिः क्रियाभिरिति । आदिशब्देन पत्यादित्रयाणां ग्रहणम् । अनवयवेनेति । साकल्येन । पदार्थानामिति । गेहादीनाम् । तात्पर्यमिति । क्रियाणां पौनःपुन्यमाभीक्ष्ण्यमित्यर्थः ।

आसेवा । द्रव्ये व्याप्तिः, क्रियायामासेवा । गेहानुप्रवेशमास्ते । समासेन व्याप्त्यासेवयोरुक्तत्वात् 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विर्वचनं न भवति । असमासपक्षे तु व्याप्यमानतायां द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनम्, आसेव्यमानतायां तु क्रियावचनस्य । तथा च वक्ष्यति—'सुप्सु वीप्सा, तिङ्क्षु नित्यता' इति ।

गेहंगेहमनुप्रवेशमास्ते । आसेवायाम्—गेहमनुप्रवेशमनुप्रवेशमास्ते । पति—गेहानुप्रपातमास्ते, गेहंगेहमनुप्रपातमास्ते, गेहमनुप्रपातमनुप्रपातमास्ते । पदि—गेहानुप्रपादमास्ते, गेहंगेहमनुप्रपादम्, गेहमनुप्रपादमनुप्रपादम् । स्कन्दि—गेहावस्कन्दमास्ते, गेहंगेहमवस्कन्दम्, गेहमवस्कन्दमवस्कन्दम् ॥

पदमञ्जरी

विशिपतिपदिस्कन्दां व्याप्यमानासेव्यमानयोः ॥ अनवयवेनेति । साकल्येन । पदार्थानामिति । गेहादीनाम् । तात्पर्यमिति । पौनःपुन्यमाभीक्ष्ण्यमित्यर्थः । द्रव्ये व्याप्तिरित्यादिना व्याप्त्यासेवयोर्विषयविभागं दर्शयति । गेहानुप्रवेशमिति । ननु व्याप्तौ वीप्सा गम्यते, आसेवायां च नित्यत्वमिति 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विर्वचनं प्राप्नोति, तत्कस्मान्न भवतीत्याह—समासेनेति । यद्यपि समास एतयोरर्थयोर्न विधीयते, तथापि स्वभावत एतयोस्तेनाभिधानम्, यथा—सप्तपर्वा इति, पर्वगताया वीप्सायाः—पर्वणिपर्वणि सप्त पर्णान्यस्येति । तथा च वक्ष्यतीति । 'नित्यवीप्सयोः' इत्यत्र वक्ष्यति भाष्यकारः । तिङ्क्षु नित्यतेति । उपलक्षणम्, 'अव्ययकृत्सु च' इत्यपि द्रष्टव्यम् ।

न्यासः

द्रव्ये व्याप्तिरित्यादिना व्याप्यमानासेव्यमानयोर्विषयविभागं दर्शयति । यदि व्याप्यमान आसेव्यमाने चार्थे प्रत्ययो भवति, एवञ्च सति तयोरर्थयोरनित्यता वीप्सा च विद्यत इति 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विर्वचनेन भवितव्यम्, तत् कस्मान्न भवति ? इत्याह—समासेनेत्यादि । यद्यपि समासस्तयोरर्थयोर्न विधीयते, तथापि स्वभाव एव तेन तयोरभिधानम् । न हि शब्दैरर्थाभिधानं वाचनिकम्, अपि तु स्वाभाविकमिति पुरस्तादेव प्रतिपादितम् । तथा च वक्ष्यतीति । भाष्यकारः । सुप्सु वीप्सेति वचनाद् 'व्याप्यमानतायां द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनं भवति' इत्युक्तं भवति । तिङ्क्षु नित्यतेति वचनात् 'आसेव्यमानतायां क्रियावचनस्य द्विर्वचनम् भवति' इत्युक्तं भवति ।

गेहंगेहमिति । द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनम् । गेहमनुप्रवेशमनुप्रवेशमिति क्रियावचनस्य ।

व्याप्यमानासेव्यमानयोरिति किम् ? गेहमनुप्रविश्य भुङ्क्ते ।

ननु चाभीक्ष्ये णमुल्विहित एव, आसेवा चाभीक्ष्यमेव, किमर्थं पुनरासेवायां णमुलुच्यते ? क्त्वानिवृत्त्यर्थमिति चेत्, न; इष्टत्वात्तस्य । द्वितीयोपपदार्थं तर्हि वचनम्—उपपदसमासः पक्षे यथा स्यात् । तेन हि सत्युपपदाभावः ॥

अस्यतितृषोः क्रियान्तरे कालेषु ॥ ५७ ॥

‘द्वितीयायाम्’ इत्येव । क्रियामन्तरयति क्रियान्तरः = क्रियाव्यव-

पदमञ्जरी

क्त्वानिवृत्त्यर्थमिति चेदिति । ‘आभीक्ष्ये णमुल् च’ इत्यनेन क्त्वाणमुलौ द्वावपि विहितौ, तत्र विश्यादिभ्यो णमुलेव यथा स्यात्, क्त्वाप्रत्ययो मा भूदित्येवमर्थं पुनर्णमुलुच्यत इति चेदित्यर्थः । दूषयति—नेष्टत्वादिति । इष्यते ह्यासेवायां विशिप्रभृतिभ्यः क्त्वा—गेहमनुप्रविश्यानुप्रविश्यास्त इति । द्वितीयोपपदार्थं तर्हीति । अत्र हि ‘द्वितीयायां च’ इत्यधिकाराद् द्वितीयान्तस्योपपदसंज्ञा लभ्यते, किमर्थं पुनरुपपदत्वमिष्यते ? इत्याह—उपपदसमास इति । ‘तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्’ इति वचनात्पक्ष इत्युक्तम् । तेन हि सत्युपपदाभाव इति । सप्तमीस्थस्य कस्यचिदभावात् ॥

न्यासः

ननु चेत्यादि देश्यं क्त्वानिवृत्त्यर्थमित्यादिना परमतमाशङ्क्य निराकरोति । स्यादेतत्—‘आभीक्ष्ये णमुल् च’ इत्यनेन क्त्वाणमुलौ द्वावपि विहितौ, तत्र यदि विश्यादिभ्यः पुनरासेवायां णमुल् विधीयेत तदा क्त्वाप्रत्ययोऽपि स्यात् । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं पुनर्णमुलुच्यत इति ? एतच्च नास्ति; इष्टत्वात् । इष्यते ह्यासेवायां विशिप्रभृतिभ्यः क्त्वा—गेहमनुप्रविश्यानुप्रविश्यास्त इति । तस्मादयुक्तं तन्निवृत्त्यर्थं पुनर्णमुल्ग्रहणम् ।

द्वितीयान्तोपपदार्थमित्यादि । यदि क्त्वानिवृत्त्यर्थं न प्रयुज्यते तदा द्वितीयान्तस्योपपदसंज्ञार्थं पुनर्वचनम् । अनेन ‘द्वितीयायाञ्च’ इत्यधिकाराद् द्वितीयान्त उपपदे प्रत्ययविधानम् । अतो द्वितीयान्तस्योपपदसंज्ञा लभ्यते । किमर्थं पुनर्द्वितीयान्तस्योपपदत्वमिष्यते ? इत्याह—उपपदसमास इत्यादि । पक्षग्रहणं ‘तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्’ इति विकल्पेन समासविधानात् । स्यादेतत्—तेनापि णमुल्विधाने उपपदसंज्ञा भविष्यतीत्यत आह—तेन हीत्यादि । न हि तेनोपपदसम्बन्धे णमुल् विधीयते; सप्तमीस्थस्य कस्यचिच्छब्दस्याभावात् । तस्मात् तेन णमुल्विधाने सत्युपपदत्वाभाव एव स्यात् ॥

धायकः । क्रियान्तरे धात्वर्थे वर्तमानाभ्यामस्यतितृषिभ्यां द्वितीया-
न्तेषु कालवाचिषूपपदेषु णमुल्प्रत्ययो भवति । द्व्यहात्यासं गाः पाय-
यति, द्व्यहमत्यासं गाः पाययति । त्र्यहात्यासं गाः पाययति, त्र्यह-
मत्यासं गाः पाययति । द्व्यहतर्षं गाः पाययति, द्व्यहं तर्षं गाः पाययति ।
अत्यसनेन तर्षणेन च गवां पानक्रिया व्यवधीयते = विच्छिद्यते । अद्य
पाययित्वा द्व्यहमतिक्रम्य पुनः पाययतीत्यर्थः ।

अस्यतितृषोरिति किम् ? द्व्यहमुपोष्य भुङ्क्ते । क्रियान्तर इति
किम् ? अहरत्यस्येषून् गतः । न गतिर्व्यवधीयते । कालेष्विति

पदमञ्जरी

अस्यतितृषोः क्रियान्तरे कालेषु ॥ 'असु क्षेपणे', 'त्रितृषा पिपासायाम्' ।
क्रियामन्तरयतीति क्रियान्तर इति । व्यवधानवाचिनोऽन्तरशब्दात्तत्करोतीति
णिचि 'कर्मण्यण्' । पाययतीति । पिवतेर्णिचि 'शाच्छासाह्वा' इत्यादिना युक् ।
अत्यसनेनेत्यादि । यच्चाद्य पानं यच्च द्व्यहे गते भविता, तन्मध्यवर्त्तित्वाद्-
त्यसनतर्षणयोः, एतदेव स्पष्टयन्नुदाहरणस्यार्थमाह—अद्य पाययित्वेत्यादि ।

द्व्यहमुपोष्येति । उपपूर्वाद्विसे^{विद्वत्} क्त्वा ल्यप्, यजादित्वात्सम्प्रसारणम्,
'शासिवसिघसीनां च' इति षत्वम्, अत्रोपवासेन भोजनं व्यवधीयते । अह-
रिति । 'कालाध्वनोः' इति द्वितीया । कृत्स्नमहरिषूनृत्यस्य क्षिप्त्वा गत इत्यर्थः ।

न्यासः

अस्यतितृषोः क्रियान्तरे कालेषु ॥ अस्यतितृषोरिति । 'असु क्षेपणे', 'त्रितृषा
पिपासायाम्' । क्रियामन्तरयतीत्यादि । अन्तरं करोतीति 'तत्करोति' इत्यादिना णिच् ।
क्रियामन्तरयति क्रियान्तरः । कर्मण्यण्, णिलोपः । अन्तरशब्दश्चायमिह व्यवधाने
वर्त्तत इति दर्शयन्नाह—क्रियाव्यवधायक इति । पाययतीति 'पा पाने', णिच् ।
'शाच्छा' इत्यादिना युक् । अत्यसनेन तर्षणेन च गवां पानक्रिया व्यवधीयत इति ।
यच्चाद्य पानं यच्च द्व्यहेऽतीते पानं भविता तन्मध्यवर्त्तित्वाद्त्यसनतर्षणयोः । अद्य
पाययित्वेत्यादिना द्व्यहात्यासं गाः पाययतीत्यस्यार्थमाचष्टे । एतदनुसारेणान्यस्याप्यर्थो
गम्यत इति न व्याख्यातः ।

द्व्यहमुपोष्येति । 'वस निवासे', वच्यादिना सम्प्रसारणम्, क्त्वो ल्यवादेशः,
'शासिवसिघसीनाञ्च' इति षत्वम् । अत्रोपवसने भुञ्जिक्रियाव्यवधायके वसिर्वर्त्तते ।
तत्र 'अस्यतितृषोः' इति यदि नोच्येत तदेहापि स्यात् । न गतिर्व्यवधीयत इति । यथा

किम् ? योजनमत्यस्य गाः पाययति । अध्वकर्मकमत्यसनं व्यवधायकम्,
न कालकर्मकम् ॥

नाम्न्यादिशिग्रहोः ॥ ५८ ॥

‘द्वितीयायाम्’ इत्येव । नामशब्दे द्वितीयान्त उपपदे आदिशेर्ग्रहेश्च
धातोर्णमुल्प्रत्ययो भवति । नामादेशमाचष्टे । नामग्राहमाचष्टे ॥

अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्याने कृञः क्त्वाणमुलौ ॥ ५९ ॥

अव्यय उपपदेऽयथाभिप्रेताख्याने गम्यमाने करोतेः क्त्वाणमुलौ
भवतः । ब्राह्मण पुत्रस्ते जातः, किं तर्हि वृषल नीचैः कृत्याचक्षे !

पदमञ्जरी

योजनमत्यस्येति । क्वचित्स्तुन्नादौ पाययित्वा ततो योजनमतिक्रम्य पायय-
तीत्यर्थः ॥

नाम्न्यादिशिग्रहोः ॥ आदिशेर्ग्रहेश्चेति । एतेनाडो दिशि नैव सम्बन्धः, न
प्रहिणेति दर्शयति ॥

अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्याने कृञः क्त्वाणमुलौ ॥ ‘अयथाभिप्रेताख्याने’
इति नवः प्रश्लेषः पश्चान्निर्देशाद्विज्ञायते । अन्यथाऽसन्देहार्थं पूर्वं निर्दिशेत्,
अयथाभिप्रेतशब्दश्चाख्यानक्रियाविशेषणं यथाभिप्रेतं न भवति तथाख्यान
इत्यर्थः । पुत्रजन्म प्रार्थयमानं ब्राह्मणं गत्वा केनचिद्गोपनीयवस्त्रे चैराख्यातम्-
ब्राह्मण पुत्रस्ते जात इति, तममृष्यमाणो ब्राह्मण आह-किं तर्हीति । पुत्रजन्मा-
न्यासः

मूढोदाहरणेऽत्यसनेन तर्पणेन च मध्यवर्तिना पानक्रिया व्यवधीयते, न तथेह गतिः ।
तत्र चाहच्छब्दात् ‘कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे’ इति द्वितीया । सकलस्याह इष्वत्यसनेन
व्यासत्वादिपुशब्दात् कर्मण्येव । योजनमत्यस्य गाः पाययतीति । अत्राध्ववाच्युप-
पदम् । क्वचित् स्तुन्नादौ पाययित्वा योजनमतिक्रम्य पाययतीत्यर्थः । ‘अध्वकर्मकम्’, ‘न
कालकर्मकम्’ इति द्वावपि बहुव्रीही ॥

नाम्न्यादिशिग्रहोः ॥ आदिशेरिति । ‘दिश अतिसर्जने’, आहपूर्वः ॥

अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्याने कृञः क्त्वाणमुलौ ॥ अयथाभिप्रेताख्यान इति ।
यद् यदभिप्रेतमिष्टम् यथाभिप्रेतम्, ‘यथाऽसादृश्ये’ इति वत्सायामव्ययीभावसमासः,
न यथाभिप्रेतमयथाभिप्रेतम् । अप्रियमित्यर्थः । आचक्ष इति । आहपूर्वाक्षिणो लट्,

नीचैःकृत्वा, नीचैःकारम् । उच्चैर्नाम प्रियमाख्येयम् । ब्राह्मण कन्या ते गर्भिणी, किं तर्हि वृषल उच्चैःकृत्याचक्षे, उच्चैः कृत्वा, उच्चैःकारम् । नीचैर्नामाप्रियमाख्येयम् ।

अयथाभिप्रेताख्यान इति किम् ? उच्चैः कृत्वाऽऽचष्टे पुत्रस्ते जात इति । क्त्वाग्रहणं किम्, यावता सर्वस्मिन्नेवात्र प्रकरणे वासरूपेण क्त्वा भवतीत्युक्तम् ? समासार्थं वचनम् । तथा च 'क्त्वा च' इत्यस्मिन्सूत्रे 'तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्' इति वर्तते । णमुलधिकारे पुनर्णमुलग्रहणं तुल्यकक्षत्वज्ञापनार्थम्, तेनोत्तरत्र द्वयोरप्यनुवृत्तिर्भविष्यति ॥

पदमञ्जरी

ख्यानस्य प्रियत्वेऽपि आख्यानप्रकारस्यानभिप्रेतत्वाद्भवत्युदाहरणम्, अत एवायथाभिप्रेताख्यान इत्युक्तम्, न पुनरप्रियाख्यान इति । आचक्ष इति । लट्, 'थासस्से', शपो लुकि 'स्कोः संयोगाद्योः' इति ककारलोपः, 'षढोः कः सि' । उदाहरणेऽयथाभिप्रेताख्यानं दर्शयति—उच्चैर्नामिति । नामशब्दः प्रसिद्धौ, न पुनरिदं ब्राह्मणवाक्यमुक्तमिति 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इत्यत्रेदमुक्तम् । समासार्थं वचनमिति । एतदेवोपपादयति—तथा हीति । 'क्त्वा च' इत्यत्र 'तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्' इति वर्तते, तस्मादनेन यः क्त्वा विहितस्तेनैव पक्षे समासो लभ्यते, न तु समानादिसूत्रविहितेन, न हि तेन तृतीयाप्रभृतिषूपपदेषु क्त्वा विधीयत इत्यर्थः । णमुलग्रहणमनर्थकम्, प्रकृतो ह्यसौ तत्र क्त्वा चेति वक्तव्यम् ? इत्यत आह—णमुलधिकार इत्यादि । तुल्यकक्षत्वम् = तुल्यबलत्वम् । तेनेत्यादि ।

न्यासः

'थासः से', 'स्कोः संयोगाद्योरन्ते च' इति ककारलोपः, 'षढोः कः सि' इति कत्वम्, 'इष्कोः' इति षत्वम् ।

उक्तमिति । कोक्तम् ? 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इत्यत्र । उपपदसमासार्थं वचनमिति च । 'क्त्वा च' इत्यनेन उपपदसमासः पक्षे यथा स्यात् । कस्मात् पुनरनेन यः क्त्वा विहितस्तेन समासो भवति ? यस्तु 'समानकर्तृकयोः' इत्यादिना विहितस्तेन न भवति ? इत्याह—तथा हीत्यादि । 'क्त्वा च' इत्यत्र 'तृतीयाप्रभृतीनि' इत्यनुवर्तते । तस्मादनेन यः क्त्वा विहितस्तेनैव पक्षे समासो भवति, न तु तेन, तृतीयाप्रभृतिषूपपदेषु क्त्वा विधीयते । अथ णमुलग्रहणं किमर्थम्, यावता णमुलनुवर्तत एव, ततः क्त्वा चेति वक्तव्यम् ? इत्याह—णमुलधिकार इत्यादि । तुल्यकक्षत्वं तद्वत् तुल्यबलत्वम् । तेनेत्यादि । शापकस्य प्रयोजनं दर्शयति । यदि क्त्वा चेत्तुच्येत चकारेण यत्नादनुकृष्टो णमुलुत्तरत्र

तिर्यच्यपवर्गे ॥ ६० ॥

तिर्यक्शब्दे उपपदे कृञः क्त्वाणमुलौ प्रत्ययौ भवतः, अपवर्गे गम्यमाने । अपवर्गः = समाप्तिः । तिर्यक्कृत्य गतः, तिर्यक्कृत्वा गतः, तिर्यक्कारं गतः । समाप्य गत इत्यर्थः ।

अपवर्ग इति किम् ? तिर्यक्कृत्वा काष्ठं गतः ।

‘तिर्यचि’ इति शब्दानुकरणम् । न च प्रकृतिवदनुकरणेन भवित-

पदमञ्जरी

यदि तु चकारेण यत्नेन णमुल्लुक्प्येत, उत्तरत्र नानुवर्त्तत; यत्नाभावात् । पुनर्णमुल्लग्रहणे तु द्वन्द्वनिर्दिष्टयोर्द्वयोरप्युत्तरत्रानुवृत्तिः सिद्धा भवति ॥

तिर्यच्यपवर्गे ॥ तिर्यक्कृत्वेति । तिरोऽञ्चतीति ‘ञ्चत्विग्’ इत्यादिना किन्, ‘तिरसस्तिर्यलोपे’ इति तिर्यादेशः । व्युत्पत्तिमात्रं चैतत्, न त्वत्रावयवार्थोऽस्ति, समुदायो ह्ययमपवर्गे वर्त्तते तद्दर्शितम् । समाप्य गत इत्यर्थे इति । तिर्यक्कृत्वेति । अनञ्जु कृत्वा, अग्रतः स्थितं पार्श्वे क्षिप्त्वेत्यर्थः ।

‘तिर्यचि’ इत्ययुक्तोऽयं निर्देशः, भसंज्ञायां सत्याम् ‘अचः’ इत्यकारलोपे तिरश्चीति भवितव्यम् ? अत आह—तिर्यचीति शब्दानुकरणमेतदिति । ‘अच’ इत्यर्थ-
न्यासः

नानुवर्त्तत; यत्नाभावात् । यथा तेन क्त्वाप्रत्ययस्यान्वाचीयमानता विज्ञायेत ततश्चोत्तरत्र तस्याप्राधान्यादनुवृत्तिर्न स्यात् । पुनर्णमुल्लग्रहणे सति सहनिर्देशात् क्त्वाणमुल्लोर्गुणप्रधानभावो न भवतीति द्वयोरप्यनुवृत्तिर्भवति ॥

तिर्यच्यपवर्गे ॥ तिर्यक्कृत्वेति । तिरोऽञ्चतीति ‘ञ्चत्विगादिना किन् । ‘ज्ञलो जशोऽन्ते’ इति चकारस्य जकारे कृते ‘किन्प्रत्ययस्य कुः’ इति कुत्वम्—गकारः, तस्यापि चत्वम्—ककारः, ‘तिरसस्तिर्यलोपे’ इति तिर्यादेशः ।

तिर्यक् कृत्वा काण्डं गत इति । अनञ्जु कृत्वा । पार्वतः कृत्वेत्यर्थः ।

अथ ‘तिर्यचि’ इति कोऽयं निर्देशः, यावता भसंज्ञायां सत्याम् ‘अचः’ इत्यकारलोपे कृते तिरश्चीति भवितव्यमित्यत आह—तिर्यचीत्यादि । सर्वत्र ह्यनुकरणभूतशब्दः शब्दस्वरूपस्यैवानुकरणम् । एतावांस्तु विशेषः—क्वचिच्छब्दपदार्थकस्यानुकरणम्, क्वचिदर्थपदार्थस्येति । तत्रानुकरणमित्येतावति वक्तव्ये शब्दरूपग्रहणं शब्दरूपमात्रस्यार्थरहितस्यैतदनुकरणमिति ज्ञापनार्थम् । तदेतदुक्तं भवति—शब्दपदार्थको यस्तिर्यक्छब्दस्तस्येदमनुकरणम्, न तु स एव । तेन शब्दान्तरत्वादकारलोपो न भवतीति भावः । नन्वेवमपि ‘प्रकृतिवदनुकरणं भवति’ इति भवितव्यमेवात्र प्रकृतिकार्येणाकारलोपेन ? इत्यत आह—न चेत्यादि ।

व्यम्; अनुक्रियमाणरूपविनाशप्रसङ्गात् - 'एतदोऽशू', 'अदसो मात्' इति ॥

स्वाङ्गे तस्प्रत्यये कृभ्वोः ॥ ६१ ॥

तस्प्रत्ययो यतः स्वाङ्गात्तदेवमुच्यते । तस्प्रत्यये स्वाङ्गवाचिन्यु-

पदमञ्जरी

वतोऽजित्यस्य ग्रहणम् । स चार्थो लोकप्रसिद्धो गृह्यते; 'अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्राः लोकविश्रुताः' इति न्यायात् । अतोऽङ्गेः स्वार्थे वर्तमानस्याल्लोपः । एतच्च तत्र स्थितस्य शब्दरूपस्यानुकरणम्, तेनानुकार्येण रूपेणार्थवन्न तु लौकिकार्थेन, तेन लोपाभाव इति भावः । नन्वेवमपि 'प्रकृतिवदनुकरणं भवति' इति लोपः प्राप्नोत्येवात आह—न च प्रकृतिवदनुकरणेन भवितव्यमिति । कस्मादित्याह—अनुक्रियमाणरूपविनाशप्रसङ्गादिति । यादृशं रूपमनुकर्तुमिष्टं तादृशं न प्रतीयेत, लौकिक एव त्वर्थः प्रतीयेतेत्यर्थः । क च यथा प्रकृतिवदनुकरणं भवतीत्याह—एतदोऽशित्यादि । यद्यनुक्रियमाणरूपविनाशोऽपि प्रकृतिवदनुकरणं स्यात्, एतदः, अदस इत्यत्रोभयत्रापि त्यदाद्यत्वादिके प्रकृतिकार्ये सति एतस्य, अमुष्येति रूपं स्यात् । ननु प्रयोजनानुवर्त्ति प्रमाणं तत्तच्छेदलोपः प्राप्नोति कत्तव्य एवायम्? कथम्? 'यत्तदेतेभ्यः' इति त्यदाद्यत्वम्, अस्यवामीयमिति यस्येति लोपः, गवित्ययमाहेत्यवादेशः, पटिति करोतीत्यनुक्रियमाणरूपविनाशो सत्यपि 'अव्यक्तानुकरणस्यात इतौ' इति पररूपत्वं वा भवति । तस्मादुभयथा निर्देशदर्शनात् कचित्प्रकृतिवदनुकरणं भवति, कचिन्नेति वाच्यम् । तथा चास्मिन्नेव सूत्रे भाष्यम्—सौत्रो निर्देश इति ॥

स्वाङ्गे तस्प्रत्यये कृभ्वोः ॥ 'तस्प्रत्यये' इति बहुव्रीहिनिर्देश इत्याह—तस्प्रत्ययो

न्यासः

अत्रैवोपपत्तिमाह—अनुक्रियमाणरूपविनाशप्रसङ्गादिति । यद्यत्र प्रकृतिकार्यं स्यात् ततो यादृशमनुकरणं तिर्यगिति शब्दरूपं तस्य विनाशोऽनुपपत्तिः स्यात् । यादृशमनुकर्तुमिष्टमकृताकारलोपं तादृशं न प्रतीयेतेत्यर्थः । यत एवं प्रकृतिवदनुकरणभावे सत्येष दोष आपतति, ततो नेह प्रकृतिवदनुकरणेन भवितव्यम् । 'प्रकृतिवदनुकरणं भवति' इत्यस्य तु यत्रार्थपदार्थस्यानुकरणं सोऽवकाशो वेदितव्यः । क च यथा प्रकृतिवदनुकरणं भवतीत्याह—एतदोऽशित्यादि । एतदोऽदस इत्युभयमप्येतच्छब्दरूपपदार्थकस्यानुकरणम् । यदि च शब्दपदार्थकस्य यदनुकरणं तस्यापि प्रकृतिभावः स्यात्, तदा त्यदाद्यत्वादिके प्रकृतिकार्ये कृते—एतस्य, अमुष्येति रूपं स्यात् । तस्माद् यथेह प्रकृतिभावो न भवति, तथा तिर्यचीत्यत्रापि ॥

पपदे करोतेर्भवतेश्च घात्वोः क्त्वाणमुलौ प्रत्ययौ भवतः । यथासंख्य-
मत्र नेष्यते; अस्वरितत्वात् । मुखतःकृत्य गतः, मुखतः कृत्वा गतः,
मुखतःकारं गतः । मुखतोभूय तिष्ठति, मुखतो भूत्वा तिष्ठति,
मुखतोभावं तिष्ठति । पृष्ठतःकृत्य गतः, पृष्ठतः कृत्वा गतः, पृष्ठतःकारं
गतः । पृष्ठतोभूय गतः, पृष्ठतो भूत्वा, पृष्ठतोभावम् ।

स्वाङ्ग इति किम् ? सर्वतः कृत्वा गतः । तस्यग्रहणं किम् ?
मुखीकृत्य गतः । मुखीभूय गतः । प्रत्ययग्रहणं किम् ? मुखे तस्यतीति
मुखतः, मुखतः कृत्वा गतः ॥

पदमञ्जरी

यतः स्वाङ्गात्तदेवमुच्यत इति । न च 'किन्प्रत्ययस्य कुः' इतिवत्कदाचित्त-
स्प्रत्ययान्तत्वेन दृष्टे संप्रत्ययतदन्तेऽपि स्वाङ्गं प्रसङ्गः, तस्यप्रत्ययग्रहणसामर्थ्यात् ।
कर्मधारयो वायम्—तस्यप्रत्यये परतः यत्स्वाङ्गं तस्मिन्नुपपदे इति । वृत्तौ तु
वस्तुमात्रं प्रदर्शितम् । यथासंख्यमत्र नेष्यते इति । व्याख्यानात् । मुखत इति ।
आद्यादित्वात्सप्तम्यर्थे तसिः ।

मुखे तस्यतीत्यादि । 'तसु उपक्षये' इत्यस्मान्मुखशब्द उपपदे 'अन्येभ्योऽपि
दृश्यते' इति किप्—मुखतः, 'अत्वसन्तस्य च' इति दीर्घो न भवति; 'अधातोः'
इति प्रतिषेधान् ।

प्रत्ययाप्रत्ययपरिभाषयैवात्राप्रसङ्गात् नार्थः प्रत्ययग्रहणेन ॥

न्यातः

स्वाङ्गे तस्यप्रत्यये कृभ्वोः ॥ यथासंख्यमत्र नेष्यत इति । कथं पुनरिष्यमाणमपि
न भवति, यावता द्वे प्रकृती, प्रत्ययावपि द्वावेवेत्यस्ति यथासंख्यप्राप्तिनिमित्तम् ?
'कृभ्वोः' इति निर्देशाल्लक्षणव्यभिचारचिह्नात् । इह प्रत्यये विधीयमाने 'परश्च' इति
सम्बन्धाद् दियोगलक्षणाया पञ्चम्या भवितव्यम्, तत्र कृभूम्यामिति पञ्चमीनिर्देशे कर्तव्ये
योऽयम् 'कृभ्वोः' इति षष्ठीनिर्देशः स लक्षणव्यभिचारचिह्नम्, तेन यथासंख्याभाव इति
वेदितव्यम् । मुखत इति । 'अपादाने चादीयकहोः' इति तसिः ।

मुखीकृत्येति । अत्र मुखशब्दश्च्यन्तः । 'अभूततद्भावे' इत्यादिना च्विः, 'अस्य
च्वौ' इतीत्वम् । मुखे तस्यतीति । 'तसु उपक्षये', 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति किप्,
इलङ्यादिना मुलोपः, रुत्वविसर्जनीयौ । धातुरत्र तस्यशब्दः, न तु प्रत्ययः । तेन तदन्त
उपदेशे क्त्वाणमुलौ न भवतः, 'समानकर्तृकयोः' इति क्तैव भवति ॥

नाधार्थप्रत्यये च्यर्थे ॥ ६२ ॥

नार्थो धार्थश्च प्रत्ययो यस्मात्स एवमुच्यते । नाधार्थप्रत्यये शब्दे च्यर्थ उपपदे कृत्वोर्धात्वोः क्त्वाणमुलौ प्रत्ययौ भवतः । अनाना नाना कृत्वा गतः नानाकृत्यगतः, नाना कृत्वा गतः, नानाकारं गतः । विना-कृत्यगतः, विना कृत्वा गतः, विनाकारं गतः । नानाभूय गतः, नाना भूत्वा गतः, नानाभावं गतः । विनाभूय गतः, विना भूत्वा गतः, विना-भावं गतः । द्विधाकृत्य गतः, द्विधाकारं गतः, द्विधा कृत्वा गतः । द्विधाभूय गतः, द्विधा भूत्वा गतः, द्विधाभावं गतः । द्वैधंकृत्य गतः, द्वैधं कृत्वा गतः, द्वैधंकारं गतः । द्वैधंभूय गतः, द्वैधं भूत्वा गतः, द्वैधं-भावं गतः ।

प्रत्ययग्रहणं किम् ? हिरूक् कृत्वा । पृथक् कृत्वा ।

पदमञ्जरी

नाधार्थप्रत्यये च्यर्थे ॥ नार्थो धार्थश्चेति । नाधासहचरितोऽर्थो नाधा-शब्दाभ्यामुक्तः, नार्थो यस्य स नार्थः, नार्थार्थ इत्यर्थः । एतेन धार्थो व्याख्यातः । प्रत्ययो यस्मादिति । यदि पञ्चम्यां विग्रहः क्रियते, ततः प्रकृतेरुपलक्षणं नाधार्थ-ग्रहणं स्यादिति सम्प्रत्यतदन्तत्वेऽपि प्रकृतिमात्रे प्रसङ्गः ? न प्रसङ्गः, एवं हि विनञ्सङ्ख्यास्विति वक्तव्यं स्यात्, षष्ठ्या विग्रहः कर्त्तव्यः—नाधार्थः प्रत्ययो यस्य समुदायस्यावयव इति । ल्यब्लोपे वा पञ्चमी व्याख्येया—यं समुदाय-मुद्दिश्य नाधार्थः प्रत्ययो विधीयत इति । विनाकृत्य नानाकृत्येति । 'विनञ्भ्यां नानाञौ नसह' इति नानाञौ । द्विधाकृत्येति । 'सङ्ख्याया विधार्थे धा' । द्वैधं-कृत्येति । 'द्वित्र्योश्च धमुञ्' । हिरूक्पृथक्शब्दौ विनार्थे ।

न्यासः

नाधार्थप्रत्यये च्यर्थे ॥ नार्थो धार्थश्चेति । नाप्रत्ययसहचरितोऽर्थो ना इत्युच्यते, धाप्रत्यय सहचरितश्च धा इति । नाऽर्थो यस्य प्रत्ययस्य स नार्थः, धाऽर्थो यस्य प्रत्ययस्य स धार्थ इति । द्विधाकृत्येति । 'संख्याया विधार्थे धा' । द्वैधं कृत्येति । 'द्वित्र्योश्च धमुञ्' इति धमुञ् । द्वैधाकृत्येति । 'एधाच्च' इत्येधाच् ।

हिरूक् कृत्वा, पृथक् कृत्येति । असति प्रत्ययग्रहणे हिरूक्पृथक्शब्दयोरसहार्थत्वात् नार्थत्वमस्तीति तयोरप्युपपदयोः क्त्वाणमुलौ स्याताम् । पूर्वसूत्रादेव प्रत्ययग्रहणानुवृत्त्या सिद्धे पुनरिह प्रत्ययग्रहणं सुखप्रतिपत्त्यर्थम् । पूर्वकं हि प्रत्ययग्रहणं समासैकदेशत्वाद्

च्यर्थं इति किम् ? नाना कृत्वा काष्ठानि गतः ।

धार्थमर्थग्रहणम्, ना पुनरेक एव—‘विनञ्भ्यां नानाञौ’ इति ॥

तूष्णीमि भुवः ॥ ६३ ॥

तूष्णीशब्द उपपदे भवतेर्धातोः क्त्वाणमुलौ प्रत्ययौ भवतः ।
तूष्णींभूय, तूष्णीं भूत्वा, तूष्णींभावम् । भूग्रहणं कृञो निवृत्त्यर्थम् ॥

पदमञ्जरी

नाना कृत्वा काष्ठानि गत इति । पूर्वमेव नाना सन्ति काष्ठान्यन्यत्र कृत्वा गत इत्यर्थः । धार्थमर्थग्रहणमिति । बहवो हि धार्थाः प्रत्ययाः, तत्रास्त्यर्थग्रहणे प्रत्ययस्यैव ग्रहणं स्यात्, नान्येषाम् ; तदर्थानामर्थग्रहणे तु तेषामपि भवति । यद्वाधादेशो धार्थः ‘धमुञ्जन्तात्स्वार्थे ङदर्शनम्’ इति तदर्थमर्थग्रहणम्—द्वैधकृत्य द्वैधकारं द्वैधभूय द्वैधभावमिति । धमुञ्जादीनां तु स्थानिवद्भावादेव सिद्धं तद्विधौ ध इत्यधिकारेणादेशपक्षस्याश्रयणात् । अथ नार्थमप्यर्थग्रहणं कस्मान्न भवतीत्यत आह—ना पुनरेक एवेति । ननु च नाप्रत्ययावपि द्वौ भवतः—निरनुबन्धकः, सानुबन्धकश्चेति, तत्रास्त्यर्थग्रहणं निरनुबन्धकस्यैव ग्रहणं स्यात्, नेतरस्य ? एवं मन्यते—तन्त्रावृत्त्येकशेषाणामन्यतमस्याश्रयणात्तस्यापि भविष्यति ॥

Centre for

न्यासः

यत्नानुवृत्तं स्यात् । नाना कृत्वा काष्ठानि गत इति । च्यर्थोऽत्र नास्ति; प्रकृत्यन्यावस्थाया अविवक्षितत्वात् । धार्थमर्थग्रहणमिति । धाप्रत्ययोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तः । धार्था हि प्रत्यया बहवः, तत्रास्त्यर्थग्रहणे धाप्रत्ययस्यैव ग्रहणं स्यात्, नान्येषां तदर्थानाम् । अर्थग्रहणे तु सति तेषामपि ग्रहणं भवति । अथ नार्थमप्यर्थग्रहणं कस्मान्न भवति ? इत्याह—ना पुनरेक एवेति । अर्थग्रहणं हि तत्र क्रियते यत्र बहवो ब्राह्माः सम्भवन्ति, नाप्रत्ययस्त्वेक एव, तस्य चार्थग्रहणमन्तरेण सिध्यतीति न तदर्थमर्थग्रहणम् । ननु च धमुञ्जादीनामपि स्थानिवद्भावादेव धाग्रहणेन ग्रहणं भविष्यति, अतो धार्थमप्यर्थग्रहणमयुक्तम् ? नैष दोषः; अघादेशोऽपि धार्थप्रत्ययोऽस्ति, ‘धमुञ्जन्तात् स्वार्थे ङदर्शनम्’ इति वचनात् । तस्माद्धार्यमर्थग्रहणं कर्तव्यम् ।

वयं तु ब्रूमः—नार्थमप्यर्थग्रहणं कर्तव्यमेव । तथा हि—द्वौ नाप्रत्ययौ; एको निरनुबन्धकः, द्वितीयः सानुबन्धकः । तत्रास्त्यर्थग्रहणे ‘निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्य’ इति नाप्रत्ययस्यैव ग्रहणं स्यात्, न सानुबन्धकस्य नात्र । अर्थग्रहणे तु सति तस्यापि ग्रहणं भवति ॥

तूष्णीमि भुवः ॥ ननु च स्वाङ्गे तत्प्रत्यये ‘कृभ्वोः’ इत्यतो भूग्रहणमनुवर्त्तत एव, तत् किमर्थं भुव इतीहोच्यते ? इत्याह—भूग्रहणमित्यादि । पूर्वं हि भूग्रहणं कृञा

अन्वच्यानुलोम्ये ॥ ६४ ॥

अन्वक्शब्द उपपदे भवतेर्धातोरानुलोम्ये क्त्वाणमुलौ भवतः ।
आनुलोम्यम् = अनुलोमता, अनुकूलत्वम्, परिचित्तानुविधानम् ।
अन्वग्भूयास्ते । अन्वग्भूत्वाऽऽस्ते । अन्वग्भावमास्ते ।

आनुलोम्य इति किम् ? अन्वग्भूत्वा तिष्ठति ॥

शकधृषज्ञागलाघटरभलभक्रमसहार्हास्त्यर्थेषु तुमुन् ॥ ६५ ॥

शकादिषूपपदेषु अस्त्यर्थेषु वा धातुमात्रात्तुमुन् प्रत्ययो भवति ।
अक्रियार्थोपपदार्थोऽयमारम्भः । शक्नोति भोक्तुम् । धृष्णोति भोक्तुम् ।
जानाति भोक्तुम् । ग्लायति भोक्तुम् । घटते भोक्तुम् । आरभते
भोक्तुम् । लभते भोक्तुम् । प्रक्रमते भोक्तुम् । सहते भोक्तुम् ।

पदमञ्जरी

अन्वच्यानुलोम्ये ॥ अन्वग्भूयेति । अग्रतः पार्श्वतः पृष्ठतो वाऽनुकूलो
भूत्वाऽऽस्ते इत्यर्थः । अन्वग्भूत्वेति । पृष्ठतो भूत्वेत्यर्थः । अनुकूलोऽननुकूल इति
शब्देन न स्पृश्यते ॥

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

शकधृषज्ञागलाघटरभलभक्रमसहार्हास्त्यर्थेषु तुमुन् ॥ अत्रानन्तरेणास्तिशब्दे-
नैवार्थशब्दः सम्बद्धयते, शकधृषज्ञानां घटाहयोश्च पृथगुपादानात्, तदाह—
शकादिषूपपदेषु अस्त्यर्थेषु वेति । तुमुन् प्रत्ययो भवतीति । भावे । अक्रियार्थो-
पपदार्थ आरम्भ इति । 'क्रियार्थोपपदे तुमुन्बुलौ' इत्यादिनैव सिद्धत्वात् ।
तत्र तावत् शक्नोति भोक्तुम्, धृष्णोति, जानातीति भोजने प्रावीण्यं गम्यते ।

न्यासः

सम्बद्धम्, अतस्तदनुवृत्तौ तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात्; अतस्तन्निवृत्त्यर्थं पुनरिह भूग्रहणम् ॥

अन्वच्यानुलोम्ये ॥ अन्वचीति निर्देशस्तिर्यचोत्यनेन व्याख्यातः । अन्वग्भूयेति ।
पूर्ववत् किनि कृते तदन्तस्य जश्त्वे कुत्वे च रूपम् । अन्वग्भूत्वेति । अनुचरो भूत्वा
तिष्ठतीत्यर्थः ॥

शकधृषज्ञागलाघटरभलभक्रमसहार्हास्त्यर्थेषु तुमुन् ॥ ननु च 'तुमुन्बुलौ
क्रियायां क्रियार्थायाम्' इत्येवं शकादिषूपपदेषु तुमुन् सिद्धः, तत् किमर्थोऽयमारम्भ
इत्याह—अक्रियार्थोऽयमारम्भ इति । अक्रियार्थेष्वपि शकादिषु तुमुन् यथा स्यादित्येव-
मर्थोऽयमारम्भः । न हि शक्नोति भोक्तुमित्यादौ क्रियार्थोपपदं गम्यते । किं तर्हि ?
अर्थान्तरम्, अन्वदेव । इह तावच्छक्नोति भोक्तुम्, उत्सहते भोक्तुम्, जानाति

अर्हति भोक्तुम् । अस्त्यर्थेषु खल्वपि—अस्ति भोक्तुम् । भवति भोक्तुम् । विद्यते भोक्तुम् ॥

पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु ॥ ६६ ॥

पर्याप्तिः = अन्यूनता । पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषूपपदेषु घातोस्तुमुन् प्रत्ययो भवति । पर्याप्तो भोक्तुम् । अलं भोक्तुम् । भोक्तुं पारयति ।

पर्याप्तिवचनेष्विति किम् ? अलं कृत्वा । अलमर्थेष्विति किम् ? पर्याप्तं भुङ्क्ते ।

पदमञ्जरी

ग्लायति भोक्तुमिति । तत्राशक्तिः । घटतेऽर्हतीति योग्यता । आरभते प्रक्रमत इति । भुजेरेवाद्यावस्था । लभते भोक्तुमिति । अप्रत्याख्यातं भोजनं लभते इत्यर्थः । उत्सहते भोक्तुमिति । भोजने व्याप्रियत इत्यर्थः । अस्ति भोक्तुमिति । भोजनमस्तीत्यर्थः । प्रवीणो भोक्तुम्, कुशलो भोक्तुम्, पटुर्भोक्तुमित्यादौ पर्याप्तिविवक्षायामुत्तरसूत्रेण तुमुन् भवति ॥

पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु ॥ पर्याप्तिः = अन्यूनता, परिपूर्णतेत्यर्थः । अन्यूनता च द्विधा सम्भवति—भोजनस्य प्रभूततया वा, भोक्तुः समर्थतया वा, अतः सामर्थ्येनालमर्थेन विशिनष्टि । अलमर्थेषु पर्याप्तिवचनेष्विति । पर्याप्तो भोक्तुमिति । भोजने न न्यूनीभवति समर्थ इत्यर्थः । पर्याप्तमिति । प्रभूतमित्यर्थः ।

न्यासः

भोक्तुमिति प्रावीण्यं गम्यते । ग्लायति भोक्तुमिति तदशक्तता गम्यते, घटयति भोक्तुम्, अर्हति भोक्तुमिति तद्योग्यतामात्रम् । आरभते भोक्तुम्, प्रक्रमते भोक्तुमिति भुजेरेवाद्यावस्थानक्रियान्तरम् । लभते भोक्तुमिति अप्रत्याख्यानम् । अस्ति भोक्तुमित्यादौ सम्भवमात्रम् ॥

पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु ॥ पर्याप्तिरन्यूनतेति । परिपूर्णतेत्यर्थः । अलमर्थविशिष्टेष्विति । यद्यपि भूषणादयोऽलमर्थाः, तथापि पर्याप्तिवचने सामर्थ्यमेव सम्भवतीति तदेव गृह्यते । प्रयोगदर्शनार्थबोधेन व्याख्यानतो वा । तेनालमर्थविशिष्टेष्वित्ययमर्थो भवति । यद्येवम्, सामर्थ्येष्वित्येवं कस्मान्नोक्तम् ? नैवं शक्यम् ; एवं ह्युच्यमाने सामर्थ्येन भुङ्क्ते, बलेन भुङ्क्त इत्यादावपि स्यात् । यथान्यासे तु न दोषः ; न ह्यत्र पर्याप्तिर्दृश्यते । किं तर्हि ? सामर्थ्यमात्रम् ।

अलं कृत्वेति । प्रतिषेधवचनोऽत्रालंशब्दः । 'अलंखल्वोः' इत्यादिना क्त्वा । पर्याप्तं भुङ्क्ते इति नात्र सामर्थ्यं विवक्षितम्, किं तर्हि ? पर्याप्तिमात्रम् । अन्यूनं भुङ्क्ते इति । प्रभूतं भुङ्क्त इत्यर्थः ।

पूर्वसूत्रे शकिग्रहणमनलमर्थम् — शक्यमेवं कर्तुमिति ॥

कर्त्तरि कृत् ॥ ६७ ॥

पदमञ्जरी

शक्यमेवं कर्तुमिति । सुकरमेतदित्यर्थः । सम्भवमात्रं वाऽत्र विवक्षितम्—
सम्भवत्येवंविधस्य करणमिति ॥

कर्त्तरि कृत् ॥ किमर्थमिदमुच्यते ? कर्त्तरि कृद्वचनमनादेशे स्वार्थविज्ञानात् ।
यत्र वचनेनार्थो निर्दिश्यते तत्र प्रत्यासत्त्या प्रकृत्यर्थ एव प्रत्ययो भवति,
तद्यथा—‘गुप्तिज्जिह्वः सन्’, ‘यावादिभ्यः कन्’ इति, एवमिमे कृतः स्वार्थे स्युः,
स्वार्थे मा भूवन् कर्त्तरि स्युरिति । ननु च यमिच्छति स्वार्थे, आह तं भावे घञ्
भवतीति ? तन्नियमार्थं भविष्यति—घञेव भावे नान्यः कृदिति । अस्ति
ह्येतस्मिन्सूत्रे घञित्येतावत्सूत्रं कर्त्तव्यम्—धातोर्घञ् भवतीति, तत्रानिर्दिष्टार्थ-
त्वाद्भाव एव घञ् भविष्यतीति; ततः ‘पदरुजविश’ इति द्वितीयं सूत्रं कर्त्तव्यम्,
ततश्च ‘भावे’ इति न कर्त्तव्यम्, क्रियमाणं तु नियमार्थं भविष्यति—घञेव
भावे नान्यः कृदिति, ततश्चान्यः कृदात्वार्थक्षिप्ते कर्त्तरि भविष्यति । स्यादेतत्—
कर्मादीनामपि धात्वर्थेनाक्षेपात्तेष्वपि कृतः स्युरिति ? न; ‘घः कर्मणि ष्टून्’,
‘करणाधिकरणयोर्युट्’, ‘दाशगान्धौ सम्प्रदाने’, ‘भीमादयोऽपादाने’ इत्यत्र
‘ष्टूनेव कर्मणि नान्यः’ इत्यादिको नियमो विज्ञास्यते । यद्येकं कर्मादि नियतं

न्यासः

यदि पर्याप्तवचनेष्वलमर्थेषु तुमुन् विधीयते, अनेनैव सिद्धत्वात् पूर्वसूत्रे शकिग्रहणं
किमर्थम् ? इत्यत आह—पूर्वसूत्र इत्यादि । शक्यमेव कर्तुमिति । नात्रालमर्थो
विवक्षितः, किं तर्हि ? सौकर्यम् । सुकरमेतदित्यर्थः । यथाविध्यस्य सम्भवमात्रं
विवक्षितम्, सम्भवत्येवंविधस्य करणमित्यर्थः ॥

कर्त्तरि कृत् ॥ किमर्थमिदम् ? कर्त्तरि तृजादयो यथा स्युः । क तर्हि स्युः ?
अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे । ननु च स्वार्थे यत्र प्रत्ययमिच्छति तत्र भावग्रहणं करोति,
यथा—घञादिविधौ भाव इति, न चैते घञादयः स्वार्थे भवन्ति, किं तर्हि ? तस्य
धर्मे सिद्धताख्ये; तथा लकारादिविधौ ‘लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः’ इत्यत्र
सूत्रे लकारा अपि नैव स्वार्थे विधीयन्ते, किं तर्हि ? तस्य धर्मे साध्यताख्ये ? यद्यपि
घञादीनां लकारानाञ्च भावे विधानम्, तथापि शब्दशक्तिस्वाभाव्यादेशे विषयविभागो
लभ्यते । घञादीनां हि धात्वर्थस्य सिद्धतामेवाभिधातुं सामर्थ्यम्, लकाराणां
साध्यतामेव । तदेवं यदनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्ति तस्मात् तृजादयोऽपि तत्रैव
भवेयुः, अतः कर्तयैव ते यथा स्युरित्येवमर्थमिदमारभ्यते ।

पदमञ्जरी

प्रत्ययास्त्वनियता इति कारकान्तरेऽपि ष्टूनादयः स्युः ? नैष दोषः; एकमिदं वाक्यम्—धः कर्मणि ष्टूनि, तेन च कर्मणि विधीयमानः कथं कारकान्तरेऽपि स्यात् ! द्वितीयोऽपि वा नियमो विज्ञास्यते—कर्मण्येव ष्टूनि, एवं सर्वत्र । य इदानीमतोऽन्यः प्रत्ययः शेषः सोऽन्तरेणापि वचनं कर्त्तर्येव भविष्यति । ‘कर्त्तरि भुवः खिष्णुचखुकञौ’ ‘कर्त्तरि चर्षिदेवतयोः’ इत्युभयत्रापि करणनिवृत्त्यर्था कर्त्तृश्रुतिर्विध्यैवेति खिष्णुजादिषु कर्त्तृनियमो न भविष्यति । तदेव तर्हि प्रयोजनम्—स्वार्थे मा भूवन्निति ? ननु चोक्तम्—‘भावे इति नियमो विज्ञास्यते’ इति ? स्वार्थादन्यः स भावो धात्वर्थस्य सिद्धता नाम । शुद्धे स्वार्थे कृतः स्युः, लः कर्मणि च भावे चेति । अयं तर्हि नियमो भविष्यति—ल एव भावे इति ? नायं नियमः शक्यो विज्ञातुम्, कर्त्तृकर्मणोर्निर्देशेन निर्दिष्टार्थत्वात् लकाराः स्वार्थे न स्युः, ‘अकर्मकेभ्यः’ इति च वक्ष्यामीत्येवमर्थमेतत्स्यात् । अतः सुष्ठूक्तम्—कर्त्तरि कृद्वचनमनादेशे स्वार्थविज्ञानादिति ।

अत्र च द्वैधम्—एतद्वाक्यनिरपेक्षैः स्वैर्विधायकैर्वाक्यैर्विहितानां कृतां पश्चादेनेनार्थ आदिश्येत ? कृदुत्पत्तिवाक्यानां वायं शेषः स्यात्—ण्वुल्लुचौ कर्त्तरि नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः कर्त्तरीति ? तत्राप्ये पक्षे यथानेन तृजादीनामर्थ आदिश्यते, तथा ख्युनादीनामप्यादिश्येत; विशेषानुपादानात् । ततश्चैतेऽप्यनेन कर्त्तरि च स्युः, स्वेपु स्वेपु विधिवाक्येषु करणादीनामप्युपादानात्करणादिषु च । ननु च ख्युनादिषु करणादिरर्थो विशेषविहितत्वात् कर्त्तृश्च बाधको भविष्यति ? न; नानावाक्यत्वात् । इह ‘दधि ब्राह्मणेभ्यो दीयतां तक्रं कौण्डिन्याय’ इति अभिन्नकालत्वादेकं वाक्यं विशिष्टदानस्य प्रतिपादकमिति तत्रेण दधि बाध्यते । यदा तु पूर्वाह्णे ब्राह्मणभोजनप्रकरणे ‘दधि ब्राह्मणेभ्यो दीयताम्’ इत्युच्यते, अपराह्णे तु ‘तक्रं कौण्डिन्याय दीयताम्’ इति, न तदा बाध्यबाधकभावः । तथास्मिन्पक्षेऽपि कालभेदेन वाक्यद्वयोच्चारणाद्वाध्यबाधकभावो न लभ्यते ।

न्यासः

अत्र च द्वैधम्—कृदुत्पत्तिवाक्यानामयं शेषो वा स्याद्—ण्वुल्लुचौ कर्त्तरि, नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः कर्त्तरीति ? अर्थादेशो वा ? निरपेक्षैः स्वैः स्वैर्विधायकैर्वाक्यैर्विहितानां कृतां पश्चादेनेनार्थ आदिश्येत—ये न लक्षणांतरैः कृतो विहितास्ते कर्त्तरि वाच्ये भवन्तीति । तत्र यदि द्वितीयः पक्ष आश्रीयेत ततो यथा तृजादीनामनेनार्थ आख्यायते, तथा ख्युनादीनामपि; विशेषानुपादानात्, ततस्तेऽपि कर्त्तरि स्युः । स्वेपु विधिवाक्येषु करणादीनामुपादानात् करणादिष्वपि । यद्यप्येकस्य प्रत्ययस्य कर्त्तरि करणे च युगपद्वृत्तिर्न सम्भवति, तथापि वचनसामर्थ्यात् पर्यायेण कर्त्तरि करणे च स्युरिति ।

कृत्संज्ञकाः प्रत्ययाः कर्तरि कारके भवन्ति । कृदुत्पत्तिवाक्याना-
मयं शेषः । तत्र येष्वर्थनिर्देशो नास्ति तत्रेदमुपतिष्ठते, अर्थाकाङ्क्षत्वात् ।
न ख्युन्नादिवाक्येषु, साक्षादर्थनिर्देशे सति तेषां निराकाङ्क्षत्वात् ।
कारकः । कर्ता । नन्दनः । ग्राही । पचः ॥

पदमञ्जरी

तस्माद् दुष्ट एवायं पक्ष इति द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह—कृदुत्पत्तिवाक्यानामयं शेषः
स्यादिति । प्रागुक्तो दोषस्तदवस्थ एव ? तत्राह—येष्वित्यादि । कुत एतदित्याह—
अर्थाकाङ्क्षत्वादिति । येषु वाक्येष्वर्थो न निर्दिश्यते तान्यर्थाकाङ्क्षाणि ।
तथा हि—‘ण्वुल्लृचौ भवतः’ इत्युक्तेऽर्थविषया आकाङ्क्षा जायते—कैतौ
भवत इति ? ‘कर्तरि कृत्’ इत्यस्याकाङ्क्षा भवति—कः कृत् कर्तरि भवतीति ?
अतस्तृजादिविध्यनुपस्थाने शेषशेषिणोरुभयोरप्याकाङ्क्षापूतये ततस्तत्रैवोपतिष्ठत
इत्यर्थः । ख्युन्नादिवाक्येष्विति । उपतिष्ठत इत्यनुषङ्गः । कारणमाह—साक्षादर्थ-
निर्देशे सति तेषां निराकाङ्क्षत्वादिति । न च रक्तपटन्यायेनाकाङ्क्षोत्थापनेनो-
पस्थानं युज्यते; स्वत एव साकाङ्क्षे तृजादिविध्यनुपस्थानेन शेषस्यापि चरि-
तार्थत्वात् । रक्तः पटो भवतीत्यत्र तु पटो भवतीत्यस्य निराकाङ्क्षत्वेऽपि रक्त-
पदार्थस्य साकाङ्क्षत्वादाकाङ्क्षोत्थापनेनान्वयः । न च विदेशस्थानां कथमेक-
वाक्यत्वमिति वाच्यम् ; शास्त्रे विदेशस्थानामप्यवान्तरवाक्यानामाकाङ्क्षावशा-
देकवाक्यत्वदर्शनात् । यथा—द्वितीयेऽध्याये लुगुच्यते, तस्य चतुर्थषष्ठयोरलुग-
पवादः ‘गोत्रेऽलुगचि’, ‘अलुगुत्तरपदे’ इति ॥

न्यासः

तस्माद् दुष्टोऽयं पक्ष इति प्रथमं पक्षमाश्रित्याह—कृदुत्पत्तिवाक्यानामित्यादि । अनेन
तेषामस्य चैकवाक्यतामाह । यद्येवम्, ख्युन्नादिवाक्येष्वप्यनेनोपस्थातव्यम्—तेषामप्ययं
शेष इति कृत्वा, ततश्चास्मिन्नपि पक्षे द्वितीये पक्षे भावी दोषः स्यात् ? इत्यत आह—
तत्र येष्वित्यादि । तत्रैव हेतुमाह—अर्थाकाङ्क्षत्वादिति । शेषो हि तेषां भवति
यान्यपरिसमाप्तत्वादर्थमाकाङ्क्षन्ति, नान्येषाम् । अतो येषु वाक्येष्वर्थो नादिश्यते
तेषामेव साकाङ्क्षत्वात् शेषोऽयं युक्तः । तृजादीनामेव विधायकानि वाक्यान्यर्थानादे-
शादर्थाकाङ्क्षाणि । तथा हि—‘ण्वुल्लृचौ भवतः’ इत्युक्तेऽर्थविशेषाकाङ्क्षा भवति—कैमौ
भवत इति । तस्मात् तेषामेवायं शेष इति तेष्वेवोपतिष्ठते । न ख्युन्नादिवाक्येष्विति ।
उपतिष्ठते इति । प्रकृतेनैव सम्बन्धः । साक्षादित्यादि । अनुपस्थाने कारणम् ।
ख्युन्नादिवाक्यान्यर्थाकाङ्क्षाणि न भवन्ति, तेषु करणादीनामर्थानां साक्षान्निर्देशात् ।
तस्मान्न तेषामयं शेष इति न तेषूपतिष्ठते, अतो न भवत्येष दोषप्रसङ्गः ॥

भव्यगेयप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्लाव्यापात्या वा ॥ ६८ ॥

भव्यादयः शब्दाः कर्तरि वा निपात्यन्ते । 'तयोरेव कृत्यक्त-
खलर्थाः' इति भावकर्मणोः प्राप्तयोः कर्ता च वाच्यः पक्षे उच्यते । भव-
त्यसौ भव्यः, भव्यमनेनेति वा । गेयो माणवकः साम्नाम्, गेयानि
माणवकेन सामानीति वा । प्रवचनीयो गुरुः स्वाध्यायस्य, प्रवचनीयो
गुरुणा स्वाध्याय इति वा । उपस्थानीयोऽन्तेवासी गुरोः, उपस्थानीयः
शिष्येण वा गुरुः । जायतेऽसौ जन्यः, जन्यमनेनेति वा । आप्लवते
ऽसावाप्लाव्यः, आप्लाव्यमनेनेति वा । आपतत्यसावापात्यः । आपा-
त्यमनेनेति वा ॥

लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः ॥ ६९ ॥

'लः' इत्युत्सृष्टानुबन्धं सामान्यं गृह्यते, प्रथमाबहुवचनान्तं चैतत् ।

पदमञ्जरी

भव्यगेयप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्लाव्यापात्या वा ॥ भव्य इति । 'अचो यत्',
गुणः, 'वान्तो यि प्रत्यये' इति वान्तादेशः । गेयो माणवकः साम्नामिति ।
एतेन 'कै गै शब्दे' इत्यस्येदं निपातनम्, न 'गाङ् गतौ' इत्यस्येति दर्शयति ।
एतच्च निपातनाल्लभ्यते । 'ईद्यति' इतीत्वम् । जन्य इति । 'अचो यत्' इत्यत्र
'तकिशसिचतियतिजनीनामुपसङ्ख्यानम्' इति वचनाद्यत् । आप्लाव्य इति ।
'ओरावश्यके' । आपात्य इति । 'ऋहलोर्ण्यत्' ॥

लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः ॥ 'लः' इति लङ्लटोरकारानुबन्धयोः
सामान्येन ग्रहणमेकवचनं चेति शङ्कामपाकरोति—ल इत्युत्सृष्टानुबन्धसामान्यमेकं
न्यासः

भव्यगेयप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्लाव्यापात्या वा ॥ भव्यादिषु गेयप्रवच-
नीयोपस्थानीयाः सकर्मकाः । तेन तेषां कर्मणि प्राप्ते कर्तरि च निपातनम् ।
शेषाणामकर्मकाणां भावे कर्तरि च । भव्य इति । 'अचो यत्', गुणः, 'धातोस्तन्नि-
मित्तस्यैव' इत्यवादेशः । गेय इति । 'ईद् यति' इतीत्वम्, गुणः । साम्नामिति ।
कर्मणि कृद्योगलक्षणा षष्ठी । उपस्थानीय इति । अनीयर् । जन्य इति । 'अचो यत्'
इत्यत्र 'तकिशसिचतियतिजनीनामुपसङ्ख्यानम्' इति यत् । आप्लाव्य इति । प्लवतेः
'ओरावश्यके ण्यत्', वृद्धिः, पूर्ववदावादेशः । आपात्य इति । 'ऋहलोर्ण्यत्' ॥

लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः ॥ पूर्वसूत्रेण कृतसंशकत्वाल्लकारः कर्तर्येव

लकाराः कर्मणि कारके भवन्ति, चकारात्कर्तरि च । अकर्मकेभ्यो धातुभ्यो भावे भवन्ति, पुनश्चकारात्कर्तरि च । गम्यते ग्रामो देवदत्तेन । गच्छति ग्रामं देवदत्तः । अकर्मकेभ्यः—आस्यते देवदत्तेन । आस्ते देवदत्तः । सकर्मकेभ्यो भावे न भवन्ति ॥

पदमञ्जरी

गृह्यत इति । प्रथमाबहुवचनं चैतदिति । सामान्यस्यैकत्वेऽपि 'जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचनम्' । अथादेशापेक्षया षष्ठ्येकवचनं कस्मान्नाश्रीयते—लः लस्य य आदेश इति, यथा—'लः परस्मैपदम्' इति ? उच्यते; एवं विज्ञायमाने लादेशानामनेनार्थो निर्दिश्येत, ततश्चास्मिष्यस्य लकारस्यार्थो न निर्दिष्टः स्यात्, लुगन्नादेशः । न चाभावरूपस्य तस्यार्थादेशनं युज्यते, ततश्चासौ 'कर्तरि कृत्' इति कर्तर्येव स्यात् । ननु च तस्य 'आमः' इति लुकापहारे सत्यनुप्रयोगे ये लादेशास्तैरेव भावादीनामभिव्यक्तिर्भविष्यति ? नैतदस्ति; यदा ह्यास्मिष्यो लकारः कर्तर्येवेति स्थितम्, तदा विरोधाद्भावकर्मवाचिप्रत्ययपरोऽनुप्रयोगो नैव प्राप्नोति, श्रुतस्यैव च संबन्धोपपत्तावादेश इत्यध्याहारो न युक्तः । तस्मात्प्रथमाबहुवचनान्तमेव युक्तम् । तत्र द्विविधो लकारः—तिङ्भावी, अतिङ्भावी च । तत्र तिङ्भाविनः कृत्संज्ञानिपेधात् 'कर्तरि कृत्' इत्यस्यानुपस्थानात्स्वार्थे भावे विधानं प्राप्नोति, अतिङ्भाविनस्तु 'कर्तरि कृत्' इति वचनात्कर्तर्येव साधुत्वं प्राप्नोति, न भावकर्मणोः—आस्यमानं शय्यमानमित्यादाविति वचनमिदमारभ्यते ।

ननु च भावकर्मणोरात्मनेपदं विधीयते, शेषात्कर्तरि परस्मैपदम्, ततश्च लकारस्य भावकर्मकर्तारोऽर्था अनुमास्यन्ते । यद्वा लकारस्य प्रयोगेऽसमवायादान्यासः

प्राप्नोति, न भावकर्मणोः, अतस्तयोरपि यथा स्यादित्येवमर्थमिदमारब्धम् । ल इत्युत्सृष्टानुबन्धकमित्यादि । लडादीनां दशानां लकाराणां विशेषकराननुबन्धानुत्सृज्य 'लः' इति सामान्यं गृह्यते । प्रथमाबहुवचनान्तश्चैतदिति । पञ्चमीषष्ठ्येकवचनाशङ्कां निराकरोति । पञ्चम्यां ह्यस्यां लकारात् परो यस्तस्यैवार्थो निर्दिष्टः स्यात्, ततश्च कर्तर्येव लकारः स्यात्, षष्ठ्यामेवास्यामानन्तर्यलक्षणा विज्ञायेत । तथा च लकारस्य योऽनन्तरस्तस्यैवार्थनिर्देशः स्यात्, ततश्च स एव दोषो यः पञ्चम्याम् । अत्राप्यादेशापेक्षया षष्ठी विज्ञायते ? एवमपि लकारादेशानामनेनार्थो निर्दिश्येत इत्ययमेव विषयार्थो न निर्दिष्टः स्यात् । ननु च लकारस्य प्रयोग एव नास्ति, तत् कथं तस्यैव कर्त्रादयोऽर्थाः ? सामर्थ्यात् तदादेशानामेतेऽर्था विज्ञास्यन्त इत्यदोषः । सकर्मकेभ्यो भावे न भवन्तीति । अकर्मकेभ्य इति वचनात्; अन्यथा हि तदनर्थकं स्यात् ॥

तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः ॥ ७० ॥

तयोरेव भावकर्मणोः कृत्यसंज्ञकाः कखलर्थाश्च प्रत्यया भवन्ति ।
एवकारः कर्तुरपकर्षणार्थः ।

पदमञ्जरी

देशानामेव तेऽर्था भविष्यन्ति, नार्थ एतेन ? इत्याशङ्क्याह—सकर्मकेभ्यो भावे न भवन्तीति । अनारभ्यमाण एतस्मिन्यथा भावे विधीयमाना घञादयः सकर्मकेभ्योऽपि भावे भवन्ति—ओदनस्य पाकः, सूत्रस्य कृतिरिति, तथा ‘भावकर्मणोः’ इत्यनेन भावे आत्मनेपदं सकर्मकेभ्योऽपि स्यात्, ततश्च पच्यते यवागूं देव-दत्तेनेति प्रयोगः प्राप्नोति, अतः ‘भावे चाकर्मकेभ्यः’ इति वक्ष्यामीत्यय-मारब्धः । अथ तत्रैव ‘भावकर्मणोरकर्मकात्’ इत्युच्यते, तत्राकर्मकग्रहणं कर्तव्यं स्यात्, ननु चेहापि क्रियते ? इहावश्यं कर्तव्यम्—‘तयोरेव कृत्यक्तखलर्था भावे चाकर्मकेभ्यः’ इति, तस्मात्सकर्मकेभ्यो भावे मा भूदित्येवमर्थमयमारम्भ इति स्थितम् । किं चाम्विषयस्य लकारस्यार्थादेशनार्थमपीदं वक्तव्यम् ; इतरथा पूर्वोक्तदोषप्रसङ्गादित्यलमियता ॥

तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः ॥ तयोर्भावकर्मणोरिति । पूर्वसूत्रे साक्षात् श्रुतयो-
र्भावकर्मणोस्तच्छब्देन परामर्शः, न चकारेण संनिधापितस्य कर्तुरिति भावः ।
अत एवोत्तरसूत्रे पुनः ‘कर्तरि च’ इत्युक्तम् । यदि ह्यनन्तरवाक्ये चकारेण
संनिधापितस्य कर्तुर्भावस्य चात्र प्रत्यवमर्शः स्यात् तत्र कर्तृग्रहणमनर्थकं स्यात् ;
कर्तर्यनेनैव सिद्धत्वात् । एवकार इत्यादि । कृत्वात्कर्तरि कृत्याः प्राप्ता एव-
कारेण कर्तुरेवकृष्यन्ते = व्यावर्त्यन्ते । ननु च तत्क्रौण्डिन्यन्यायेन न कर्तुरप-

न्यासः

तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः ॥ तयोरेव भावकर्मणोरिति । एतेन ‘तयोः’ इत्यनेन
‘भावकर्मणोः’ इत्यस्य प्रत्यवमर्श इति दर्शयति । ननु चानन्तरसूत्रे द्वे वाक्ये—‘लः कर्मणि
भवन्ति कर्तरि च’ इत्येकं वाक्यम्, ‘भावे चाकर्मकेभ्योऽपि भवन्ति कर्तरि च’ इति द्विती-
यम्, तत्रानन्तरवाक्यश्रुतयोः कर्तुर्भावयोरेव तयोरित्यनेन प्रत्यवमर्शो युक्तः ? नैष दोषः ;
यद्यमुत्तरसूत्रे ‘कर्तरि च’ इति करोति, ततोऽवसीयते—भावकर्मणोरेव प्रत्यवमर्श इति ।
यदि भावकर्त्रोरेव प्रत्यवमर्शः स्यात्, कर्तृग्रहणमनर्थकं स्यात् ; कर्तर्यनेनैव सिद्धत्वात् ।
एवं हि तत्र वक्तुं युक्तं स्यात्—कर्मणि चेति, कर्मणि केनचिदप्राप्तः स्यात् । यदा
पुनरिह भावकर्मणोः प्रत्यवमर्शस्तदा युक्तं कर्तरिग्रहणम्, कर्तर्यप्राप्ते यथा स्यात् ।
यथाप्राप्तं भावकर्मणोः । तस्माद् भावकर्मणोरेव प्रत्यवमर्शो युक्तः । एवकार इत्यादिना
एवकारस्य व्यवच्छेद्यं दर्शयति । अपकर्षणार्थः = निवृत्त्यर्थः ।

कृत्याः कर्मणि—कर्तव्यः कटो भवता । भोक्तव्य ओदनो भवता ।
भावे—आशितव्यं भवता । शयितव्यं भवता ।

क्तः कर्मणि—कृतः कटो भवता । भुक्त ओदनो भवता । भावे —
आसितं भवता । शयितं भवता ॥

खलर्थाः कर्मणि—ईषत्करः कटो भवता । सुकरः । दुष्करः । भावे—
ईषदाढ्यंभवं भवता । स्वाढ्यंभवं भवता । 'भावे चाकर्मकेभ्यः' इत्यनु-
वृत्तेस्सकर्मकेभ्यो भावे न भवन्ति ॥

आदिकर्मणि क्तः कर्तरि च ॥ ७१ ॥

आदिकर्मणि यः क्तो विहितः स कर्तरि भवति । चकाराद्यथाप्राप्तं
भावकर्मणोः । आदिभूतः क्रियाक्षण आदिकर्म, तस्मिन्नादिकर्मणि भूत-

पदमञ्जरी

कर्षो भविष्यति, यथा 'वडवाया वृषे वाच्ये' इत्यत्र वक्ष्यते—अपत्ये
प्राप्तस्ततोऽपकृष्य वृषे विधीयते, अपत्ये त्वणेव भवति इति ? सत्यम् ; न्याय-
प्राप्त एवाथ एवकारेणानूद्यते ।

शयितमिति । 'निष्ठा शीङ्घ्विदिमिदिक्विद्विधृषः' इत्यकिच्चाद्गुणो भवति ।
भावे चाकर्मकेभ्य इति वर्त्तत इति । वयं तु ब्रूमः—एवकारः कर्तुरपकर्षणाय
न कर्तव्य इत्युक्तम्, तस्यात्रोपयोगः—ययोर्भावकर्मणोर्लकार उक्तस्तयोरेवान्यूनान-
तिरिक्तयोः कृत्यादयो भवन्तीति । यदि च सकर्मकेभ्यो भावे स्युस्तयोस्तादृश-
योरेव तु न कृताः स्युरिति ॥

आदिकर्मणि क्तः कर्तरि च ॥ आदिकर्मणीति । कर्मधारयः, कर्मशब्दश्च
क्रियावचन इत्याह—आदिभूतः क्रियाक्षण आदिकर्मिति । साधनकर्म तु न गृह्यते,
आदिशब्देन विशेषणात् । बहूनां समवाये आदिमध्यान्तभावः, साधनकर्म कत्वे-

न्यासः

शयितमिति । 'निष्ठा शीङ्' इत्यादिना क्त्विप्रतिषेधाद् गुणः ।

ईषत्करः, सुकर इति । 'ईषदुःसुषु' इत्यादिना खल ।

ईषदाढ्यंभवमिति । अत्रापि 'कर्तृकर्मणोश्च भूकृजोः' ॥

आदिकर्मणि क्तः कर्तरि च ॥ आदिकर्मणीति । आदिश्चासौ कर्म चेति
विशेषणसमासः । क्रियाक्षण इति । एतेन कर्मशब्दोऽत्र क्रियां कर्माचष्टे, न साधनं
कर्मैति दर्शयति । कुतः पुनरेतदवसितम्—क्रियां कर्माचष्टे इति ? आदिशब्देन विशेष-
णात् । बहूनां क्रियाक्षणानामादिमध्यान्तभावे सत्यनादिभूतक्रियाक्षणव्यवच्छेदादादिभूतो यः

त्वेन विवक्षिते यः को विहितस्तस्यायमर्थनिर्देशः । प्रकृतः कटं देवदत्तः,
प्रकृतः कटो देवदत्तेन, प्रकृतं देवदत्तेन । प्रभुक्त ओदनं देवदत्तः,
प्रभुक्त ओदनो देवदत्तेन, प्रभुक्तं देवदत्तेन ॥

गत्यर्थकर्मकश्लिषशीङ्स्थासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च ॥ ७२ ॥

गत्यर्थेभ्यो धातुभ्योऽकर्मकेभ्यः श्लिषादिभ्यश्च यः क्तः स कर्तरि
भवति । चकाराद्यथाप्राप्तं च भावकर्मणोः । गतो देवदत्तो ग्रामम्,
गतो देवदत्तेन ग्रामः, गतं देवदत्तेन । अकर्मकेभ्यः — ग्लानो भवान् ।
ग्लानं भवता । आसितो भवान् । आसितं भवता । श्लिष-उपश्लिष्टो
गुरुं भवान्, उपश्लिष्टो गुरुर्भवता, उपश्लिष्टं भवता । शीङ्-उप-

पदमञ्जरी

मेवेति किं तत्रादिशब्देन । तस्मिन्नादिकर्मणि भूतत्वेन विवक्षित इति । एतेन
'निष्ठा' इत्यनेनैवाधिकर्मणि क्तः सिद्धः, न पुनरादिकर्मणि निष्ठा वक्तव्येति दर्श-
यति । आद्ये हि क्रियाक्षणे भूते समूहस्वरूपोपादेकदेशे समूहे चेति न्यायाद्वा
धात्वर्थ एव भूतो भवतीति युक्त एव क्तः । प्रकृतः कटं देवदत्त इति । प्रारब्ध-
वानित्यर्थः । प्रकृतं देवदत्तेनेति । अत्र कर्मणोऽविवक्षितत्वेन धातोरकर्मकत्वा-
द्भाव एव क्तः । एवं प्रभुक्तं देवदत्तेनेत्यत्रापि ॥

न्यासः

क्रियाक्षणस्तदादिकर्मेति युक्तं प्रतिपादयितुम् । आदिग्रहणेन साधनं कर्म त्वेकमेवेत्यादि-
शब्देन विशेषयितुं न शक्यते; आदेरनादिभूतत्वापेक्षत्वादादिशब्दस्य तत्राप्रवृत्तिः,
व्यवच्छेद्याभावात् । आदिकर्मणि च 'भूते' इत्यनुवर्तमाने 'निष्ठा' इत्यनेनैव विहित इति
दर्शयन्नाह—तस्मिन्नित्यादि । आद्यो यः क्रियाक्षणः स परिनिष्पन्नत्वाद् भूतो भवतीति
युक्ता तस्य भूतत्वेन विवक्षितता । प्रकृतः कटं देवदत्त इति । कर्तरि क्तः । तेनैव
कर्ताभिहित इति देवदत्तशब्दात् तृतीया न भवति । कर्मणस्त्वनभिहितत्वात् कटशब्दाद्
द्वितीया भवत्येव । प्रकृतः कटो देवदत्तेनेति । अत्र कर्मणि क्तः । तेनैव कर्मणोऽ-
भिहितत्वाद् द्वितीया न भवति । कर्तुरनभिहितत्वाद् देवदत्तशब्दात् तृतीया भवत्येव ।
प्रकृतं देवदत्तेनेति । भावे क्तप्रत्ययः । सर्वत्र प्रशब्द आदिकर्म द्योतयति । ननु
चादिभूतक्रियाक्षणकाले कटोऽनभिनिर्वृत्त एव भवति, कटकारणभूता एव वीरणादयस्त-
दानीं सन्ति, न च तदवस्थः कटः, तत् कथं प्रकृतः कट इति भूतकालेन प्रकृतशब्देन
क्तस्य सामानाधिकरण्यम् ? आद्येन क्रियाक्षणेन यो वीरणादीनां विशेष आहितस्तत्र
तादर्थ्यात् कटशब्दो वर्तते, स च भूत एवेत्यदोषः ॥

शयितो गुरुं भवान्, उपशयितो गुरुर्भवता, उपशयितं भवता । स्था-
 उपस्थितो गुरुं भवान्, उपस्थितो गुरुर्भवता, उपस्थितं भवता ।
 आस-उपासितो गुरुं भवान्, उपासितो गुरुर्भवता, उपासितं भवता ।
 वस-अनूषितो गुरुं भवान्, अनूषितो गुरुर्भवता, अनूषितं भवता ।
 जन-अनुजातो माणवको माणविकाम्, अनुजाता माणवकेन माण-
 विका, अनुजातं माणवकेन । रुह - आरूढो वृक्षं भवान्, आरूढो
 वृक्षो भवता, आरूढं भवता । जीर्यति-अनुजीर्णो वृषलीं देवदत्तः,
 अनुजीर्णा वृषली देवदत्तेन, अनुजीर्णं देवदत्तेन ।

श्लिषादयस्सोपसर्गास्सकर्मका भवन्ति, तदर्थमेषामुपादानम् ॥

दाशगोघ्नौ संप्रदाने ॥ ७३ ॥

दाशगोघ्नौ शब्दौ संप्रदाने कारके निपात्येते । 'दाशृ दाने',
 ततः पचाद्यच् । स कृत्संज्ञकत्वात्कर्तरि प्राप्तः, संप्रदाने निपात्यते ।

पदमञ्जरी

गत्यर्थकर्मकश्लिषशीङ्स्थासवनरुहजीर्यतिभ्यश्च ॥ अनूषित इति । 'वसति
 क्षुधोरिट्' । अनुप्राप्य जातोऽनुजातः । एवमनुजीर्णः । सकर्मकेभ्यः कर्माविव-
 क्षायां भावे क्तः ॥

दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने ॥ गोघ्न इति । अत्र दानपूर्वके हनने हन्तिर्वर्तते ।

न्यासः

गत्यर्थकर्मकश्लिषशीङ्स्थासवनरुहजीर्यतिभ्यश्च ॥ उपस्थित इति ।
 'द्यतिस्यतिमास्थामिति किति' इतीत्वम् । अनूषित इति । वच्यादिना संप्रसारणम्,
 'वसतिक्षुधोः' इतीट्, 'शासिवसिधसीनाञ्च' इति षत्वम् । अनुजात इति । 'जनसनखनां
 सञ्जलोः' इत्यात्वम् । आरूढ इति । 'हो ढः', 'झपस्तथोद्धोऽघः' इति घत्वम्,
 'ष्टुना ष्टुः', 'ढो ढे लोपः', 'ढूलोपे पूर्वस्य' इति दीर्घः । अनुजीर्ण इति । 'जू
 वयोहानौ', 'ऋत इद्धातोः' इतीत्वम्, 'हलि च' इति दीर्घत्वम्, 'रदाभ्याम्' इत्यादिना
 नत्वञ्च ।

ननु च श्लिषादीनामकर्मकत्वादेव सिध्यतीति तत् किमर्थमेषां ग्रहणमित्याह—
 श्लिषादय इत्यादि । तदर्थमिति । सकर्मकार्थमित्यर्थः ।

दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने ॥ गोघ्न इति । स एव हन्तेः पचाद्यच् । सम्प्रदानेऽच्
 निपात्यते, उपधालोपश्च । अथ वा—टक् प्रत्ययो निपात्यते, उपधालोपश्च 'गमहन'

दाशन्ति तस्मै इति दाशः । आगताय तस्मै दातुं गां घनन्तीति गोघ्नः,
अर्वाहोऽतिथिः । टगत्र निपात्यते । निपातनसामर्थ्यादिव गोघ्न ऋत्वि-
गादिरुच्यते, न तु चण्डालादिः । असत्यपि च गोहनने तस्य योग्यतया
गोघ्न इत्यभिधीयते ॥

भीमादयोऽपादाने ॥ ७४ ॥

भीमादयः शब्दा अपादाने निपात्यन्ते । उणादिप्रत्ययान्ता एते,
'श्याधूसूभ्यो मक्' भियण्वक्च' इत्येवमादयः । 'ताभ्यामन्यत्रोणादयः'

पदमञ्जरी

अर्वाहं इति । अर्घः = मधुपर्कः, तदङ्गत्वेन गोहननं विहितम् । एतावद् गोर-
लम्भनस्थानम्—अतिथिः, पितरः, विवाहश्चेति । यदि सम्प्रदाने गोघ्न इति
निपात्यते चाण्डालादेरपि तेनाभिधानं प्राप्नोति, अस्मै अपि ह्यागताय गां
दातुमर्हन्ति सुहृदादयः ? अत आह—निपातनसामर्थ्यादिति । असत्यपि चेति ।
यथाऽपचन्नपि योग्यतया 'पाचकः' इत्युच्यते, तथेहापीत्यर्थः ॥

भीमादयोऽपादाने ॥ उणादिप्रत्ययान्ता एत इति । बाहुल्यादेतदुक्तम्,
प्रस्कन्दनप्रपतनयोरप्यौणादिकृत्वात् । ताभ्यामन्यत्रोणादय इति पर्युदासे प्राप्त
इति । यद्यप्यसत्यस्मिन्सूत्रेऽपादानस्य प्रकृतत्वात्ताभ्यामिति निर्देशो नोपपद्यते

न्यासः

इत्यनेनैव सिद्धः, 'हो हन्तेः' इत्यादिना कृत्वम् । यदि संप्रदाने 'गोघ्नः' इति निपात्यते,
ततश्चाण्डालादेरपि तेनाभिधानं प्राप्नोति; यस्मात् तस्मै अपि ये ह्यागताय गां दातुं
घ्नन्ति तेऽपि मुकृत इत्यत आह—निपातनसामर्थ्यादित्यादि । यथैव ह्यत्र निपातन-
सामर्थ्यात् किञ्चिदलाक्षणिकं कार्यं लभ्यते तथार्थविशेषोऽपि । तस्माद् यद्यपि 'गोघ्नः'
इत्यविशेषेण निपात्यते, तथापि विशिष्टस्यैव । तेन ऋत्विगादेरभिधानम्, नान्यस्य
चाण्डालादेः । यदा तर्हि तस्मै दातुं गौर्न हन्यते तदा तस्य गोघ्न इत्यभिधानं न
प्राप्नोतीत्यत आह—असत्यपीत्यादि । यथा ह्यपचन्नपि योग्यतया पाचक इत्युच्यते,
तथाऽसत्यपि गोहनने गोघ्न इति ॥

भीमादयोऽपादाने ॥ उणादिप्रत्ययान्ता एत इति । उणादयः प्रत्यया येषां ते
तथोक्ताः । के पुनस्त उणादयः प्रत्ययाः ? इत्यत आह—श्याधूसूभ्यो मगित्यादि ।
आदिशब्देन मङ्कनादीनां ग्रहणम् । यदि तर्ह्युणादिप्रत्यया एते, एवं सत्युणादिप्रत्ययानां
रुदिशब्दात् क्रियाकारकसम्बन्धाभावादपादाने वृत्तिर्न सम्भवत्येव ? नैष दोषः;
रुदिशब्देऽपि केषाञ्चित् क्रियाकारकसम्बन्धोऽस्त्येव, यथा—तैलपायिकादिषु । अतोऽ-

इति पर्युदासे प्राप्ते निपातनमारभ्यते । भोमः । भीष्मः । भयानकः ।
वरुः । चरुः । भूमिः । रजः । संस्कारः । संक्रन्दनः । प्रपतनः ।
समुद्रः । स्रुचः । स्रुक् । खलतिः ।

ताभ्यामन्यत्रोणादयः ॥ ७५ ॥

उणादयः शब्दाः ताभ्यामपादानसंप्रदानाभ्यामन्यत्र कारके
भवन्ति । कृत्वात् कर्तयेव प्राप्ताः कर्मादिषु कथ्यन्ते । 'ताभ्याम्' इति
संप्रदानार्थः प्रत्यवमर्शः, अन्यथा ह्यपादानमेव पर्युदस्येत; अनन्त-
रत्वात् । कृषितोऽसौ कृषिः । तनित इति तन्तुः । वृत्तमिति वर्त्म ।
चरितं चर्म ॥

पदमञ्जरी

तथाप्ययमर्थस्तावत्तत्र वक्तव्यः—ततोऽपादानाच्चान्यत्रोणादय इति, ततश्च
स्यादेव पर्युदास इत्यर्थः ॥

ताभ्यामन्यत्रोणादयः ॥ ननु च 'अन्यत्रोणादयः' इत्यप्युक्ते प्रकृतत्वादेव
ताभ्यामन्यत्रेति विज्ञास्यते ? अत आह—संप्रदानार्थ इति । कृषित इत्यादिना
कर्मणि वृत्तिं दर्शयति । अत्रेडागमश्चिन्त्यः । एवं तनित इत्यत्रापि ।

केचिदाहुः—'यस्य विभाषा' इतीदृप्रतिषेधोऽनित्यः, कृतिनृत्योरीदि-
त्करणान् । तद्धि 'श्रीदितो निष्ठायाम्' इतीदृप्रतिषेधार्थं क्रियते तत्र 'सेऽसिचि

न्यासः

देक्ष्यमेतत् । ताभ्यामित्यादि । ननु चासत्यस्मिन् सूत्रे ताभ्यामित्येष निर्देशो नोपपद्यते;
अपादानस्याप्रकृतत्वात्, तत् कुतः पर्युदासस्य प्रसङ्गः ? नैष दोषः; अर्थकथनमेतत् ।
अस्मिन् ह्यसति तत्रैवं सूत्रं कर्तव्यम्—ततोऽपादानाच्चान्यत्रोणादय इति । तथा च
यदीदं नोच्येत, तदा स्यादेव पर्युदासः ॥

ताभ्यामन्यत्रोणादयः ॥ अथ किमर्थं ताभ्यामित्यनेन संप्रदानापादानप्रत्यवमर्शः
क्रियते, एतावदेव वक्तव्यम्—अन्यत्रोणादय इति, प्रकृतत्वादेव हि तयोस्ताभ्यामन्य-
त्रोणादयो विज्ञास्यन्ते ? अत आह—संप्रदानप्रत्यवमर्शार्थमित्यादि । अन्यथा
हीत्यादि । यदि 'ताभ्याम्' इत्यनेन तयोः प्रत्यवमर्शां न क्रियत इत्यर्थः । अनन्तरत्वादि-
त्यादि । 'अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वा' इति न्यायादपादानस्यैव पर्युदासः
स्याद्, यदि ताभ्यामिति निर्देशो न क्रियेत । कृषिरिति । इह कृष्यादिभ्यः' इतीक् ।
तन्तुरिति । 'सितनिगमिमसिच्यविधाञ्कृशिभ्यस्तुन्' इति तुन् । चर्मैति । मनिन् ॥

क्तोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः ॥ ७६ ॥

ध्रौव्यार्थाः = अकर्मकाः, प्रत्यवसानार्थाः = अभ्यवहारार्था इति स्वनिकायप्रसिद्धिः । ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यो यः क्तो विहितः सोऽधिकरणे भवति । चकाराद्यथाप्राप्तं च-ध्रौव्यार्थेभ्यः कर्तृभावाधिकरणेषु, गत्यर्थेभ्यः कर्तृकर्मभावाधिकरणेषु, प्रत्यवसानार्थेभ्यः कर्मभावाधिकरणेषु । ध्रौव्यार्थेभ्यस्तावत्-आसितो देवदत्तः, आसितं तेन, इदमेषामासितम् । गत्यर्थेभ्यः-यातो देवदत्तो ग्रामम्, यातो देवदत्तेन ग्रामः, यातं देवदत्तेन, इदमेषां यातम् । प्रत्यवसानार्थेभ्यः-भुक्त ओदनो देवदत्तेन, देवदत्तेन भुक्तम्, इदमेषां भुक्तम् ॥

कथं भुक्ता ब्राह्मणाः, पीता गाव इति ? अकारो मत्वर्थीयः-भुक्तमेषामस्ति, पीतमेषामस्तीति ।

पद्मञ्जरी

कृति' इति विभाषितेदत्वादेव 'यस्य विभाषा' इतीदप्रतिषेधो भविष्यतीति किमीदित्करणेन ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

अपर आह—चुरादावदन्तौ कृषितनी पठितव्याविति ॥

क्तोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः ॥ स्वनिकायप्रसिद्धिरिति । यथा यूपचषालादयो याज्ञिकानामेव प्रसिद्धास्तथा वैयाकरणानां निकाये एषां प्रसिद्धिः । निघण्टुषु तु अभ्यवहारपर्यायतया प्रत्यवसानशब्दस्य पाठो वैयाकरणप्रसिद्धिमूलः । इदमेषामासितमिति । 'अधिकरणवाचिनश्च' इति षष्ठी ।

कथमित्यादि । कर्तरि निष्ठां मन्यमानस्य प्रश्नः । अकारो मत्वर्थीय इति । अर्शआदेराकृतिगणत्वादच् प्रत्यय इत्यर्थः ।

न्यासः

क्तोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः ॥ ननु च नेयं लोके प्रसिद्धिः—ध्रौव्यार्था अकर्मकाः, प्रत्यवसानार्था अभ्यवहारार्था इति, तत् कथमयमर्थो लभ्यते ? इत्यत आह—स्वनिकायप्रसिद्धिरिति । स्वनिकायः = वैयाकरणसङ्घः, तत्रेयं प्रसिद्धिः । कर्तृभावाधिकरणेष्विति । कर्तरि 'गत्यार्थाकर्मक' इत्यादिना, भावे 'तयोरेव' इत्यादिना । कर्तृकर्मभावाधिकरणेष्विति । कर्तरि पूर्ववत् । भावकर्मणोस्तु 'तयोरेव' इत्यादिना । कर्मभावाधिकरणेष्विति । भावकर्मणोः 'तयोरेव' इत्यादिना । इदमेषामिति । 'अधिकरणवाचिनश्च' इति षष्ठी ।

लस्य ॥ ७७ ॥

‘लस्य’ इत्ययमधिकारः । अकार उच्चारणार्थः । लकारमात्रं स्थानित्वेनाधिक्रियते । यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामो लस्येत्येवं तद्वेदितव्यम् । किं चेदं लस्येति ? दश लकारा अनुबन्धविशिष्टा विहिता अर्थविशेषे कालविशेषे च, तेषां विशेषकराननुबन्धानुत्सृज्य यत्सामान्यं तद

पदमञ्जरी

इह द्विर्गत्यर्थाकर्मकग्रहणं च क्तग्रहणं च क्रियते, सकृदेव तु शक्यं कर्तुम्, कथम् ? एवं वक्ष्यामि—‘क्त्वोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः, ततो गत्यर्थाकर्मकेभ्यः कर्तरि च, चकारादधिकरणे च, अनुवृत्ताच्चकाराद्यथाप्राप्तं च, ततः श्लिषशीङ्स्थासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च, कर्तरीत्येव, एतेभ्यश्च कर्तरि क्तो भवति चकाराद्यथाप्राप्तं च, अधिग्रहणग्रहणं तु नात्रानुवर्तते, योगविभागकरणसामर्थ्यात्, तत आदिकर्मणि च कर्तरि क्तो भवति चकाराद्यथाप्राप्तं च, ततो दाशगोघ्नावित्यादि ? तथा तु न कृतमित्येव ॥

लस्य ॥ अकार उच्चारणार्थ इति । नानुबन्धः, अन्यथा लङ्लोटोरेव ग्रहणं स्यात् ; ततश्च परस्मैपदानां णलादयः, ‘लोटो लङ्वत्’, ‘एरुः’ इत्यादिकार्यविधानमनुपपन्नं स्यात् ; लिङ्लोटोस्तिवादीनामभावात् । लकारमात्रं स्थानित्वेनाधिक्रियत इति । ननु चेत्संज्ञायां लोपः प्राप्नोति ? वचनसामर्थ्यात्सत्यामपीत्संज्ञायां लोपो न भविष्यति । एवमपि लिट्स्वरः प्राप्नोति ? णलो लिट्करणं ज्ञापकम्—न लादेशेषु लिट्स्वरो भवतीति । किञ्चेदमिति । लकारमात्रस्य ग्रहणं

न्यासः

कथमित्यादि । भुक्ता ब्राह्मणाः पीता गाव इति । कर्तरि निष्ठा, अन्यथानभिहितत्वात् कर्तृब्राह्मणशब्दाद् गोशब्दाच्च कर्तरि तृतीया स्यात् । न प्रत्यवसानार्थेभ्यः केनचित् कर्तरि क्तो विहितः, तत् कथमेतौ प्रयोगावुपपद्येते ? इत्याह—मत्वर्थीयोऽकार इति । अर्शआदित्वात् । अथ गत्यर्थाकर्मकादिसूत्रादनन्तरमिदं कस्मान्न पठ्यते, एकः एवं सति गुणो भवति, द्विः क्तग्रहणं न कर्तव्यं भवति । तदेवं वक्तव्यम्—आदिकर्मणि कः कर्तरि च, ततः श्लिषशीङ्स्थासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च, ततोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्य इति, एवञ्च द्विः क्तग्रहणं गत्यर्थाकर्मकग्रहणञ्च न कर्तव्यं भवति ? अशक्यमेवं वक्तुम् ; एवं ह्युच्यमाने यथा ध्रौव्यार्थेभ्यः कर्तरि क्तो भवति, तथा प्रत्यवसानार्थेभ्योऽपि स्यात्, स च नेष्यते । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ॥

लस्य ॥ अकार उच्चारणार्थ इति । एतेनानुबन्धशङ्कां निराकरोति । अनुबन्धे ह्यस्मिन्नकारानुबन्धविशिष्टयोरेव लङ्लोटोर्ग्रहणं स्यात्, नान्येषां लिङादीनाम् ।

गृह्यते । षट्ठितः, चत्वारो डितः । अक्षरसमाम्नायवदानुपूर्व्या कथ्यन्ते ।
लट् । लिट् । लुट् । लृट् । लेट् । लोट् । लङ् । लिङ् । लुङ् ।
लृङ् । इति ॥

अथ लकारमात्रस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति—लुनाति, चूडाल
इति ? धात्वधिकारोऽनुवर्तते, कर्त्रादयश्च विशेषकाः ॥

तिप्तस्झिसिप्थस्थमिब्वस्मस्तातांझथासाथांध्वमिड्वहिमहिङ् ॥ ७८ ॥

पदमञ्जरी

प्राप्नोतीति मन्यमानस्य प्रश्नः । ‘धात्वधिकारोऽनुवर्तते’ इति वक्ष्यमाणाभिप्राये-
णाह—दश लकारा इति । अक्षरसमाम्नाये ययानुपूर्व्याऽकारादयः, तदानुपूर्वी-
विशिष्टैरकारादिभिरनुबन्धैः कथ्यन्ते; न तु विधानक्रमेणेत्यर्थः ।

लकारमात्रस्य ग्रहणं कस्मान्न प्राप्नोतीति । विशेषानुपादानात्प्राप्नोत्येवेति
भावः । वर्णग्रहणेषु चार्थवद्ग्रहणपरिभाषा न प्रवर्तते, तथा च यस्येति लोपो-
ऽनर्थकस्यापि भवति—दैवदत्तिरिति, अकुर्वह्यत्रेति यणादेशः । धात्वधिकारोऽनु-
वर्तते इति । धातुग्रहणमनुवर्तते इत्यर्थः । एवमप्यग्निचिल्लुनाति—अत्रापि
प्राप्नोति ? विहितविशेषणं धातुग्रहणम् । एवमपि ‘शामामलिभ्यो लः’ औणा-
दिकः—शाला, माला, मल्लः, अत्रापि प्राप्नोति ? उणादयोऽव्युत्पन्नानि प्राति-
पदिकानि । तथापि परिहारान्तरमाह—कर्त्रादय इति । ‘लः कर्मणि च’ इत्यत्र
निर्दिष्टा अर्थाः कर्तृकर्मभावा इहानुवर्तन्ते, तैश्च लकारो विशिष्यते—कर्त्रादिषु
विहितस्य लस्येति, तेन विशिष्टविषयस्यैव लस्य ग्रहणम्, न सर्वस्य ॥

तिप्तस्झिसिप्थस्थमिब्वस्मस्तातांझथासाथांध्वमिड्वहिमहिङ् ॥ तिबादीनां

न्यासः

अर्थविशेषे इति । कर्तृकर्मादौ । कालविशेषे इति । वर्तमानादौ । अक्षरसमाम्नाय-
वदिति । यथाक्षरसमाम्नाये प्रत्याहारेऽकारादयो वर्णा आनुपूर्व्या कथ्यन्ते, तद्वदित्यर्थः ।

अथ लकारमात्रस्य ग्रहणं कस्मान्न भवतीति । विशेषानुपादानादिति भावः । चूडाल
इति । ‘प्राणिस्थादातो लजन्यतरस्याम्’ इति लच् । धात्वधिकार इति । ‘धातोः’ इति
पञ्चम्यन्तमनुवर्तते, तेन च लकारो विशिष्यते—धातोर्विहितस्य लस्येति । ‘लः कर्मणि
च भावे चाकर्मकेभ्यः’ इत्यादौ प्रकरणे येऽर्थाः कर्तृकर्मभावा निर्दिष्टास्त इहानुवर्तन्ते,
तैश्च लकारो विशिष्यते—कर्त्रादिषु विहितस्य लस्येति । तेन विशिष्टस्यैव लकारस्य ग्रहणं
भवति, न सर्वस्येति भावः ॥

तिप्तस्झिसिप्थस्थमिब्वस्मस्तातांझथासाथांध्वमिड्वहिमहिङ् ॥ पकारः

लस्य तिबादय आदेशा भवन्ति । तिप्तिस्त्रिपिपां पकारः स्वरार्थः ।
इष्टकारः 'इष्टोऽत्' इति विशेषणार्थः, तिबादिभिरादेशैस्तुल्यत्वात्

पदमञ्जरी

समाहारद्वन्द्वः । पकारः स्वरार्थ इति । प्रदर्शनमेतत्, 'सार्वधातुकमपित्' इत्याद्यपि प्रयोजनम् । इष्टकार इत्यादि । ननु 'इष्टोऽत्' इत्यत्र लिङित्यनुवर्तते, तेन-
कारस्यात्वविधानेऽपि नास्त्यतिप्रसङ्गः ? एवमपि तिबाद्यवयवस्य प्राप्नोति, यथा
'एरुः' इत्येतल्लोट इत्यनुवृत्तावपि तिबाद्यवयवस्य भवति । न हि तत्राद्यवयवषष्ठी,
लिङ् इति तु स्थानषष्ठीत्यत्र प्रमाणमस्ति । अथ 'आद्यन्तौ टकितौ' इति देशविध्यर्थ-
ष्टकारः कस्मान्न भवतीत्याह—तिबादिभिरित्यादि । तुल्यत्वम् = सदृशत्वम्,
तच्चैकयोगनिर्दिष्टत्वेन । लस्येत्येका षष्ठी, तत्र तिबादयः सप्तदशादेशाः स्थाने योगं

न्यासः

स्वरार्थ इति । 'अनुदात्तौ सुप्पतौ' इत्यनुदात्तो यथा स्यात् । इष्टकार इत्यादि ।
ननु चासत्यप्येतस्मिन् विशेषणार्थं नैव किञ्चिदनिष्टं प्राप्नोति, 'इष्टोऽत्' इत्यत्र सूत्रे
लिङादेशस्येदोऽद्विधानात्, ततोऽन्यस्य लिङादेशस्येकारस्यासम्भवात् । तिबाद्यवयोऽ-
स्तीति चेत् ? न; तस्यालादेशत्वात् । तिबादयो हि समुदाया लादेशाः, न च तदवयवा
इकारादयः । अर्थवद्ग्रहणपरिभाषयार्थवदिकारस्य ग्रहणे सति कुतस्तिबाद्यवयवस्य
प्रसङ्गः ! न हि तेऽर्थवन्तः; तिबादीनामेव समुदायानामर्थवत्त्वात् । तस्मान्न कर्तव्य एव
टकारः ? सत्यं न कर्तव्यं य एवं प्रतिपत्तं समर्थस्तं प्रति; यत्त्वसमर्थस्तं प्रति कर्तव्य एव ।
अथ 'आद्यन्तौ टकितौ' इति विशिष्टदेश आगमभूतस्यास्य विधानं यथा स्यादित्येवमर्थ-
ष्टकारः कस्मान्न विशायते ? इत्याह—तिबादिभिरित्यादि । तुल्यत्वम् = सदृशत्वम्,
तत् पुनरेकयोगनिर्दिष्टत्वेन । तस्मिन् सति लस्येत्यनया षष्ठ्या सर्वेषां तिबादीनां सम्बन्धो
भवति । सा स्थानषष्ठी समाश्रीयेत ? अवयवषष्ठी वा ? तत्राद्ये पक्षे सर्वेषां तिबादीना-
मनुग्रहो भवति । द्वितीये त्विष्ट एव । तत्र यस्मिन् पक्ष आश्रीयमाणे सर्वेषामनुग्रहो
भवति स एवाश्रयितुं युक्त इति स्थानषष्ठ्यमङ्गीकर्तव्या । इष्टोऽप्यादेशत्वं तेन भवतीति
न भवति देशविध्यर्थष्टकारः । अथ वा—तिबादिभिरैकयोगनिर्दिष्टत्वेन यत् तिबादिभि-
स्तुल्यत्वं तत् साहचर्योपलक्षणम् । तिबादिभिस्तुल्यत्वात् तत्साहचर्यादित्यर्थः । साहचर्येण
सन्दिग्धार्थनिश्चयो भवति, यथा—सवत्सा घेनुरिति । तथेहापि सन्देहो जायते—
किमयमादेशः ? उतागमः इति ? तथापि तिबादिभिरसन्दिग्धादेशभावैः साहचर्यादा-
देशोऽयमिति निश्चोद्यते । तेन देशविध्यर्थता टकारस्य न भवति । यद्येवम्,
'फलिपाटिनमिमनिजनां गुक् पटिनाकिघतश्च' इत्यत्रापि पठ्यादिभिरादेशैस्तुल्यत्वाद्
गुगागमोऽप्यादेशः स्यात् ? नैष दोषः; 'संज्ञायाम्' इति तत्रानुवर्तते, न चादेशेन

देशविध्यर्थः । महिङो ङकारस्तिङ्गिति प्रत्याहारग्रहणार्थः । पचति । पचतः । पचन्ति । पचसि । पचथः । पचथ । पचामि । पचावः । पचामः । पचते । पचेते । पचन्ते । पचसे । पचेथे । पचध्वे । पचे । पचावहे । पचामहे । एवमन्येष्वपि लकारेष्वाहार्यम् ॥

टित आत्मनेपदानां टेरे ॥ ७९ ॥

टितो लकारस्य स्थाने यान्यात्मनेपदानि तेषां टेरेकारादेशो भवति । तथा चैवोदाहृतम् ॥

पदमञ्जरी

प्रयोजयन्ति, तानेको नोत्सहते विहन्तुमित्यर्थः । महिङो ङकार इत्यादि । तिङित्युपलक्षणम् । तङित्यपि प्रत्याहारो भवति । चिनुमहे इत्यादौ तु गुणप्रतिषेधार्थो न भवति; 'सार्वधातुकमपित्' इत्यनेनैव सिद्धत्वात् । यत्र ह्यार्धधातुकमपिषिषिमीति, तत्र ङित्त्वार्थः कस्मान्न भवति ? प्रत्याहारे चरितार्थस्य समुदायानुबन्धस्यावयवानुबन्धत्वे प्रमाणाभावात् । त्वनि कथम् ? तस्यापि हि नकार 'न लोकाव्यय' इत्यत्र प्रत्याहारे चरितार्थः; 'औङ आपः' इत्यत्र च वक्ष्यते- 'सामान्यग्रहणार्थो ङकारः; अन्यथा निरनुबन्धकस्य प्रथमाद्विवचनस्यैव ग्रहणं स्याद्, न सानुबन्धकस्यौटः' इति, तच्च विरुध्येत; तस्यापि टकारस्य सुङिति प्रत्याहारे चरितार्थतया औकारस्य निरनुबन्धकत्वात् । तस्मान्महिङो ङकारः प्रत्याहारार्थः, न त्ववयवानुबन्ध इत्याचार्याणां स्मृतिपरम्परैवात्र शरणम् ॥

टित आत्मनेपदानां टेरे ॥ टितो लकारस्य स्थाने इति । एतेन टितः, आत्मनेपदानामिति व्यधिकरणे षष्ठ्याविति दर्शयति । यदि तु प्रत्येकसंबन्धादेकवचनमित्याश्रित्य टितामात्मनेपदानामित्याश्रीयते, अकुर्वीत्यत्रापि प्रसज्येतेति भावः ।

न्यासः

संज्ञा गम्यते, किन्त्वागमेन । तस्माद् गुक आगतत्वं वेदितव्यम् । तत्रैकापि षष्ठी यदादेशेन सम्बध्यते तदा स्थानषष्ठी भवति, यदा त्वागमेन तदावयवषष्ठी । महिङो ङकार इत्यादि । अथ ङित्त्वार्थो ङकारः कस्मान्न भवति ? तस्य 'सार्वधातुकमपित्' इत्यनेनैव सिद्धत्वात् ।

टित आत्मनेपदानां टेरे ॥ इह कस्मान्न भवतीत्यादि । शानञपि टितो लकारस्य सम्बन्ध्यात्मनेपदसंज्ञकश्च, तस्मात् तस्यापि टेरेत्वेन भवितव्यमित्यभिप्रायः ।

इह कस्मान्न भवति—पचमानः, यजमानः ? प्रकृतैस्तिबादिभिरा-
त्मनेपदानि विशेष्यन्ते ॥

थासः से ॥ ८० ॥

‘टितः’ इत्येव । टितो लकारस्य यस्थास्तस्य सेशब्द आदेशो
भवति । पचसे । पेचिषे । पक्तासे । पक्ष्यसे ॥

पदमञ्जरी

प्रकृतैरित्यादि । य एते तिबादयः प्रकृतास्तेषां मध्ये यान्यात्मनेपदानि
विहितानीत्येवमात्मनेपदानि विशिष्यन्ते । न च तिबादीनां मध्ये शानच्
सन्निविशिष्टस्ततो न तस्य प्रसङ्ग इत्यर्थः । एवं च तडामित्येव वक्तव्यम् । केचित्तु
‘आने मुक्’ इति निर्देशं ज्ञापकं वर्णयन्ति—तिङामेवैत्वं नान्येषामिति; इतरथा
ह्यानयीति वक्तव्यं स्यात् । नेति वयम्, योऽलादेश आनः ‘पूङ्थजोः शानन्’
तस्यायं निर्देशः स्याद्—वयमानः, यजमान इति ॥

थासः से ॥ पेचिषे इति । लिट्, ‘अत एकहल्मध्ये’ इत्यादिना एत्वा-
भ्यासलोपौ, क्रादिनियमादित् । इह ‘थः सः’ इति वक्तव्यम्, थकारस्य सकारे
कृते परभागस्य टेरेत्वे सति सिद्धमिष्टम् । पचथः पचथ अत्रापि प्राप्नोति ?
‘आत्मनेपदानाम्’ इति वर्तते । एवमप्याथामस्थकारस्य प्राप्नोति ?
धातोरिति वर्तते—धातोरनन्तरो यस्थकार इति । इहापि तर्हि न प्राप्नोति—
पचसे, चिनुषे इति ? विकरणेन व्यवधानात् । क तर्हि स्यात् ? य एते लुग्विक-

न्यासः

प्रकृतैरित्यादि । प्रकृतानां तिबादीनां मध्ये यान्यात्मनेपदानि—इत्येवमिहात्मनेपदानि
विशिष्यन्ते, तेन न भवत्येष दोषः । न हि शानच् तिबादिषु सन्निविष्टः । लाघवार्थम्
‘टितस्तडाम्’ इति वाच्ये ‘आत्मनेपदानाम्’ इति वचनं वैचित्र्यार्थम् । ननु च ‘तडाम्’
इत्युच्यमाने तसस्तकारेण प्रत्याहारग्रहणं स्यात् ? अर्थेद्ग्रहणपरिभाषया न भविष्यति ।
यस्तर्हि थस्य स्थान आदिश्यते तेन स्यात् ? न; तिबादिषु सन्निविष्टा ये तेषां तिङां ग्रहणं
विज्ञास्यते । प्रत्यासत्तेर्वा आत्मनेपदीयेन तश्चब्देन प्रत्याहारग्रहणं विज्ञास्यते ।
व्याप्तेस्त्वनाश्रयः; लक्ष्यस्थित्यनुरोधात् ।

थासः से । पेचिष इति ॥ लिट्, ‘अत एकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिटि’ इत्येत्वा-
भ्यासलोपौ । पक्तास इति । छट्, तासिः, ‘तासस्त्योलोपः’ इति सकारलोपः । पक्ष्यस
इति । लट्, ‘चोः कुः’ इति कुत्वम्—ककारः । अथ थकारमात्रस्यैव सकारादेशः
कस्मान्न भवति—थः स इति, थकारस्य सकारे कृते परस्य भागस्य टेरेत्वे सत्यभीष्टं

लिटस्तञ्जयोरेशिरेच् ॥ ८१ ॥

लिङादेशयोस्तञ्जयोर्थासंख्यम् एश्, इरेच् — इत्येतावादेशौ भवतः । शकारः सर्वादेशार्थः । चकारः स्वरार्थः । पेचे, पेचाते, पेचिरे । लेभे, लेभाते, लेभिरे ॥

पदमञ्जरी

रणाः, श्लुविकरणाः, इनम्बिकरणाः । तस्मात् 'थासः से' इति वक्तव्यम् । एवमपि सशब्द एवादेशो विवेयो टेरेत्वेनैव सिद्धम् ? ज्ञापकार्थम् । एतज्ज्ञापयति—आत्मनेपदानां य आदेशास्तेषां टेरेत्वं न भवतीति । तेन पक्ता, पक्तारौ, पक्तार इति डारौरसामेत्वं न भवति ॥

लिटस्तञ्जयोरेशिरेच् ॥ पूर्वसूत्रे ज्ञापितम्—आत्मनेपदादेशानां टेरेत्वं न भवतीति, तेन इशिरच्-इत्येतावादेशौ न विहितौ । शकारः सर्वादेशार्थ इति । अन्यथा धातोरित्यधिकाराद् 'आदेः परस्य' इति तकारस्य प्रसज्येत । अथ 'शे' इत्येव कस्मान्नोक्तम्, शइरेजिति ह्युक्ते मात्रालाघवं भवति ? नैवं शक्यम् ; 'शे' इति प्रगृह्यसंज्ञा स्यात् । इह च पपे सोममिति पिवादेशः प्राप्नोति, जगले मम्हे इत्यादौ चात्वं न स्यात् । एशि तु न दोषः ; 'वर्णे यत्स्यात्तच्च विद्यात्तदादौ' इति न्यायात् ॥

न्यासः

सिध्यत्येव ? नैतच् शक्यम् ; एवं ह्याथांशब्दस्य यस्थकारस्तस्यापि स्यात् । धात्वधिकाराद्घातोर्यो विहित इति विशेषणान्न भवतीति चेत् ? न ; असम्भवात् । न हि तथाविधस्तकारो धातोर्विहितः सम्भवति । अथ धातोरनन्तरस्येति विशिष्येत ? एवमप्यनादित्व एव परस्य स्यात्, नेतरेभ्यो विकरणेभ्यः ; व्यवधानादिति यथान्यासमेवास्तु । टेरेत्वेनैव सिद्ध एकारान्तत्वे यदेकारान्तत्वमादेशस्य क्रियते, तत् 'तिङामादेशानां टेरेत्वं न भवति' इति ज्ञापनार्थम् । तेन डारौरस्प्रभृतिषु टेरेत्वं न भवतीति—पक्ता, पक्तारौ, पक्तार इति ॥

लिटस्तञ्जयोरेशिरेच् ॥ शकारः सर्वादेशार्थ इति । असति तस्मिन् धात्वधिकारात् 'तस्मादित्युत्तरस्य' इत्यादेः परस्य तकारस्य प्रसज्येत । शकारे तु सति 'अनेकालिशत् सर्वस्य' इति वचनात् सर्वस्य भवति । अथ 'शे' इत्येवं कस्मान्नोक्तम् ? नैवं शक्यम् ; 'शे' इति हि प्रगृह्यसंज्ञा स्यात् । इह च व्यतिपप इति पिवादेशः स्यात् । एशि तु सति न भवति, वक्ष्यति ह्येतत्—'वर्णे यत् स्यात् तच्च विद्यात् तदादौ' इति ॥

परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणत्वमाः ॥ ८२ ॥

‘लिटः’ इत्येव । लिङादेशानां परस्मैपदसंज्ञकानां यथासंख्यं तिबादीनां णलादयो नवादेशा भवन्ति । लकारः स्वरार्थः । णकारो वृद्धचर्थः । पपाच । पेचतुः । पेचुः । पेचिथ, पपक्थ । पेचथुः । पेच । पपाच, पपच । पेचिव । पेचिम ॥

पदमञ्जरी

परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणत्वमाः ॥ तिबादीनामिति । एतच्च प्रकरणाद्ध-
भ्यते, तेन कसोर्णलादयो न भवन्ति । विधानसामर्थ्याद्वा कसोर्णलाद्यभावः ।
लकारः स्वरार्थ इति । अन्यथा प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वेऽपि धातुस्वरे कृते
द्विः प्रयोगो द्विर्वचनमिति द्वयोरप्युदात्तत्वं प्राप्नोति । ‘अनुदात्तं पदमेकवर्जम्’
इति नास्ति, यौगपद्येन सम्भवः पर्यायेण प्रसज्येत । णकारो वृद्धचर्थ इति ।
इदमन्यथासिद्धम्, ‘णलुत्तमो वा’ इत्यत्र योगविभागः—अल् णिद्धवतीति, तत
उत्तमो वा—वा णिद्धवतीति । पपाचेति । कथमयं सर्वादेशः, यावता ‘नानुबन्ध-
कृतमनेकाल्त्वम्’, ततश्च ‘धातोः’ इत्यधिकाराद् ‘आदेः परस्य’ इति वकारस्य
प्राप्नोति ? अनित्त्वात्सिद्धम् ? न ह्ययं णल्विधानसमये प्रत्यय इत्यनित्त्वाद्
णकारस्यानेकाल्त्वात्सर्वादेशः, ततो णकारस्येत्संज्ञेत्यानुपूर्व्यात्सिद्धम् । ननु
च णकारो न कर्तव्य इत्युक्तम् ? एवं तर्हि लकार आदौ क्रियते तस्याप्यनित्त्वा-
त्सिद्धम्, ल उत्तमो वेति वक्तव्यम्, एवम् आत औ लस्येति, हल्ङ्घादिभूत्रे चाप्य-
पृक्तं हलिति हल्ग्रहणं लिङ्गं सर्वादेशो णलिति, तद्धि पपाचेत्यादौ मा भूदिति ।
सर्वादेशत्वे च तदुपपद्यते । पपक्थेति । क्वादिनियमात्प्राप्त इट् ‘उपदेशोऽस्त्वतः’ इति
प्रतिषेधान्न भवति । क्वचित्पेचिथेति पाठः, ‘ऋतो भारद्वाजस्य’ इति नियमादिट्,
‘थलि च सेटि’ इत्येत्वाभ्यासलोपो । पेचेति । धातोर्नित्यधिकारात् ‘तस्मादित्यु-
त्तरस्य’ ‘आदेः परस्य’ इति थकारस्याकारे द्वयोरतो गुणे पररूपत्वम् ॥

न्यासः

परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणत्वमाः ॥ पपक्थेति । ‘उपदेशोऽस्त्वतः’ इती-
डभावः । पेचिथेति क्वचित् पाठः, तत्र हि ‘ऋतो भारद्वाजस्य’ इति नियमादिट् ।
‘थलि च सेटि’ इत्येत्वाभ्यासलोपो । पेचेति । ‘धातोः’ इत्यधिकारात् ‘तस्मादित्युत्तरस्य’
‘आदेः परस्य’ इति थकारस्याकारादेशः । द्वयोरकारयोः ‘अतो गुणे’ पररूपत्वम् ।
अथ वा—आन्तरतम्याद् बह्वर्थस्याकारस्य बह्वर्थ एव स्थानी युक्त इति समुदायस्यैव
भवति । पेचिव, पेचिमेति । क्वादिनियमादिट् ॥

विदो लटो वा ॥ ८३ ॥

‘परस्मैपदानाम्’ इत्येव । ‘विद ज्ञाने’—अस्माद्धातोः परेषां लडा-
देशानां परस्मैपदानां णलादयो नव विकल्पेनादेशा भवन्ति । वेद ।
विदतुः । विदुः । वेत्थ । विदथुः । विद । वेद । विद्व । विद्मः ॥

न च भवति—वेत्ति । वित्तः । विदन्ति । वेत्सि । वित्थः । वित्थ ।
वेद्मि । विद्वः । विद्मः ॥

ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः ॥ ८४ ॥

‘परस्मैपदानाम्’ इत्येव । ‘लटो वा’ इति च । ब्रुवः परस्य लटः
परस्मैपदानां पञ्चानामादिभूतानां पञ्चैव णलादय आदेशा भवन्ति, तत्-

पदमञ्जरी

विदो लटो वा ॥ विद ज्ञाने इति । सत्ताविचारार्थयोस्त्वात्मनेपदित्वात्तिवादीना-
मसम्भवः, लाभार्थस्यापि विकरणेन व्यवधानादनन्तराणामसम्भव इति भावः ॥

ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः ॥ पञ्च णलादय इति । आदेशा अपि
पञ्चैव, तत्राप्यादितो णलादयः पञ्च, न पुनरिच्छातः पञ्चेत्यर्थः । कथं पुनर्द्वितीयं
पञ्चग्रहणमादिग्रहणं चान्तरेणादेशेष्वयं विशेषो लभ्यते, ननु सर्वैरेव णलादिभिः
पञ्चानां स्थाने युक्तमभिवितुम् ? उच्यते; पूर्वसूत्रे तावद्यथासङ्ख्यं प्रवर्तते, ततश्च
तत्रैव निर्ज्ञातः स्थानिविशेषेण णलादीनां सम्बन्धः, त एवेहानुवर्तन्त इत्यत्रापि
तथैव भविष्यति, ततश्च स्थानिसम्बन्धादिति पूर्वसूत्रे स्थानिविशेषेण सम्बन्धस्य
न्यासः

विदो लटो वा ॥ ‘विद ज्ञाने’ इति । एतेन ज्ञानार्थस्य विदेग्रहणम्, नान्येषामिति
दर्शयति । एवं मन्यते—विद इति पञ्चमो, तेन ‘तस्मादित्युत्तरस्य’ इत्यनन्तराणां
तिवादीनामादेशेन भवितव्यम् । न चान्यस्माद् विदेः परस्मैपदान्यनन्तराणि सम्भवन्ति;
विकरणैर्व्यवधानात् । विचारसत्ताार्थयोश्चात्मनेपदित्वात् परस्मैपदानुपपत्तिः । तस्मात्
ज्ञानार्थस्यैव ग्रहणमिति ॥

ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः ॥ पञ्चैवेत्यादि । ननु च नेह द्वितीयं पञ्च-
ग्रहणम्, नाप्यादिग्रहणमादेशविशेषणम्, तत्र पञ्चानामाद्यानां स्थाने सर्वैरेव णलादिभिः
पर्यायेण भवितव्यम्, तत् कथं पञ्चैव णलादय आदेशा भवन्तीत्येषोऽर्थो लभ्यते ?
इत्यत आह—स्थानिसम्बन्धादित्यादि । इह हि स्थानिनः पञ्चैवाऽद्या निर्दिष्टाः,

सन्नियोगेन च ब्रुव आहशब्द आदेशो भवति । आह । आहतुः । आहुः ।
आत्थ । आहतुः ।

न च भवति—ब्रवीति । ब्रूतः । ब्रुवन्ति । ब्रवीषि । ब्रूथः ।

पञ्चानामिति किम् ? ब्रूथ । ब्रवीमि । ब्रूवः । ब्रूमः । आदित
इति किम् ? परेषां मा भूत् ।

‘ब्रुवः’ इति पुनर्वचनं स्थान्यर्थम्, परस्मैपदानामेव हि स्यात् ॥

लोटो लङ्वत् ॥ ८५ ॥

पदमञ्जरी

निर्ज्ञातत्वादित्यर्थः । आत्थेति । ‘आहस्थः’ । परेषामिति । थादीनाम् । ननु च
‘ब्रुवः’ इति यदेतत्पञ्चम्यन्तं तदेवार्थाद्विभक्तिविपरिणामो भवतीत्यादेशसम्बन्धे
षष्ठ्यन्तं विज्ञास्यते, नार्थो ब्रुव इति पुनर्वचनेन ? तत्राह—ब्रुव इति । पुनर्वचन-
मित्यादि । परस्मैपदानामेव हि स्यादिति । असति श्रुते सम्बन्धिनि विभक्ति-
विपरिणामो भवति, इह तु परस्मैपदानामिति श्रुतत्वात्तेषामेव स्यादित्यर्थः ॥

न्यासः

Indira Gandhi National

तेषाञ्च ‘स्थानेऽन्तरतमः’ इति परिभाषया पञ्चभिरेवाद्यैः सम्बन्धः सम्भवति, नेतरैश्च ।
तथा हि—पञ्चानामेवाद्यानामान्तरतम्यमस्ति, तुल्यार्थत्वात् । नान्येषाम्, विपर्ययात् ।
तस्मात् स्थानिसम्बन्धादादेशोऽपि पञ्चत्वमादित्वञ्च विज्ञायत इति युक्तम्—पञ्चैव
णलादय आदेशा भवन्तीति । आत्थेति । ‘आहस्थः’ इति हकारस्य थकारः, तस्य
‘खरि च’ इति चत्वम्—तकारः । ब्रवीतीति । ‘ब्रुव ईट्’ ।

परेषामिति । थादीनाम् । अथ ‘ब्रुवः’ इति किमर्थं पुनरिदमुच्यते, यावता ब्रुव
इति यदेतत् पञ्चम्यन्तं तदेवार्थाद्विभक्तिविपरिणामो भविष्यतीति षष्ठ्यन्तं विज्ञास्यत
इत्याह—ब्रुव इति पुनर्वचनमित्यादि । असति हि श्रुते सम्बन्धिनि विभक्तिविपरिणामो
युक्तः । इह परस्मैपदानामिति प्रकृता एव तिवादयः षष्ठ्यन्ताः सम्बन्धिन इति न युक्तो
विभक्तिविपरिणामः । ‘ब्रुवः’ इति यदि पुनर्नोच्येत ततो यथा णलादयः परस्मैपदानां
भवति, एवमाहादेशोऽपि स्यात् । तस्मात् तं प्रति ब्रुवः स्थानित्वं यथा स्यादित्येवमर्थं
‘ब्रुवः’ इति पुनरुच्यते । परस्मैपदानामेव हि स्यादिति । यदि ‘ब्रुवः’ इति पुनर्नोच्येतेति
शेषः । अथञ्च ‘ब्रुवः’ इति पुनर्वचनस्य हेतुः । हिशब्दो यस्मादर्थे । यस्मादसति
पुनर्वचने परस्मैपदानामेवाहादेशः स्यात्, तस्माद् ‘ब्रुवः’ इति पुनर्वचनं स्थान्यर्थं
कर्त्तव्यम् ॥

अतिदेशोऽयम् । लोटो लङ्वत्कार्यं भवति । तामादयः,
सलोपश्च । पचताम् । पचतम् । पचत । पचाव । पचाम ।

अडाटौ कस्मान्न भवतः, तथा झेजुंसादेशः — 'लङः शाकटायन-
स्यैव' इति—वान्तु, यान्तु ? 'विदो लटो वा' इत्यतो वाग्रहणमनुवर्तते,
सा च व्यवस्थितविभाषा भविष्यति ॥

एरुः ॥ ८६ ॥

'लोटः' इत्येव । लोडादेशानामिकारस्य उकारादेशो भवति ।
पचतु । पचन्तु ।

पदमञ्जरी

लोटो लङ्वत् ॥ लोटो लङ्वत्कार्यं भवतीति । अत्र लोडादेशेषु लोटशब्दो
वर्तते, लङादेशेषु च लङ्शब्दः, लोडादेशानां लङादेशवत्कार्यं भवतीत्यर्थः,
तदाह—तामादयः सलोपश्चेति । यद्यप्येते लङ्वाहत्य न विहितास्तथापि लङि
दृष्टत्वादिति दिश्यन्ते । अडाटौ कस्माच्च भवत इति । लङ्वाहेत्याहत्य विहितत्वात्,
प्रत्युत तयोरेवातिदेशो युक्त इति प्रश्नः । तथा झेजुंसादेश इति । कस्मान्न
भवतीति विभक्तिविपरिणामेनानुपङ्गः । लङः शाकटायनस्य' इति जुस्भावोऽपि
लङ् एवाहत्य विहितः । इह तु जाग्रतु, विदन्तु 'सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च' इति लङि
दृष्टो जुस्भावः प्राप्नोति । वाग्रहणमनुवर्तत इति । लोट इत्युपमेये पञ्चीनिर्देशा-
दुपमानं पण्यन्तं विज्ञायते—लङो यत्कार्यं तल्लोटो भवतीति, न तु लङि यत्कार्यं
तल्लोटीत्यडाटोः परिहारान्तरम् । झेजुस्भावस्य तु परिहारान्तरम् 'लङः शाकटायन-
स्य' इत्यत्र स्वयमेव वक्ष्यति ॥

न्यासः

लोटो लङ्वत् ॥ तमादय इति । येषाम् 'तस्थस्थ' इत्यादिना विधानम् । सलोप-
श्चेति । यस्य 'नित्यं ङितः' इति विधानम् ।

अडाटावित्यादि । 'लङ्लङ्लङ्क्षु' इत्यादिनाट्, 'आडबादीनाम्' इत्याट् लङः
कार्यं विधास्यते । 'लङः शाकटायनस्यैव' इति झेजुंसादेशश्च । न चेह कश्चिद्विरोध
उपादीयते, ततश्च यस्मादतिदेशात् तामादिकार्यं भवति तथा 'आडबादीनाम्' लङ-
कार्येणापि भवितव्यमित्यभिप्रायः । 'इतश्च' इति लोपः, मिपोऽम्भावश्च । न देश्यमेतत्;
तयोः 'एरुः' इत्युत्वस्य 'मेनिः' इति निरादेशस्य चापवादस्य विधास्यमानत्वात् । सा च
व्यवस्थितविभाषेति । तेन तामादिरेवादेशो भवति, न त्वडादिरिति मन्यते ॥

* हिन्योरुत्वप्रतिषेधो वक्तव्यः * । न वा, उच्चारणसामर्थ्यात् ।
अथ वा 'वा' इति वर्तते, सा च व्यवस्थितविभाषा ॥

सेहर्षपिच्च ॥ ८७ ॥

'लोटः' इत्येव । लोडादेशस्य सेः 'हि' इत्ययमादेशो भवति, अपिच्च
भवति । स्थानिवद्भावात्पित्वं प्राप्तं प्रतिषिध्यते । लुनीहि । पुनीहि ।
राधुहि । तक्षुहि ॥

पदमञ्जरी

एरुः ॥ लोडादेशानामिकारस्येति । अथ तु—लोडादेशो य इकारस्तस्य
इत्यर्थोऽभिप्रेतः स्यादित् इत्येव ब्रूयात्, 'तुह्योः विदाङ्कुर्वन्तु' इति च निर्देशोऽनु-
पपन्नः स्याद् । अथेदानीमिटोऽपि व्यपदेशिवद्भावेनोत्वं कस्मान्न भवति ? पुनः
प्रसङ्गविज्ञानात् टेरेत्वं भविष्यति । न वोच्चारणसामर्थ्यादिति । यदि हिन्योरुत्वं
स्यात् 'सेर्हुः' 'मेर्नुः' इत्येव ब्रूयाद्, एवं हि प्रक्रियालाघवं भवतीति भावः ।
'आनि लोट्', 'हुस्त्रल्भ्यो हेर्धिः' इति लिङ्गं हिन्योरुत्वाभावस्य ॥

सेहर्षपिच्च ॥ लुनीहीति । पित्त्वाभावाङ्ङित्वे सति 'ई हल्यघोः' इतीत्वं
भवति । राधुहीत्यत्र गुणाभावः । इह सेर्हिङ्ङित्वेति वक्तव्यम् । नन्वेवं ङित्त्वा-
ङ्ङित्कार्यं भवतु, स्थानिवद्भावेन पित्त्वमप्यस्तीत्यनुदात्तत्वमपि प्राप्नोति ? 'ङिच्च
पिन्न भवति' इति वचनान्न भविष्यति, यथा—अपि स्तुयाद्राजानमिति, अत्र 'उतो
वृद्धिलुकि हलि' इति पिति विधीयमाना वृद्धिर्न भवति । ब्रूताद्भवानिति, ब्रुव
इण भवति । किं च नाप्राप्ते पित्त्वे ङित्त्वमारभ्यमाणं तद्वाधिष्यते ॥

न्यासः

एरुः ॥ हिन्योरित्यादि । हिश्च निश्च हिनी, तयोरुत्वप्रतिषेधो वक्तव्यः, अन्यथा
हि लुनीहि पचानीति न सिध्येत् । न वोच्चारणसामर्थ्यादिति । यदि हीकारे कृते
सत्युकारेण भवितव्यं तदोकारमेवोच्चारयेत् । अयं हि लघीयान् शब्दव्युत्पत्तावुपायः ।
न चेकारोच्चारणे सूत्रस्य लाघवं भवति, तदुकार एवोच्चारयितव्ये यदिकारोच्चारणं करोति,
तस्यैतत् प्रयोजनम्—उत्वं मा भूदिति ॥

सेहर्षपिच्च । लुनीहीति ॥ पित्त्वे प्रतिषिद्धे 'सार्वधातुकमपित्' इति ङित्वम्,
ततस्तन्निबन्धनम् 'ई हल्यघोः' इतीत्वं भवति । राधुहीति । 'राध साध संसिद्धौ',
स्वादित्वाच् श्नुः । तक्षुहीति 'तक्षू तक्षू तनूकरणे', 'तनूकरणे तञ्जः' इति श्नुः ।
अत्रापि पूर्ववद् ङित्वे सति गुणो न भवति । अथ किमर्थं गुरुसूत्रं क्रियते, न 'सेर्हि
ङिच्च' इत्येवोच्येत ? नैवं शक्यम् ; ङित्वस्य विधाने स्थानिवद्भावात् पित्वं स्यादेव ।

वाच्छन्दसि ॥ ८८ ॥

अपित्वं विकल्प्यते । लादेशश्छन्दसि विषये हिशब्दो वाऽपिद् भवति । युयोध्यस्मञ्जुराणमेनः, प्रीणाहि, प्रीणीहि ॥

मेर्निः ॥ ८९ ॥

‘लोटः’ इत्येव । लोडादेशस्य मेर्निरादेशो भवति । उत्त्वलोपयोर-पवादः । पचानि । पठानि ॥

आमेतः ॥ ९० ॥

‘लोटः’ इत्येव । लोट्सम्बन्धिन एकारस्य आमित्ययमादेशो भवति । पचताम् । पचेताम् । पचन्ताम् ॥

पदमञ्जरी

वाच्छन्दसि ॥ अपित्वं विकल्प्यते इति । अनन्तरत्वात् । नादेश इति, व्यव-हितत्वात् । युयोधीति । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लौ द्विर्वचनम् । अत्र पित्त्वान् छित्त्वाभावे ‘अङितश्च’ इति धिभावः ॥

मेर्निः ॥ उत्त्वलोपयोरपवाद इति । यथाक्रमम् ‘एरुः’ ‘लोडो लङ्वत्’ इति प्राप्तयोः, ‘इतश्च’ इतीकारलोपस्यापि लङि दृष्टत्वादतिदेशतः प्राप्तिः । वयं तु ब्रूमः—‘लोडो लङ्वत्’ इति प्राप्तस्यामादेशस्यापवाद इति ॥

आमेतः ॥ लोट्सम्बन्धिन इति । लोडादेशसम्बन्धिन इत्यर्थः । एतेन न्यासः

ततश्च छित्त्वाद् छित्कार्यं गुणनिषेधादिकं स्यात्, पित्वाच्चानुदात्तत्वम् । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ॥

वाच्छन्दसि ॥ अपित्वं विकल्प्यते । लादेश इति । तस्यानन्तरत्वात् । आदेशस्तु तेन व्यवहितत्वादनन्तरो न भवतीति विकल्प्यते । युयोधीति । ‘यु मिश्रणे’, ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः, ‘श्लौ’ इति द्विर्वचनम् । अत्रापि पित्वेन छित्वं नास्ति, तेन गुणो न भवति । ‘अङितश्च’ इति धिभावः । प्रीणीहीति । ‘प्रोञ् तर्पणे’, कथा-दित्वाच् श्ना । अत्राप्यपित्वे सति पूर्ववदीत्वम् ॥

मेर्निः ॥ उत्त्वलोपयोरपवाद इति । यथाक्रमम् ‘एरुः’ लोटो लङ्वत् इत्यतिदेशेन प्राप्तयोः । इकारलोपस्य च लङि ‘इतश्च’ इति विधानादतिदेशेन तस्य प्राप्तिः । पचानीत्यत्र ‘आडुत्तमस्य पिच्च’ इत्याट् ॥

आमेतः ॥ अत्रैकारेण लोङ् विशिष्यते, लोटा वैकार इति द्वौ पञ्चौ । तत्र

सवाभ्यां वामौ ॥ ९१ ॥

‘लोटः’ इत्येव । सकारवकाराभ्यामुत्तरस्य लोट्संबन्धिन एकार-
स्य यथासंख्यं व, अम् — इत्येतावादेशौ भवत । आमोऽपवादः ।
पचस्व । पचध्वम् ॥

आडुत्तमस्य पिच्च ॥ ९२ ॥

‘लोटः’ इत्येव । लोट्संबन्धिन उत्तमपुरुषस्याऽऽडागमो भवति, स
चोत्तमपुरुषः पिङ्गवति । करवाणि, करवाव, करवाम । करवै,
करवावहै, करवामहै ॥

पदमञ्जरो

लोटैकारो विशेष्यत इति दर्शयति । एकारेण तु लोटि विशेष्यमाणे तदन्तविधौ
सत्येकारान्तस्य लोट आम्बिधीयमानोऽनेकाल्वात्सर्वादेशः स्यात्, तत्र हि
‘निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति’ इति परिहारो वाच्यः स्यादित्यर्थः ॥

आडुत्तमस्य पिच्च ॥ स चोत्तमपुरुषः पिङ्गवतीति । आट एव पित्वं
कस्मान्न विज्ञायते, तुल्यविभक्तिकयोर्हि युक्तः सम्बन्धः—आट् पिदिति ? निरर्थ-
कत्वात् । अनुदात्तत्वं तावदागमत्वादेव सिद्धम् ; करवाणि, मार्जानीत्यादौ गुण-
वृद्धयोरपि प्रत्यय एव निमित्तं न त्वागमः ॥

न्यासः

यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत तदैकारस्य विशेषणत्वाद्विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्ये-
कारान्तस्य लोट आम् विधीयमानोऽनेकाल्वात् सर्वादेशः स्यादित्येष दोषः प्रतिविधेयः ।
द्वितीये तु पक्ष एकार एव विशेष्यत्वात् प्रधानम् । न च प्रधाने तदन्तविधिरित्येकार-
स्यैव भविष्यतीति न किञ्चित् प्रतिविधेयम् । तेन द्वितीयपक्षमाश्रित्याह—लोट्सम्बन्धिन
एकारस्येत्यादि । पचतामिति । टेरेत्वे कृत आम् । इह पचावेदम्, यजावेदमिति
यद्यप्यन्तादिवद्भावाद् गुणो लोङ्ग्रहणेन गृह्यते, तथापि ‘असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे’ इत्यन्तरङ्ग
आमादेशो कर्तव्ये बहिरङ्गस्याद्गुणस्यासिद्धत्वादामादेशो न भवति । बहिरङ्गत्वं तु
गुणस्य द्विपदाश्रयत्वात् । आमस्त्वन्तरङ्गत्वमेकपदाश्रयत्वात् ॥

सवाभ्यां वामौ ॥ पचस्वेति । ‘थासः से’ इति कृते वकारः । पचध्वमिति ।
टेरेत्वे कृतेऽमादेशः ॥

आडुत्तमस्य पिच्च ॥ स चोत्तमपुरुषः पिङ्गवतीति । अथाट एव पित्वं
कस्मान्न क्रियते ? निरर्थकत्वात् । पित्वं ह्यनुदात्तार्थं वा स्याद्, गुणवृद्धयर्थं वा;
तत्राटोऽनुदात्तत्वमागमत्वादेव सिद्धम्, गुणवृद्धयोस्तु नैवासौ निमित्तम् ; अप्रत्ययत्वात् ।

एत ऐ ॥ ९३ ॥

‘लोट्’ ‘उत्तमस्य’ इति वर्तते । लोटुत्तमसम्बन्धिन एकारस्य ऐकारादेशो भवति । आमोऽपवादः । करवै, करवावहै, करवामहै ॥

इह कस्मान्न भवति—पचावेदम्, यजावेदम् ? बहिरङ्गलक्षणत्वाद् गुणस्य ॥

लेटोऽडाटौ ॥ ९४ ॥

लेटोऽडाटागमौ भवतः पर्यायेण । जोषिषत् । तारिषत् । मन्दिषत् । पताति विद्युत् । उर्दधि च्यावयाति ॥

पदमञ्जरी

एत ऐ ॥ इह कस्मादिति । गुणस्यान्तवद्भावेन लोट्प्रहणेन प्रहणादस्ति प्रसङ्ग इति भावः । बहिरङ्गलक्षणत्वादिति । द्विपदाश्रयत्वाद् गुणस्य बहिरङ्गत्वम्, ऐकारस्त्वेकपदाश्रयत्वादन्तरङ्गः, अत एव हेतोः ‘आमेतः’ इत्ययमपि विधिर्न भवति ॥

लेटोऽडाटौ ॥ पर्यायेणेति । न यौगपदेन; अङ्गविधानसामर्थ्यात्, अन्यथा सवर्णदीर्घत्वे सत्यङ्गविधानमकिञ्चित्कर स्यात् ।

न्यासः

तस्मादाटं प्रति पितृवमनर्थकमित्युत्तमस्यैव विधीयते । करवाणीति । पित्वादुत्तमस्य डित्वं नास्ति, तेन गुणो भवति । करवै इति । ‘एत ऐ’, ‘आटश्च’ इति वृद्धिः ॥

एत ऐ ॥ आमोऽपवादः इति । ‘आमेतः’ इति प्राप्तस्य । पचावेदं यजावेदमिति । ‘लोटो लङ्वात्’ इति सलोपे सति ‘आद्गुणः’ ॥

लेटोऽडाटौ ॥ पर्यायेणेति । अथ युगपदेव कस्मान्न भवतः ? एवं मन्यते—टितावेतौ विधीयेते, टित्वञ्चादिविधानार्थम् । न च युगपद् द्वयोरादित्वं भवति, एकेनैवादिदेशस्यावष्टम्भत्वान्न युक्तं यौगपद्यमिति । जोषिषदित्यादीन्युदाहरणानि ‘सिब्वहुलं लेटि’ इत्यत्र व्युत्पादितानि । अत्रापि व्युत्पाद्यन्ते । जोषिषदिति—‘जुषी प्रीतिसेवनयोः’, सिप इकार उच्चारणार्थः, अनेनाट्, ‘इतश्च लोपः परस्मैपदेषु’ इतीकार-लोपः ‘आधधातुकस्येड् वलादेः’ इतीट्, लघूपधगुणः, ‘आदेशप्रत्यययोः’ इति पत्वम् । तारिषदिति—‘तृ प्लवनतरणयोः’, ‘सर्वधातुकार्धधातुकयोः’ इति व्यत्ययेन धात्व-कारस्य दीर्घः । शेषं पूर्ववत् । मन्दिषदिति—‘मदि स्तुतिमोदमदस्वनकान्तिगतिषु’ ‘इदितो नुम्’ । पदातीति । ‘पद गतौ’ दिवादावनुदात्तेत्, व्यत्ययेन परस्मैपदम्, शप्-

आत ऐ ॥ ९५ ॥

‘लेटः’ इत्येव । लेट्सम्बन्धिन आकारस्य ऐकारादेशो भवति । प्रथमपुरुषमध्यमपुरुषात्मनेपदद्विवचनयोः । मन्त्रयैते, मन्त्रयैथे । करवैते, करवैथे ।

आटः कस्मान्न भवति ? विधानसामर्थ्यात् ॥

वैतोऽन्यत्र ॥ ९६ ॥

‘लेटः’ इत्येव । लोट्सम्बन्धिन एकारस्य वा ऐकारादेशो भवति । अन्यत्रेत्यनन्तरो विधिरपेक्ष्यते—‘आत ऐ’ इत्येतद्विषयं वर्जयित्वा एत ऐ भवति । सप्ताहानि शासै । अहमेव पशूनामीशै । मदग्रा एव वो ग्रहा गृह्यान्तै । मदेवतान्येव वः पात्राण्युच्यन्तै ।

न च भवति—यत्र क च ते मनो दक्षं दधस उत्तरम् ।

अन्यत्रेति किम् ? मन्त्रयैते । मन्त्रयैथे ।

पदमञ्जरी

आत ऐ ॥ करवैते इति । ‘छन्दस्युभयथा’ इति सार्वधातुकत्वाद्विकरणः, आर्द्धधातुकत्वान् छित्त्वाभावे विकरणस्य गुणः, करोतेऽश्रोत्वाभावः, पवैते, अशन-वैथे, प्रवैते, विप्रन्यैथे ॥

वैतोऽन्यत्र ॥ एतद्विषयमिति । षष्ठीसमासः । एवंविषयमिति तु युक्तः पाठः । उदाहरणानि ‘उपसंवादाशङ्कयोश्च’ इत्यत्र व्युत्पादितानि ।

दधस इति । ‘थासः से’, शपः शनुः, अट्, ‘घोर्लोपो लेटि वा’ इत्याकारलोपः ॥

न्यासः

प्रत्ययश्च, अटा सहाकः सर्वर्णे दीर्घत्वम्, तिप् । इकारलोपोऽत्र न भवति; तद्विधौ ‘वैतोऽन्यत्र’ इत्यतो वाग्रहणानुवृत्तेः । च्यावयातीति । ‘च्युङ् ज्युङ् प्रुङ् प्लुङ् गतौ’, हेतुमणिच् ॥

आत ऐ ॥ मन्त्रयैते इति । ‘मन्त्रि गुप्तभाषणे’, चुरादि णिच्, शप्, गुणाया-देशः । आटः कस्मान्न भवतीति । पदाति विद्युदित्यादौ । विधानसामर्थ्यादिति । यद्याट ऐत्वं स्यात् ऐडागममेव विदध्यात्, एवं प्रक्रियालाघवं भवतीति मन्यते ॥

वैतोऽन्यत्र ॥ शासै इति । उत्तमपुरुषैकवचनमिट्, टेरेत्वम् । ईशौ इत्यादीनि उदाहरणानि ‘उपसंवादाशङ्कयोः’ इत्यत्र व्युत्पादितानि । दधत इति । ‘डुधाञ् घारण-पोषणयोः’, ‘थासः से’, शपः श्लुः, ‘श्लौ’ इति द्विवचनम्, अट्, ‘घोर्लोपो लेटि वा’ इत्याकारलोपः ॥

इतश्च लोपः परस्मैपदेषु ॥ ९७ ॥

‘लेटः’ इत्येव । लेट्सम्बन्धिन इकारस्य परस्मैपदविषयस्य लोपो भवति । वानुवृत्तेः पक्षे श्रवणमपि भवति । जोषिषत् । तारिषत् । मन्दिषत् ।

न च भवति—पताति दिद्युत् । उर्दधि च्यावयाति ।

परस्मैपदग्रहणम्—इड्वहिमहिङां मा भूत् ॥

स उत्तमस्य ॥ ९८ ॥

‘लेटः’ इति, ‘वा’ इति च वर्तते । लेट्सम्बन्धिन उत्तमपुरुषस्य सकारस्य वा लोपो भवति । करवाव, करवाम ।

न च भवति—करवावः, करवामः ।

उत्तमग्रहणम्—पुरुषान्तरे मा भूत् ॥

पदमञ्जरी

इतश्च लोपः परस्मैपदेषु ॥ परस्मैपदग्रहणमित्यादि । अन्यथा टेरेत्वस्यावकाशः—अन्ये लकाराः, लेट्यपीकारादन्यत्र इतो लोपस्य—परस्मैपदानि; इडादिषूभयप्रसङ्गे परत्वादितो लोपः स्यात् ॥

स उत्तमस्य ॥ करवाव, करवामेति । पूर्ववद्गुणोत्वाभावौ, ‘लेटोऽडाटौ’ इत्याट् । उत्तरग्रहणमित्यादि । इह वस्मस्ग्रहणमेव कर्तव्यम् । तत्रायमप्यर्थः—स इति न वक्तव्यं भवति, ‘अलोऽन्त्यस्य’ इत्येव सिद्धम् । यदा च पुरुषान्तरस्य स्थाने वस्मसौ भवतः, एतयोश्च स्थाने सकारान्तं पुरुषान्तरम्, तदापि वाग्रहणानुवृत्त्यैव लोपालोपौ यथादर्शनं व्यवस्थितौ भविष्यतः । यथाक्रियमाणेऽप्युत्तमग्रहणे वाग्रहणं चानुवर्तते, उत्तरत्र नित्यग्रहणं स्यात् ‘नित्यं ङितः’ ॥

न्यासः

इतश्च लोपः परस्मैपदेषु ॥ परस्मैपदग्रहणमित्यादि । ननु च टेरेत्वमिडादिषु बाधकं भविष्यति, तत् किं परस्मैपदग्रहणेन ? नैतदस्ति; टेरेत्वस्यावकाश अन्येषु लकारादिषु, इतो लोपस्य च परस्मैपदेषु; उभयप्रसङ्गे परत्वादितो लोपः स्यात् ॥

स उत्तमस्य ॥ करवावेति । ‘लेटोऽडाटौ’ इत्याट् । उत्तमग्रहणमित्यादि । यदि तर्हि पुरुषान्तरे मा भूदित्येवमर्थमुत्तमग्रहणं क्रियते ? न; वस्मस्ग्रहणमेव कर्तव्यम्, अत्राप्ययमर्थः—सकारग्रहणं कर्तव्यं न भवति, अलोऽन्त्यपरिभाषयैव सकारलोपो भवति ? अशक्यं वस्मस्ग्रहणं कर्तुम्; तस्मिन् सति यदा व्यत्ययेन पुरुषान्तरस्य स्थाने

नित्यं ङितः ॥ ९९ ॥

‘लेटः’ इति निवृतम् । ङितो लकारस्य य उत्तमस्तस्य नित्यं सकारस्य लोपो भवति । अपचाव । अपचाम ।

नित्यग्रहणं विकल्पनिवृत्यर्थम् ॥

इतश्च ॥ १०० ॥

‘ङितः’ इत्येव । ङित्लकारसम्बन्धिन इकारस्य नित्यं लोपो भवति । अपचत् । अपाक्षीत् ।

परस्मैपदेष्वित्येव—अपचावहि, अपचामहि ॥

तस्थस्थमिपां तांतंतामः ॥ १०१ ॥

‘ङितः’ इत्येव । ङित्लकारसम्बन्धिनां चतुर्णां यथासंख्यं तामादय आदेशा भवन्ति । अपचताम्, अपचतम्, अपचत, अपचम् । अपाक्ताम्, अपाक्तम्, अपाक्त, अपाक्षम् ॥

लिङः सीयुट् ॥ १०२ ॥

पदमञ्जरी

लिङः सीयुट् ॥ लिङ्शब्दोऽत्र लिङादेशेषु स्थानिवद्भावात् प्रयुक्त इत्याह—
न्यासः

तौ भवतस्तदापि लोपः स्यात्, यदा चोत्तमपुरुषस्य स्थाने थस् क्रियते तदा लोपो न स्यात् । उत्तमग्रहणे सत्येष दोषो न भवति स्थानिवद्भावेन मध्यमोत्तमसंज्ञयोर्भवन्त्योरेकसंज्ञाधिकारादसति समावेश उत्तमसंज्ञया मध्यमसंज्ञया निवृत्तिः । सकारग्रहणञ्च यदि न क्रियेत, तदोत्तमस्य व्यत्ययेन वचनान्तरेषु कृतेषु वर्णान्तरस्यापि लोपः स्यात् । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ॥

नित्यं ङितः ॥ अपचावापचामेति । लङ्, ‘अतो दीर्घो यञि’ इति दीर्घः ।

इतश्च ॥ अपचदिति । लङ् । अपाक्षीदिति । लङ्, ‘वदव्रज’ इत्यादिना वृद्धिः, ‘अस्तिसिचोऽपृक्ते’ इतीट् ॥

तस्थस्थमिपां तान्तंतामः ॥ अपाक्तामिति । पूर्ववद् वृद्धिः, ‘शलो जलि’ इति सिचो लोपः ॥

लिङः सीयुट् ॥ पचेतेत्यादौ ‘विधिनिमन्त्रण’ इत्यादिना लिङ्, ‘लिङः सलोपो-

लिङादेशानां सीयुडागमो भवति । टकारो देशविध्यर्थः । उकार उच्चारणार्थः । पचेत्, पचेयाताम्, पचेरन् । पक्षीष्ट, पक्षीयास्ताम्, पक्षीरन् ।

यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो लिङ्च ॥ १०३ ॥

‘लिङः’ इत्येव । परस्मैपदविषयस्य लिङो यासुडागमो भवति, स चोदात्तो भवति, लिङ्च । सीयुटोऽपवादः । आगमानुदात्तत्वे प्राप्ते, डित्वं तु लिङ एव विधीयते; तत्र तत्कार्याणां संभवाद, नागमस्य ।

पदमञ्जरी

लिङादेशानामिति । सीयुट्सकारस्यार्धधातुके लिङि श्रवणम्, सार्वधातुके ‘लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य’ इति सलोपः । यकारस्यार्जादिषु श्रवणम्, अन्यत्र लोपः ॥

यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो लिङ्च ॥ परस्मैपदविषयस्येति । लिङः परेषां परस्मैपदानामसम्भवान् । सीयुटोऽपवाद इति । नाप्राप्ते तस्मिन्नास्मिन्नात्, तेन यासुटि कृते तस्य तिङ्भक्तत्वात्तदादेः सीयुट्प्रसङ्ग इति न चोदनीयम् । सत्यपि हि सम्भवे सामान्यविधेः विशेषविधिर्वाधकः । कथं तर्हि कृषीष्ट इत्यादिषु सुटि कृते सीयुट् भवति, ननु तत्रापि सुटा सीयुट् बाधनीयः ? अत्र परिहारं सुड्विधौ वृत्तिकारः स्वयमेव वक्ष्यति । आगमत्वादनुदात्तत्वे प्राप्त इति । अत एव यासुडुदात्तवचनाद्विज्ञायते—आगमा अनुदात्ता भवन्तीति, अन्यथा यासुटः प्रत्ययभक्तत्वात्प्रत्ययस्वरेणैव सिद्धमुदात्तत्वम् । नैतदस्ति ज्ञापकम्, यानि पिद्वचनानि तदर्थमेतत्स्यात् । यद्येतावत्प्रयोजनम्, अपिदित्येव ब्रूयात् ! तदेतदुदात्तवचनं ज्ञापकमेव—आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । तत्र तत्कार्याणां सम्भवादिति ।

न्यासः

‘अनन्त्यस्य’ इति सकारलोपः, शपा सह ‘आद्गुणः’, बलि लोपः । पक्षीष्टेत्यादौ आशिषि लिङ्, चकारस्य ‘चोः कुः’ इति कुत्वम्, ‘इष्कोः’ इति षत्वम् ॥

यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो लिङ्च ॥ परस्मैपदविषयस्येति । एतेन ‘परस्मैपदेषु’ इत्यस्याः सप्तम्या विषयसप्तमीत्वं दशयति, न परसप्तमीत्वम् । परसप्तमीत्वं तु न सम्भवति; लिङः परस्मैपदानामसम्भवात् । आगमानुदात्तत्वे प्राप्त इति । कुतः पुनरागमानुदात्तत्वं भवतीति निश्चितम् ? अत एव यासुट उदात्तवचनात् । यदि ह्यागमा अनुदात्ता न स्युस्तदोदात्तवचनमनर्थकं स्यात् ; प्रत्ययभक्तत्वेनैव यासुटः प्रत्ययस्वरेणैवाद्युदात्तस्य सिद्धत्वात् । ननु यानि पिद्वचनानि तदर्थमुदात्तवचनं स्यात्, तेषां ह्यनुदात्तत्वात् तद्वक्तो यासुडनुदात्त एव स्याद् यद्युदात्त इति नोच्येत ? नैतदस्ति; यद्येतत् प्रयोजनमभिमतं स्यात्, अपिदित्येव ब्रूयात् । तदैतदुदात्तवचनमागमानुदात्तस्य ज्ञापकमेव । तत्र

कुर्यात् । कुर्याताम् । कुर्युः ।

स्थानिवद्भावादेव लिङादेशस्य ङित्वे सिद्धे यासुटो ङिद्वचनं
ज्ञापनार्थम्—लकाराश्रयङित्वमादेशानां न भवतीति । अचिनवम् ।
अकरवम् ।

किदाशिषि ॥ १०४ ॥

आशिषि यो लिङ् तस्य यासुडागमो भवति, स चोदात्तः
किद्वद्भवति । प्रत्ययस्यैवेदं कित्वम्, नागमस्य; प्रयोजनाभावात् । ङित्वे

पदमञ्जरी

ग्रहिज्यादिसूत्रेऽपि धातोः स्वरूपग्रहणे तत्प्रत्यये कार्यविज्ञानात्प्रत्ययस्यैव ग्रहणम् ।
कुर्यादिति । विकरणाश्रयो धातोरुणः, 'अत उत्सार्वधातुके' इत्युत्वम्, 'ये च'
इत्युकारलोपः । कुर्युरिति । झेर्जुस्, 'लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य' 'उस्यपदान्तात्' ।

स्थानिवद्भावादेवेति । 'सार्वधातुकमपित्' इत्यतिदेशादिति नोक्तम् ; पिदर्थ-
त्वान् ङिद्वचनस्य । यासुटो ङिद्वचनमिति । यासुडादेर्लिङो ङिद्वचनमित्यर्थः ।
इदानीमेव ह्युक्तम्—ङित्वं तु लिङ एव विधीयते इति ? एतच्च ज्ञापनम्—'पिञ्च
ङिन्न भवति' इत्येतदनाश्रित्योच्यते तदाश्रयणे तु स्थानिवद्भावेन प्राप्तं
ङित्वमौपदेशिकेन पित्वेन बाध्यते इति प्राप्त्यर्थमेव ङिद्वचनं स्यात् ॥

किदाशिषि ॥ तस्य यासुट् 'किद्वद्भवतीति । तस्य यासुड् भवति स च
लिङ्किद्वद्भवतीत्यर्थः । अन्यथा 'प्रत्ययस्येदं कित्वम्' इत्यनन्तरग्रन्थेन विरोधः

न्यासः

ङित्कार्याणामसम्भवादिति । न सर्वेषामित्यभिप्रायः । कुत एतत् ? यावता उच्यते
इत्यत्र ग्रहिज्यादिसूत्रेण यत् संप्रसारणं तत् यासुट्यपि ङिति सम्भवति ।
ङिन्मात्रनिबन्धनं हि संप्रसारणम् ; विशेषानुपादानात् । तत्र यदि यासुटो ङित्वं विधीयते
तदा ग्रहेः संप्रसारणस्यैवेकस्यानुग्रहः स्यात् । लिङस्तु ङित्वे विधाने सर्वस्य ङित्कार्यस्य
गुणवृद्धिप्रतिषेधादेवानुग्रहो भवतीति लिङ एव ङित्वं विधीयते । ङित्कार्याणामिति ।
ङिति कार्याणामित्यर्थः । कुर्यादिति । विकरणाश्रयो धातोरुणः, 'अत उत् सार्व-
धातुके' इत्युत्वम्, 'ये च' इत्युकारलोपः । कुर्युरिति । 'उस्यपदान्तात्' इति पररूप-
त्वम् । अचिनवमिति । मिपोऽम् । अत्र ङित्वाभावादु गुणः । एतच्च ज्ञापकस्य प्रयोजनम् ॥

किदाशिषि ॥ प्रत्ययस्यैवेदं कित्वमिति । यद्येवम्, आशिषि लिङ् विहितस्तस्य
यासुट् किद् भवतीत्येतद् विरुध्यते ? नास्ति विरोधः; यासुड्वचनं लिङ एवोपलक्षणम् ।
तेन लिङवयवद्वारेण लिङ एव कित्वमनेन विधीयते; यासुड्वयवत्वान्लिङः । नागम-

प्राप्ते कित्त्वं विधीयते । गुणवृद्धिप्रतिषेधस्तुल्यः, संप्रसारणम्, जागर्त-
गुणे च विशेषः । इष्यात्, इष्याताम्, इष्यासुः । जागर्यात्,
जागर्यास्ताम्, जागर्यासुः ।

आशिषीति किम् ? वच्यात् । जागृयात् ॥

झस्य रन् ॥ १०५ ॥

‘लिङः’ इत्येव । भस्य लिङादेशस्य रन्—इत्ययमादेशो भवति ।
भोऽन्तापवादः । पचेरन् । यजेरन् । कृषीरन् ॥

पदमञ्जरी

स्यात् । प्रयोजनाभावादिति । ‘वचिस्वपि’ इत्यत्रापि ‘धातोः स्वरूपग्रहणे’ इति
प्रत्ययस्यैवेदं ग्रहणं स्यात् ; अन्यथा वाच्यति वाचिकं कथयति, वागजहातीत्यत्रापि
स्यात् । गुणवृद्धिप्रतिषेधस्तुल्य इति । किमर्थं तर्हि कित्त्वविधानमित्यत आह—
सम्प्रसारणमिति । जागर्यादिति । ‘जाग्रोऽविचिण्णलिङ्त्सु’ इति गुणः ॥

भस्य रन् ॥ झस्येत्यकारोच्चारणात्सङ्घातस्यैव ग्रहणं न वर्णस्य, अन्यथा-
न्तादेशविधाविव ‘झः’ इत्येव ब्रूयादिति मन्यमान आह—लिङादेशस्य भस्येति ।
भोऽन्तापवाद इति । झकारस्य योऽन्तादेशस्तस्यापवाद इत्यर्थः । ‘झोऽन्तः’
इत्यस्य वा विधेरपवाद इत्यर्थः । ननु झवर्णस्यान्तादेशः समुदायस्य रन्निति
कथं भिन्नविषययोर्बाध्यबाधकभावः ? विरोधान्, येन नाप्राप्तिन्यायाच्च ।
झोऽन्तापवाद इत्युपलक्षणम् ; कृषीरन्, तृषीरन्नित्यत्र ‘आत्मनेपदेष्वनतः’
इत्यस्याप्यपवादः । ननु चापवादविप्रतिषेधादद्वाव एव प्राप्नोति, नः प्रतिपद-

न्यासः

स्येति । अत्रापि नागममात्रस्येत्येषोऽपि वेदितव्यः । प्रयोजनाभावादिति । न सर्वस्य
कित्त्वप्रयोजनस्याभावादिति भावः । कुतः ? वच्यादिसूत्रेण यद् वचिस्वप्नोः संप्रसारणं
तस्य यामुख्यपि किति सम्भवात् । किन्मात्रे हि संप्रसारणमुच्यते, विशेषापरिग्रहात् । यदि
गुणवृद्धिप्रतिषेधस्तुल्य एवेति कस्तर्हि ङित्वात् कित्त्वस्य विशेषो येन तस्मिन् प्राप्ते कित्त्वं
विधीयेत ? इत्याह—संप्रसारणमित्यादि । ङित्वे हि वच्यादिसूत्रेण किति विधीयमानं
संप्रसारणं न स्यात् । ‘जाग्रोऽविचिण्णलिङ्त्सु’ इति विधीयमानो गुणः । इष्यादिति ।
‘स्कोः संयोगाद्योरन्ते च’ इति सकारलोपः ।

वच्यादिति । कित्वाभावाद्वचेः संप्रसारणं न भवति । जागृयादिति । पूर्वसूत्रेण
ङित्वम्, तेन गुणो न भवति । उभयत्रादादिकत्वाच्छपो लुक् ॥

झस्य रन् ॥ कृषीरन्निति । आशिषि लिङ् ॥

इटोऽत् ॥ १०६ ॥

लिङादेशस्य इटः 'अत्'—इत्ययमादेशो भवति । पचेय । यजेय । कृषीय । हृषीय ।

तकारस्येत्संज्ञाप्रतिषेधः प्राप्नोति — 'न विभक्तौ तुस्माः' इति ? नैवायमादेशावयवस्तकारः, किं तर्हि ? मुखसुखार्थं उच्चार्यते ।

आगमस्येटो ग्रहणं न भवति, 'अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्य' इति ॥

सुट् तिथोः ॥ १०७ ॥

पदमञ्जरी

विवेर्वलीयस्त्वात्, प्रतिपदविहितो हि रन्भावः । यद्वा—कृषीरन्, तृषीरन्—
त्यत्रापि प्रवर्त्ततामद्भावः, सत्यपि तु तस्मिन्पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सङ्घातस्य रन्
भविष्यति ॥

इटोऽत् ॥ नैवायमादेशावयव इति । तेन नास्येत्संज्ञया प्रयोजनम्,
स्वयमेव निवृत्तत्वादित्यर्थः । प्रत्युतेत्संज्ञायां स्वरितत्वं स्यात्, 'न विभक्तौ
तुस्माः' इत्यत्राभ्युपगमवादेनोक्तम्—'किमोदितोदिति चात्र प्रतिषेधो न भवत्य-
नित्यत्वादस्य' इति । अर्थवद्ग्रहण इत्यादि । ल स्थाने य इडिति विशेषणादप्या-
गमस्येटो ग्रहणाभावः ॥

सुट् तिथोः ॥ 'तिथोः' इति सप्तमी वा स्यात् ? षष्ठी वा ? आद्ये पक्षे
'यस्मिन्विधिस्तदादावल्ग्रहणे' इति तकारथकारादेर्लिङादेशस्य सुटा भाव्यमिति
न्यासः

इटोऽत् ॥ कृषीयेति । आशिषि लिङ् । नैवायमादेशावयव इति । अकार-
मात्रस्यादेशत्वात् । यद्येवम्, अकारोऽयमादेशो विधीयत इति 'अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः'
इति सवर्णानां ग्राहकः स्यात् ? 'भाव्यमानोऽणु सवर्णान् न गृह्णाति' इति न भविष्यति ।
सत्यपि वा सवर्णग्रहणे मात्रिकस्यान्तरतम्यान्मात्रिक एव भविष्यति ।

अथ लविषीष्टेत्यत्रागमस्येटः कस्मादकारो न भवतीत्याह—आगमस्येटो ग्रहणं
न भवतीति । अत्र कारणमाह—अर्थवद्ग्रहणे नेत्यादि । ननु चागमानामप्यर्थ-
वत्त्वमस्त्येव, तथा हि—यासुट्सहितेनैव लिङोऽर्थोऽभिधीयते, न केवलेन ? नैतदेवम्,
अन्येषु लकारेषु विनापि तेनार्थवत्ता दृष्टा, आगमानां तु न क्वचित् । तेन तेऽर्थवन्तो
न भवन्तीति ॥

सुट् तिथोः ॥ अथ तकारथकाराभ्यां लिङ् विशिष्यते—तकारथकारयोर्यो लिङ्
स्थानीति ? तेन वा तौ लिङ्सम्बन्धिनोस्तकारथकारयोरिति ? तत्र यद्याद्यः पक्ष आभी-

‘लिङः’ इत्येव । लिङ्सम्बन्धिनोस्तकारथकारयोः सुडागमो भवति । तकारथकारावागमिनौ, लिङ् तद्विशेषणम् । सीयुटस्तु लिङेवागमी । तेन भिन्नविषयत्वात्सुटा बाधनं न भवति । तकारे इकार उच्चारणार्थः । कृषीष्ट, कृषीयास्ताम् । कृषीष्ठाः, कृषीयास्थाम् ॥

॥ लिङ् स्तु ॥ १०८ ॥

‘लिङः’ इत्येव । लिङादेशस्य भेर्जुस् आदेशो भवति । भोऽन्ता-
वादः । पचेयुः । यजेयुः ॥

सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च ॥ १०९ ॥

पदमञ्जरी

कृषीष्ट कृषीष्ठा इत्यत्रैव स्यात्, कृषीयास्तां कृषीयास्थामित्यत्र न स्यात् ; सुटा च सीयुटो बाधः स्यात्, उभयोरपि लिङादेशभक्तत्वादिति द्वितीयं पक्षमा-
श्रित्याह—लिङ्सम्बन्धिनोस्तकारथकारयोरिति । एतदेव स्पष्टयति—तकारथ-
काराविति । लिङ् तद्विशेषणमिति । लिङ्शब्देन तदादेशो उच्यन्ते । एवं
लिङ्सम्बन्धिनोरित्यत्रापि । कृषीष्टेति । विध्यादौ लिङि सार्वधातुकत्वात् ‘लिङः
सलोपः’ इति लोपेन सुटः श्रवणाभावादाशिषि लिङेवोदाहृतः ॥

भेर्जुस् ॥ भोऽन्तापवाद इति । पूर्ववद् व्याख्येयम् । जागृयुरित्यादौ च
पूर्ववदेव ‘अदभ्यस्तात्’ इत्यस्यापि बाधः । पचेयुरिति । ‘अतो येयः’ इतीयादेशः,
शपा सह ‘आद्गुणः’ ॥

न्यासः

येत, तदा विशेष्यत्वान्लिङः प्राधान्यम् । ततश्च प्रधाने कार्यसंप्रत्ययाल्लिङ एव सुडा-
गमः स्यात् । एवञ्च परत्वाद् विशेषविहितत्वाच्च सुटा सीयुड् बाध्येत । तस्माद् दुष्टोऽयं
पक्ष इति द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह—लिङ्सम्बन्धिनोरिति । यदुक्तम्—तकारथकारयोः
सुडागमो भवतीति, तस्यार्थं स्पष्टीकर्तुमाह—तकारथकारावागमिनाविति । विशेष्यत्वेन
प्राधान्यादिति भावः । यदुक्तञ्च—लिङ्सम्बन्धिनोरिति, तस्यार्थं स्पष्टीकर्तुमाह—लिङ्
तद्विशेषणमिति । सीयुटस्तु लिङेवागमीति । तकारथकारावेवकारेण व्यवच्छिद्येते ।
तेनेत्यादि । यत एवं तकारथकारावागमिनौ सुटः, सीयुटस्तु लिङेव, तेन भिन्नदेशत्वात्
सुटा सीयुड् न बाध्येत । न च भिन्नदेशयोर्वाध्यबाधकभावो युक्तः, विरोधाभावात् ।
कृषीष्ट, कृषीष्ठा इति । तथासोरेकवचनयो रूपे । कृषीयास्ताम्, कृषीयास्थामिति ।
आतामायामोः । सर्वत्राशिषि लिङ्, ‘उश्च’ इति क्त्वाद् गुणाभावः ॥

॥ लिङ् स्तु ॥ पचेयुरिति । ‘अतो येयः’ इतीयादेशः, ‘आद्गुणः’, पररूपत्वम् ॥

अलिङ्ग्यं आरम्भः । सिचः परस्य अभ्यस्तसंज्ञकेभ्यो वेत्तेश्चो-
त्तरस्य झेर्जुस् आदेशो भवति । अभ्यस्तविदिग्रहणमसिजर्थम् । 'ङितः'
इति चानुवर्तते । सिचस्तावत् — अकार्षुः, अहार्षुः । अभ्यस्तात् —
अबिभयुः, अजिह्वयुः, अजागरुः । विदेः — अविदुः ॥

आतः ॥ ११० ॥

सिजग्रहणमनुवर्तते । सिच आकारान्ताच्च परस्य झेर्जुसादेशो
भवति । कथमाभ्यामानन्तर्यम् ? सिचो लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन सिचो-
ऽनन्तरः, श्रुत्या चाकारान्तादिति । अदुः, अधुः, अस्थुः । तकारो
मुखसुखार्थः ।

पदमञ्जरी

सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च ॥ सत्ताविचारणार्थयोर्विदोरात्मनेपदित्वादसम्भव एव
ज्ञेः, लभार्थस्यापि विकरणेन व्यवधानादनन्तरस्य झेरसम्भवः, तस्माल्लुग्वि-
करणस्यैव विदेर्ग्रहणमित्याह—वेत्तेश्चेति । अभ्यस्तविदिग्रहणमसिजर्थमिति ।
न चैवं लोडादिष्वपि प्रसङ्ग इत्याह—ङित इति चानुवर्तते इति ॥

आतः ॥ सिच आकारान्ताच्च परस्य झेरिति । द्वाभ्यामनन्तरस्येत्यर्थः ।
कथमिति । आतः सिचा व्यवधानाद् द्वाभ्यामानन्तर्यं न सम्भवतीति प्रश्नः ।

न्यासः

सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च ॥ वेत्तेश्चेति निर्देशेन लुग्विकरणस्यैवैह ग्रहणमिति दर्श-
यति । तस्यैव हि झिरनन्तरः सम्भवति, नान्येषां विदोनाम् ; विकरणैर्व्यवधानात् । सत्ता-
विचारणार्थयोरात्मनेपदित्वाद् झेरसम्भव एव, तस्माल् लुग्विकरणस्यैव ग्रहणं युक्तम् ।
अभ्यस्तविदिग्रहणमसिजर्थमिति । यद्यभ्यस्तविदिग्रहणमसिजर्थम्, एवं सति लडादि-
सम्बन्धिनोऽपि ज्ञेः प्राप्नोतीत्यत आह—ङित इति चानुवर्तते इति । तेन ङित्लकार-
सम्बन्धिन एव झेर्जुस् भविष्यति, नान्येषामित्यभिप्रायः । अबिभयुः, अजिह्वयु-
रिति । 'जिभी भये', 'ही लज्जायाम्', 'जुसि च' इति गुणः, 'जुहोत्यादिभ्यः शपः
शङुः', 'झलौ' इति द्विवचनम् । अजागरुरिति । अदादित्वाच्छपो लृक्, जागर्ते ।
'जक्षित्यदयः षट्' इत्यभ्यस्तसंज्ञा ॥

आतः ॥ सिचः परस्याकारान्तादुत्तरस्य झेरिति ब्रुवता द्वाभ्यामप्यनन्तरस्य झेरि-
त्युक्तं भवति । उभाभ्याश्चानन्तर्यं न सम्भवति, आतः सिचा व्यवधानादिति मन्यमानः
पृच्छति कथमित्यादि । सिचो लुकीति । 'गातिस्था' इत्यादिना यदा सिचो लृक्

पूर्वेणैव सिद्धे नियमार्थं वचनम्— आत एव सिञ्जुगन्तात्, नान्य-
स्मादिति । अभूवन् ।

प्रत्ययलक्षणेन जुस्प्राप्तः प्रतिषिध्यते; तुल्यजातीयापेक्षत्वा-
न्नियमस्य । श्रूयमाणे हि सिचि भवत्येव — अकार्पुः; अहार्पुः ॥

लङः शाकटायनस्यैव ॥ १११ ॥

‘आतः’ इत्येव । आकारान्तादुत्तरस्य लङादेशस्य भेजुसादेशो
भवति, शाकटायनस्याचार्यस्य मतेन । अयुः । अवुः । अन्येषां मते—
अयान् ।

पदमञ्जरी

सिञ्जुगन्ताद् भेजुस् भवतीत्युक्तं भवति । अभूवन्निति । ‘भुवो वुग् लुङ्लिटोः’
इति वुक् । तुल्यजातीयापेक्षत्वाच्चेति । द्वाभ्यामानन्तर्यस्याश्रयणात् सिञ्जु-
गन्तस्य ग्रहणमित्युक्तम् । तेन—सिञ्जुगन्ताद्यदि भवति आत एवेति नियमा-
श्रयणात् श्रूयमाणे सिचि अकार्पुर्नित्यादायनाकारान्तादपि भवत्येवेत्यर्थः ॥

लङः शाकटायनस्यैव ॥ अयुः, अवुरिति । शपो लुक्, ‘उस्यपदान्तात्’ इति
पररूपत्वम् ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts
न्यासः

क्रियते तदा प्रत्ययलक्षणेन सिचोऽनन्तरः सम्भवति । श्रुत्या चाकारान्तादिति ।
तदनन्तरश्रूयमाणत्वात् । श्रूयेति श्रोत्रेन्द्रियसाध्योपलब्ध्येत्यर्थः । तदेवं द्वाभ्यामप्या-
नन्तर्यस्याश्रयणात् सामर्थ्यादातः सिञ्जुगन्ताद् भेजुस् भवतीत्युक्तं भवति । न हि श्रूय-
माणे सिचि द्वाभ्यामानन्तर्यं सम्भवति । तकारो मुखसुखार्थ इति । व्यावर्त्याभावात् ।
न हि ह्रस्वात् प्लुताद्वा वर्णात् परः सिच् सम्भवति ।

पूर्वेणैव सिद्ध इति । लुप्तेऽपि सिचि प्रत्ययलक्षणेन श्नेः सिञ्जनन्तरत्वादभूवन्निति
नियमस्य व्यावर्त्यं दर्शयति । ‘भुवो वुग् लुङ्लिटोः’ इति वुक् । ननु च नैवेह पूर्व-
सूत्रेण प्राप्नोति, न हीह सिञ्जपेक्ष्यानन्तर्यं श्लेष्यते, तत् किं प्रतिषिध्यत इत्याह—
प्रत्ययलक्षणेनेत्यादि । लुप्ते हि प्रत्ययलक्षणेनानन्तर्यमस्ति, अतः पूर्वेण प्राप्नोति ।
जुस् नियमेन प्रतिषिध्यते । यदि तर्हि नियमार्थमिदम्, अकार्पुर्नित्यत्रापि न स्यात्, न
ह्यत्रातः सिञ्जुगन्तात्परो झिर्भवति ? इत्यत आह—तुल्यजातीयेत्यादि । आतः सिञ्जु-
गन्तान्नियमार्थमयं जुस् विधीयते । स च नियमस्तुल्यजातीयापेक्षः, तेन समानजातीय-
मेव व्यवच्छिन्नन्ति । कश्च समानजातीयः ? अन्यः सिञ्जुगन्तः । न चाकार्पुर्नित्यत्र श्नेः पूर्वः
सिञ्जुगन्त इति नायं नियमस्य विषयः, तेन भवत्येव जुस् ॥

लङः शाकटायनस्यैव ॥ अयुः, अवुरिति । पूर्ववच्छपो लुक्, पूर्ववच्च पररूपत्वम् ।

ननु 'ङितः' इत्यनुवर्तते, अत्र लङेवाकारान्तादनन्तरो ङित्संभवति नान्यः, तर्त्कि लङ्ग्रहणेन ? एवं तर्हि लङेव यो लङ् विहितस्तस्य यथा स्यात्, लङ्वद्भावेन यस्तस्य मा भूत्, 'लोढो लङ्वत्' इति - यान्तु, वान्तु । 'सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च' इत्ययमपि भेजुस् लोढो न भवति— विभ्यतु, जाग्रतु, विदन्तु । जुस्भावमात्रं हि मुख्येन लङा विशेष्यते । एवकार उत्तरार्थः ॥

पदमञ्जरी

लङेवेति । लुङ्लिङोस्तावद्भवितव्यम्, लङस्तु स्यप्रत्ययेन श्लेषवधानमिति भावः । यान्तु, वान्तिवति । 'लोढो लङ्वत्' इत्यत्र तु वाग्रहणानुवृत्त्याप्ययमर्थः साधितः । ननु च लङ्ग्रहणाद्यत्ताज्जुस्भावोऽयं लोढो मा भूत्, 'सिजभ्यस्त' इत्ययं तु स्यादेव ? तत्राह—सिजभ्यस्तेत्यादि । कथमित्यत्राह—जुस्भावमात्रं हीति । कथं पुनः 'आतः' इत्यनुवर्तमाने जुस्भावमात्रं मुख्येन लङा शक्यं विशेषयितुम् ? 'लङः' इति योगविभागः कर्तव्य इति मन्यते । ननु च 'आत इत्येतत्सिजग्रहणानुवृत्त्या नियमार्थम्' इत्युक्तम्, ततश्चायुरित्यत्र केनचिदप्राप्तत्वाद्विध्यर्थमेतत्किमेवकारेण ? इत्यत्राह—एवकार उत्तरार्थ इति । 'लिट् च', 'लिङाशिषि' इत्यत्रास्य प्रयोजनं दर्शयिष्यति ॥

न्यासः

लङेवेत्यादि । यत्सम्बन्धिनो श्लेषभावो विधेयः । लिङ्त्वमधिकृत्येदमुक्तम् । कुत एतत् ? लङ्लिङोरप्याकारान्तादनन्तरयोः सम्भवात् । तत्सम्बन्धिनोस्तु 'श्लेष' इत्येवमादिनैव शास्त्रेण जुस्भावो विहित इति न तावदधिकृत्येदमुच्यते । एवकारस्तु लङ्व्यवच्छेदार्थः, स्यप्रत्ययेन श्लेषवधानात् । लङेव यो लङिति । येन केनचित् प्रकारेण यो लङ् न भवति स लङेव लङ् । स पुनर्मुख्यो लङ् यथा स्यात् । स चातिदेशद्वारेण यस्य लङ्वद्भावो न भवति स वेदितव्यः । यस्य ह्यतिदेशद्वारेण लङ्वद्भावो विहितः स उपचारेण लङित्युच्यते । परमार्थतस्तु लोडेवासौ, न लङेव । लङ्वद्भावेन य इति । लङिति सम्बध्यते । लङा तुल्यं वर्तते इति लङ्वत्, लङ्सदृश इत्याद्यां, तस्य भावो लङ्वद्भावः । येन लङ्वद्भावेन लङ् व्यपदिश्यते तस्य मा भूदिति मुख्यस्यैव लङो ग्रहणं यथा स्यादित्येवमर्थं लङ्ग्रहणं क्रियते । केन पुनर्लङ्वद्भावो भवतीत्याह—लोढो लङ्वदिति । अनेन हि सूत्रेण लोढो लङ्वत् कार्येष्वतिदिष्टेषु लङ्कार्ययोगात् तस्य लङ्वद्भावो भवति । तेन लङ्सदृशभूत उपचारेण लङिति व्यपदिश्यते । अत्रायमर्थः—यदि मुख्यस्य लङः परिग्रहार्थं लङ्ग्रहणं न क्रियते, ततः 'लोढो लङ्वत्'

द्विषश्च ॥ ११२ ॥

‘लङः शाकटायनस्यैव’ इत्येव । द्विषः परस्य लङादेशस्य भेजुंसादेशो भवति, शाकटायनस्याचार्यस्य मतेन । अद्विषुः । अन्येषां मते—अद्विषन् ॥

तिङ्शित्सार्वधातुकम् ॥ ११३ ॥

तिङः शितश्च प्रत्ययाः सार्वधातुकसंज्ञा भवन्ति । भवति । नयति । स्वपिति । रोदिति । पवमानः । यजमानः ।

पदमञ्जरी

द्विषश्च ॥ द्विषिरदादिः ॥

तिङ्शित्सार्वधातुकम् ॥ तरति नयतीति । तिङः सार्वधातुकत्वाच्छप्, शपः सार्वधातुकत्वाद्धातोर्गुणः । रोदिति । शपो लुकि ‘रुदादिभ्यः सार्वधातुके’ इतीट् । पवमानो यजमान इति । पूर्ववच्छदगुणौ ॥

स्यामः

इत्यतिदेशाद् यथा तामादि कार्यं लोटो भवति, तथेदमपि स्यात् । अतोऽस्य दोषस्य निवृत्त्यर्थं लङ्ग्रहणं क्रियत इति मा भूत्तामाय जुस्; लोटो लङ्ग्रहणाद् यत्नात् । यस्तु ‘सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च’ इत्येनेन विधीयते स विभ्यतु, जाग्रतु, विदन्वित्यादौ कस्मान्न भवति, न हि किञ्चित् तत्र यत्नान्तरमस्ति ? इत्याह—सिजभ्यस्तेत्यादि । कथं पुनर्विना यत्नेन पूर्वको जुस् लोटो न भवतीत्याह—जुस्भावमात्रं हीत्यादि । न ह्ययमेव जुस् मुख्येन लङा विशिष्यते, किं तर्हि ? जुस्भावमात्रम् । योऽस्मिन् प्रकरणे जुस् विहितः स मुख्यस्यैव लङो भवति, नेतरस्येति । तेन पूर्वकोऽपि जुस् न भवति । एव हार उत्तरार्थ इति । अथ तदर्थ एवकारः कस्मान्न भवति ? विध्यर्थत्वात् तस्य । न हि विध्यर्थवाक्य एवकारस्यार्थवत्त्वमुपपद्यते । स हि नियमार्थेषूपपद्यते, न हि विध्यर्थेषु । न चेदं नियमार्थम् ; सिद्धे हि विधिरारम्भमाणो नियमार्थो भवति, न च सिद्धेऽप्यमारम्भते । तस्मादुत्तरार्थ एवकारः । ननु शाकटायनस्यैव मतेन यथा स्यादन्येषां मते मा भूदित्येवमर्थमिद्वैवकारः स्यात् ? न; तेन विनाप्यस्य नियमस्य सिद्धत्वात् । यद्यन्येषां मते न स्यात्, शाकटायनग्रहणमनर्थकं स्यात् ॥

द्विषश्च ॥ अद्विषुरिति । अदादित्वाच्छपो लुक् ॥

तिङ्शित् सार्वधातुकम् ॥ भवति नयतीति । तिङः सार्वधातुकसंज्ञायां तन्निबन्धनः कर्तरि शप्, तस्यापि शितः सार्वधातुकत्वात् ‘सार्वधातुकार्धधातुकयोः’ इति गुणः । रोदिति । पूर्ववच्छपो लोपः, ‘रुदादिभ्यः सार्वधातुके’ इतीट् । पवमानः,

सार्वधातुकप्रदेशाः — 'सार्वधातुके यक्' इत्येवमादयः ॥

आर्धधातुकं शेषः ॥ ११४ ॥

तिङ्ः शितश्च वर्जयित्वाऽन्यः प्रत्ययः शेषो धातुसंशब्दनेन विहित आर्धधातुकसंज्ञो भवति । लविता । लवितुम् । लवितव्यम् ।

'धातोः' इत्येव—वृक्षत्वम्, वृक्षताऽस्ति । लूभ्याम्, लूभिः । जुगुप्सते ॥

पदमञ्जरी

आर्धधातुकं शेषः ॥ धातुसंशब्दनेनेति । धातुशब्दमुच्चार्येत्यर्थः । अत्र हि यङ्विधौ यद्वातुग्रहणं शमिधातोरिति वा, यच्च धातोरिति, तदुभयमनुवर्तते; तत्रैकेनाधातुप्रत्ययो व्यावर्त्यते, अपरेण धातुप्रत्ययो विशिष्यते, धातोरित्येवं यो विहित इति, तेनायमर्थः । लूभ्याम्, लूभिः, जुगुप्सते इति । यद्यप्यत्र धातोरेव विहितथापि धातुशब्दमुच्चार्य न विहित इति भवति प्रत्युदाहरणम् । शेषग्रहणम्—तिङ्शितोर्मा भूतः ; अन्यथैकसंज्ञाधिकाराभावात्प्रत्ययादिसंज्ञानामिव समावेशः स्यात् ।

यद्येवकारोऽनुवर्तते शक्यं शेषग्रहणमकर्तुम् ॥

न्यासः
Indira Gandhi National
Centre for the Arts

यजमान इति । 'पूज्यजोः शानन्', तस्य सार्वधातुकत्वात् शप्, तस्यापि सार्वधातुकत्वाद्वातोर्गुणः ॥

आर्धधातुकं शेषः ॥ लवितेति । वृच्, 'आर्धधातुकस्येङ् वलादेः' इतीट् । वृक्षत्वमिति । 'तस्य भावस्त्वतलौ' । लूभ्यामिति । लुनातेः क्तिन्नन्ताद्भ्याम् । जुगुप्सत इति । गुपादिसूत्रेण सन् । त्वतलादीनामार्धधातुकत्वाभावादिङ्भावः । शुक्तं वृक्षत्वं प्रत्युदाहरणम्, त्वप्रत्ययस्य धातोरविधानात्, लूभ्यामित्याद्युक्तम्, 'क्तिन्नन्ता धातुत्वं न जहति' इति न्यायाद् भ्यामप्रत्ययो धातोरेव विहितः, सः प्रत्ययोऽपि धातोः, गुपादेर्धातुत्वात् ? नैतदास्ति; अस्यैव हि दोषस्य परीहाराय धातुशब्देन यो विहित इत्युक्तम् । तस्य चायमर्थः—धातोरित्येवं यो विहितो धातुशब्दमुच्चार्य यो विहित इति यावत् । यस्य विधायकलक्षणे धातुग्रहणमस्ति, न चैवं भ्यासनौ विहितौ; तद्विधौ धात्वधिकारस्य धातुग्रहणस्य चासम्भवात् । कथं पुनर्धातुसंशब्दनेन यो विहित इत्येषोऽर्थो लभ्यते, यावता धातोरित्येकमेव धातुग्रहणमनुवर्तते, तच्चाधातुप्रत्ययनिवृत्तौ चरितार्थत्वात्परं किञ्चिद्विशिष्टमभिधातुमुत्सहते ? एवं मन्यते—यङ्विधानसूत्रात् 'शमिधातोः संज्ञायाम्' इत्यतो वा द्वितीयधातुग्रहणमनुवर्तते, तत्रैकेन धातुना अधातुप्रत्ययो निवर्तते, अपरेण धातुप्रत्ययो विशिष्यते धातोरित्येवं यो विहित इति । शेषग्रहणं

लिट् च ॥ ११५ ॥

लिङादेशस्तिङार्धधातुकसंज्ञो भवति । सार्वधातुकसंज्ञाया अप-
वादः । पेचिथ । शेकिथ । जग्ले । मम्ले ।

ननु चैकसंज्ञाधिकारादन्यत्र समावेशो भवति ? सत्यमेतत् ; इह
त्वेवकारोऽनुवर्तते, स नियमं करिष्यति ॥

लिङाशिषि ॥ ११६ ॥

आशिषि विषये यो लिङ् स आर्धधातुकसंज्ञो भवति । सार्व-
धातुकसंज्ञाया अपवादः । समावेशश्चैवकारानुवृत्तेर्न भवति । लवि-
षीष्ट । पविषीष्ट ।

आशिषीति किम् ? लुनीयात् । पुनीयात् ॥

पदमञ्जरी

लिट् च ॥ पेचिथ, शेकिथेति । 'ऋतो भारद्वाजस्य' इति नियमादित्, 'थलि च
सेटि' इत्येत्वाभ्यासलोपौ । जग्ले मम्ले इति । आर्धधातुकत्वात् 'आतो लोप इटि च'
इत्याकारलोपः । यदुक्तम्—सार्वधातुकसंज्ञाया अपवाद इति, तद्विघटयति—
ननु चेति । सत्यमित्यादिना अपवादत्वं समर्थयते ॥

न्यासः

किम् ? तिङ्शितोर्मा भूत्, अन्यथा ह्येकसंज्ञाधिकाराभावात् प्रत्ययादिसंज्ञानामिव
समावेशः स्यात् ॥

लिट् च ॥ शेकिथेति । आर्धधातुकत्वान्निलिटः 'ऋतो भारद्वाजस्य' इतीट् । तत्र
ऋत एव भारद्वाजस्य नान्येषां धातूनामित्यधोऽर्थोऽभिमतः । 'थलि च सेटि'
इत्येत्वाभ्यासलोपौ । जग्ले, मम्ले इति । आर्धधातुकत्वाद् 'आतो लोप इटि च'
इत्याकारलोपः ।

ननु चेत्यादिना यदुक्तम् 'सार्वधातुकसंज्ञाया अपवादः' इति तद् विघटयति ।
एकसंज्ञाधिकारादन्यत्र समावेशो भवति, यथा—प्रत्ययादिसंज्ञानाम् । न चात्रैकसंज्ञाधि-
कारोऽस्ति, तदयुक्तमस्याः सार्वधातुकसंज्ञाया अपवादत्वमित्यभिप्रायः । सत्यमेतदित्या-
दिना अपवादत्वमेव समर्थयते ॥

लिङाशिषि ॥ लविषीष्टा इति । यास्, 'सुट् तिथोः' इति सुट्, षत्वम्,
ष्टुत्वञ्च ॥

छन्दस्युभयथा ॥ ११७ ॥

छन्दसि विषये उभयथा भवति — सार्वधातुकमार्धधातुकं च ।

किं लिङेवानन्तरः सम्बध्यते ? नैतदस्ति; सर्वमेव प्रकरणमपेक्ष्यै-
तदुच्यते । तिङ्शिदादि छन्दस्युभयथा भवति ।

वर्धन्तु त्वा सुष्टुतयः । आर्धधातुकत्वाणिलोपः । वर्धयन्त्विति
प्राप्ते ।

शेषं च सार्वधातुकम्—स्वस्तये नावमिवारुहेम । क्तिनः सार्व-
धातुकत्वादस्तेर्भूभावो न भवति ।

लिट् सार्वधातुकम्—ससृवांसो विशृण्विरे । सोममिन्द्राय सुन्विरे ।

लिङ् उभयथा भवति — उपस्थेयाम शरणं बृहन्तम् । सार्वधातु-
कत्वात् — ‘लिङः सलोपः’, आर्धधातुकत्वात् — एत्वम् ।

‘व्यत्ययो बहुलम्’ इत्यस्यैवायं प्रपञ्चः ।

पदमञ्जरी

छन्दस्युभयथा ॥ सर्वमेव प्रकरणमिति । ‘तिङ्शित्सार्वधातुकम्’ इत्यारभ्य
चतुःसूत्रीप्रकरणम् ।

भूभावो न भवतीति । तदानीमेवार्धधातुकत्वात् ‘शनसोरलोपः’ इत्यस्याभावः ॥

न्यासः

छन्दस्युभयथा ॥ अस्तय इति । ‘अस भुवि’, स्त्रियां क्तिन् । सार्वधातुकत्वादस्ते-
र्भूभावो न भवति ।

विशृण्विरे इति । अत्र लिटः सार्वधातुकत्वाच् ‘श्रुवः शृ च’ इति श्रुप्रत्ययः,
शृभावश्च । सुन्विरे इति । ‘स्वादिभ्यः श्रुः’ ।

उपस्थेयामेति । तिष्ठतेर्लिङ्, यासुट्, मस्, ‘एतेर्लिङि’ इत्येत्वम् ।

ननु ‘व्यत्ययो बहुलम्’ इत्यनेनेव सिद्धं सर्वमेवेदम्, तत् किमर्थोऽयमारम्भ
इत्याह—व्यत्ययो बहुलम् इत्यस्यैवेति । गतार्थम् ॥

इति श्रीजयादित्यविरचितायां काशिकावृतौ
तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः

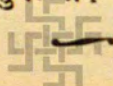
—
पदमञ्जरी

इति श्रीहरदत्तमिश्रविरचितायां पदमञ्जरीं
तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः

—:६:—

न्यासः

श्रीबोधिसत्त्वदेशीयाचार्यजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां
काशिकाविवरणपञ्चिकायां तृतीयाध्यायस्य
चतुर्थः पादः समाप्तः

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

* समाप्तश्च तृतीयोऽध्यायः *

पदमञ्जरी-विवरणपञ्चिकासहिता

काशिकावृत्तिः

(चतुर्थोऽध्यायः)

ॐ तस्मै श्रीगुरुवे नमः ॐ

काशिकावृत्तिः

अथ चतुर्थाध्याये प्रथमः पादः

ड्याप्प्रातिपदिकात् ॥ १ ॥

अधिकारोऽयम् । यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्याम आ पञ्चमाध्यायपरि-
समाप्तेः ड्याप्प्रातिपदिकादित्येवं तद्वेदितव्यम् । स्वादिषु कप्पर्यन्तेषु
प्रकृतिरधिक्रियते । 'ङी' इति-ङीष्ङीष्ङीनां सामान्येन ग्रहणम्, टाब्डाप्चा-
पाम् - आविति, प्रातिपदिकमुक्तम् - 'अर्थवत्', 'कृतद्वितसमासाश्च'

पदमञ्जरी

ड्याप्प्रातिपदिकात् ॥ अधिकारोऽयमिति । विवेयपरिभाष्ययोरनिर्देशाद्वच्य-
माणानां च स्वादीनां प्रकृत्यपेक्षत्वात्स्वरितत्वाच्च । आ पञ्चमाध्यायपरिसमाप्तेरिति ।
अधिकारस्यावधिं दर्शयति । अधिकारोऽनेकप्रकारः- संज्ञाधिकारः, विशेषणा-
धिकारः, प्रकृत्यधिकारश्चेति, तत्र कीदृशाऽयमधिकारः ? इत्यत आह-स्वादिषु
कप्पर्यन्तेषु प्रकृतिरधिक्रियते इति । टाब्डाप्चापामावितीति । सामान्यग्रहणमित्य-

न्यासः

ड्याप्प्रातिपदिकात् ॥ अधिकारोऽयमिति । स्वरितेनासञ्ज्ञितत्वात् । आ
पञ्चमाध्यायपरिसमाप्तेरिति । अनेनाधिकारस्यावधिं दर्शयति । ततः परं नाथमनु-
वर्तते ; अस्वरितत्वात् । स्वादिषु कप्पर्यन्तेष्विति । अधिकारस्य विषयमाचष्टे ।
ङी इति ङीष्ङीष्ङीनां सामान्येन ग्रहणमित्यादि । 'ङी' इति विशेषकराननु-
बन्धानुत्सृज्य यत् सामान्यं ङीमात्रं तदिह गृह्यते । टाब्डाप्चापामावितीति । सामान्येन
ग्रहणमिति प्रकृतेन सम्बन्धः । ननु च ड्यादीनां बहुत्वाद् बहुवचनेन भवितव्यम्,
तत् कथं 'ड्याप्प्रातिपदिकात्' इत्येकवचनेन निर्देश इत्याह-तेषामित्यादि । समाहार-
द्वन्द्वेनेह ड्यादीनामयं निर्देशः कृत इत्यर्थः । इतरेतरयोगे हि द्वन्द्वे 'स्याद् बहुवचनम्' ।
न चायमितरेतरयोगे द्वन्द्वः, किं तर्हि ? समाहारे । तस्य चैकार्थत्वादेकवचनमेव युक्तम् ।

इति, तेषां समाहारनिर्देशः—ङ्याप्रातिपदिकादिति ।

पदमञ्जरी

नुषङ्गः । समाहारनिर्देश इति । समाहारद्वन्द्वेन तेषां ङ्यादीनामयं निर्देश इत्यर्थः । ततश्च समाहारस्यैकत्वादेकवचनमेव युक्तम्, न बहुवचनमिति भावः ।

किमर्थमिदमुच्यते ? ङ्याप्रातिपदिकात्परं स्वादयो यथा स्युरिति केवलानां प्रयोगो मा भूत् । 'परश्च' इति वचनात्केवलानां प्रयोगो न भविष्यति ? इदं तर्हि प्रयोजनम्—ङ्याप्रातिपदिकादेव यथा स्युरिति प्रकृत्यन्तरान्मा भूवन् । असति ह्यस्मिन्नधिकारे धातुः, तिङन्तम्, वाक्यम्, सुबन्तं चेति ङ्याप्रातिपदिकव्यतिरिक्तापि चतुर्विधा प्रकृतिरस्ति, वक्ष्यमाणाश्च प्रत्ययाश्चतुर्विधाः—स्वादयः, टावादयः, अणादयः, स्वार्थिकारश्चेति; तदिह चतुर्विधाभ्यः प्रकृतिभ्यश्चतुर्विधाः प्रत्यया मा भूवन्निति कर्त्तव्य एवायमधिकारः ।

न कर्त्तव्यः । ननु चासत्यस्मिन् धात्वधिकाराद्वातोरेव स्युः, कृदुपपदसंज्ञे च स्याताम्, वासरूपविधिश्च स्यात् ? नः निवृत्तत्वाद्वातुग्रहणस्य । यदि परं धातोरपि स्युः, तदपि नः कर्मादीनामभावात् । कर्मादिषु च कारकेष्वेकत्वादिकायां च संख्यायां स्वादयो विधीयन्ते, न च धात्वर्थस्य कर्मादिभिर्योगः सम्भवति । कथं तर्हि कर्मणि तव्यदादयो भवन्ति ? नैव धात्वर्थस्य कर्मत्वे तव्यदादयो भवन्ति, किं तर्हि ? धात्वर्थं प्रति यत्कर्म तस्मिन्वाच्यं—कर्त्तव्यः कट इति । स्वादयस्तु प्रकृत्यर्थस्य कर्मत्वे चरितार्था नान्यस्य कर्मत्वे भवितुमर्हन्ति, तव्यदादिभिश्च

न्यासः

समाहारनिर्देश इति वचनमितरेतरयोगनिवृत्त्यर्थम्, समासान्तरनिवृत्त्यर्थश्च, अन्यथा हि ङ्यापोः प्रातिपदिकं ङ्याप्रातिपदिकमित्यपि षष्ठीसमास आशङ्क्येत । ततो ङ्यन्तमावन्तश्च समासप्रातिपदिकं यत् ततः स्याद् राजकुमार्यादिभ्यः, न तु केवलेभ्यः कुमार्यादिभ्यः । ङ्यापोस्तु विधानेनैव प्रातिपदिकं प्रकृतिः स्यात् । तस्मात् समाहारद्वन्द्वेनानयं निर्देशः । तत्र तु त्रयं प्रकृतिव्येनाधिक्रियते तेन सर्वतो भवति ।

अथ कथं पुनरत्र विग्रहः ? केचिदाहुः—“ङोश्च आप्च प्रातिपदिकञ्चेति । ननु च 'अप्रत्ययः' इति प्रातिपदिकसंज्ञाप्रतिषेधाद् ङोश्चेति विभक्त्युत्पत्तिर्न स्यात् ? उच्यते; नायं प्रत्ययः, अपि तु प्रत्ययानुकरणमिदम् । एवमपि 'प्रकृतिवदनुकरणं भवति' इति स्यादेव प्रतिषेधः ? नैषः दोषः; अनुकरणं द्वैधम्—अर्थस्य, शब्दमात्रस्य चेति । ज्ञापितमाचार्येणैतद् द्वेधा निर्देशात्—'परिव्यवेभ्यः क्रियः' 'विपराम्यां जेः' इतीयङादेशस्य करणाकरणाभ्याम् । अतोऽत्र शब्दमात्रमनुकृतम्, न त्वर्थसहितम् । तेनात्र 'अप्रत्ययः' इति नास्त्येव प्रतिषेधः । प्रकृतिवदतिदेशस्त्वर्थवत्पनुकरणे । ननु चैवमपि हल्ङ्यादिलोपेन भाव्यम् ?

पदमञ्जरी

बाधितत्वाद्वातोः स्वादीनामभावः । ननु च धात्वर्थस्यैव कर्मत्वं दृष्टम्—सम्प्रकृतौ चिकीर्षतीत्यादौ ? एवमपि संख्याभावः सिद्ध एव, अव्ययेभ्यस्तु ‘अव्ययादाप्सुपः’ इति ज्ञापकात्स्वादयो भवन्ति । यत्पुनः ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्यत्रोक्तम्—यत्र च संख्या सम्भवतीति, तदस्यां दशायां तथा नाश्रीयते । टाबादयस्तर्हि धातोर्मा भूवन्निति ? स्त्रियां टाबादयो विधीयन्ते, न च धात्वर्थस्य स्त्रीत्वेन योगोऽस्ति । कथं तर्हि स्त्रियां क्तिन्नादयो विधीयन्ते ? नैवात्र धात्वर्थस्य स्त्रीत्वे क्तिन्नादयः स्मर्यन्ते, कस्य तर्हि ? यस्तस्य सिद्धत्वं नाम धर्मस्तस्य । क्तिन्नादिभिश्च बाधितत्वाद्वादादीनामभावः ।

अणादयस्तर्हि धातोर्मा भूवन्निति ? अपत्यादिष्वर्थेष्वणादयो विधीयन्ते, न च धात्वर्थस्यापत्यादिभिर्गोऽस्ति, समर्थविभक्त्यभावाच्चाणादीनामनुत्पत्तिः, ‘तस्यापत्यम्’, ‘तेन रक्तम्’, ‘तत्र भवः’ इत्येवमादिभिः षष्ठ्यादिविभक्त्यन्तादणादयो विधीयन्ते, न च धातोर्विभक्तिः सम्भवति । स्वार्थिका अपि स्वार्थकैस्तुमुन्नादिभिर्बाधितत्वादेव धातोर्न भविष्यन्ति ।

तिङन्तात्तर्हि स्वादयो मा भूवन्निति ? तिङन्तेषु क्रिया प्रधानभूता, साधनं गुणभूतम्, तत्र प्रधानभूतायाः क्रियायाः कर्मादीनामभावात्स्वादयो न भविष्यन्ति । पचति भवति, भवति वै किञ्चिदाचार्याः क्रियमाणमपि चोदयन्तीत्यादौ कर्तृत्वं दृष्टमिति चेत्, एवमपि संख्याया अभावः सिद्ध एव । यस्तु गुणभूतः कर्त्ताऽभिधीयते; तत्र अभिहितत्वादेव विभक्त्यभावः सिद्धः । न च गुणभूतस्य कर्तुः क्रियान्तरावेशः सम्भवति; यतः पाचकं पश्येत्यादिवद् न्यासः

उच्यते; ङन्तात् सुलोपः, न ङीमात्रात् । व्यपदेशिवद्भावात् स्यादिति चेत् ? न; ‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिके न’ इत्युच्यते, प्रातिपदिकश्चेदम् । तस्मान् ङीश्च” इति । अथ प्रत्ययविधिविषयैषा परिभाषा, ‘पूर्वादिनिः’ सपूर्वाच्च’ इत्यत्र ज्ञापित्वात् ? न चायं प्रत्ययविधिः, कस्तर्हि ? लोपविधिरिति, अतः परिभाषा न प्रवर्तते इत्यस्त्येव व्यपदेशिवद्भाव इति ततः प्रवर्तते लोपशास्त्रम् । अतः सुलोपेन भवितव्यम्—ङी चेति । सामान्येन परिभाषाप्रवृत्तिमाश्रित्य ङीश्चेति विग्रहः ।

अन्यस्त्वाह—“प्रयोगस्थ एव कुमारी-गौरीत्यादिषु य ईकारः सोऽत्रानुकृत एव लुप्तविभक्तिकः, तेन ङी इत्येव भवति । यद्येवम्, कुतो ङकारः सामान्यग्रहणार्थं आसज्यते ? ननु चानुक्रियमाणेनार्थेनार्थवत्त्वात् पुनरपि विभक्त्युत्पत्तिः प्राप्नोति, ततश्च ङीश्चेति भवितव्यम् ? नैतदस्ति; प्राक्कालभाविनी या विभक्तिस्तां प्रत्ययलक्षणेनाश्रित्याप्रत्यय इति प्रतिषेधात् । अथापि स्यात्—‘न ङिसम्बुङ्योः’ इति ज्ञापकात्

पदमञ्जरी

द्वितीयादयो भवेयुः । ननु पुत्रीयवदेतस्यात्, तद्यथा—पुत्रीयशब्दादन्तर्भूत-
क्रियाकर्मवाचिनः कर्त्तरि लकार उत्पद्यते—पुत्रीयतीति, तथेहापि पचतिशब्दात्
कर्तृविशिष्टक्रियावाचिनः कर्मादिषु द्वितीयादयः स्युरेव ? नैष दोषः; उक्तमेतत्—
प्रकृत्यर्थस्य कर्मत्वे चरितार्थाः स्वादयो नान्यस्य कर्मत्वे भवितुमर्हन्तीति । न
चैकक्रियापेक्षयोर्भिन्नयोः साधनयोरेकस्मिन्पदे युगपदभिधानं सम्भवति ।
पुत्रीयशब्दस्तु जीवत्यादिधातुवद्विशिष्टक्रियावचन इति, ततः कर्त्तरि लकारो-
त्पत्तिरविरुद्धा ! अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्—अर्थाभावादेव तिङन्ताद् द्वितीयादयो
न भवन्तीति । यो हि मन्यते—ङ्घाप्प्रातिपदिकाधिकारान्न भवन्तीति;
रूपवाद्यन्तात्तस्य द्वितीयादयः स्युरेव, पचतिरूपं पश्य, पचतिरूपेण कृतमित्यादि,
भवति ह्येतत्प्रातिपदिकम् । कथं तर्हि रूपवाद्यन्तात्प्रथमैकवचनमपि भवति ?
उक्तत्वात्सङ्ख्यायाः, न हि तत्कर्तुः सङ्ख्यायामेकवचनम् । यदि तथा स्यात्
पचतेरूपं पचन्तिरूपमिति द्विवचनबहुवचने स्याताम् । 'प्रातिपदिकार्थ' इत्यत्र तु
प्रातिपदिकग्रहणात्प्रातिपदिकमात्रानुबन्धिनी प्रथमा भवति । तत्राप्येकवचनमेव;
'एकवचनमुत्सर्गः करिष्यते' इति वचनात् । न चैवं तिङन्तेऽपि प्रसङ्गः; तस्या-
प्रातिपदिकत्वात् ।

टावादयस्तर्हि तिङन्तान्मा भवन्ति स्त्रियां टावादयो विधीयन्ते, न च
तिङन्ते प्रधानस्यार्थस्य स्त्रीत्वेन योगोऽस्ति । यदि परं साधनस्य स्त्रीत्वे टावादयः
स्युः पचेद् ब्राह्मणः, पचेरन् ब्राह्मण्य इति ? तदपि न; स्वभावतो हि तिङन्तानि
साधनाश्रयां सङ्ख्यामेवोपाददते, न लिङ्गम् । उक्तं च—

न्यासः

प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति प्रातिपदिकसंज्ञा न प्रतिषिध्यते" इति । असदेतत् ; नलोपविधि-
विषयमेवैतज्ज्ञापकम् । अतोऽत्र नास्त्येव प्रत्ययलक्षणेन प्रातिपदिकसंज्ञाप्रतिषेध इति
स्थितमेतत् ।

ननु च प्रत्ययत्वे सति 'परश्च' इति वचनात् परे भवन्तः स्वादयः पूर्वा प्रकृति-
माक्षिप्य भवन्ति, न ह्यन्यथा परत्वमुपपद्यते, तस्य परत्वस्य पूर्वापेक्षत्वात्, न च ङ्घा-
दिभ्योऽन्या प्रकृतिरुपपद्यते । तत्र ङ्घाप्प्रातिपदिकग्रहणमन्तरेणापि पारिशेष्यादियमेव
प्रकृतिर्लभ्यते । तथा हि, प्रकृत्यन्तरं धातुरस्ति—तिङन्तञ्च, वाक्यञ्च । प्रत्यया अपि
स्वादयः, टावादयः, अणादयश्च । तत्र धातोस्तावत् स्वादिभिर्न भवितव्यम्, ते ह्येकत्वा-
दिष्वर्थेषु विधीयमानास्तद्वन्तं शब्दमाक्षिपन्ति । न च धातुरेकत्वादिमान् । अथाप्य-
विशेषेणोत्पद्यन्ते, उत्पन्नानां तु नियमः क्रियते ? तथापि नैव तेषां धातोरुत्पत्तिर्युक्ता;
सामान्यविहितानां स्वादीनां विशेषविहितैस्तद्व्यदादिभिर्बाधितत्वात् । टावादयस्तर्हि

पदमञ्जरी

एकत्वेऽपि क्रियाख्याते साधनाश्रयसंख्यया ।

भिद्यते न तु लिङ्गाख्यो भेदस्तत्र तदाश्रयः ॥ इति ।

शोभनं पचतीत्यादौ क्रियाविशेषणस्यैव लिङ्गेन योगः, न क्रियायाः, तत्रापि नपुंसकेन । पचति रूपमित्यादावपि रूपवाच्यन्तवाच्यायाः क्रियायाः स्वभावतो लिङ्गेन योगः, तत्रापि नपुंसकेन । विचित्रा हि शब्दानां शक्तयो यथादर्शनमभ्युपगन्तव्याः, न सामान्यतो दृष्टेनानुमानेन व्यवस्थापयितुं शक्यन्ते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्—स्त्रीत्वाभावात्तिङन्तादृवाद्यो न भवन्तीति, अन्यथा पचतिरूपं ब्राह्मणीत्यादौ रूपवाच्यन्तादृप्स्यादेव ।

अणादयस्तर्हि तिङन्तान्मा भूवन्ति ? अपत्यादिष्वर्थेष्वणादयो विधीयन्ते, न च तिङन्ते प्रधानस्यापत्यादिभिर्योगोऽस्ति । अप्रधानस्य त्वप्रधानत्वादेवापत्यादिभिर्योगाभावः, समर्थविभक्त्यभावाच्चाणाद्यभावः सिद्धः । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्, अन्यथा यः पचतिरूपं तस्यापत्यमिति रूपवाच्यन्तादणादयः स्युरेव ।

स्वार्थिका अपि ज्ञापकात्तिङन्तान्न भविष्यन्ति, यदयं क्वचित्तद्धितविधौ तिङ्ग्रहणं करोति—‘अतिशयाने तमविष्ठनो’, ‘तिङश्च’ इति । वाक्यादपि नैव स्वादयो भवितुमर्हन्ति; कर्मादीनामभावात् । न खलु क्रियारूपस्य संसर्गरूपस्य भेदरूपस्य वा वाक्यार्थस्य कर्मादिभिः स्त्रीत्वेनापत्यादिभिर्वा योगः सम्भवति । ‘पश्य मृगो धावति’ इत्यादौ दृष्टमिति चेत् ? एवमपि संख्यायोगाभावः सिद्धः । स्वार्थिका अप्यभिधानाभावाच्च वाक्याद्भविष्यन्ति । तथा हि—‘देवदत्तारोहाश्वम्’ इत्यस्माद्वाक्यात्प्राग्वीयेष्वर्थेषु के सुब्लुकि च कृते वाक्यार्थस्यासत्त्वभूतत्वाच्छक्तिलिङ्गसङ्ख्यायोगाभावात्त्वाद्युत्पत्तेरभावाद् देवदत्तारोहाश्वकेति भवितव्यम्, न चैवम्भूतेन वाक्यार्थगताः कुत्सादयो गम्यन्त इति ।

न्यासः

धातोर्भवेयुरिति चेत् ? स्यादेतत्—असति डच्चाप्रातिपदिकग्रहणेऽकारान्तेभ्यो धातुभ्यो जुगुप्सादिभ्यः ‘अतः’ इति टाप् स्यात्, उगिन्द्रथो वञ्चुप्रभृतिभ्यः ‘उगितश्च’ इति ङीप् स्यात्, नकारान्तेभ्यो मन्प्रभृतिभ्यः ‘कन्नेभ्यो ङीप्’ इति ङीप्प्रत्यय इति ? एतच्च नास्ति; यतः स्त्रियां टावाद्यो विधीयन्ते, क्रियावचनश्च धातुः । क्रियायाश्चासत्त्वभूतत्वान्लिङ्गेन योगो नास्ति; तस्य द्रव्यधर्मत्वात् । एतेन तिङन्ताद् वाक्याच्च टावादीनामुपपत्तिः प्रतिक्षिप्ता; तयोरपि क्रियाप्रधानत्वात् । अणादीनामपि नैव धातोरुत्पत्तिरपपद्यते । ते ह्यपत्यादिनार्थेन सम्बन्धे सति विधीयन्ते । धातुवाच्यस्यार्थस्यासत्त्वभूतत्वाद् यथा स्त्रीत्वेन योगो न सम्भवति, तथाप्यपत्यादिना ह्यर्थेन । एतेन तिङन्ताद् वाक्याच्चाणादीनामुत्पत्तिर्निरस्ता; तदर्थस्यापि क्रियाप्रधानस्यापत्यादिना सम्बन्धाभावात् । देवदत्तस्य पचति

यद्यपि च प्रत्ययपरत्वेन पारिशेष्यादियमेव प्रकृतिर्लभ्यते, तथापि

पदमञ्जरी

सुबन्तादपि नैव स्वादयो भवितुमर्हन्ति । न हि स्वादिषु विधीयमानेषु तदन्ता प्रकृतिः सम्भवति, यथोक्तम्—‘सनन्तान्न सनिष्यते’ इति । किञ्च सुबन्तमपि सङ्ख्याप्रधानं कारकशक्तिप्रधानं वा, न चास्यापरैः कर्मादिभिर्योगः सम्भवति ।

टाबादयोऽपि स्त्रीत्वाभावाच्च भविष्यन्ति । अणादिषु पुनर्नास्ति विशेषः, सुबन्ताद्वोत्पत्तौ सत्यां प्रातिपदिकाद्वा । यथा चैतत्तथा ‘समर्थानां प्रथमाद्वा’ इत्यत्र प्रतिपादयिष्यामः । सर्वथा रूपबाद्यन्तात्प्रातिपदिकादप्यनिष्टः प्रत्ययो यद्वत् तद्वद्धात्वादिकादपीति नार्थ एतेनेत्याश्रेप्ता शङ्कते तावत्—यद्यपीति ।

न्यासः

यस्तस्यापत्यमिति सत्यपि सम्बन्धे ‘तिङ्श्च’ इति शापकान्न भवति । येऽपत्यादिनार्थेन सम्बन्धे तद्धिता विधीयन्ते तेऽनन्तरोक्त्या नीत्या मा भूवन्, ये तु स्वार्थे विधीयन्ते तैर्युक्तमेव भवितुमिति चेत् ? वार्त्तमेतत् ; यथैव हि स्वादीनां सामान्यविहितानां विशेषविहितैस्तद्व्यदादिभिर्वाधितत्वात्—तदुत्पत्तिर्नोपपद्यते तथा स्वार्थिकानामपि सामान्यविहितानां स्वार्थिकैस्तुमुन्नादिभिर्विशेषविहितैर्वाधितत्वाच्चोपपद्यत एव । तिङन्तात् तर्हि के स्युरिति चेत् ? शापकान्न भविष्यन्ति । यदयं क्वचित् तद्धितविधौ तिङ्ग्रहणं करोति—‘अतिशायने तमन्विष्टनौ’ तिङ्श्च’ इति, तज्ज्ञापयति—तिङन्तात् तद्धिता न भवन्तीति । वाक्यात् तर्हि भवेयुरिति चेत् ? अनभिधानाच्च भविष्यन्ति । न हि ‘देवदत्तस्याश्वकः’ इत्युक्ते वाक्यार्थगता अज्ञातादयोऽर्थाः कप्रत्ययेन द्योत्यन्ते, किं तर्हि ? अश्वशब्दगता एव ।

स्वादिभिरपि नैव तिङन्ताद् भवितव्यम्, तेषां ह्येकत्वादयोऽर्थाः, ते च तिङ्भिरेवोक्ताः । न चोक्तार्थानां प्रयोगो युक्तः ; ‘उक्तार्थानामप्रयोगः’ इति वचनात् । ननु चोक्तार्थानामपि प्रयोगो दृश्यते, यथा—एको द्वौ बहव इति चेत् ? युक्तोऽत्र प्रयोगः वचनग्रहणात् । ‘प्रातिपदिक’ इत्यादौ हि सूत्रे वचनग्रहणस्यैतत् प्रयोजनं व्यवस्थापितम्—युक्तेष्वप्येकत्वादेषु प्रथमा यथा स्यादिति । इह तु यत्नाभावात् तिङन्तादुक्तार्थानां स्वादीनामुत्पत्तिर्न युक्ता ।

वाक्यादपि हि स्वादयो नैव भवितुमर्हन्ते; ‘कर्माणि द्वितीया’ इत्यादिना शास्त्रान्तरेणैकवाक्यात् तेषां निर्वर्त्तितत्वात् । न हि वाक्यार्थस्य क्रियात्मनः कर्मादौ क्वचिदन्तर्भावोऽस्ति, नापि प्रातिपदिकार्थलिङ्गादिषु । न च ङ्यादिभ्योऽन्या प्रकृतिरस्ति यत् एते वक्ष्यमाणाः प्रत्यया उत्पद्येरन् । अतः पारिशेष्यादियमेव प्रकृतिर्लभ्यते, तत् किं ङ्याप्रातिपदिकग्रहणेन ? इत्यत आह—यद्यपीत्यादि । प्रत्ययपरत्वेनेति । इतौ

वृद्धावृद्धावर्णस्वरद्वयलक्षणप्रत्ययविधौ तत्सम्प्रत्ययार्थं ङ्चाप्रातिपदिक-
ग्रहणं कर्तव्यम् ; इतरथा हि समर्थविशेषणमेतत्स्यात् ।

पदमञ्जरी

प्रत्ययपरत्वेन प्रकृतिर्लभ्यते । पारिशेष्याच्चेयमेव प्रकृतिर्लभ्यत इत्यर्थः ।

परिहरति - तथापीति । वृद्धादयो लक्षणं निमित्तं यस्य प्रत्ययविधेस्तत्र
ङ्चाप्रातिपदिकस्य विशेष्यत्वेन सम्प्रत्ययो यथा स्यादित्येवमर्थमित्यर्थः ।
इतरथा हीति । यदि ङ्चाप्रातिपदिकग्रहणं न क्रियेत्यर्थः । समर्थविशेषण-
मेतत्स्यादिति । 'समर्थानां प्रथमाद्वा' इत्यधिकारात् । किं च समर्थम् ? सुब-
न्तम् । समर्थविशेषणे सति को दाषः ? 'उदीचां वृद्धादगोत्रात्' इति फिन् । इह
च प्रसज्येत—ज्ञानां ब्राह्मणानामपत्यमिति, एतद्धि समर्थं वृद्धम् । इह च न
स्यात्—ज्ञयोर्ब्राह्मणयोरपत्यमिति, न ह्येतत्समर्थं वृद्धम् । अवृद्ध—'प्राचाम-
वृद्धात्फिन् बहुलम्', इह च प्रसज्येत—ज्ञयोर्ब्राह्मणयोरपत्यमिति, एतद्धि सम-
र्थमवृद्धम् । इह च न स्यात्—ज्ञानां ब्राह्मणानामपत्यमिति, न ह्येतत्समर्थम-
वृद्धम् । यत्र ह्यादेशादिवशेन सङ्ख्याविशेषाभिर्व्यक्तिर्भवति न भवति तत्र
द्विवचनबहुवचनान्तानामपि वृत्तिः—तावकः, मामक इति । यथा इह च फिन्नुत्पद्य-
मानो बहुत्वमन्तरेण वृद्धत्वानुपपत्तेर्वहुत्वं गमयेत्, एवं फिन्नपि द्वित्वमिति
स्यादेवायं प्रसङ्गः । अवर्ण—'अत इन्' इहैव स्यात् दक्षस्यापत्यमिति, दक्षयोः

Centre for the Arts
न्यासः

तृतीया । अङ्गमपदसंज्ञार्थं यच्छयोरच लुगर्थमित्याद्युपक्षिप्य भाष्यानुसारेण तदन्वयप्रयो-
जननिरासेन प्रत्याख्यातस्य सूत्रस्य वृत्तिकारः प्रयोजनमाह वृद्धावृद्धेत्यादिना ।
वृद्धादीनां द्वयचपर्यन्तानां द्वन्द्वं कृत्वा लक्षणशब्देन बहुव्रीहिनिर्देशः कृतः । वृद्धा-
दयो लक्षणं चिह्नं कारणं वा यस्य प्रत्ययविधेः स तथोक्तः । प्रत्ययविधिशब्दः प्रत्येकम-
भिसम्बध्यते । तत्संप्रत्ययार्थमिति । ङ्चाप्रातिपदिकसम्प्रत्ययार्थम् । एतदुक्तं भवति—
वृद्धादीनि ङ्चाप्रातिपदिकविशेषणानां त्येष संप्रत्ययो यथा स्यादित्येवमर्थं ङ्चाप्राति-
पदिकग्रहणं कर्तव्यम् । इतरथा हीत्यादि । यदि ङ्चाप्रातिपदिकग्रहणं न क्रियेत्यर्थः ।
समर्थविशेषणमेतत् स्यादिति । 'समर्थानां प्रथमाद्वा' इत्यनेन समर्थानां प्रत्ययविधानाद्
यतः प्रत्ययो विधीयते तस्यैव समर्थस्य सुबन्तस्यैतद् वृद्धादिकं विशेषणं स्यात्,
ङ्चाप्रातिपदिकविशेषणं न स्यात् ।

यदि ङ्चाप्रातिपदिकग्रहणं न क्रियेत, कः पुनर्वृद्धादीनां समर्थविशेषणत्वे दोषो
यतस्तन्नेष्यते ? 'तिकादिभ्यः फिज्' इति वर्तमाने 'उदीचां वृद्धादगोत्रम्' इतीह
फिज् प्रसज्येत । ज्ञानां ब्राह्मणानामपत्यमिति ज्ञशब्दोऽयम् 'इगुपञ्चाप्रीकिरः कः'
इति कप्रत्ययान्तो यद्यपि प्रातिपदिकावस्थायामवृद्धः, समर्थावस्थायां तु 'नामि' इति

पदमञ्जरी

दक्षाणामित्यत्र तु न स्यात् । स्वर—‘अनुदात्तादेरञ्’, इह च प्रसज्येत—वाचो विकारः, त्वचो विकारः, एतद्वि समर्थमनुदात्तादि, ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वात् । नन्वत्रैकाचो नित्यं मयटमिच्छन्तीति मयटा भाव्यम् ? इदं तर्हि पञ्चानां विकार इति ‘षट्त्रिचतुर्भ्यो हलादिः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वे सति समर्थमनुदात्तादि, प्रातिपदिकं तु ‘त्रः सङ्ख्यायाः’ इत्याद्युदात्तम् । इह च न स्यात्—सर्वेषां विकार इति, ‘सर्वस्य सुपि’ इत्याद्युदात्तं पदम्, प्रातिपदिकं त्वन्तोदात्तं निपातितम् । द्वयच्—‘नौद्वयचष्टन्’, इह च प्रसज्येत—वाचा तरति, त्वचा तरति, एतद्वि समर्थं द्वयच् । नौग्रहणं तु नियमार्थं स्यात्—औकारान्ताद्यदि भवति नौशब्दादेवेति । इह च न स्यात्—घटेन तरतीति । साम्ना तरतीत्यादौ पुनरुभयथापि सिद्धम् । ङ्याप्प्रातिपदिकग्रहणे तु सति तत्सामर्थ्यात्तस्यैव विशेषणं वृद्धादि भवति, समर्थाधिकाराच्च समर्थात्प्रत्ययः । तत्रैवमभिसम्बन्धः—वृद्धादि यद् ङ्याप्प्रातिपदिकं तस्मात् समर्थात् प्रत्ययः इति ।

‘यस्मात्प्रत्ययविधिः’ इति प्रत्ययविधौ पञ्चमीनिर्दिष्टस्य विधीयमाना अङ्ग-भपदसंज्ञा ङ्याप्प्रातिपदिकस्य यथा स्युरित्येतत्तु प्रयोजनं न भवति, कथम् ? नैवेन हि जानता यतः प्रत्ययो विहितस्तस्यैताः संज्ञाः पञ्चम्या निर्दिश्यतां मा वा निर्दिशि । इह च ‘कंसीयपरशव्ययोर्यञ्चौ लुक्च’ इति प्रातिपदिकात्परयोश्च्यतो-र्लुग्यथा स्यादौणादिकयोरुकारसशब्दयोर्मा भूदित्येतदपि न प्रयोजनम्, कथम् ?

न्यासः

दीर्घत्वे कृते वृद्ध एव भवति । इह तु न स्यादेव—शयोर्ब्राह्मण्योरपत्यमिति, अत्र हि शशब्दश्चावन्तो यद्यपि प्राग् वृद्धः, पष्ठोद्विवचनान्तस्त्वोसि कृतेऽयादेशे च पश्चाद् वृद्धो न भवति । ननु च प्रत्यये कृते लतायां विभक्तौ वाक्यगम्यः संख्याविशेषो वृत्तौ न प्रतीयते, तत् कथं द्विवचनबहुवचनान्तात् प्रत्ययप्राप्त्यप्राप्ती चोद्येते ? वृत्तावपि कदाचिदथात् प्रकरणाद्वा विशेषप्रतीतिर्भवतीति युक्तं चोदयितुम् । ‘प्राचामवृद्धात् फिञ् बहुलम्’ इतीहैव स्यात्—शयोर्ब्राह्मण्योरपत्यमिति, एतद्वि समर्थमवृद्धं भवति । इह च न स्यात्—ज्ञानां ब्राह्मणानामपत्यमिति, शशब्दो हि प्रागवृद्धोऽपि पश्चात् सामर्थ्यावस्थायामिह वृद्धो भवति । अयण—‘अत इञ्’ इहैव स्यात्—दक्षस्यापत्यमिति, एतद्वि समर्थमकारान्तं भवति । इह च न स्यात्—दक्षयोर्दक्षाणामपत्यमिति, एतद्वि समर्थमकारान्तं न भवति । स्वर—‘ओरञ्’, ‘अनुदात्तादेश्व’ इति, इहैव स्यात्—त्वचो विकार इति, एतद्वि समर्थमनुदात्तादि भवति, ‘सावेकाचस्तृतीयादिर्विभक्तिः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते शेषस्यानुदात्तत्वात् । प्रातिपदिकावस्थायां त्वेतदाद्युदात्तमेव, क्विन्ताद् धातुस्वरेण । इह तु न स्यात्—सर्वेषां विकार इति, एतद्वि सुबन्तमाद्युदात्तम् ; ‘सर्वस्य सुपि’ इत्याद्युदात्तत्वविधानात् । प्रातिपदिकावस्थायां त्वेतदनुदात्तादि ।

अथ ड्याग्रहणं किम्, न 'प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि

पदमञ्जरी

'उणादयोऽव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानि,' उणादिषु नावश्यं व्युत्पत्तिकार्यं भवतीत्यर्थः । एतच्च 'अतः कृकमिकंस' इत्यत्र कमिग्रहणेनैव सिद्धे पुनः कंस-ग्रहणाद्विज्ञायते, तस्माद् वृद्धाद्येव प्रयोजनमधिकारस्य ।

ड्याग्रहणं क्रियते; प्रत्ययान्तत्वेनाप्रातिपदिकत्वात् । 'यूनस्तिः' युवतिरित्यस्य तु तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकत्वम् । 'ऊङुतः' इत्युवर्णान्तादूङ् विधीयते, तत्रैकादेशस्यान्तवद्धावात्प्रातिपदिकत्वम् । 'श्वशुरस्योकाराकारलोपश्च' इति श्वश्रूरित्यत्र 'श्वशुरः श्वश्र्वश्च' इति निपातनाद्विभक्त्यादिसिद्धिः, एवं स्थिते चोद्यम्—अथेति । न प्रातिपदिकग्रहणं इति । नवः काका प्रयोगात्सिद्धमेवेत्यर्थः । अनेकार्थत्वाद्वा निपातानाम् । ननुशब्दस्यार्थे नशब्दो द्रष्टव्यः । लिङ्गविशिष्टस्येति । लिङ्गनिमित्तप्रत्ययेनाधिकस्येत्यर्थः ।

अस्याश्च परिभाषायाः प्रयोजनम्—सर्वनामस्वरसमासोपचारेष्टवद्धावाः । सर्वनाम—भवच्छब्दस्य विधीयमाना सर्वनामसंज्ञा भवतीशब्दस्यापि भवति, 'सर्वनाम्नास्तृतीया च', भवता हेतुना, भवतो हेतोः, भवत्या हेतुना, भवत्या हेतोरिति । स्वर—'कुशूलकूपुम्भशालं बिले', कुशूलबिलं कुशूलीबिलम् । समास—'पूर्वेसदृश', मातृसदृशः, मातृसदृशी; 'सदृशप्रतिरूपयोः' इति स्वरोऽप्यत्र भवति । तथा 'कुमारः श्रमणादिभिः' । कुमारीश्रमणा, कुमारश्रमणा,

न्यासः

'इण्शीभ्यां वन्' इति वर्तमाने 'सर्वनीघृष्वरिष्वलष्वशिवपट्वप्रह्वेष्व' अस्वतन्त्रे' इत्यन्तो-दात्तस्य सर्वशब्दस्य निपातनात् । द्वयच्—'नौद्वयचष्टन्' इहैव स्यात्—त्वचा तरतीति, एतद्धि समर्थं द्वयच् । इह तु न स्याद्—घटेन तरतीति, एतद्धि समर्थं द्वयच् न भवतीति ।

ड्याप्रातिपदिकग्रहणे तु सति यद्यपि समर्थात् प्रत्ययो विधीयते, तथापि ड्याप्रातिपदिकस्यैव वृद्धादिकं विशेषणं विज्ञायते; तदुपादानसामर्थ्यात् । तत्रैवमभिसम्बन्धः कर्तव्यः—समर्थं हि यद् वृद्धादि ड्याप्रातिपदिकं तस्मात् प्रत्ययो भवतीति । ननु चाक्रियमाणे ड्याप्रातिपदिकग्रहणे वृद्धादीनि समर्थविशेषणानीति न भविष्यन्ति; ज्ञापकात्, यदयं 'नौ द्वयचष्टन्' इति नौग्रहणं करोति, तज्ज्ञापयति—नैतानि समर्थविशेषणानीति । यदि ह्येतानि समर्थविशेषणानि स्युः, नौग्रहणं न कुर्यात् ; द्वयच एव सिद्धत्वात् । एतदपि सुबन्तं द्वयज्भवति—नावा तरतीति ? नैतदस्ति; नियमार्थमपि नौग्रहणं विज्ञायेत—औकारान्ताद् द्वयचो नौशब्दादेव, नान्यस्मादिति । तेन ग्लौशब्दात् प्रत्ययो निर्वर्तितो भवति । तस्मात् कर्तव्यं ड्याप्रातिपदिकग्रहणम् ।

पदमञ्जरी

एवं युवतिर्वलिना, युववलिना । उपचार—‘अतः कृकर्मिकंसकुम्भ’, अयस्कुम्भः, अयस्कुम्भी । इष्टवद्भाव—‘णाविष्टवत्प्रातिपदिकस्य,’ कुमारीमाचष्टे कुमारयति । इह तु ‘अचित्तहस्तिवेनोष्ठक्’, हस्तिनीनां समूहो हास्तिकमिति, ‘भस्याढे तद्धिते’ इति पुंवद्भावेन ङीपि निवृत्ते हस्तिशब्द एवायमिति ठक्सिद्धिः । ‘तद्धिते’ इत्येषा हि विषयसप्तमी । अवश्यं च पुंवद्भाव एवाश्रयणीयः, अन्यथा हस्तिनीशब्दादृक् यस्येतिलोपस्य स्थानिवद्भावात् ‘नस्तद्धिते’ इति टिलोपो न स्यात् । इह च ‘नेन्त्सिद्धबध्नातिपु च स्थण्डिलशायिनि’ इति ‘गतिकारकोपपदानां कृद्धिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः’ इति वचनादनुत्पन्न एव ङीपि समासे सतीन्नन्तमेवोत्तरपदमित्यलुक्प्रतिषेधः सिद्धः । एवं ‘शयवासवासिष्वकालात् ग्रामेवासिनीत्यलुक् । तथा ‘क्यङ्मानिनोश्च’ ‘स्वाङ्गाच्चेतोमानिनि’ दर्शनीयमानिनी, दीर्घमुखमानिनी—मानिन्शब्द एवोत्तरपदमिति पुंवद्भावः सिद्धः । इह च ‘तृजकाभ्यां कर्त्तरि’ ‘कर्त्तरि च’ इति कर्त्तरि यौ तृजकौ ताभ्यां योगे या पष्ठौ तस्या येन सह समासः प्राप्तः स सर्वो न भवतीति विज्ञानादपां स्रष्ट्रीत्यत्रापि समासनिषेधः सिद्धः । यदि ‘प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणम्’ भवति, अतिप्रसङ्गो भवति—‘द्विपत्परयोस्तापे’ द्विपतीतप इत्यत्रापि स्यात्, उक्तमत्र—‘द्विपत्परयोरिति द्वितकारकोऽयं निर्देशः तकारान्तो द्विपच्छब्दः’ इति । इह च गार्ग्या अपत्यम्, दाक्ष्या अपत्यमिति ‘यच्चोश्च’ इति फकं परत्वात् स्त्रीभ्यो ढग्बाधते । इह च ‘ञिन्त्यादिनित्यम्’ दाक्षिः, ग्लुचुकायनिरित्यस्यामवस्थायामाद्युदात्तत्वे कृते पश्चात् ‘इतो मनुष्यजातेः’ इति ङीपि सति शिष्टः प्रत्ययस्वर एव भवति—दाक्षी, ग्लुचुकायनी । न चास्यामवस्थायामाद्युदात्तत्वं पुनः प्रवर्त्तते; पूर्वमेव प्रवृत्तत्वात् । तथा बहवो गोमन्तोऽस्यां बहुगोमतीति प्रागेव बहुस्वरे प्रवृत्ते पश्चान्ङीप्, पित्त्वादनुदात्तो भवति । न च पुनरपि ‘बहोर्नञ्वद्’ इत्यस्य प्रवृत्तिः पूर्वमेव प्रवृत्तत्वात्समासाच्चात्र ङीबुत्पन्न इत्युत्तरपदं न लिङ्गविशिष्टम् । इह तर्हि ‘राजाहःसखिभ्यष्टच्’ मद्राणां राज्ञीति टच् स्यात्, ततश्च ‘भस्याढे तद्धिते’ इति पुंवद्भावेन ईकारे निवृत्ते टिलोपे च टित्वान्ङीपि मद्रराजीति स्यात्, मद्रराज्ञीति चेप्यते । तथा महती प्रिया यस्य महतीप्रिय इति पुंवद्भावप्रतिषेधविषये ‘आन्महतः’ इत्यात्वं स्यात् । तथाऽऽर्ययोर्ब्राह्मणकुमारयोः, राजा च राजब्राह्मणीत्यत्रापि स्यात् । तथा विभक्त्याश्रयं यत्कार्यं विभक्तौ परतो विभक्तेर्वा तत्रापि दोषः, यथा—‘न गोश्वन्साववर्ण’ इति शुना, शुन इत्यत्र ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तं विभक्तेरुदात्तत्वं न भवति । तथा गौरादिङीषन्तान् शुन्या, शुन्यै इत्यादावपि ‘उदात्तयणो हलपूर्वान्’ इत्यस्यापि

ग्रहणं भवति' इत्येव सिद्धम् ? नैतदस्ति; स्वरूपविधिविषये परिभाषेयम्—
'प्रातिपदिकस्वरूपग्रहणे सति लिङ्गविशिष्टग्रहणं भवति' इति । तथा च

पदमञ्जरी

निषेधः स्यात् । 'उगिदचाम्' इति तुम् गोमतीत्यादावपि स्यात् । 'चतुरनडु-
होराम्' अनडुहीत्यत्रेकारात्परः स्याद् । 'पथिमध्यभुक्षामात्' शोभनः पन्था
अस्यामिति 'न पूजनात्' इति समासान्ते निषिद्धे ऋन्नेभ्यो ङीपि भस्य टेलोपे
सुपथीत्यत्रापि स्यात् । अङ्गाधिकारे तदन्तस्यापि ग्रहणात्सुपन्था इतिवत्
'पुंसोऽसुङ्' सुपुंसीत्यत्रापि स्यात् । शोभनाः पुमांसोऽस्यामिति, उरःप्रभृतिषु
पुमानिति विभक्त्यन्तस्य पाठादेकवचनान्तादेव नित्यं कप् भवति, बहुवचना-
न्तस्य तु 'शेषाद्विभाषा' इति विकल्पित एवेति कवभावपक्षे पूङो ह्रस्वः, मसुश्च
प्रत्ययः, आकार उच्चारणार्थः, तत्र प्रत्ययस्योगित्वात् 'उगितश्च' इति ङीप् । 'सख्यु-
रसम्बुद्धौ' 'अनङ् सौ' इति णित्वानङौ सखौ सख्यावित्यादावपि स्याताम् ।
'सख्युशिश्वीति भाषायाम्' इति ङीष्विधानं तु सखीभ्यामित्याद्यर्थं स्यात् ।
'विभाषा भवद्भगवदघवताम्' इत्यत्र त्ववशब्दः सम्बुद्धाविति विशेष्यते, तत्र
'येन नाव्यवधानम्' इत्येकेन वर्णेन व्यवाये ओत्वं प्रवर्त्तमानमिह न भवति—हे
भगवति, हे अघवतीति, तदभावात्तत्सन्निधोगशिष्टस्य स्त्वस्याप्यभावः ।
'श्वयुवमघोनामतद्धिते' इत्यत्रापि 'अल्लोपोऽनः' इत्यतः 'अनः' इत्यपकर्षाद्युवतीः
पश्येति सम्प्रसारणाभावः ।

तदेवं लिङ्गविशिष्टपरिभाषायाः सन्ति प्रयोजनानि, सन्ति च दोषाः ।
यानि प्रयोजनानि तदर्थमेषा कर्तव्या, प्रतिविधेयं दोषेषु । प्रतिविधानं च
'शक्तिलाङ्गल' इत्यत्र घटग्रहणेनैव सिद्धे घटीग्रहणमस्याः परिभाषाया अनित्य-
त्वज्ञापनार्थमिति । तदेवं स्थितमेतत्—ङ-धाग्रहणमनर्थकं प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्ग-
विशिष्टस्यापि ग्रहणादिति ।

परिहरति—नैतदस्तीति । स्वरूपविधिविषय इति । स्वरूपाश्रयो विधिः स्वरूप-
विधिः, स चासौ विषयश्च तत्रेत्यर्थः । किमुक्तं भवतीत्याह—प्रातिपदिकस्वरूप-

न्यासः

स्वरूपविधिविषय इति । स्वरूपाश्रयो विधिः स्वरूपविधिः, स एव विषयस्तस्य
वा विषयः स्वरूपविधिविषयः, तत्रेयं परिभाषा । स्वरूपविधिस्तु यत्र प्रातिपदिकं स्वरूपे-
णोपादाय कार्यं विधीयते तत्र भवति । अत एवाह—प्रातिपदिकस्वरूपग्रहणे सती-
त्यादि । कथं पुनर्ज्ञायते स्वरूपविधिविषयैव परिभाषा? इत्यत आह—तथा चेत्यादि । तथा

‘युवा खलतिपलितवलिनजरतीभिः’ इति ज्ञापकमस्यास्तादृशमेव ।

पदमञ्जरी

ग्रहणे सतीति । कुत एतदित्यत आह—तथा चेति । यथा च युवञ्छब्दस्य जरतीशब्देन समासवचनमत्रार्थे ज्ञापकं तथा तत्रैव प्रतिपादितम् । तादृशमेवेति । ‘प्रातिपदिकस्वरूपग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं भवति’ इति यदुक्तं तदनुगुणमेवेत्यर्थः । यदि स्वरूपविधिविषये परिभाषेयम्, कथमिष्टवद्भावः—कुमारीमाचण्डे कुमारयतीति ? बाहुलकात्सिद्धिं मन्यते, चुरादौ हीदं पठ्यते—‘प्रातिपदिकाद्वात्वर्थे बहुलमिष्टवच्च’ इति । भाष्ये तु यथाकथंचित्प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति स्थितम् । तथा च ‘सर्वप्रातिपदिकेभ्य इत्येके’ इति किप् ङयन्तादपि भवति—यामिनयन्त्यहानीति ।

न्यासः

होत्यर्थः । ‘पूर्वकालैकसर्व’ इत्यादेः सूत्रात् ‘समानाधिकरणेन’ इत्यनुवर्तमाने युवशब्दस्य जरतीशब्देन समानाधिकरणेन ‘युवाखलतिपलित’ इत्यादिशास्त्रेण समासो विधीयते, स च समासो नोपपद्यते; भिन्नलिङ्गेन समानाधिकरण्याभावात् । न च शक्यते वक्तुम्—युवतिशब्दस्य समासो जरतीशब्देन समानाधिकरण्येन भवतीति ; युवशब्दस्य समास उच्यमानो यथा शब्दान्तरस्य शोशब्दस्य न सिध्यति तथा युवतिशब्दस्यापि । तस्मात् तत्रैवायं ज्ञापयति—अस्तीत्ये परिभाषा ‘प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं भवति’ इति । तस्यां हि सत्यां युवशब्दस्य ग्रहणे युवतिशब्दस्यापि ग्रहणं भविष्यतीति युज्यते तस्य जरतीशब्देन समानाधिकरणेन समासः । तदेवं युवशब्दस्यापि प्रातिपदिकस्य स्वरूपग्रहणे यस्मादियं परिभाषा ज्ञापिता, तस्मात् स्वरूपविधिविषय एवावतिष्ठते, यत्र प्रातिपदिकस्य स्वरूपेण ग्रहणम् । न चेह प्रातिपदिकस्य स्वरूपेण ग्रहणम् ; अतो नोपतिष्ठते । तादृशमेवेत्यादि । यादृशोऽस्या विषयः प्रदर्शितः स्वरूपग्रहणविशिष्टतादृशं स्वरूपग्रहणविशिष्टमेव ।

यदि तर्हि स्वरूपविधिविषये परिभाषेयमुपतिष्ठते, तर्हि ‘सर्वनाम्नस्तृतीया च’ इत्यत्र नोपतिष्ठते; अत्र स्वरूपग्रहणाभावात्, ततश्चेहैव तृतीयाषष्ठ्यौ स्याताम्—भवता हेतुना, भवतो हेतोरिति; इह तु न स्याताम्—भवत्या हेतुना, भवत्या हेतोरिति, भवच्छब्दस्यैव हि सर्वनामसंज्ञा; तस्य सर्वादेषु पाठात् ? नैष दोषः ; ‘सर्वादीनि’ इत्यत्र सूत्रे यद्यपि प्रत्येकं सर्वादीनि सूत्रे न पठ्यन्ते, सर्वादिगणे तु पठ्यन्ते । तत्र गणपठितानि सर्वादीनि स्वरूपेणोपदिश्य संज्ञा विधीयमाना लिङ्गविशिष्टानामपि तेषां भवति; तत्रास्याः परिभाषाया उपस्थानात् । तेन लिङ्गविशिष्टानामपि सर्वादीनां सर्वनामकार्यमुपपद्यते । यद्येवम्, इममेव न्यायमाश्रित्य शक्यं ङयान्ग्रहणमकर्तुम् ? नैतदस्ति; न हि प्रातिपदिकसंज्ञा लिङ्गविशिष्टस्यार्थवतः शब्दरूपस्य भवितुमर्हति;

किञ्च — तदन्तात्तद्धितविधानार्थं उद्याग्रहणम् । कालितरा, हरिणितरा । खट्वातरा । मालातरा इति । विप्रतिषेधाद्धि तद्धित-बलीयस्त्वं स्यात् ॥

पदमञ्जरी

किञ्चेत्यादिना प्रयोजनान्तरं समुच्चिनोति । कालितरेति । कालशब्दात् जानपदादिसूत्रेण ङीषि तरपि 'घरूपकल्प' इत्यादिना ह्रस्वः । किं पुनः कारणं तदन्तात्तद्धितविधिर्न सिध्यतीत्याह — विप्रतिषेधाद्धीति । स्त्रीप्रत्ययस्यावकाशः — प्रकर्षाविवक्षायां कालीति, प्रकर्षप्रत्ययस्यावकाशः — स्त्रीत्वाविवक्षायां कालतर इति; उभयविवक्षायामुभयप्रसङ्गे परत्वात्तद्धितः स्यात् । उद्याग्रहणे तु सति तरव्विधौ प्रकृतित्रयाधिकारसामर्थ्यात्पूर्वं उद्यापो भवतः, पश्चात्तरविति सिद्धमिष्टम् ।

न्यासः

'अप्रत्यय' इति प्रतिषेधात् । न च प्रातिपदिकसंज्ञाविधौ सर्वेऽर्थवन्तः संज्ञिनः स्वरूपेण शक्या दर्शयितुम्; तेषामानन्त्यात् । यद्येवम्, 'णाविष्ठवत् प्रातिपदिकस्य' इत्यत्रापि तर्हीयं परिभाषा नोपतिष्ठते; स्वरूपाग्रहणात्, ततश्च लिङ्गविशिष्टेष्विष्ठवद्भावो न स्यात् । तत्र को दोषः ? कुमारीमाचष्टे कुमारोयतीत्यत्र टिलोपो न स्यात् ? नैष दोषः; बहुलमिष्ट-वद्भाव इष्यते, तथा च चुरादौ पठ्यते — प्रातिपदिकाद् धात्वर्थे बहुलमिष्टवच्च' इति । तस्माद् बहुलवचनाल्लिङ्गविशिष्टस्यापीष्ठवद्भावो भविष्यति ।

किञ्चेत्यादिना प्रयोजनान्तरं समुच्चिनोति । तदिति उद्यापोः प्रत्ययमर्शः । उद्यन्तादावन्ताच्च तद्धितविधानं यथा स्यादित्येवमर्थं च उद्याग्रहणम् । कालितरेति । कालशब्दाज्जनपदादिसूत्रेण ङीष्, तदन्तात् 'द्विवचनविभक्त्योपपदे' इत्यादिना तरप्, 'घरूपकल्प' इत्यादिना ह्रस्वः । हरिणितरेति । हरितशब्दाद् 'वर्णादनुदात्तात् तोपघातो नः' इति ङीप्, तकारस्य नकारः, 'अट्कुप्वाङ्' इति णत्वम् । किं पुनः कारणं न सिध्यतीत्यत आह — विप्रतिषेधाद्धीत्यादि । स्त्रीप्रत्ययस्यावकाशो यत्र स्त्रीत्वमेव विवक्ष्यते न तु प्रकर्षः — कालीति, प्रकर्षप्रत्ययस्यावकाशो यत्र प्रकर्षो विवक्ष्यते न तु स्त्रीत्वम् — कालतर इति; उभयविवक्षायां तूभयं प्राप्नोति । तत्र 'विप्रतिषेधे परं कार्यम्' इत्यसति उद्याग्रहणे परत्वादातिशयिकः स्यात् । अस्मिन्स्तु सति उद्यापोस्तद्धित-विधाने प्रकृतित्वेनाश्रयणात् पूर्वं उद्याभ्यां भवितव्यमिति तदन्तात् तद्धितविधिः सिध्यति । ननु, चान्तरङ्गः स्त्रीप्रत्ययः, बहिरङ्गास्तद्धिताः, तथा हि — 'समर्थानां प्रथमाद्वा' इत्यधिकाराद् विभक्त्यन्तात्ते उत्पद्यन्ते, विभक्तयश्च कर्माद्यपेक्षाः, कर्मादयश्च वाह्यक्रियानिमित्तत्वाद् बहिरङ्गाः, ततश्च निमित्तस्य बहिरङ्गत्वात् तद्धिता अपि

पदमञ्जरी

ननु च स्त्रीत्वस्यान्तरङ्गत्वात्तन्निमित्तः प्रत्ययोऽन्तरङ्गः, प्रकर्षस्तु बाह्यप्रति-
योग्यपेक्षत्वाद्वहिरङ्गः, ततस्तन्निमित्तस्य प्रत्ययस्यापि बहिरङ्गत्वम् । योऽप्यज्ञाता-
दिष्वर्थेषु 'प्राग्विवात्कः' विधीयते सोऽप्यज्ञाताद्यर्थपेक्षत्वाद्वहिरङ्ग एव, विभक्त्य-
न्तस्य हि सतः पश्चादज्ञातादियोगो भवति, विभक्त्यश्च संख्याकर्माद्यपेक्षाः ।
प्रागेव संख्याकर्मादियोगाल्लिङ्गेन प्रातिपदिकं युज्यते । उक्तं च—'स्वार्थम-
भिधाय शब्दो निरपेक्षो द्रव्यमाह समवेतम्, समवेतस्य तु वचने लिङ्गं संख्यां
विभक्तिं चाभिधाय तान्विशेषानवेक्षमाणश्च पूर्णमात्मानमप्रियकुत्सनादिषु ततः
प्रवर्ततेऽसौ विभक्त्यन्ते' इति; युक्तं चैतत्, तथा हि—नागृहीतविशेषणा
विशेष्ये बुद्धिरिति पूर्वं विशेषणभूतः स्वार्थोऽभिधातव्यः, पश्चात्तद्विशिष्टं द्रव्यम्;
तस्य धर्मित्वेन प्रधानत्वात्, ततो लिङ्गमन्तरङ्गत्वात् । संख्या हि भेदापेक्षत्वाद्वहि-
रङ्गा, सापि तु सजातीयापेक्षा विजातीयकर्मादिकारकशक्त्यपेक्षेभ्यः कारकेभ्योऽ-
न्तरङ्गेति ततस्तस्या अभिधानम्, ततः कारकाणाम्, एवं परिपूर्णार्थस्य पश्चात्कु-

न्यातः

बहिरङ्गाश्रया एव भवन्ति ; लिङ्गस्य तु सम्बन्धन्तरानपेक्षत्वादनतरङ्गत्वञ्च, अतस्तन्नि-
मित्ता अपि टावाद्योऽन्तरङ्गा भवन्ति, ततश्चान्तरङ्गत्वादेव टावादिभिस्तावद्
भवितव्यम्, पश्चात् तदन्तात् तद्वितैरित्यप्रार्थकं ङ्याभ्रहणम् ? नैतदस्ति; तदन्तात्
तद्वितविधानार्थं ङ्याभ्रहणमित्यत्र हि वाक्ये तद्वितग्रहणेन स्वार्थिका ये तद्वितास्त एव
विवक्षिताः । इममेवार्थं सूचयितुं कालितरा, हरिणितरेति स्त्रीप्रत्ययान्तात् स्वार्थिक एव
तरप्रत्यय उदाहृतः ।

स्वार्थिकेषु च 'समर्थानाम्' इत्येतन्नानुवर्तते । तथा हि वक्ष्यति वृत्तिकारः—
"स्वार्थिकप्रत्ययावधिश्चायमधिकारः 'प्राग्दिशो विभक्तिः' इति यावत् । स्वार्थिकेषु ह्यस्योप-
योगो नास्ति" इति । एवञ्च सति विभक्त्युत्पत्तिमनपेक्ष्य प्रातिपदिकादेव स्वार्थिकैर्भ-
वितव्यमिति कुतस्तेषां बहिरङ्गत्वम् ! नन्वेवमपि कालितरेत्याद्यनुदाहरणम्; तरप्रत्ययस्य
बहिरङ्गत्वात् । स हि यद्यपि विभक्त्युत्पत्तिं नापेक्षते, प्रतियोगिनं तु बाह्यार्थमपेक्षत एव,
स्त्रीप्रत्ययस्य तु न कश्चित् प्रतियोग्यपेक्षेति तस्यान्तरङ्गत्वम् ? नैष दोषः; उदाहरणदिगिषं
वृत्तिकारेण दर्शिता ।

एतानि त्वत्रोदाहरणानि दर्शयितव्यानि—एनिका, श्येनिका, रोहिणिकेति । अत्र
हि यदि पूर्वं तद्वितः स्यात् तदेतस्येतरोद्देशशब्देभ्योऽज्ञाताद्यर्थविवक्षायां कप्रत्यये कृते
'वर्णादनुदात्तात् तोपधात् तो नः' इत्यनेन ङोवनकारौ न स्याताम् । यदि तर्हि
ङ्यावन्तात् तद्वितविधानार्थं ङ्याभ्रहणम्, समासान्ता अपि तदन्तादेव स्युः, ततश्च बहवो
गोमन्तोऽस्यां नगर्यामिति स्याद्, बहुव्रीहौ कृते 'उगितश्च' इति ङीप्, ततश्च 'नद्युतश्च'
इति कपि बहुगोमतीकेति रूपं स्यात्, बहुगोमत्केति चेव्यते ? नैष दोषः; न हि

पदमञ्जरी

त्सनादिभिर्योगः । स्वार्थादयो हि कुत्सनादिहेतवः, द्रव्यस्य पण्डितक इत्यादौ तथावसायात् । तदेवमन्तरङ्गः स्त्रीप्रत्ययः, बहिरङ्गास्तद्धिताः, अन्तरङ्गबहिरङ्गयोश्चायुक्तो विप्रतिषेधः ? इह तर्हि 'वर्णे चानित्ये,' 'रक्ते' 'कालाच्च' इत्यस्यावकाशः स्त्रीत्वाविवक्षायां कालक इति, स्त्रीप्रत्ययस्य कालीत्यवकाशः; कालिकेत्यत्रोभयप्रसङ्गे परत्वात्कन् स्यात् । तस्य चात्यन्तस्वार्थिकत्वान्न तदपेक्षं स्त्रीप्रत्ययस्यान्तरङ्गत्वमस्ति । नास्त्यत्र विशेषः, कालशब्दादप्युत्पत्तौ 'प्रत्यय-स्थात्' इतीत्वे कालिकेति सिद्धम् ? यदा तर्हि हरितशब्दात् 'न सामिवचने' इति प्रतिषेधेन ज्ञापितोऽत्यन्तस्वार्थिकः कन् क्रियते तदा 'वर्णादनुदात्तात्' इति ङीव्नकारौ बाधित्वा परत्वात्कन् स्यात्, ततश्च हरिणिकेति न स्यात् । हरितशब्देन समानार्थो हरिणशब्दोऽस्ति, ततः कर्नात्वे च भविष्यति, हरितशब्दात्तु हरितिकेति ? अयं तर्हि — 'लोहितात्मणो' इत्यत्यन्तस्वार्थिकः कन् 'वर्णादनुदात्तात्' इति ङीव्नकारौ परत्वाद्वाधेत, ततश्च लोहितिकेत्येव स्यात्, न लोहि-निकेति; उभयमपीष्यते, तदर्थं ङ्घ्राग्रहणम् ।

ननु च 'लोहिताल्लिङ्गबाधनं च' इत्यनेनैवैतत्सिद्धम्, तन्न वक्तव्यं भवति, कथम् ? 'वर्णादनुदात्तात्' इत्यत्र वेति वर्तते, तत्र ङ्घ्रावन्ताभ्यां लोहिनीलोहिता-शब्दाभ्यां कनि विहिते यथायोगं ह्रस्वत्वेत्वयोः कृतयोर्लोहिनिना लोहितिकेति सिद्धमिष्टम् । तदेवं सति ङ्घ्राग्रहणे लिङ्गनिमित्तेन प्रत्ययेन विकल्पेन बाधा यथा स्यान्नित्यं मा भूदित्येवमर्थं तावन्न वक्तव्यम् — लोहिताल्लिङ्गबाधनं वेति । नापि प्रतिपदविहितत्वेन कना लिङ्गनिमित्तस्य प्रत्ययस्य नित्ये बाधे प्राप्ते विकल्पेन बाधा यथा स्यादित्येवमर्थमपि वक्तव्यम्; ङ्घ्राग्रहणस्यानन्यार्थत्वात् । यदि ह्येतद्वेतशब्दाभ्यामत्यन्तस्वार्थिकः कन्निष्यते, तदा तत्र ङ्घ्राग्रहणस्य चरितार्थत्वाल्लोहितशब्दात्प्रतिपदविहितेन कना ङीपो नित्ये बाधे प्राप्ते तद्वक्तव्यम् ? तदापि वा न वक्तव्यम्, 'लोहितात्मणो' इत्यस्यापि पुन्रपुंसकयोश्चरितार्थत्वात् । तदेवमत्यन्तस्वार्थिकोऽपि कन् ङ्घ्रान्ताद्यथा स्यादिति ङ्घ्राग्रहणं तावत्कर्तव्यम् ।

आग्रहणं तु विस्पष्टार्थम् । तत्र समासान्तेषु दोषः — बहवो गोमन्तोऽस्यां

न्यासः

समासान्ताः समासादुत्पद्यन्ते । किं तर्हि ? अकृत एव समासे तदर्थादुत्तरपदात् । तथा हि 'न कपि' (७.४.१४) इत्यत्र वक्ष्यति वृत्तिकारः — 'गोत्रियोरुपसर्जनस्येत्ययमपि ह्रस्वः कपि न भवति, समासार्थे ह्युत्तरपदे कपि कृते पश्चात् समासेन भवितव्यमिति स्त्रीप्रत्ययान्तं समासप्रातिपदिकं न भवति' इति । न च बहवो गोमन्तोऽस्यां नगर्यामित्यत्र वाक्ये

पदमञ्जरी

नगर्यामिति बहुव्रीहौ कृते स्त्रिया अन्यपदार्थत्वान्ङीप् च प्राप्नोति कप् च, ङ्याग्रहणान् ङीपि कृते कप् स्यात्, ततश्च बहुगोमतीकेति रूपं स्यात्, बहुगोमत्केति चेष्ट्यते ? नैष दोषः; समासार्थादुत्तरपदादकृत एव समासे समासान्ता भवन्ति पश्चात्तदन्तेन समासः, एवं हि समासं प्रत्यन्तावयवत्वमुपपद्यते समासान्तानाम्, तथा च 'न कपि' इत्यत्र वक्ष्यति । तत्र चोत्तरपदे समासार्थाया विभक्तेः पुरस्तात्समासान्ता इति केचित् । परस्तात्समासान्तेषु सुब्लुकि तद्धितान्तत्वेन ततः सुपि सुबन्तस्य समास इत्यन्ये । सर्वथा बहुचर्मिकेतीत्वं प्राप्नोति, 'असुपः' इति प्रतिषेधात्, यथा बहुपरित्राजका मधुरेति ? कर्त्तव्योऽत्र यत्नः । 'नञस्तत्पुरुषात्' इत्यादौ तु ग्रन्थविरोधं तत्र तत्र परिहरिष्यामः । तदेवं स्थितमेतत्—तदन्तात्तद्धितविधानार्थं ङ्याग्रहणं विप्रतिषेधाद्धि तद्धितबलीयस्त्वमिति ।

न्यातः

समासार्थमुत्तरपदं स्त्रियां वर्तते इति प्राक्कपैव भवितव्यम्, पश्चात् समासेन, ततः स्त्रीप्रत्ययेन प्रत्ययानुपूर्व्या बहुगोमत्केति सिद्धं भवति ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

यदि तर्ह्यकृत एव समासे तदार्थादुत्तरपदात् समासान्ता भवन्ति, तदा 'नञस्तत्पुरुषात्' इत्यत्र 'नञः परे वक्ष्यमाणा य ऋगादयस्तदन्तात् तत्पुरुषात् समासान्ता न भवन्ति' इत्येष वृत्तिग्रन्थो विरुध्यते, तेभ्यस्तत्पुरुषसमासार्थेभ्यः समासान्ता न भवन्तीति वक्तव्यं स्यात् ? नास्ति विरोधः; तत्र ह्यन्तशब्दः समीपवाची, ऋगादयोऽन्तभूताः समीपभूता यस्य स तथोक्तः । कः पुनरसौ ? नञः प्रकृतत्वात् स एव विज्ञायते । 'तत्पुरुषात्' इत्यत्रापि तत्पुरुषशब्दस्तादर्थ्यात् तत्पुरुषार्थं उत्तरपदे वर्तते । तत्र पुनः ऋगादेः श्रुतत्वाद्ङादिरेव विज्ञायते, तदन्तात् तत्पुरुषादिति च व्यधिकरणे पञ्चम्यौ । ततोऽयमर्थः—नञः परे य ऋगादयस्ते समीपभूता यस्य नञस्तस्मात् परं यत् तत्पुरुषार्थमृगादिपदं ततः समासान्तो न भवतीति । अथ वा—अवयववचनोऽन्तशब्दः, समानाधिकरण एव पञ्चम्यौ; तादर्थ्यात् । ऋगाद्यन्तं तत्पुरुषार्थं यदुत्तरपदं तदेव । तदन्तात् तत्पुरुषार्थादित्युक्तम् । ततश्चायमर्थः—नञः परे य ऋगादयस्तदन्तात् तत्पुरुषार्थादुत्तरपदात् समासान्ता न भवन्तीति । तत् पुनस्तदन्ततत्पुरुषार्थम् उत्तरपदं सामर्थ्याद्ङाद्येव विज्ञायते । 'बहुव्रीहौ संख्येये ङजबहुगणात्' इत्यत्र तर्हि योऽयं वृत्तिग्रन्थः—'संख्येये योऽयं बहुव्रीहिवर्तते तस्माद् बहुगणान्ताङ् ङप्रत्ययो भवति' इति, तस्य विरोधः ? नास्ति विरोधः; अत्र हि बहुव्रीह्यर्थमुत्तरपदमेव तादर्थ्याद्बहुव्रीहिरित्युक्तं भवति । तदयमर्थः—संख्येये यद्बहुव्रीह्यर्थमुत्तरपदं वर्तते तस्माद् ङप्रत्ययो

स्वौजसमौट्छष्टाभ्याम्भिस्ङेभ्याम्भ्यस्ङसिभ्याम्भ्यस्ङसो-

साम्भ्योस्सुप् ॥ २ ॥

पदमञ्जरी

यद्येवम्, 'यूनस्तिः' 'ऊङुतः' इति त्यूङोरपि ग्रहणं कर्त्तव्यं तदन्तात्तद्धित-
विधानार्थम्—युवतितरा । भाष्यकारप्रयोगात् 'तसिलादिष्वाकृत्वमुचः' इति
पुंवद्भावो न भवति, खिद्घादिषु पुंवद्भावाद् ह्रस्वत्वं विप्रतिषेधेनेति वा पर्जन्य-
वल्लक्षणप्रवृत्त्या ह्रस्वेन बाधितत्वात् । ब्रह्मबन्धूतरा 'नद्याः शेषस्यान्यतरस्याम्' इति
ह्रस्वाभावपक्षे 'जातेश्च' इति पुंवद्भावप्रतिषेधः । पूर्वत्र त्वनेन प्रतिषेधो न लभ्यते;
यौवनस्याजातित्वात् । यावद्द्रव्यभाविनी हि जातिः, तथा च युवजानिरित्युदा-
हृतम् । नन्वत्रान्तरङ्गत्वादेव त्यूङौ भविष्यतः, अत्यन्तस्वार्थिके तु कनि ब्रह्म-
बन्धुकेत्यत्र 'केऽणः' इति ह्रस्वे सति नास्ति विशेषः—ऊङन्ताद्वोत्पत्तौ सत्याम्,
उकारान्ताद्वा, युवतिशब्दादपि कनि पुंवद्भावेन भाव्यमिति नास्त्येव विशेषः ।
न चास्मात्कन्निष्यत इत्यत्रापि प्रमाणमस्ति । तस्मान्नार्थस्त्यूङोर्ग्रहणेन ॥

स्वौजसमौट्छष्टाभ्याम्भिस्ङेभ्याम्भ्यस्ङसिभ्याम्भ्यस्ङसोसाम्भ्योस्सुप् ॥

न्यासः

भवतीति । अनया दिशाप्यन्य एवञ्जातीया विरोधाः परिहर्त्तव्याः । तदेवं स्थितमेवैतत्—
तदन्तात् तद्धितविधानार्थं ङ्याब्ग्रहणमिति, विप्रतिषेधात् तद्धितविधानार्थं ङ्याब्ग्रहण-
मिति, विप्रतिषेधात् तद्धितवलीयस्त्वमिति ।

यद्येवम्, 'यूनस्तिः' 'ऊङुतः' इत्येतयोरपि त्यूङोर्ग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते, तदन्तात्
तद्धितोत्पत्तिर्यथा स्याद्—युवतितरा, ब्रह्मबन्धूतरेति ? 'नद्याः शेषस्यान्यतरस्याम्' इत्यूङो
विकल्पेन ह्रस्वत्वं न कर्त्तव्यम् ; ङ्याब्ग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वात् । 'स्त्रियाम्' इति प्रकृत्य
येषां विधानं तदुपलक्षणार्थमिह ङ्याब्ग्रहणम् । अतस्त्यूङोरपि ग्रहणमिह कृतमेव
वेदितव्यम् ।

ङ्याब्ग्रहणं यद्युपलक्षणार्थम्, अन्यतरस्यैव ग्रहणं कर्त्तव्यम्, एकेनापि हि स्त्रीप्रत्यया
उपलक्ष्यन्त एव ? सत्यमेतत् ; वैचित्र्यार्थं तु द्वयोर्ग्रहणम् । 'यावादिभ्यः कर्' 'लोहिता-
न्मणौ', 'वर्णे चानित्ये' इत्यनेन तु विकल्पेन स्वार्थिकेन स्त्रीप्रत्ययस्य बाधनमिष्यते ।
तत्र यदा बाधा तदा लोहितशब्दात् कनि टापि कृते चेत्त्वे लोहितिकेति भवितव्यम् ;
यदा तु न बाधा तदा 'वर्णादनुदात्तात्तोपधात् तो नः' इति ङीबन्कारयोः कनि च
'केऽणः' इति ह्रस्वत्वे कृते लोहितिकेति भवितव्यम् । तस्माद् वक्तव्यमेवैतत्—लोहिता-
ल्लिङ्गबाधनं वेति ।

स्वौजसमौट्छष्टाभ्याम्भिस्ङेभ्याम्भ्यस्ङसिभ्याम्भ्यस्ङसोसाम्भ्योस्सुप् ॥

‘ङ्याप्प्रातिपदिकात्’ इत्यधिकृतम् । ङ्याप्प्रातिपदिकात् स्वादयः प्रत्यया भवन्ति । उकारादयोऽनुबन्धा यथायोगमुच्चारणविशेषणार्थाः । औटष्टकारः ‘सुट्’ इति प्रत्याहारग्रहणार्थः । पकारः ‘सुप्’ इति प्रत्याहारार्थः ।

पदमञ्जरी

उकारादयोऽनुबन्धा इत्यादि । तत्र प्रथमैकवचनस्योकारः ‘एतत्तदोः सुलोपः’, ‘दीर्घात्सुतिसि’ इत्यत्र केवलस्य व्यञ्जनस्योच्चारयितुमशक्यत्वादुच्चारणार्थः । अत्र तु सूत्रे औकारोपश्लेषाच्छ्रव्यते सकारमात्रमुच्चारयितुम् । ‘अनङ् सौ’ इत्यत्र विशेषणार्थस्तु न भवति; व्यावर्त्यस्याभावात् । न च ‘अनङ् सि’ इत्युच्यमाने वर्णनिर्देशे च तदादिविधिसम्भवात्सप्तमीबहुवचनेऽपि प्रसङ्गः; ‘सर्वनामस्थाने’ इत्यनुवृत्तेः । जसो जकारोऽस्मिन्नेव सूत्रेऽसन्दिग्धोच्चारणार्थः; अन्यथा ह्यौकारस्यावादेशे सन्देहः स्यात्—किमौकारस्योच्चारणम्, अथावित्यस्येति । ‘जसः शी’ इत्यादौ विशेषणार्थस्तु न भवति; ‘असः शी’ इत्युच्यमानेऽप्यतिप्रसङ्गाभावात्, शसादीनां सानुबन्धकत्वात् । शसशकार औटष्टकारस्यासन्दिग्धोच्चारणार्थः; अन्यथा ङकारष्टकार इति सन्देहः स्यात् । ‘तस्माच्छसः’ इत्यादौ विशेषणार्थस्तु न भवति; जसादीनां सानुबन्धकत्वात् । ‘टा’ इत्यत्र टकारः ‘टाङ्सिङ्सामिनात्स्याः’ इति विशेषणार्थः; अन्यथा ‘सुपां सुलुक्’ इत्यादिना विहितस्याकारस्यापि ग्रहणं स्यात् । तदेवमेपां चतुर्णामुकारादय उच्चारणविशेषणार्थाः । इत्संज्ञाप्येषां प्रयोगे श्रवणं मा भूदिति, न पुनरित्कार्यं किञ्चिदस्ति । औटष्टकारः सुडिति प्रत्याहारग्रहणार्थः । डेप्रभृतिषु ङकारः ‘घेङ्ङिति’ इति विशेषणार्थः । ङसेरिकारः ‘युष्मदस्मद्भां ङसोऽश्’ इत्यत्र ग्रहणं मा भूदित्येवमर्थः । पकारः प्रत्याहारग्रहणार्थ इति । उकारादयोऽनुबन्धा यथायोगमुच्चारणविशेषणार्था इत्यनेनागतार्थत्वादिदमुक्तम् । एवं च—‘औटष्टकारः सुडिति प्रत्याहारार्थः’ इत्यग्रिमग्रन्थेन भवितव्यम् ।

न्यासः

उकारादयोऽनुबन्धा इत्यादि । तत्र प्रथमैकवचनस्योकार उच्चारणार्थः । ‘अनङ् सौ’ इति विशेषणार्थः कस्मान्न विज्ञायते ? व्यावर्त्याभावात् । जसो जकारोऽसन्दिग्धोच्चारणार्थः, असति हि तस्मिन्नौकारस्यावादेशे कृते सन्देहः स्यात्—कोऽशस्य प्रत्ययस्योच्चारणमिति, तत्र व्याख्यानं कर्तव्यमापद्यते । अथ ‘जसः शी’ इत्यत्र विशेषणार्थः कस्मान्न विज्ञायते ? ‘असः शी’ इत्युच्यमानेऽप्यतिप्रसङ्गाभावात् । औटष्टकारः सुडिति प्रत्याहारग्रहणार्थः । वृत्तौ त्वेष ग्रन्थो नास्ति; भवितव्यं त्वनेन । लेखकप्रमाददोषादिदानीमन्तर्हितः । शसः शकार औटष्टकारस्य ‘खरि च’ इति चत्वेनासन्दिग्धोच्चारणार्थः ।

संख्याकर्मादयश्च स्वादीनामर्थाः शास्त्रान्तरेण विहितास्तेन सहास्यैकवाक्यता ।

पदमञ्जरी

क्व पुनरिमेऽर्थे स्वादयो भवन्तीत्याह—संख्याकर्मादयश्चेति । शास्त्रान्तरेणेति । 'बहुषु बहुवचनम्', कर्मणि द्वितीया' इत्यादिना । तेन सहास्यैकवाक्यतेति । पूर्वं त्वान्तरवाक्यभेदापेक्षया शास्त्रान्तरेणेत्युक्तम् । आकांक्षायोग्यतावशेन भिन्नप्रकरणपठितानामप्येकवाक्यता भवत्येव । प्रकरणभेदेन तु पाठस्तिङ्गादिविधिनाप्येकवाक्यत्वं यथा स्यादिति । 'बहुषु बहुवचनम्' इत्यत्र तु भिन्नवाक्यत्वमाश्रित्योक्तम्—ङ-याप्रतिपदिकात्स्वादयो लस्य तिबादय इति बहुवचनं विहितं तस्यानेन बहुत्वं संख्यावाच्यत्वेन विधीयते इति । अव्ययेयस्तु निःसंख्येभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयो विद्यन्त एवेति च । एकवाक्यतायां तु विशिष्टे एवार्थे कर्मादिसम्बन्धिन्येकत्वादौ स्वादीनां विधानात्सामान्यविहितत्वं नोपपद्यते । तस्माद् 'अव्ययादाप्सुपः' इत्यव्ययादुत्पन्नस्य सुपो लुग्विधानाल्लिङ्गादव्ययेभ्योऽस्मिन्पक्षे स्वाद्युत्पत्तिः । उदाहरणानि यथायोगं स्वे स्वे वाक्ये प्रकटीकरिष्यन्ते ॥

न्यायः

शकारः सन्देहनिरासार्थः, इतरथा ह्यौडसित्युच्यमाने सन्देहः स्यात्—किं टकारस्येदमुच्चारणम्, उत ङकारस्येति ? तत्र ङकारोच्चारणादिलोपः स्यात् । ननु च सत्यपि शकारे भवितव्यमेव सन्देहेन—किमिदं कृतचर्त्वस्य ङकारस्योच्चारणम् ? टकारस्य वेति ? नैतदस्ति; यदि हि ङकारस्य स्यात्, शकारोच्चारणमनर्थकं स्यात् । अथ 'तस्माच्छसो नः पुंसि' इति तत्र विशेषणार्थः शकारः कस्मान्न भवति ? अस्महणेऽपि सत्यतिप्रसङ्गाभावात् । 'टा' इत्यत्र टकारो विशेषणार्थः 'टाडसिङ्सामिनात्स्याः' इत्यत्र । 'सुपां सुलुक्' इत्यादौ सुपां सुलुक् पूर्वसवर्ण आ आत् शे इत्याकारप्रश्लेषः, तत्रासति टकारे तस्यापि ग्रहणं स्यात् । चतुर्थ्येकवचनादिषु ङकारः 'वेडिति' इति विशेषणार्थः । पञ्चम्या एकवचनङ्कारः षष्ठ्येकवचनाद् विशेषणार्थः, इतरथा हि 'युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽश' इत्यत्र पञ्चम्येकवचनस्यापि ग्रहणं स्यात् । संख्याकर्मादयश्चेत्यादि । संख्या स्वादीनामर्थे विहिता 'बहुषु बहुवचनम्' इत्यादिना शास्त्रान्तरेण । कर्मादयश्च 'कर्मणि द्वितीया' इत्येवमादिना । तेन सहास्यैकवाक्यतेति । कर्मणि बहुत्वे बहुवचनं शस् । कर्मणि द्वित्वैकत्वयोर्द्विवचनैकवचने औडमौ । एवमन्यत्राप्येकवाक्यता वेदितव्या ।

यदि तर्हि तेन सहास्यैकवाक्यता, तदा यदुक्तम् 'बहुषु बहुवचनम्' इत्यत्र—'यत्र च संख्या सम्भवति तत्रायमुपदेशः, अव्ययेभ्यस्तु निःसंख्येभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयो विद्यन्त एव' इति, तद् विरुध्यते; एकवाक्यतायां हि विशिष्ट एवार्थे कर्मादिसम्बन्धिन्येकत्वादौ स्वादीनां विधानात् सामान्यविहितत्वं नोपपद्यते ।

उच्यन्तात्तावत्—कुमारी । गौरी । शार्ङ्गरवी । डीन्डीणीनां
क्रमेणोदाहरणम् ।

न्यासः

यदपीदं तत्रोक्तम्—‘ङ्याप्प्रातिपदिकात् स्वादयो लस्य तिवादय इति बहुवचनं विहितं तस्यानेन बहुत्वसंख्यावाच्यत्वेन विधीयते’ इति, तदपि विरुध्यत एव; न ह्येकवाक्यतायां विहितस्य बहुवचनस्य पश्चाद् बहुत्वसंख्याया वाच्यत्वेन विधानं युक्तम् । तेन शास्त्रान्तरेणानेन च संहत्य बहुत्वसंख्यायामेव बहुवचनविधानात् पूर्वकस्तावन्नास्ति विरोधः । एकवाक्यतायामपि हि यथा स्वादीनां सामान्येन विधानमुपपद्यते तथा ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्यत्रैव प्रतिपादितम् । योऽपि द्वितीयो विरोध उद्भाविताः सोऽपि न भवत्येव; ङ्याप्प्रातिपदिकात् स्वादयो लस्य तिवादय इति बहुवचनं विहितमिति ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्यनेन सहैकवाक्यतामापन्नेनेत्ययं तत्राभिप्रायो वेदितव्यः । तस्यानेन सूत्रेण बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत इत्यत्रापि स्वादिसूत्रेण ‘लस्य’ इत्यादिना च शास्त्रेण सहैकवाक्यतां प्रतिपन्नेनेत्येषोऽभिप्रायो द्रष्टव्यः । एवञ्च संहत्यैव बहुवचनं विहितम् । संहत्यैव च तस्य बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत इति कुतो विरोधः; ननु च ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्येकमिदं शास्त्रम्, तस्य यदि स्वादिसूत्रेणैकवाक्यता, ततो ‘लस्य’ इत्यादिना शास्त्रान्तरेण सा नोपपद्यते ? अथ तेनैकवाक्यता, स्वादिसूत्रेण सा नोपपद्यते ? नैष दोषः; द्वे ह्येते वचने तन्नोच्चारिते, तत्रैकस्य स्वादिसूत्रेणैकवाक्यता, अपरस्य ‘लस्य’ इत्यादिना शास्त्रान्तरेण ।

अथ वा—अन्यथा विरोधाभावः प्रतिपाद्यते । इह हि स्वादयोऽनेन सूत्रेण ‘कर्मणि द्वितीया’ इत्येवमादिकं शास्त्रमनपेक्ष्य वा विधीयेरन् ? तद्वापेक्ष्य तेन सहैकवाक्यतामापन्ने ते ? इति द्वौ पक्षौ । तत्राद्ये पक्षेऽविशेषेणैव स्वादयो विधीयन्त इति, तथा विहितानां तु तेषां नियमः क्रियते—यत्र संख्या सम्भवति तत्रासौ ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्यादिना शास्त्रान्तरेण कर्मादिसम्बन्धेकत्वादिसंख्यावाच्यत्वेन विधीयते, यानि तु निःसंख्यान्यव्ययानि तेभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयः सन्तीत्येव । द्वितीये तु पक्षे विशिष्ट एवार्थे कर्मादिसम्बन्धिनि बहुत्वादौ स्वादयो विधीयन्ते । तत्र ‘बहुषु बहुवचनम्’ इत्याद्यः पक्ष आश्रितः, इह तु द्वितीय इति नास्ति विरोधः; पक्षान्तरमाश्रित्य तथाभिधानात् । अथ द्वितीये पक्षे कथमव्ययेभ्यः सुबुत्पत्तिः, न ह्येकवाक्यतायां संख्याकर्माद्यर्थरहितेभ्यः स्वाद्युत्पत्तिरुपपद्यते ? नैष दोषः; ज्ञापकाद् भविष्यति । यदयम् ‘अव्ययादाप्सुः’ इत्यव्ययादुत्पन्नस्य सुपो लुक् शास्ति, तज्ज्ञापयति—भवत्यव्ययाद् विभक्त्युत्पत्तिरिति ।

कुमारीति । ‘वयसि प्रथमे’ इति ङीप् । गौरीति । ‘षिद्गौरादिभ्यश्च’ इति ङीप् । शार्ङ्गरवीति । ‘शार्ङ्गरवाद् यञो ङीन्’ । खट्वेति । ‘अजाद्यतष्टाप्’ इति टाप् ।

कुमारी, कुमार्यौ, कुमार्यः । कुमारीम्, कुमार्यौ,
कुमारीः । कुमार्या, कुमारीभ्याम्, कुमारीभिः । कुमार्यै, कुमारीभ्याम्,
कुमारीभ्यः । कुमार्याः, कुमारीभ्याम्, कुमारीभ्यः । कुमार्याः, कुमार्योः,
कुमारीणाम् । कुमार्याम्, कुमार्योः, कुमारीषु । एवं गौरी, शाङ्गरवी
चोदाहार्य ।

आपः खल्वपि—खट्वा । बहुराजा । कारीषगन्ध्या । टाण्डा-
प्वापां क्रमेणोदाहरणम् । खट्वा, खट्वे, खट्वाः । खट्वाम्, खट्वे,
खट्वाः । खट्वया, खट्वाभ्याम्, खट्वाभिः । खट्वायै, खट्वाभ्याम्,
खट्वाभ्यः । खट्वायाः, खट्वाभ्याम्, खट्वाभ्यः । खट्वायाः,
खट्वयोः, खट्वानाम् । खट्वायाम्, खट्वयोः, खट्वासु । एवं
बहुराजा-कारीषगन्धे चोदाहार्ये ।

एवं प्रातिपदिकात्—दृषद, दृषदौ, दृषदः । दृषदम्, दृषदौ,
दृषदः । दृषदा, दृषद्भ्याम्, दृषद्भिः । दृषदे, दृषद्भ्याम्, दृषद्भ्यः ।
दृषदः, दृषद्भ्याम्, दृषद्भ्यः । दृषदः, दृषदोः, दृषदाम् । दृषदि,
दृषदोः, दृषत्सु ।

स्त्रियाम् ॥ ३ ॥

अधिकारोऽयम् । यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामः स्त्रियामित्येवं
तद्वेदितव्यम् । 'ड्याप्प्रातिपदिकात्' इति सर्वाधिकारेऽपि प्रातिपदिक-
मात्रमत्र प्रकरणे संबध्यते; ड्यापोरनेनैव विधानात् ।

पदमञ्जरी

स्त्रियाम् ॥ ड्यापोरनेनैव विधानादिति । प्रातिपदिकमात्रमत्र प्रकरणेऽभि-
न्यासः

बहुराजेति । 'डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इति डाप् । कारीषगन्धेति । करीषस्य गन्ध
इव गन्धो यस्येति । 'गन्धस्येदुत्पृतिसुसुरभिभ्यः', 'उपमानाच्च' इतीत्वम् ;
करीषगन्धेरपत्यमिति 'यस्येति च' इत्यकारलोपः, 'तद्धितेष्वचामादेः' इत्यादिवृद्धिः,
'अणिञोरनार्षयोगुरूपोत्तमयोः' इत्यादिना ष्यङादेशः, 'यङश्चाप्' इति चाप् ॥

स्त्रियाम् ॥ ड्यापोरनेनैव विधानादिति । एतेन 'स्त्रियाम्' इत्यधिकृत्य

‘स्त्रियाम्’ इत्युच्यते, केयं स्त्री नाम ? सामान्यविशेषाः स्त्रीत्वादयो गोत्वादय इव बहुप्रकारा व्यक्तयः ।

पदमञ्जरी

सम्बध्यत इत्यत्रायं हेतुः । प्रकरणापेक्षया चैतदुच्यते, सूत्रान्तरव्यापारसमये तु सूत्रान्तरविहितप्रत्ययान्ता प्रकृतिः सम्भवत्येव । ननु चात्र प्रकरणे सर्वत्र सति सम्भवे ‘अतः’ इति सम्बध्यते, न च ङयावन्तमदन्तम् । उक्तार्थत्वाच्च ङयावन्तात् ङयापोरप्रसङ्गः ? सत्यम् ; न्यायस्तु निरूप्यते ।

चोदयति—स्त्रियामित्युच्यते इति । सप्तमीनिर्देशेन कार्यान्तरविधानार्थमनूद्यते इत्यर्थः । ततः किमित्याह—केयं स्त्री नामेति । इह शास्त्रे स्त्रिया अपरिभाषितत्वाल्लौकिकस्त्रीग्रहणे च खट्वादावव्याप्तिप्रसङ्गात्प्रसिद्धवदनुवादोऽनुपपन्न इत्यर्थः । स्वरूपस्य च जिज्ञासितत्वात्प्रथमान्तेन प्रश्नः, कस्यां स्त्रियामिति तूच्यमाने विशेषविषयः प्रश्नः स्यात् । स्त्रीग्रहणं च प्रसङ्गेन पुन्नपुंसकयोरपि प्रदर्शनार्थम् । अत एवोत्तरे सामान्यविशेषाः स्त्रीत्वादय इति त्रयाणां स्वरूपं दर्शितम् । एवं च प्रथमोपनिपातिनि ‘ह्रस्वो नपुंसके’ इत्यत्र लिङ्गस्वरूपनिरूपणमुचितम्, तथा तु न कृतमित्येव । तत्र लौकिकानां लक्षणम्—

स्तनकेशवती स्त्री स्याल्लोमशः पुरुषः स्मृतः ।

उभयोरन्तरं यच्च तदभावे नपुंसकम् ॥ इति ।

न्यासः

प्रत्ययविधौ ङयावन्तायाः प्रकृतेरभावमाह । एष च प्रातिपदिकमात्रमत्र प्रकरणे सम्बध्यते इत्यत्र हेतुः । यदि हि ङयावन्ता प्रकृतिरिह प्रकरणे सम्भवेत् ततो ङयापावपि सम्बध्येयाताम्, सा ङयावरूपा न सम्भवति, अतो न ताविह सम्बध्येते ।

इह च स्त्रीत्वं प्रत्याचार्याणां दर्शनमेदः, कचिच्च दर्शने दोषो दृश्यते ।

तत्र केषाञ्चिद् दर्शनम्—

‘स्तनकेशवती स्त्री स्याल्लोमशः पुरुषः स्मृतः ।

उभयोरन्तरं यच्च तदभावे नपुंसकम्’ ॥ इति ।

‘स्तनकेशवती’ इति, भूम्यतिशायने वा मतुप् । ‘लोमशः’ इत्यत्रापि लोमादिपामादिमुत्रेण शप्रत्ययः । ‘उभयोरन्तरम्’ इति, उभयोः स्त्रीपुंसयोः सदृशमित्यर्थः । तत् पुनः सादृश्यं लिङ्गवत्त्वेन । एवं तर्हि तदुभयं समुदितं यत्र तन्नपुंसकं प्राप्नोति । भवति हि समुदायरूपं समुदायिरूपेण लिङ्गवत्त्वेन सदृशमित्यत आह—‘तदभावे’ इति । एतदुभयं यत्र नास्ति तत् ‘नपुंसकम्’ इति । तेन न संभवत्येष दोषः । यदि तदभावे नपुंसकमित्येतदु-

पदमञ्जरी

भूमादौ मतुप्, तथैव लोमश इति शः । स्तनकेशवत्त्वं च प्रसिद्धत्वादन्यस्यापि कुमार्यादिगतस्य स्त्रीप्रतिपत्तिहेतोरुपलक्षणम् । लोमशत्वं च पुंविज्ञानहेतोः कुमार्यादिगतस्य । उभयोरपि स्त्रीपुंसयोर्यदन्तरं सदृशं स्तनलोमाद्युभयव्यञ्जनं तन्नपुंसकमित्यर्थः । तेनाव्ययाख्यातार्थस्य स्त्रीपुंसत्वाभावेऽपि नपुंसकत्वं न भवति, अन्यथा 'तदभावे' इत्येतावत्युक्ते स्यात्प्रसङ्गः, तदभाव इत्यनेन कुकुटमयूयादेः स्त्रीपुंससमुदायरूपस्य द्वन्द्वार्थस्य नपुंसकत्वं न भवति । भवति हि समुदायः समुदायिनः सदृश इति स्यात्प्रसङ्गः । नायं प्रसङ्गः, 'परवल्लिङ्गम्' इत्यनेन समुदायस्य परवल्लिङ्गातिदेशात् ? सत्यम्; इदं तु वस्तुस्वरूपनिरूपणपरं द्रष्टव्यम् । तदनेन स्तनकेशादिसम्बन्धः, स्तनादय एव वा विशिष्टसंस्थानाः, तदुपव्यञ्जना वा जातयः स्त्रीत्वादय इत्युक्तं भवति ।

अत्र पक्षे भ्रुकुंसे टाप् प्रसज्येत, भ्रुकुंसः = स्त्रीवेषधारी नटः, तस्य स्तनकेशसम्बन्ध उपलभ्यते, खरकुट्यादीनां च लोमशत्वात्पुंस्त्वे सति खरकुटीः पश्येत्यत्र नत्वं प्राप्नोति । खरकुटी = नापितगृहमुच्यते । ननु च स्वाभाविकपरिणामशालिभिः स्तनादिभिरत्र सम्बन्धो विवाक्षितः, न यथाकथञ्चित्; स्तनादि च प्रसिद्धस्यान्यस्याप्युपलक्षणमुक्तं तत्कुतोऽयं प्रसङ्गः ? एवं तर्हि खट्वावृक्षौ न सिध्यतः, खट्वावृक्षादीनां स्तनलोमाद्यभावात् । स्यादेतत्—यथा वस्त्रान्तर्हितानि द्रव्याणि नोपलभ्यन्ते, तद्वत्खट्वावृक्षयोः सदेव लिङ्गं नोपलभ्यत इति ? तन्न; वस्त्रान्तर्हितानि द्रव्याणि वस्त्रापाये उपलभ्यन्ते खट्वावृक्षयोस्तिलशस्तत्क्षणेऽपि लिङ्गं नोपलभ्यते । यथा तर्ह्यादित्यगतिः सती प्रत्यक्षेण नोपलभ्यते देशान्तरप्राप्त्या त्वनुमीयते, तथा खट्वावृक्षयोरपि सदेव लिङ्गं सूक्ष्मत्वान्नोपलभ्यते ।

सतामपि हि भावानां षड्भिः प्रकारैरनुपलब्धिर्भवति—अतिसन्निकर्षाद्, यथा—स्वचक्षुर्गतस्याञ्जनादेः । अतिविप्रकर्षात्, यथा—उड्डीनस्य शकुनेः । मूर्तान्तर्द्धानात्, यथा—कुट्यादिव्यवहितस्य सुवर्णादेः । अन्धकारावृतत्वात्, यथा—अन्धकाराक्रान्तस्य घटादेः । इन्द्रियदौर्बल्यात्—तिमिराद्युपघाते चक्षुरादेः । अतिप्रमादात्—'प्रमादोऽनवधानता', विषयान्तरव्यासक्तचित्तो हि सन्निकृष्टमप्यर्थं नोपलभ्यते । सौक्ष्म्यं तु—इन्द्रियदौर्बल्य एवान्तर्भूतम्, दिव्यचक्षुःश्रोत्रो हि सूक्ष्ममप्यर्थमुपलभते । एवं समानाभिहारोऽपि तत्रैवान्तर्भूतः, तद्यथा माषराशौ माषः प्रक्षिप्तः पृथग्नोपलभ्यते । एवमभिभ्रशोऽपि, तद्यथा—सौरीभिः प्रभाभिरभिभूतानि नक्षत्राणि दिवा नोपलभ्यन्ते । केन पुनरेतदवसीयते खट्वावृक्षयोः सदेव लिङ्गं नोपलभ्यत इति ? टावादेस्तत्कृतस्यानन्यकार्यस्य दर्शनात् । यद्येवम्, इतरेतराश्रयं प्राप्नोति—लिङ्गावगमाद्वादिशब्दप्रयोगः, तद्योगाल्लिङ्गावगतिरिति ? इन्द्रियदौर्बल्यं कदाचिदुपलब्धस्य कदाचिदनुपलम्भे कारणं

पदमञ्जरी

शक्यमभिधातुम्, खट्वादिषु च लिङ्गस्य कदाचिदप्यनुपलम्भाल्लिङ्गविविक्त-
खट्वादिवस्तुग्राहिणा प्रत्यक्षेण लिङ्गाभावनिश्चयात्तद्विरुद्धमनुमानं नोदेतुमर्हति ।
न हि शक्यते वक्तुम्-भिक्षुगृहं गजवद् देशत्वाद्गजशालावत्, प्रत्यक्षेणेन्द्रियदौ-
र्बल्यात्तु गजो नोपलभ्यत इति, तस्मादसदेव लिङ्गं शब्दप्रयोगमहिम्न खट्वादिषु
प्रतीयते । भवत्वेवं श्रोतुः प्रतीतिः, यस्त्वसौ प्रयोक्ता स केन लिङ्गमवगम्य तद-
नुरूपं शब्दं प्रयुङ्क्ते ! किञ्च—कुमार्यर्थः, कुमारी वस्त्विति कुमार्यादिष्वर्थवस्तु-
शब्दयोः पुन्रपुंसकयोरनुपपत्तिः । भाष्ये तु—

आविर्भावस्तिरोभावः स्थितिश्चेत्यनपायिनः ।

धर्मा मूर्त्तिषु सर्वासु लिङ्गत्वेनानुदर्शिताः ॥

आविर्भावः = उपचयः, पुंस्त्वम्; तिरोभावः = अपचयः, स्त्रीत्वम्;
अन्तरालावस्था स्थितिर्नपुंसकत्वमित्यर्थः । कस्य पुनराविर्भावादिकं लिङ्गम् ?
सत्त्वरजस्तमसां गुणानां तत्परिणामरूपाणां च तदात्मकानां शब्दस्पर्शरूप-
रसगन्धानाम् । शब्दादिसङ्घातरूपाश्च सर्वा मूर्तयः प्रतिक्षणपरिणामस्वभावाश्च
सत्त्वादयो गुणा न स्वस्मिन्नात्मनि मूर्तमप्यवतिष्ठन्ते । एवं शब्दादय आकाशा-
दयो घटादयश्च ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

उक्तञ्च—

सर्वमूर्त्यात्मभूतानां शब्दादीनां गणे गणे ।

त्रयः सत्त्वादिधर्मास्ते सर्वत्र समवस्थिताः ॥ इति ।

कथितोदकवच्चैषामनवस्थितवृत्तिता ।

अजस्रं सर्वभावानां भाष्य एवोपवर्णिता ॥ इति च ।

तथा—

रूपस्य चात्ममात्राणां शुक्लादीनां प्रतिक्षणम् ।

काचित्प्रलीयते काचित् कथंचिदभिवर्धते ॥ इति ।

प्रवृत्तिमन्तः सर्वे हि तिसृभिश्च प्रवृत्तिभिः ।

सततं न वियुज्यन्ते वाचश्चैवात्र सम्भवः ॥ इति च ।

टाबाद्यन्तः शब्द एवैता अवस्था गोचरयतीत्यर्थः । पुरुषो यद्यप्यपरिणामी,
तथापि—

अचेतनेषु सङ्क्रान्तं चैतन्यमिव दृश्यते ।

प्रतिबिम्बकधर्मेण यत्तद्वाचो निबन्धनम् ॥

ततश्च—

पदमञ्जरी

यश्चाप्रवृत्तिधर्मार्थश्चितिरूपेण गृह्यते ।
 अनुयातीव सोऽन्येषां प्रवृत्तिर्विष्वगाश्रया ॥
 सामान्यमपि गोत्वादि व्यक्तेरव्यतिरेकतः ।
 प्रवृत्तिधर्मं तद्द्वारा शशशृङ्गादिवाक्षु तु ॥
 तस्मादुक्तपदार्थस्य सम्भवाल्लिङ्गयोगिता ।
 प्रवृत्तेरपि विद्यन्ते तिस्रो ह्येताः प्रवृत्तयः ॥
 पुन्रपुंसकता स्त्रीत्वं तेन स्यादन्यलिङ्गता ।

तदेवं सर्वपदार्थव्यापित्वादुपचयान्तरालावस्थास्त्रीणि लिङ्गानि । एवं च नक्षत्रे तारका तिष्यः, कुमार्यर्थो वस्तु इति एकस्याप्यर्थस्य नानालिङ्गयोग उपपद्यते; आविर्भावादित्यस्यापि गुणभेदेन तस्मिन्नेवार्थे सर्वदा सम्भवात् । न चैवं तद्वृत्तेः सर्वस्यैव शब्दस्य त्रिलिङ्गताप्रसङ्गः; न ह्यस्ति नियमः—यः शब्दो यत्रार्थे पर्यवस्यति तत्र विद्यमानः सर्व एवाकारस्तेन शब्देनाभिधातव्य इति, किन्तु य आकारोऽभिधीयते तेन सता भवितव्यमित्येतावत् । तद्यथा—तक्षा, युवा, कृष्णः, कामुक इति तक्षादिशब्दानामेकार्थपर्यवसितानामपि व्यवस्थित एवाकारो वाच्यः । तथा लिङ्गेष्वपि द्रष्टव्यम् । उक्तं च—

सन्निधाने पदार्थानां किञ्चिदेव प्रवर्तकम् ।

Indira Gandhi National
 Open University

यथा तक्षादिशब्दानां लिङ्गेषु नियमस्तथा ॥ इति ।

उपचीयते कुमारीत्यत्रापि कुमारीशब्दः स्वमहिम्ना कस्यचिद्धर्मस्यापचय-
 मेवाह । शब्दान्तरप्रयोगात्तु धर्मान्तरस्योपचयः प्रतीयते । एवं क्षीयते वृक्ष
 इत्यत्रापचयः, तदेवं सर्वमनाकुलमिदं दर्शनम् ।

वृत्तिकारस्तु लौकिकानामेवं प्रतिपत्तेरभावात्तत्प्रतिपत्यनुगुणं पक्षं दर्शयति—
 सामान्यविशेषा इति । कानिचित्सामान्यानीत्यर्थः ।

यद्वा—सत्ताव्यतिरिक्तेषु सामान्येषु सामान्यविशेषशब्दो रूढः । तिस्रो-
 ऽवान्तरजातय इत्यर्थः । उक्तं च—

तिस्रो जातय एवैताः केषाञ्चित्समवस्थिताः ।

अविरुद्धा विरुद्धाभिर्गोमहिष्यादिजातिभिः ॥

हस्तिन्यां वडवायां च स्त्रीत्वबुद्धेः समन्वयः ।

अतस्तां जातिमिच्छन्ति द्रव्यादिसमवायिनीम् ॥ इति ।

ननु चैषां त्रयाणामपि सामान्यविशेषाणां सर्वार्थेषु सद्भावोऽभ्युपगन्तव्यः,
 न गोत्वादिवत्कतिपयेष्वेवार्थेषु, कथमन्यथार्थव्यक्तिवत्त्वादिशब्दानां भिन्नलिङ्गा-
 नामेकस्मिन्नर्थे प्रयोगः स्यात् ! ततश्च सर्वत्र त्रिलिङ्गप्रतिभासप्रसङ्ग इत्यत

कचिदाश्रयविशेषाभावादुपदेशव्यङ्ग्या एव भवन्ति, यथा — ब्राह्मण-
त्वादयः ।

पदमञ्जरी

आह—बहुप्रकारा व्यक्तय इति । व्यज्यन्ते सामान्यविशेषा आभिरिति व्यक्तयः =
आश्रयाः । एतदुक्तं भवति—विचित्रत्वादाश्रयाणां व्यञ्जकानां कश्चिदाश्रयः
कस्यचित्सामान्यविशेषस्य व्यञ्जकः, न सर्वः सर्वस्येति । तत्र चेतनेषु स्तनादिमती
व्यक्तिः स्त्रीत्वस्य व्यञ्जिका, लोमशत्वादिमती पुंस्त्वस्य, उभयव्यञ्जना नपुंसक-
त्वस्य; अचेतनेषु कथम्, न हि तत्र किञ्चिदपि लिङ्गं व्यज्यते ? तथा चेतनेऽप्यर्थ-
व्यक्तिवत्त्वादिशब्दानां भिन्नलिङ्गानामप्यनुपपत्तिः, दारशब्दस्य च पुल्लिङ्गस्य
भार्यायामनुपपत्तिः ? अत आह—कचिदाश्रयविशेषाभावादिति । तदभिव्यञ्जनसमर्थ
आश्रयविशेषः । तत्राचेतनेषु सर्वत्रोपदेशादेवाभिव्यक्तिः । उपदेशः पुनर्लिङ्गानु-
शासनादिषु । अत्रैव दृष्टान्तमाह—यथा ब्राह्मणत्वादय इति । ब्राह्मणक्षत्रियादि-
व्यक्तीनामत्यन्तसादृश्यादुपदेशादेव ब्राह्मणत्वादीनामभिव्यक्तिर्भवति; नो खलु
ब्राह्मणक्षत्रिययोः पुरोऽवस्थितयोरयं ब्राह्मणः, अयं क्षत्रिय इति प्रागेवोपदेशात्प्रत्यय
उदेति । यथा गवाश्चव्यक्तयोरभावे शशविषाणादावप्युत्तरपदार्थद्वारकः सामा-
न्ययोगः, सामान्यं जातिः, स्त्रीत्वं स्त्रीता पुंस्त्वं पुंस्तेत्यादौ सामान्येऽपि
सामान्यान्तरस्य सद्भावः, यथा गोत्वादौ सत्तासामान्यस्य । न ह्यस्माकं
वैशेषिकाणामिव निःसामान्यानि सामान्यानि ।

न्यासः

च्यते, ततोऽव्ययानां तिङन्तानाञ्चैव नपुंसकत्वं स्यात् । तथाप्युभयोरन्तरं यदित्येतावदु-
च्यते एवमपि कुक्कुटमयूरी इत्येवमादीनां लिङ्गसमुदायवतां समुदायानां नपुंसकत्वं
प्रसज्येत । तस्मादुभयोरन्तरं यत् तदभाव इति च द्वयमप्युक्तम् । तदेवं यन्न स्त्री न
पुमान् लिङ्गवच्च वस्तु तन्नपुंसकमित्युच्यते, ततोऽव्ययानां तिङन्तानाञ्च नपुंसकत्वं न
भवतीत्युक्तं भवति । अत्र दर्शने भ्रुकुंसे च टाप् प्रसज्यते, तस्य हि स्तनकेशसम्बन्ध
उपलभ्यते । भ्रुकुंसः स्त्रीवेशधारी नर्तकः, पुरुष उच्यते । खट्वादीनाञ्च स्तनकेशाभावात्
स्त्रीत्वं न स्यात्, वृक्षादीनाञ्च लोमशत्वाभावात् पुंस्त्वाभावः प्राप्नोति, खरकुट्यादीनाञ्च
लोमशत्वात् पुंस्त्वम्, ततश्च खरकुटीः पश्येति 'तस्माच्छसो नः पुंसि' इति नत्वमापद्येत ।

अन्येषां तु दर्शनम्—संस्त्यानम्, प्रसवः, स्थितिश्चेति । संस्त्यानम् = अपचयस्वभावं
स्त्रीत्वम्, तद् यत्रास्ति सोऽर्थः स्त्री । प्रसवः = उपचयात्मकः पुंस्त्वम्, तद् यत्रास्ति स
पुमान् । उपचयापचयरहिता यावस्था तदात्मिका स्थितिर्नपुंसकत्वम्, तद् यत्रास्ति
तन्नपुंसकमिति । अत्रापि दर्शने संस्त्यानादेख्यस्य सर्वत्र भावादेकैकं वस्तु स्त्री, पुमान्,
नपुंसकञ्च प्रसज्येत । संस्त्यानविवक्षायामेव स्त्रीत्वं भवति, प्रसवविवक्षायामेव पुंस्त्वम्,

न्यासः

स्थितिविवक्षायामेव नपुंसकत्वम्, अतोऽयमदोष इति चेत् ? अयुक्तमेतत्; तथा हि—
उपचीयते कुमारीत्यपि कुमारी स्त्री भवति, न पुमान्। अपचीयते वृक्ष इति
संस्त्यानविवक्षायामपि वृक्षः पुमानेव भवति, न स्त्री। उपचीयते कुण्डमपचीयते
वेत्युपचयापचययोरन्यतरविवक्षायामपि कुण्डं नपुंसकमेव भवति, न पुमान्, नापि स्त्री।

तदेवमाचार्याणां स्त्रीत्वं प्रति दर्शनभेदाद् दोषदर्शनाच्च पृच्छति—स्त्रियामित्यु-
च्यते, केयं स्त्रीत्यादि। वृत्तिकारस्तु विदिताभिप्रायो दर्शनान्तरमाश्रित्याह—
सामान्यविशेषा इत्यादि। सामान्यानि विशेषाश्चेति। तथा सामान्यानि च
तानि तुल्यजातीयपदार्थसाधारणत्वाद् विशेषाश्च परस्परतो विजातीयेभ्यश्च
विशिष्यन्ते = व्यावर्त्यन्त इति सामान्यविशेषाः। स्त्रीत्वादयो गोत्वादय इवेति।
यथैव हि गोत्वादयः सामान्यविशेषा भिन्नेष्वपि स्वाश्रयेष्वभिन्नाकारबुद्ध्यभिधानहेतवस्तथा
स्त्रीत्वादयोऽपि। यथैव हि गोत्वादयस्तुल्यजातीयेषु सर्वेषु वर्तन्ते, विजातीयेभ्यस्तु
व्यावर्त्यन्ते, तथा स्त्रीत्वादयोऽपि। तस्मात् तद्वदेव तेऽपि सामान्यविशेषाः। ननु च
सामान्यविशेषाणां सर्वव्यक्त्यनुगतत्वादस्मिन्नपि दर्शने स एव सर्वत्र सर्वलिङ्गताप्रसङ्गः,
तत् किमिति दर्शनान्तरमुत्तुज्येदं दर्शनमाश्रितमित्याह—बहुप्रकारा व्यक्तय इति।
व्यज्यन्त आभिरिति व्यक्तयः—सामान्यविशेषाणामाश्रयाः। बहुप्रकारा व्यक्तयो येषां
सामान्यविशेषाणां ते तथोक्ताः। अनेनैतत् सूचयति—विचित्रत्वात् सामान्यविशेषाश्र-
याणां व्यञ्जकानां कश्चिदेव सामान्यविशेषः केनचिदेवाश्रयेण व्यज्यते, न सर्वः सर्वेण।
प्रतिनियतविषयत्वात् पदार्थशक्तीनाम्। तत्र येनार्थेन स्त्रीत्वमेव व्यज्यते न पुंस्त्वं नापि
नपुंसकत्वम्, सा स्येव भवति, न पुमान् नापि नपुंसकम्। येन पुंस्त्वमेव व्यज्यते स
पुमानेव, येन नपुंसकत्वं तन्नपुंसकमेव। यस्तु द्वयोल्लयाणां वा व्यञ्जकः स
द्विलिङ्गत्रिलिङ्गो वेष्यते—अर्धर्चः, अर्धर्चम्; पद्मः, पद्मम्; तटः, तटी, तटमिति।
तेन नास्मिन् दर्शने पूर्वदोषावसरः। यस्तर्हि सामान्यविशेषस्याश्रयो व्यञ्जको न भवति
स कथं तद्योगात् स्त्री भवति ? पुमान् नपुंसकश्चेति ? अत आह—कचिदित्यादि।
आशात्माकाशादिषु हि सामान्यविशेषा स्त्रीत्वादयः कचिदुपदेशमात्रव्यङ्ग्या एव, न
त्वाश्रयव्यङ्गाः; तदाश्रयाणामतीन्द्रियत्वात्। तत्र यस्मिन्नुपदेशेन स्त्रीत्वं व्यज्यते सा स्त्री
भवति, यथा—इयमाशेति। यत्र पुंस्त्वं स पुमान्, यथा—अयमात्मेति। यत्र
नपुंसकत्वं तन्नपुंसकमेव, यथा—इदमाकाशमिति। कथं स्त्रीत्वादयः कचिदुपदेशमात्र-
व्यङ्ग्या भवन्तीत्याह—यथेत्यादि। ब्राह्मणत्वञ्चित्रियत्वादीनां हि तथाविध आश्रयो
नास्ति यस्तान्यभिव्यज्येत्; सामान्यविशेषाश्रयाणामाशात्माकाशादीनामतीन्द्रियत्वात्।
तदाश्रयाणामन्यत्र सादृश्यादुपदेशमात्रादेव तु ब्राह्मणत्वादीनामभिव्यक्तिर्भवति। यथा
च तेषां तथा च कचिद् स्त्रीत्वादीनाम्। किं पुनरिदं स्त्रीत्वम्, प्रत्ययार्थः ? उत

स्त्रीत्वं च प्रत्ययार्थः, प्रकृत्यर्थविशेषणं चेत्युभयथापि युज्यते —
पदमञ्जरी

स्त्रीशब्दोऽयं शुक्लादिशब्दवद्गुणमात्रे गुणिनि च वर्तते, तत्र यदा गुणमात्रे स्त्रीशब्दो वर्तते तदा द्रव्यवाचिनः प्रातिपदिकात्स्त्रीत्वेऽभिधेये टावाद्यो भवन्तीति स्त्रीत्वं प्रत्ययार्थ इति पक्षो भवति । यदा तु स्त्रीत्वयुक्तं द्रव्यं स्त्रीशब्देनोच्यते तदा परं पक्षद्वयं सम्भवति—स्त्रीत्वमुपलक्षणम्, विशेषणं वेति । तत्राद्ये स्त्रीत्वोपलक्षितद्रव्यवाचिनः प्रातिपदिकाट्टावादय इति, अयं स्त्रीसमानाधिकरणादिति पक्षो भवति । द्वितीये तु स्त्रीत्वयुक्तद्रव्यवाचिनोऽङ्गोक्तस्त्रीत्वात्प्रातिपदिकादिति प्रकृत्यर्थविशेषणं स्त्रीत्वमिति पक्षो भवति । तत्र स्त्रीसमानाधिकरणादिति चेद् भूतादिष्वतिप्रसङ्गः—भूतमियं ब्राह्मणी, प्रधानमियं ब्राह्मणी आवपनमियमुष्ट्रिकेति । उभयोस्तु पक्षयोनौष दोषः, कथम्? भूतादयः चैतन्यप्राधान्यसम्भवनवद्वृत्तयः, न तु स्त्रीत्वाङ्गीकारेण वर्तन्ते । तदेवमत्र पक्षे दोषदर्शनादितरयोरन्यतरदाश्रयणीयमित्याह—स्त्रीत्वं चेति । उभयथापि युज्यते इति । ननु प्रत्ययार्थपक्षे द्विवचनबहुवचनानेकप्रत्ययानुपपत्तिः, कथम्?

स्त्रियाम्

प्रातिपदिकविशेषणम्? इत्याह—स्त्रीत्वं चेत्यादि । यदा स्त्रीशब्दो विनापि भावप्रत्ययेन स्त्रीत्वे वर्तते तदा स्त्रियामभिधेयायां टावाद्यो भवन्तीति स्त्रीत्वं प्रत्ययार्थो भवति । यथैव हि गोशब्दो जातिपदार्थपक्षे भावप्रत्ययरहितोऽपि गोत्वे वर्तते तथा स्त्रीशब्दोऽपि स्त्रीत्वे । यदा तु स्त्रीत्वं विशेषणमुपादाय तद्वति द्रव्ये स्त्रीशब्दोऽपि वर्तते तदायं पक्षोऽपि भवति—स्त्रियां यत् प्रातिपदिकं वर्तते तस्मात् टावाद्य इति स्त्रीत्वं प्रकृतेर्विशेषणं भवति । उभयथापि युज्यत इति । कथं पुनरुभयथा युज्यते, यावता स्त्रीत्वस्य प्रत्ययार्थत्वे स्त्रीत्वं प्रधानमापद्यत इति तत्र व्यतिरेकलक्षणा षष्ठी प्राप्नोति, यथा—स्त्रीत्वं देवदत्ताया इति ततश्च कुमारी देवदत्तेति सामानाधिकरण्यं न स्यात्? द्विवचने बहुवचने च कुमारी कुमार्य इति न स्याताम्, एकत्वात् स्त्रीत्वस्य? अनेकश्च प्रत्ययो नोपपद्यते—गार्गायणी, कारीषगन्ध्या, कालितरेति; एकत्वात् स्त्रीत्वस्य, तस्य च प्रथमोत्पन्नेनैव षष्ठ्यङादिनाभिहितत्वात्? स्त्रीति च ईकारो न प्राप्नोति; संस्त्याने 'स्त्यायतेर्ङ्' इति ङ्ङ्प्रत्ययान्तेन स्त्रीत्यनेनैव प्रातिपदिकेनोक्तत्वाद्? नैष दोषः, न हि सामान्यविशेषाणामाश्रयाद् भेदः स्त्रीप्रत्ययान्तेनाभिधीयते, यतो व्यतिरेकलक्षणा षष्ठी स्यात् । कस्मात् पुनर्नाभिधीयते? शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् । द्विवचनबहुवचने अपि चोपपद्यते; यस्मात् सामान्यविशेषाणामेकत्वेऽप्याश्रयसंख्यास्तद्वाचिन उपाददते, शब्दशक्तिस्वाभाव्यादेव । तेनाश्रयस्थानेकत्वात् द्विवचनबहुवचने भविष्यतः । गार्गायणीत्येवमादौ द्वाभ्यामेव स्त्रीप्रत्ययाम्नां स्त्रीत्वं व्यज्यते । नैकेन षष्ठ्यादिनेत्यनेकोऽपि

स्त्रियामभिधेयायां स्त्रियां वा यत्प्रातिपदिकं वर्तत इति । वक्ष्यति —
 'अजाद्यतष्टाप्', अजा । देवदत्ता । स्त्रियामिति किम् ? अजः ।
 देवदत्तः ॥

पदमञ्जरी

एकोऽयमर्थः स्त्रीत्वं नाम , तदेव च प्रकृत्यर्थोपसर्जनं प्रत्ययेनाभिधीयते, तस्यै-
 कत्वादेकवचनमेव प्राप्नोति ? अनेकश्च प्रत्ययो नोपपद्यते—गार्ग्यायणी,
 कारीपगन्ध्या, कालितरेति, कथम् ? एकोऽयमर्थः स्त्रीत्वं नाम तस्यैकेनोक्तत्वाद्
 द्वितीयः प्रत्ययो न प्राप्नोति—उक्तार्थानामप्रयोग इति ? स्त्रीशब्दे चेकारो
 न प्राप्नोति, संस्त्याने 'स्त्यायतेर्दृट्' इति दृट्प्रत्ययान्तेन स्त्रीशब्देनोक्तत्वात्
 संस्त्यानं स्त्रीत्वम् ? सामानाधिकरण्यं च न स्यात्—कुमारी देवदत्तेति, स्वस्व-
 प्रकृत्यर्थावच्छिन्नयोः स्त्रीत्वयोः प्राधान्येनाभिधानात्, तत्र व्यतिरेकनिबन्धा
 षष्ठी प्राप्नोति, कुतः ? न तावदन्यऽन्यतः; परस्परं गुणगुणिभावाभावात्, नापि
 स्त्रीप्रत्ययप्रकृतेः; टावादिभिर्बाधितत्वात् ? यत्र तर्हि प्रतियोगिनि स्त्रीप्रत्ययः
 प्रतिषिध्यते तत्र षष्ठी प्राप्नोति—पञ्च ब्राह्मण्यः, स्वसाभिरूपेति ? पक्षान्तरे
 तु द्वयोरपि द्रव्यनिष्ठत्वाद्व्यतिरेकाभावः सामानाधिकरण्यं च भवति, द्रव्यस्य
 चानेकत्वाद् द्विवचनबहुवचने अपि युक्ते । यथैव च प्रातिपदिकेनोक्तेऽपि
 स्त्रीत्वे टावादयो भवन्ति, तथानेकोऽपि प्रत्ययो नानुपपन्नः, तद्योतको हि तदा
 नानाप्रत्ययः, प्रदीपादेशचानेकस्यापि द्योतकत्वं दृष्टम् । प्रत्ययार्थपक्षेऽपि न
 दोषः । यद्यपि स्त्रीत्वमात्रे वाच्ये प्रत्ययः क्रियते, तथापि स्त्रीत्वतदाश्रययोरभेद-
 विवक्षया स्वाभाविकत्वाद्वा गुणप्रधानभावस्य द्वयोरपि दृष्टत्वेन सामानाधि-

न्यासः

प्रत्ययो युक्त एव । अथ वा—गार्ग्याणीत्यत्र 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इति विहितस्य ष्फस्य
 षित्करणसामर्थ्याद् ङीष् प्रत्ययो भविष्यति । कारीपगन्धेति । ष्यङन्ताद् 'यङश्चाप्'
 इति वचनसामर्थ्याच्चाव् भविष्यति । कालितरेति । जानपदादिसूत्रविहितेन ङीषा
 स्त्रीत्वमप्रकर्षविशिष्टमुक्तम्, न तु प्रकर्षविशिष्टम्, अतस्तस्यानभिहितत्वात् तरबन्ताद्
 टाव्भविष्यति । स्त्रोति 'स्त्रियाम्' इति निर्देशात्किञ्चाट् टित्करणसामर्थ्याद्वा ङीव् भविष्यति ।
 प्रकृत्यर्थविशेषणपक्षे तु प्रातिपदिकेन स्त्रीत्वविशिष्टं द्रव्यमेवोच्यते, टावादयस्तु द्योतका
 इति । तत्र व्यतिरेकाभावात् षष्ठ्या अप्रसङ्गादेव द्विवचनबहुवचने अपि । अनेकत्वाद्
 द्रव्यस्य युक्तेऽनेकोऽपि प्रत्ययो युक्त एव । यथैव हि प्रातिपदिकेनोक्तेऽपि स्त्रीत्वे खट्वे-
 त्यादौ टावादयो भवन्ति, तथा गार्ग्यायणीत्यादावनेकेऽपि ष्फादयो भवन्ति । अनेनैव
 स्त्रीत्वस्य द्योतितत्वादिति युक्तमुक्तम्—उभयथापि युज्यत इति ।

अजाद्यतष्टाप् ॥ ४ ॥

अजादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्योऽकारान्ताच्च प्रातिपदिकात् स्त्रियां
टाप् प्रत्ययो भवति । पकारः स्वरसामान्यग्रहणार्थः । टकारः सामान्य-
ग्रहणाविधातार्थः । अजा । एङका । कोकिला । चटका । अश्वा ।
खट्वा । देवदत्ता ।

तपरकरणं तत्कालार्थम् । शुभंयाः, कीलालपाः ब्राह्मणी-
'हल्ङ्याभ्यः' इति सुलोपः स्यात् ।

पदमञ्जरी

करणं वचनभेदश्च भविष्यति । गार्ग्यायणीत्यादौ च द्वाभ्यामेव स्त्रीत्वमभिधातुं
शक्यते, नैकेन; स्वभावात् । यद्वा—ष्फस्य पित्करणसामर्थ्यान्ङीप् सिद्धः, ष्यङि
'यङश्चाप्' इति वचनसामर्थ्याच्चाव् भविष्यति । तथा हि—अत्र यङ्ग्यङोः
सामान्यग्रहणाय तदविधाताय च ष्यङोऽनुबन्धद्वयं कृतम्, कालितरेत्यत्रान्यः प्रकर्ष-
युक्तोऽन्यश्चाप्रकर्षयुक्तः, तत्रावस्थाभेदादेक एवार्थो भिद्यत इति प्रकर्ष-
युक्तस्यानभिहितं स्त्रीत्वमिति तदभिधानाय टावपि भविष्यति । स्त्रीशब्देऽपि
'स्त्रियाम्' इत्यस्मादेव निपातनादीकारः सिद्ध इति सुष्ठूक्तम्—उभयथापि
युज्यत इति ॥

अजाद्यतष्टाप् ॥ अदन्ताच्चेति । अकारान्तादित्यर्थः । स्वरूपग्रहणं तु न
भवति; अच्छब्दान्तात् नीतत् परीतत् कलिङ्गगदित्यादेः स्त्रीलिङ्गादिति,
'तदाद्याचिख्यासायाम्' इत्यादेर्निर्देशात् । पकारः सामान्यग्रहणार्थ इति ।
'ङ्याप्प्रातिपदिकात्' इत्यादौ । पकारानुरोधस्तु टाङ्ङापोः स्वरार्थः । टकारः
सामान्यग्रहणाविधातार्थ इति । अन्यथैकानुबन्धकत्वादस्यैव ग्रहणं स्यात्, न तु
डाप्चापोः । खट्वेति । कथं पुनरत्राकारान्ता प्रकृतिरवधार्यते, यावता नित्य-
न्यासः

अजाद्यतष्टाप् ॥ अजाद्यदन्ताच्चेति । अकारान्तादित्यर्थः । अथ स्वरूपग्रहणं
कस्मान्न विज्ञायते ? अच्छब्दान्ताच् शरद्, दरदित्येवमादेरिति ? लिङ्गात् । किं लिङ्गम् ?
'तदाद्याचिख्यासायाम्' 'यक्पूर्वायाः' इत्येवमादिनिर्देशात् । स्वरूपग्रहणे हि ते नोप-
पद्येरन् । पकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । 'ङ्याप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्रासति हि
पकारेऽस्य ग्रहणं न स्यात् । टकारः सामान्यग्रहणाविधातार्थः । असति हि टकारे
'एकानुबन्धकग्रहणे न द्वयनुबन्धकस्य' इति टापैकस्यैव ग्रहणं स्यात्, न डाप्चापोः ;
द्वयनुबन्धकत्वात् । शुभंयाः, कीलालपा इति । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति विच् ।
किं पुनः स्याद्, यद्यत्रापि टाप्स्यात् ? इत्याह—हल्ङ्याभ्य इत्यादि ।

अजादिग्रहणं तु कचिज्जातिलक्षणे ङीषि प्राप्ते, कचित्तु पुंयोगलक्षणे, कचित्तु पुष्पफलोत्तरपदलक्षणे, कचित्तु वयोलक्षणे ङीषि, कचिद्विल्लक्षणे ।

हलन्तानां त्वप्राप्त एव कस्मिंश्चिदाव विधीयते ।

‘शूद्रा चामहत्पूर्वा जातिः’ इति पठ्यते, तस्यायमर्थः — शूद्रशब्द-
ष्टापमुत्पादयति जातिश्चेद्भवति । शूद्रा । पुंयोगे ङीषैव भवितव्यम् —
शूद्रस्य भार्या शूद्री । महत्पूर्वस्य प्रतिषेधः — महाशूद्री । महाशूद्रशब्दो
पदमञ्जरी

मेवायमावन्तः स्त्रियां वर्तते ? शास्त्रात्प्रयोगाच्च । शाकटायनदर्शने हि सर्वेषा-
मेव व्युत्पत्तिः । पञ्चभिः खट्वाभिः क्रीतः पञ्चखट्व इत्यादौ स्त्रीप्रत्यये लुप्ते
प्रयोग एवाकारान्तत्वं दृश्यते । शुभंयाः, कीलालपा इति । ‘अन्येभ्योऽपि
दृश्यन्ते’ इति विच् । कः पुनरत्र टापि सति दोष इत्याह— हलन्त्याभ्य इति
सुलोपः स्यादिति ।

कचिज्जातिलक्षण इति । गणपाठावसरे विभागं दर्शयिष्यति ।

हलन्तानां त्वित्यादि । अजादिग्रहणमिति । प्रकृतस्य प्रथमान्तस्यान्वया-
सम्भवात्तदर्थमजादिग्रहणमिति शेषः ।

अमहत्पूर्वेति । महच्छब्दस्यानुकरणत्वाल्लौकिकार्थाभिधायित्वाभावात्
‘आन्महतः’ इत्यात्वं न भवति । पुंयोगे तु ङीषैवेति । जातिग्रहणस्य प्रयोजनमाह ।
ननु पुंयोगे सोऽयमित्यभिसम्बन्धात्परशब्दः परत्र वर्तत इति गौणत्वादेव न
भविष्यति ? तस्मात्सुखप्रतिपत्यर्थं जातिग्रहणम् । अमहत्पूर्वेत्यस्याथेमाह—
महत्पूर्वस्येति । अत्रापि जातिरिति सम्बध्यते, इह प्रतिषेधो मा भूत्—महती
शूद्रा महाशूद्रेति, न ह्यत्र महत्पूर्वः समुदायो जातिवचनः । क तर्हि प्रतिषेधः ?
यत्र समुदायो जातौ वर्तते । तदिदं दर्शितम्—महाशूद्रशब्दो ह्याभीरजातिवचन

न्यासः

जातिलक्षणे इति । ‘जातेरस्त्रीविषयादयोपधात्’ इति । पुंयोगलक्षण इति ।
‘पुंयोगादाख्यायाम्’ इति । पुष्पफलोत्तरपदलक्षणे इति । ‘पाककर्णपर्णपुष्पफल-
मूलबालोत्तरपदाच्च’ इति । वयोलक्षण इति । ‘वयसि प्रथमे’ इति । टिल्लक्षण इति ।
‘टिड्ढाणञ्’ इति ।

शूद्रा चामहत्पूर्वेत्यादि । ननु च ‘आन्महतः’ इत्यादिनात्वेनात्र भवितव्यम्,
अत एव वक्तव्यम्—अमहापूर्वेति ? नैतदस्ति; अर्थप्रधानस्य हि तदात्वमुच्यते, शब्द-
प्रधानश्चायम् । महच्छब्दः पूर्वा यस्याः सा महत्पूर्वेति । महत्पूर्वस्य प्रतिषेध इति ।

ह्याभीरजातिवचनः, तत्र तदन्तविधिना टाप् प्रासः प्रतिषिध्यते ।
 'ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्न' इति कथं तदन्तविधिः ? एतदेव
 ज्ञापकं भवति—'अस्मिन् प्रकरणे तदन्तविधिः' इति । तेनातिधीवरी
 अतिपीवरी, अतिभवती, अतिमहती — इति भवति ।

पदमञ्जरी

इति । यद्येवम्, समुदाये जातिवचने गौरखरादिवदवयवार्थाभावाद्व्युत्पत्तिमात्रं
 क्रियते, तत्रावयवार्थस्य स्त्रीत्यस्याविवक्षितत्वात् पुंसि समासे कृते टाप्ः प्रसङ्गः
 इति ? तत्रामहत्पूर्वेति प्रतिषेधः सार्थकः । ततः किम् ? अमहत्पूर्वेत्यत्र जातिरिति
 न सम्बन्धनीयम् । कथं महती शूद्रा महाशूद्रेत्यत्रान्तरङ्गत्वादपि कृते पश्चात्सुप्,
 सुबन्तस्य समासः, ततश्चाभिनिर्वृत्तत्वादपि प्रतिषेधस्याप्रसङ्गः ? सत्यम्;
 विस्पष्टार्थमेवात्रापि जातिरिति सम्बध्यते । ननु च शूद्रशब्दः पठ्यते, कः प्रसङ्गो
 यन्महाशूद्रशब्दात्स्यात् ? अत आह—तदन्तविधिर्नैति । अतिधीवरी, अतिपीवरीति ।
 दधातेः पिवतेश्च 'आतो मनिन्कनिन्वनिपश्च' इति कनिपि कृते घुमास्थादिसूत्रे-
 णेत्वम्, धीवानमतिक्रान्ता पीवानमतिक्रान्तेति प्रादिसमासः, अत्र 'वनो र च'
 इति ङीत्रौ भवतः । असति तु ज्ञापने वन इति प्रत्ययग्रहणम् । अथापि कृद्ग्रहणम् ?
 सर्वथातिक्रान्तप्रधाने समासे न स्यात् । अतिभवती, अतिमहतीति । 'उगितश्च'

न्यासः

अमहत्पूर्वेत्यस्यार्थमाचष्टे । अत्रापि जातिरिति सम्बध्यते, जातिवचनस्य प्रतिषेधो यथा
 स्यात् । इह मा भूत्—महती शूद्रा महाशूद्रेति । अत्र ह्युत्तरपदं शूद्रशब्दो जातौ वर्तते,
 न समुदायो महतीशूद्रारूपः । कथं पुनर्जातिरित्युच्यमाने महत्पूर्वस्य प्राप्तिः, यतः प्रति-
 षेध उच्यत इत्याह—महाशूद्रशब्दो ह्याभीरजातिवचन इति । महाशूद्रशब्द एव
 हि समुदायो जातौ वर्तते । अत एव महाशूद्रेति 'जातेरस्वी' इत्यादिना ङीप् भवति ।
 नन्वेवमपि नास्त्येव टाप् प्राप्तिः, शूद्रशब्दादि प्रत्यय उत्पद्यमानः कथं महाशूद्रात्
 प्राप्नोतीत्यत आह—तत्र तदन्तविधिर्नैत्यादि । कथं तदन्तविधिरिति । न कश्चित् ।
 ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधादिति मन्यते । अतिधीवरी । अति-
 पीवरीति । दधातेः पिवतेश्च 'आतो मनिन्कनिन्वनिपश्च' इति कनिप्,
 इत्वं घुमास्थादिसूत्रेण । धीवानमतिक्रान्ता, पीवानमतिक्रान्तेति 'कुगतिप्रादयः' इति
 समासः । अत्र तदन्तविधौ ज्ञापिते सति 'वनो र च' इति ङीत्रौ न भवतः । यदि
 पुनस्तदन्तविधिर्न ज्ञाप्येत तदा 'वनः' इति प्रत्ययग्रहणमेतत्, ततश्च 'प्रत्ययग्रहणे यस्मात्
 स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य च ग्रहणं भवति' इति वचनादिहैव स्याताम्—धीवरी,
 पीवरीति; अतिधीवरी, अतिपीवरीत्यत्र तु न स्याताम् । अतिभवती । अतिमहतीति ।

अजा, एडका, चटका, अश्वा, मूषिकेति जातिः । बाला, होढा, पाका, वत्सा, मन्दा, विलातेति वयः । पूर्वापहाणा^१, अपरापहाणा^१ । टित्, निपातनाणत्वम् । * संभस्त्राजिनशणपिण्डेभ्यः फलात् * । संफला,

पदमञ्जरी

इत्यत्रोगिदित्युगित्प्रातिपदिकस्यैव ग्रहणमित्यङ्गीकृत्येदं प्रयोजनं दर्शितम् । तत्र तु वक्ष्यति—‘उगिदिति प्रातिपदिकाप्रातिपदिकग्रहणम्, तेन ग्रहणवता प्रातिपदिकेनेति निषेधाभावात्तदन्तविधिः’ इति । यदाह—‘उगिद्यस्य सम्भवति यथाकथञ्चिदिति तदन्तात्प्रातिपदिकात्’ इति च ।

अतिमहतीत्यत्र शतृवद्भावादौणादिकादुगिलक्षणो ङीप् । केचिद्गौरादिपाठाद् ङीषं वर्णयन्ति, तदयुक्तम् ; अनुपसर्जनाधिकारात् । किञ्च, गौरादिपाठस्य प्रयोजनमपि न पश्यामः । ननु च महतीशब्दोऽन्तोदात्त इष्यते, सत्यम् ; ‘शतुरनुमः’ इत्यत्र नद्यजाद्युदात्तत्वे ‘बृहन्महतोरुपसंख्यानम्’ इत्यनेनैव सिद्धम् । विभक्त्युदात्तार्थं तदिति चेत् ? तदेव ङीबुदात्तार्थमपि भविष्यति । अतिमहतीत्यादौ च ङीषभावस्योक्तत्वात् ङीबुदात्तार्थमप्युपसंख्यानमेष्टव्यम्, यदि तदन्तविधिर्ज्ञाप्यते, पञ्चानामजानां समाहारः पञ्चाजी—द्विगोरपि टाप् प्राप्नोति ? अत्राहुः—‘अजाद्यतः’ इति षष्ठी अजादीनामजन्तानां च या स्त्री तद्वाच्येऽर्थे यत् स्त्रीत्वं समवेतं तत्र टाबिति, प्रत्यासत्या च स्त्रीत्वविशेषोपलक्षणानामेव प्रकृतित्वं विज्ञायते इति मत्वा वृत्तिकारेणोक्तम्—‘अजादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्योऽदन्ताच्च’ इति । न च पञ्चाजीत्यत्राजार्थे समवेतं स्त्रीत्वम्, किं तर्हि ? समाहारे ।

न्यासः

भवतुशब्दः केवल उगित् सर्वादिषु पठ्यते, महदिति गौरादौ, तत्रासत्यस्मिञ् ज्ञापके केवलाभ्यामेव भवन्महच्छब्दाभ्यामुगिद्गौरादिलक्षणौ ङीब्ङीषौ स्याताम् । अतिभवती, अतिमहतीत्यत्र तु न स्याताम्, ज्ञापके तु सति भवतः । यद्येवम्, पञ्चानामजानां समाहारः पञ्चाजीति द्विगोरपि तदन्तविधिना टाप् प्राप्नोति ? नैष दोषः ; अजादिभिः स्त्रियामिति विशेषयिष्यामः, ‘अजाद्यतः’ इति हि षष्ठी, तत्रैवमभिसम्बन्धः कर्तव्यः—अजादीनां या स्त्री, अजादिशब्दानां वाच्येऽर्थे यत् स्त्रीत्वं समवायसम्बन्धेन वर्तमानम्, तत्र टाबिति । न च पञ्चाजीत्यत्राजाशब्दस्यार्थे वाच्ये स्त्रीत्वं समवेतम्, किं तर्हि ? समाहारे वाच्ये ।

पूर्वापहाणा । अपरापहाणा । टिदिति । ल्युङन्तत्वात् ।

भस्त्रफला । अजिनफला । शणफला । पिण्डफला । त्रिफला^२ -
द्विगौ । बहुव्रीहौ - त्रिफली संहतिः^३ । * सत्प्राक्काण्डप्रान्तशतैकेभ्यः
पुष्पात् * । सत्पुष्पा । प्राक्पुष्पा । काण्डपुष्पा । प्रान्तपुष्पा । शतपुष्पा ।
एकपुष्पा । 'पाककर्ण' इति ङीषोऽपवादः । * शूद्रा चामहत्पूर्वा जातिः * ।
ऋक्षा, उष्णिहा, देवविशा - हलन्ताः । ज्येष्ठा, कनिष्ठा, मध्यमा -
पुयोगः । कोकिला जातिः । * मूलान्नजः * । अमूला ॥

ऋन्नेभ्यो ङीप् ॥ ५ ॥

ऋकारान्तेभ्यो नकारान्तेभ्यश्च प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रियां ङीप्
प्रत्ययो भवति । ङकारः सामान्यग्रहणार्थः । कर्त्री । हर्त्री । दण्डिनी ।
छत्त्रिणी ॥

उगितश्च ॥ ६ ॥

पदमञ्जरी

एवं चामहत्पूर्वेति प्रतिषेधः शक्योऽकर्तुम्, न हि महाशूद्रीत्यत्र शूद्रार्थगतं
स्त्रीत्वम् । तदन्तविधिस्तु 'अनुपसर्जनात्' इत्यत्र ज्ञापयिष्यते । सत्प्राक्काण्डेति ।
पाककर्णेत्यत्र वार्त्तिकम्—'सदच्काण्डप्रान्तशतैकेभ्यः पुष्पात्प्रतिषेधः' इति,
तत्रैव भाष्यम्—'प्राक्पुष्पा च प्रत्यक्पुष्पा च' इति । तस्मादत्रापि प्राक्शब्दो
न पठनीयः, सदच्काण्डेत्येव पठनीयम् ॥

ऋन्नेभ्यो ङीप् ॥ ङकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । 'ङङ्याप्प्रातिपदिकात्'
इत्यादौ ।

'पकारः सामान्यग्रहणाविधातार्थः' इति तु पूर्वानुसारेण गम्यमानत्वा-
न्नोक्तम्, अत्रापि पकारानुरोधोऽनुदात्तार्थः ॥

उगितश्च ॥ यथाकथञ्चिदिति । यदि वर्ण उगित् संभवति, यदि वा प्रत्ययः,
अथापि प्रातिपदिकम्—सर्वथा यत्रैषामन्यतमः प्रकारः संभवतीत्येष यथाकथ-
ञ्चिदित्यस्यार्थः । एतदेव स्पष्टयति—तदुगिच्छब्दरूपमिति । प्रत्ययाप्रत्यययोः

न्यासः

प्राक्पुष्पेति । प्राञ्चन्तीति प्राञ्चि, 'ऋत्विग्दधृक्' इत्यादिना किन् । प्राञ्चि पुष्पाणि
यस्याः सा प्राक्पुष्पा ॥

ऋन्नेभ्यो ङीप् ॥ ङकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । असति हि तस्मिन्
'ङङ्याप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्र ङीति ङीन्ङीषोरेव ग्रहणं स्यात्, न ङीपः ॥

उगितश्च ॥ यथा कथञ्चिदिति । येन केनचित् प्रकारेण । यदि वर्ण उगित्

उग् इद्यत्र संभवति यथाकथञ्चित् तदुगिच्छब्दरूपम्, तदन्तात् स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति । भवती । अतिभवती । पचन्ती । यजन्ती ।

* धातोरुगितः प्रतिषेधो वक्तव्यः * । उखासत् । पर्णध्वत् ब्राह्मणी ।

पदमञ्जरी

प्रातिपदिकाप्रातिपदिकयोः शब्दरूपमन्यपदार्थः, न प्रातिपदिकमेव, नापि प्रत्यय एवेत्यर्थः । तत्रोगिता प्रातिपदिकस्य विशेषणान्तदन्तविधिर्भवतीत्याह— तदन्तादिति । पचन्तीति । अत्र शतृप्रत्यय उगित् तदन्तं प्रातिपदिकम्—अतिभवती अतिमहतीत्यत्रापि भवति । 'ग्रहणवता प्रातिपदिकेन' इत्ययं तु प्रतिषेधो यत्र सूत्रोपात्तं प्रातिपदिकस्यासाधारणं रूपं तत्रैव भवतीत्यत्रापि व्यपदेशिवद्भावेन भवति । 'व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन' इत्ययं तु निषेधः प्रातिपदिकस्यैवासाधारणरूपग्रहणे अतिगोमतीत्यत्रापि भवति । प्रत्ययग्रहणपरिभाषा तु प्रत्ययस्यैवासाधारणरूपग्रहणे भवति ।

धातोस्तूगितः प्रतिषेध इति । वक्तव्य इति शेषः । स तर्हि वक्तव्यः ? न वक्तव्यः, 'उगिदचाम्' इत्यत्रोगित्त्वादेव सिद्धेऽञ्चतिग्रहणं नियमार्थम्—इह न्यासः

सम्भवति, यदि प्रत्ययः, अथापि प्रातिपदिकम्, सर्वथा यत्रैषामन्यतमः सम्भवति तद् उगिच्छब्दरूपमिति । अनेनोगिच्छब्दरूपस्य विशेषणं न प्रातिपदिकस्येति दर्शयति । यदि प्रातिपदिकस्यैव विशेषणं स्यादिहैव स्याद्—भवती, महतीति; अर्वातीत्यत्र तु न स्यात्, 'अर्वणस्त्रसावनजः' इति नकारस्य आदेशः कृत इति वर्ण एव तकार उगित्, न प्रातिपदिकम् ; गोमतीत्यत्र च न स्यात्, अत्रापि हि मनुप् प्रत्यय एवो गित्, न प्रातिपदिकम् ; तस्मादुगिच्छब्दरूपस्यैव विशेषणं युक्तमित्यभिप्रायः । तच्चोगिच्छब्दरूपं प्रातिपदिकस्य विशेषणम्, विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्याह—तदन्तादित्यादि । यदि तर्ह्युगिच्छब्दरूपान्तात् प्रातिपदिकाद् ङीप् भवत्येवं सति भवतीति न सिध्यति, न ह्यत्रोगिच्छब्दरूपान्तं प्रातिपदिकं भवति, भवच्छब्दान्तादुगितः प्रातिपदिकादन्यस्य तदन्तस्याभावात् ? नैष दोषः; व्यपदेशिवद्भावात् तदन्ताद् भविष्यति । ननु च 'व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन' इति व्यपदेशिवद्भावेन नात्र भवितव्यम् ? नैतदस्ति; न ह्युगिदिति प्रातिपदिकग्रहणम्, किं तर्हि ? प्रातिपदिकाप्रातिपदिकग्रहणम् ; वर्णप्रत्यययोरप्युगितोर्ग्रहणात् । पचन्ती यजन्तीति । शत्रन्ताद् ङीप् ।

धातोरुगितः प्रतिषेध इति । प्रतिपाद्यत इति शेषः ।

✽ अञ्चतेश्रोपसंख्यानम् ✽ । प्राची । प्रतीची । उदीची ॥

वनो र च ॥ ७ ॥

वन्नन्तात्प्रातिपदिकात्स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति, रेफश्चान्तादेशः ।
घोवरी । पीवरी । शर्वरी । परलोकदृश्वरी ।

पदमञ्जरी

शास्त्रे उगितो यत्कार्यं विधीयते तद्भातोर्यदि भवति अञ्चतेरेवेति कार्यमात्रं निय-
म्यते, न नुमागम एव । अधातुग्रहणं चाधातुपूर्वस्यापि नुमर्थमिति तत्रैव वक्ष्यते ।

अपर आह—‘उगितश्च’ इति योऽयं चशब्दः सोऽञ्चतेर्लुप्तनकारस्या-
करणम्, विभक्तेश्च ‘सुपां सुलुक्’ इति लुक्, भाविनं चाकारलोपमाश्रित्य चेति
निर्देशः कृतः, ततश्चाञ्चतिग्रहणं नियमार्थम्—“अकारनकारलोपयोश्चातन्त्र-
त्वात् ‘नाञ्चेः पूजायाम्’ इति लोपनिषेधविषयेऽपि ङीब् भवति, प्राञ्ची प्रत्यञ्ची
ब्राह्मणी” इति । उखास्रत्, पर्णध्वदिति । ‘किप् च’ इत्यत्रानयोर्व्युत्पत्तिः कृता ॥

वनो र च ॥ ‘वनः’ इति कनिष्चनिष्कृतिपां प्रत्ययानां सामान्येन ग्रहणम्,
न ‘वन षण सम्भक्तौ,’ ‘वनु याचने’ इति धात्वोर्विजन्तयोः, कुतः ? ‘प्रत्यया-
प्रत्यययोः प्रत्ययस्यैव ग्रहणम्’ इति । अत एव शुनो निष्क्रान्ता युवानमतिक्रान्ता
निःशुनी अतियूनीत्यत्रापि न भवति, अनर्थकत्वाद्वा । शर्वरीति । ‘शू हिंसा-
याम्,’ ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति वनिप् । परलोकदृश्वरीति । ‘दृशेः कनिप्’ ।

न्यासः

अञ्चतेश्रोपसंख्यानमिति । अञ्चतेर्ङांप्रत्ययस्य प्रतिपादनं कर्तव्यमित्यर्थः । तत्रेद-
मुभयत्र प्रतिपादनम्—‘पादोऽन्यतरस्याम्’ इति सूत्रे ‘अन्यतरस्याम्’ इति योगविभागः
करिष्यते, स च ‘उगितश्च’ ‘वनो र च’ ‘पादोऽन्यतरस्याम्’ इत्येतेषां त्रयाणामपि
योगानां शेषः । व्यवस्थितविभाषा च सा । तेन प्रातिपदिकादुगिच्छब्दरूपान्ताद् धातु-
गिच्छब्दान्तादञ्चतेरेव नित्यं ङीब् भवति, ततोऽन्येभ्यस्तु न भवत्येवेति ।

अन्ये त्वन्यथा प्रतिपादनं कुर्वन्ति—उखास्रत्, पर्णध्वदिति । क्रियाकारकसम्बन्ध-
मात्रं विवक्षितम्, न स्त्रीत्वमिति ङीब् न भवति । स्त्रीशब्दसामानाधिकरण्यात्तु
स्त्रीत्वप्रतीतिरापद्यते । न च ‘स्त्रियाम्’ इत्यत्र स्त्रीसामानाधिकरण्यपक्षः स्थितः । प्राची-
त्यादिषु तु स्त्रीत्वं विवक्षितम्, तेनेह भवतीकार इति । उखास्रत्, पर्णध्वदिति ।
उखेन खंसते, पर्णानि ध्वंसत इति ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति किप्, ‘अन्येषामपि
दृश्यते’ इत्युखस्य दीर्घत्वम् । प्राचीति प्रपूर्वादञ्चतेः किन्, ‘अचः’ इत्यकारलोपः,
‘चौ’ इत्युपसर्गस्य दीर्घत्वम् ॥

वनो र च ॥ ‘वनः’ इति कनिष्चनिपोः प्रत्यययोर्ग्रहणम् । अयं ‘वन षण सम्भक्तौ’

‘ऋन्नेभ्यः’ इत्येव डीपि सिद्धे तत्सन्नियोगेन रेफविधानार्थं वचनम् ।

ॐवनो न हशः ॐ । प्राप्तौ डीब्रावुभावपि प्रतिषिद्धयेते । सह-
युध्वा ब्राह्मणी ॥

पादोऽन्यतरस्याम् ॥ ८ ॥

‘पादः’ इति कृतसमासान्तः पादशब्दो निर्दिश्यते । पादन्तात्

पदमञ्जरी

वनो न हश इति । विहितविशेषणं हशग्रहणम्, हशन्ताद्धातोर्यो वन्विहित-
स्तदन्तात्प्रातिपदिकान् डीब्रौ न भवत इत्यर्थः, तेन शर्वरीत्यत्र प्रतिषेधाभावः ।
तथा ‘ओण् अपनयने’ वनिपि ‘विड्वनोरनुनासिकस्यात्’ इत्यात्त्वे अवादेशे अवा-
वन्नित्यत्र संप्रति हशः परत्वाभावेऽपि हशन्ताद्विहितत्वात् प्रतिषेधो भवत्येव—
अवावा ब्राह्मणीति । एष एव स्थितः सिद्धान्तः ।

बहुलं छन्दसि डीब्रौ वक्तव्यौ—यज्वरीरिषः । प्रईरिशवोस्तुट् च—प्रेर्त्वंरी ॥

पादोऽन्यतरस्याम् ॥ पाद इति कृतसमासान्तः पादशब्दो निर्दिश्यत इति ।

न्यासः

‘वनु याचने’ इत्याभ्याम् ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति विचि कृते यद्रूपं वन्निति निष्प-
द्यते तत् कस्मान्न गृह्येत ? गृह्यते यदि ताभ्यां विज् दृश्येत, स तु न दृश्यते; अन-
भिधानात् । शर्वरीति । ‘शृ हिंसायाम्’, ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति वनिप्, गुणः,
रपरत्वम् । परलोकदृश्वरीति । दृशोस्तेनैव सूत्रेण कनिप् ।

वनो न हश इति । कचिदिति शेषः । हशः परो यो वनिच् हशन्ताद् धातोर्विहित-
स्तदन्तात् प्रातिपदिकात् कचिद् डीब्रेफश्चान्तादेशो न भवति । सहयुध्वेति । ‘युध
संप्रहारे’, ‘दृशोः कनिप्’, ‘राजनि युधिकृजः’, ‘सहे च’ इति कनिप्, ‘नोपघायाः’
‘सर्वनामस्थाने’ इति दीर्घः, ‘नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य’ । कचित् तु प्रतिषेधो न
भवत्येव—शर्वरीति, अत्र रेफादृशः परो वनिप् ; अवावरीति, अत्रापि हशन्ताद् धातो-
र्वनिच् विहितः, तथापि प्रतिषेधो न भवति । ‘ओण् अपनयने’, ‘अन्येभ्योऽपि
दृश्यन्ते’ इति वनिप्, ‘विड्वनोरनुनासिकस्यात्’ इत्यात्त्वम्, अवादेशः । न च वनो न
हश इत्येव वक्तव्यं कर्तव्यम्; यस्मात् ‘पादोऽन्यतरस्याम्’ इत्यन्यतरस्याग्रहणमस्यापि योगस्य
शेषः । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन यत्र डीब्रेफौ नेष्येते तत्र न भविष्यतः ॥

पादोऽन्यतरस्याम् ॥ पाद इति कृतसमासान्तः पादशब्दो निर्दिश्यत इति । अथ

प्रातिपदिकादन्यतरस्यां स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति । द्विपात् ,
द्विपदी । त्रिपात् , त्रिपदी । चतुष्पाद् , चतुष्पदी ॥

टावृचि ॥ ९ ॥

‘पादः’ इत्येव । ‘ऋचि’ इत्यभिधेयनिर्देशः । ऋचि वाच्यायां
पादन्तात्प्रातिपदिकात् स्त्रियां टाप् प्रत्ययो भवति । ङीपोऽपवादः ।
द्विपदा ऋक् । त्रिपदा ऋक् । चतुष्पदा ऋक् ।

ऋचीति किम् ? द्विपदी देवदत्ता ॥

न षट्स्वस्त्रादिभ्यः ॥ १० ॥

षट्संज्ञकेभ्यः स्वस्त्रादिभ्यश्च प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रीप्रत्ययो न
भवति । यो यतः प्राप्नोति स सर्वः प्रतिषिद्धयते । पञ्च ब्राह्मण्यः ।
सप्त । नव । दश ।

पदमञ्जरी

उत्तरसूत्रे ऋच्यभिधेयायां तस्यैव सम्भवात्, तेन पादयते क्विन्तस्य ग्रहणं न
भवति । द्विपदीति । द्वौ पादावस्य इति ‘बहुव्रीहौ संख्यासुपूर्वस्य’ इत्यकारलोपे
‘पादः पत्’ इति पद्भावः ॥

टावृचि ॥ ऋचीत्यभिधेयनिर्देश इति । व्याप्तेः । विषयनिर्देशे हि
ऋग्वेदविषय एव प्रयोगे स्यात्, नान्यत्र ॥

न षट्स्वस्त्रादिभ्यः ॥ ‘टावृचि’ इति पादन्ताद्विहितस्य टापोऽत्राप्रसङ्गात्त-
दनन्तरस्य ङीपोऽयं प्रतिषेध इत्याशङ्कामपनयति—यो यत इति । तत्र सर्वेभ्य
एव ङीप्प्राप्नोति, टाप्तु नलोपे सत्यकारान्ततायामुपजातायां षड्भ्य एव ।

न्यासः

‘पद गतौ’ इत्यस्मात्प्रत्ययान्ताद् ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यते’ इति क्विपि कृते यत् पादिति रूपं
निष्पद्यते तस्य ग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? विज्ञायते यदि पादयतेः क्विप् दृश्यते, स तु
न दृश्यते; अनभिधानात् । द्विपाद्, द्विपदीति । द्वौ पादावस्या इति बहुव्रीहिः ।
‘पादस्य लोपः’ इत्यनुवर्तमाने ‘संख्यासुपूर्वस्य’ इत्यकारलोपः, ‘पादः पत्’ इति पद्भावः ।

टावृचि ॥ ऋचीत्यभिधेयनिर्देश इति । विषयनिर्देशाशङ्कां निराकरोति । यदि
हि विषयनिर्देशः स्यात्, तत ऋचि विषय ऋग्ग्रन्थे यः पाच्छब्दस्तदन्तात् प्राति-
पदिकाद्वाच्य भविष्यतीत्येषोऽर्थः स्यात्, तथा च ऋग्वेद एव स्यात्, नान्यत्र । अभिधेय-
निर्देशे तु सर्वत्र भवतीति भावः ॥

न षट्स्वस्त्रादिभ्यः ॥ यो यतः प्राप्नोति स सर्वः प्रतिषिध्यत इति । ङीपोऽन-

स्वस्त्रादिभ्यः — स्वसा । दुहिता । ननान्दा । याता । माता ।
तिस्र । चतस्रः ।

पदमञ्जरी

यो यः प्राप्त इति तु युक्तः पाठः, अन्यथा स ततो न भवतीति वाच्यं स्यात्, व्याप्तिश्च न गम्येत । पञ्च ब्राह्मण्य इति । ननु चात्र ब्राह्मणीशब्दसामानाधिकरण्यात् स्त्रीत्वावगतिः, संख्याशब्दस्तु स्वमहिम्ना भेदगणनमाह । तथा हि—पञ्चेत्युक्ते नानात्वमात्रं द्रव्यस्य गम्यते, न लिङ्गविशेषः; तथा च लिङ्गानुशासनेषु 'ष्णान्ता संख्या' इत्यलिङ्गत्वमुक्तम् । यद्येवम्, एका, द्वे, बह्वथ इत्यत्रापि प्रत्ययो न स्यात् ? संख्याशब्दत्वेन भेदगणनामात्रस्य शब्दार्थत्वात् । अथ तत्र स्त्रीत्वमपि शब्दार्थः ? पञ्चादिष्वपि स्यात् । वक्तव्यो वा विशेषः—सति तस्मिन् प्रतिषेधे नान्तरेणानुप्रयोगं पञ्चेत्यादौ स्त्रीत्वाद्यभिव्यक्तिरिति लिङ्गानुशासनेष्वलिङ्गत्वमुक्तम् ; असति तु प्रतिषेधे पञ्चादिभ्यः स्त्रीप्रत्ययो न भवति, एकादिभ्यस्तु भवतीति न शास्त्रैकशरणः प्रतिपत्तुमर्हति । ननु विभक्तौ परतः 'त्रिचतुरोः स्त्रियाम्' तिसृचतसृभावः, तत्र संनिपातपरिभाषयैव ङीबभावः सिद्धः, तत्किं तिसृचतसृशब्दयोः स्वस्त्रादिपाठेन ? ज्ञापनार्थं तु । एतज्ज्ञापयति—अनित्या संनिपातपरिभाषेति, तेन त्यदाद्यत्वे कृते टाव् भवति—या, सा, इमे, द्वे इति ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

न्यासः

न्तरत्वात् तस्यैवायं प्रतिषेध इत्याशङ्काया निरासार्थमिदमुक्तम् । ननु चात्र 'टावृचि' इति टावेवानन्तरः, तत् कुतो ङीपोऽनन्तरत्वम् ? अस्वरितत्वात् । अस्य टापो ङीप एवानन्तर्यं युक्तम् । ननु च षट्संज्ञाः संख्याशब्दाः, संख्याश्च भेदमात्रं द्रव्यस्य प्रत्याययन्ति, न स्त्रीत्वम्, या तु तस्य स्त्रीत्वप्रतीतिः सा शब्दान्तरेण सामानाधिकरण्याद् भवति, न च स्त्रीसामानाधिकरणपक्षः 'स्त्रियाम्' इति सूत्रे स्थितः, तथा च तेभ्यः स्त्रीप्रत्ययस्य प्राप्तिरेव नास्तीत्यपार्थक्यः प्रतिषेधः ? नैतदस्ति; संख्या हि गुणः, 'संख्याः परिमाणानि पृथक्त्वं संयोगविभागौ' इति वैशेषिकाणां (१.१.६) गुणसूत्रे पाठात् । गुणवचनानां चाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ति, यथा—शुक्ला शाटी, शुक्लः कम्बलः, शुक्लं वस्त्रम्; शुक्ला शुक्लौ शुक्ला इति । तथा सति प्रतिषेधे यथा शुक्लादिशब्देभ्यः स्त्रीप्रत्ययो भवति तथा षट्संज्ञकेभ्योऽपीति स्याद्, यथा—पञ्च ब्राह्मण्य इति । 'षड्भ्यो लुक्' इति वसो लुक् । स्वसेति । 'अनङ् सौ', पूर्ववत् 'नोपधायाः' इति दीर्घः । तिसृचतसृशब्दावपि स्वस्त्रादिषु पठ्येते, तयोः किमर्थः पाठः, यावता विभक्तौ परतः 'त्रिचतुरोः स्त्रियां तिसृचतसृ' इति तिसृचतसृभ्यां भवितव्यम्, तत्र यदि तावृकारान्तलक्षणं ङीपं प्रति निमित्तभावं प्रतिपद्येयातां विभक्तेरानन्तर्यं ताभ्यां विहिन्येत, एतच्च 'संनिपातलक्षणो

षट्संज्ञानामन्ते लुप्ते टाबुत्पत्तिः कस्मान्न स्यात् ?

पदमञ्जरी

ङीपोऽनन्तरस्यायं प्रतिषेधो युक्त इत्याश्रित्य चोदयति—षट्संज्ञानामिति । कस्माच्च स्यादिति । अत इति हि प्राप्नोति, असिद्धो नलोपः, तस्यासिद्धत्वान्नैतददन्तम् । परिगणितेषु कार्येषु नलोपोऽसिद्धो भवति, 'नलोपः सुप्स्वर' इत्यस्य नियमार्थत्वात् । नेदं तत्र परिगण्यते ? इदमपि तत्र परिगण्यते, कथम् ? सुबिति न सप्तमीबहुवचनेन प्रत्याहारः, किं तर्हि ? यङश्चाबिति चापः प्रकारेण, ततश्च टापोऽपि प्रत्याहारेऽन्तर्भावात्तद्विधिरपि सुब्विधिरेवेति । तदेतदाह—प्रत्याहाराच्चापेति । न स्यादित्यनुपङ्गः, कस्मान्न स्यादिति प्रश्नः । चापा प्रत्याहारान्न स्यादिति परिहारः । इदं चाचार्यदेशीयस्य वचनम् ।

आचार्यसिद्धान्तं दर्शयितुमेतद् दूषयति—सिद्धं दोषस्त्वत्त्व इति । सत्यं सिद्धमिदं चापा प्रत्याहारे, इत्वे तु दोषो भवति—बहूनि चर्माण्यस्याः बहुचर्मिकेति, कथम् ? तत्र सुब्विधिरिति सर्वविभक्त्यन्तावयवः समास आश्रितः—सुपो विधिः, सुपि विधिरिति; ततश्च यथा राजभ्यामित्यत्र 'सुपि च' इति दीर्घत्वं न भवति, तथा टापि सुपि विधीयमानमित्त्वमपि सुब्विधिरिति तत्र कर्तव्ये नलोपस्यासिद्धत्वात्कात् पूर्वोऽकारो न भवतीतीत्यं न स्यादित्यर्थः । सिद्धान्तमाह—तस्मान्नोभावि । 'स्त्रियाम्' इत्यर्थमात्रमपेक्ष्य तत्र यदुक्तं तन्न भवति, इत्येवं ङीप्टापावुभावपि प्रतिषेध्यावित्यर्थः । ननु च सकृत्प्रतिषेधस्य प्रवृत्तिः, स च स्वप्रवृत्तिसमये यस्य प्रसङ्गस्तमेव प्रतिषेधति, ततश्च पूर्वं ङीपि प्रतिषिद्धे नलोपे च कृते पश्चात्प्राप्नुवतष्टापः कथं प्रतिषेधः ? आत्माश्रयो हि स्यात्—स्वप्रवृत्तिमपेक्ष्य स्वप्रवृत्तिरिति । तस्मात्तन्त्रावृत्त्येकशेषाणामन्यतमाश्रयणेन द्विरस्य प्रवृत्तिः, तत्र द्वितीयया प्रवृत्त्या टापः प्रतिषेधः ॥

न्यासः

विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इत्युक्तम्, तस्मात् सन्निपातलक्षणपरिभाषयैव ङीब् न भविष्यतीति किं प्रतिषेधेन ? एवं तद्धेतुज्ज्ञापयति—अनित्येषा परिभाषेति । तेन या, सेति सिद्धं भवति । अत्रापि हि विभक्तौ त्यदाद्यत्वमित्यकारष्टापो निमित्तं न स्यात्, टापि हि सति विभक्तेरानन्तर्यं विद्म्यते । परिभाषायास्त्वनित्यत्वेनैव दाब् भवति ।

षट्संज्ञानामित्यादि । पञ्च ब्राह्मण्य इत्यादौ 'अनन्तरस्य विधिर्भवति प्रतिषेधो वा' इति ङीपोऽनन्तरस्य प्रतिषेधे कृते 'नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य' इति नकारे लुप्ते सत्यकारान्ततायामुपजातायां टाबुत्पत्तिः कस्मान्न स्यात् ? स्यादेव, निमित्तस्य सन्निधानात् । नलोपस्यासिद्धत्वान्न स्यादिति चेत् ? नैतदस्ति; 'नलोपः सुप्स्वरसंज्ञातुग्विधिषु कृति' इति परिगणितेष्वेव विधिषु नलोपस्यासिद्धत्वमुच्यते । न च टाब्विधिस्तत्र परिगण्यते, तत् कुतस्तत्र नलोपस्यासिद्धत्वम् ? टाब्विधिरपि तत्र परिगण्यत एवेति दर्शयन्नाह—

प्रत्याहाराच्चापा सिद्धं दोषस्त्वित्त्वे तस्मान्नोभौ ॥

मनः ॥ ११ ॥

मन्त्रन्तात्प्रातिपदिकात् ङोप् प्रत्ययो न भवति । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति ङीप् प्राप्तः 'मनः' इति सूत्रेण प्रतिषिद्धयते । दामा, दामानौ, दामानः । पामा, पामानौ, पामानः ।

अनिनस्मिन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेन च तदन्तर्विधिं प्रयोजयन्ति—

पदमञ्जरी

मनः ॥ अनिनस्मिन्ग्रहणानीति । अन्, इन्, अस्, मन्—इत्येतेषां ग्रहणे अर्थवत्परिभाषा न व्याप्रियते, तेनैवामनर्थकानामपि ग्रहणं भवति । एभिश्चा-
र्थवद्भिरनर्थकैश्च तदन्तर्विधिर्भवतीत्यर्थः । सीमन्शब्दोऽव्युत्पन्नं प्रातिपदिकम् ।
अतिक्रान्ता महिमानमतिमहिमा, अत्रापीमनिच एवार्थवत्त्वम्, न तु मनः ॥

न्यासः

प्रत्याहारादित्यादि । चात्रिति चाप्सम्बन्धिनं पकाररूपलक्षयति, तदेतदुक्तं भवति—
सुव्रिति । तत्र न सप्तमीबहुवचनसम्बन्धिना सुपः पकारेण प्रत्याहारो गृह्यते, किं तर्हि ?
'यङश्चाप्' इति चाप्सम्बन्धिना । तस्माद् टापो विधिरपि सुब्विधिरेव; टापोऽपि
प्रत्याहारान्तर्भावात् । ततश्च टाब्विधावापि नलोपस्यासिद्धत्वेन भवितव्यमिति सिद्धं सर्व-
मिष्टम् । सिध्यत्येव, दोषस्त्वित्त्वे इति । बहूनां चर्माण्यस्यां नगर्यामिति बहुव्रीहिः ।
'शेषाद्विभाषा' इति कप्, टाप्, नलोपः । अत्रेदानीम् 'प्रत्ययस्थात् कात्' इत्यनेनेत्त्व-
मिष्यते बहुवचमिति यथा स्यात्, तच्च न प्राप्नोति, न ह्यत्र कात् पूर्वोऽकारः; नलोप-
स्यासिद्धत्वात् । तत्र हि राजभ्यामित्यत्र 'सुपि च' इति दीर्घत्वं मा भूदिति नलोपस्या-
सिद्धत्वात् सर्वविभक्त्यन्तः समास आश्रितः—सुपो विधिः सुब्विधिः, रपि वा विधिः
सुब्विधिरिति; यदि च टावपि सुप् स्यात्, ततस्तत्रापि परत्रावस्थित इत्त्वमुच्यत इति
तदपि सुब्विधिः स्यात्—सुपि विधिरिति कृत्वा । ततस्तस्मिन्नपि कर्तव्ये नलोपस्यासिद्धत्वं
स्यात्, तदयुक्तश्चापा प्रत्याहारः । तस्मान्नोभाविति । यस्मादेवं चापा सह प्रत्याहारे
दोषस्तस्मादुभावपि टाब्ङोपौ न भवत इति प्रतिषिद्धौ । कथमिह हि स्त्रियामित्यर्थो-
ऽपेक्ष्यते ? अस्मिन्नर्थे यदुक्तं तन्न भवतीति स्वयमेव चोभौ ङीप्तापावुक्तावित्युभावपि
भवतः ॥

मनः ॥ दामा, पामेति । ददातेः पिबतेश्च 'आतो मनिन्कनिब्वनिपश्च' इति
मनिन्, पूर्ववत् 'नोपधायाः' दीर्घः । अथ सीमा, सीमानौ, सीमानः; अतिमहिमा, अति-
महिमानौ, अतिमहिमान इत्यत्र कथं प्रतिषेधः; यावता मन इत्यर्थवतो मन एतद्ग्रहणम्;
न च यथा दामा पामेत्यत्र मनः प्रत्ययार्थेनार्थवत्त्वं तथा सीमेत्येवमादौ न केनचिदर्थे-

सीमा, सीमानौ, सीमानः । अतिमहिमा, अतिमहिमानौ, अति-
महिमानः ॥

अनो बहुव्रीहेः ॥ १२ ॥

अन्नन्ताद् बहुव्रीहेः स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो न भवति । अनुपधा-
लोपी बहुव्रीहिरिहोदाहरणम् । उपधालोपिनो हि विकल्पं वक्ष्यति ।
सुपर्वा, सुपर्वाणौ, सुपर्वाणः । सुचर्मा, सुचर्माणौ, सुचर्माणः ।

बहुव्रीहेरिति किम् ? अतिक्रान्ता राजानमतिराजी ॥

पदमञ्जरी

अनो बहुव्रीहेः ॥ अनुपधालोपी बहुव्रीहिरिहोदाहरणमिति । कुत एतत् ?
इत्याह—उपधालोपिनो ङीत्यादि, विभाषां वक्ष्यतीति । ‘अन उपधालोपिनोऽन्य-
तरस्याम्’ इत्यनेन । सुपर्वेत्यादि । शोभनं पर्वास्याः, शोभनं चर्मास्या इति बहु-
व्रीहिः । अयं च ‘न संयोगाद्वमन्तात्’ इत्यल्लोपस्य प्रतिषेधादनुपधालोपी ।

बहुव्रीहेरिति किमिति । समासादिति वाच्यमिति भावः ।

अतिराज्ञीति । ‘राजाहःसखिभ्यः’ इति टञ् न भवति; समासान्तविधेर-
नित्यत्वात् ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

नार्थवत्त्वम्, तथा हि सीमाशब्दस्तावदव्युत्पन्नं प्रातिपदिकम्, तस्यैव चार्थवत्त्वम्, न
तदवयवभूतस्य मनः; अतिमहिमेत्यत्रापि नैव मनोऽर्थवत्त्वम्, तथा हि—‘महतो भावः’
इत्यर्थविवक्षायां ‘पृथ्वादिभ्य इमनिच्’ इति महच्छब्दादिमनिच् विहितः, तत्र चेमनिच्
एवार्थवत्त्वम्, न तदेकदेशस्य मन इत्यत आह—अनिनस्मन्ग्रहणानीत्यादि । एत-
द्वाक्यं पठता वाक्यकारेण अन्, इन्, अस्, मन्—इत्येतेषां ग्रहणेऽर्थवद्ग्रहणपरि-
परिभाषा न व्याप्रियते । तेनैषामनर्थकानामपि ग्रहणं भवति, एभिश्चानर्थकैः सार्थकैश्च
तदन्तविधिर्भवतीत्युक्तं भवति, ततश्च सीमाऽतिमहिमेत्यादावपि प्रतिषेधः सिद्धो भवति ॥

अनो बहुव्रीहेः ॥ अनुपधालोपी बहुव्रीहिरिहोदाहरणमिति । कथं पुनरेत-
त्कथ्यते, यावता नात्र विशेष उपात्त इत्याह—उपधालोपिनो ङीत्यादि । यस्माद्
‘अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्’ इत्युपधालोपिनो विकल्पं वक्ष्यति, तस्मात् पारिशेष्याद-
नुपधालोपी बहुव्रीहिरस्यावकाश इति । तस्य चोदाहरणम्—सुपर्वेत्यादि । शोभन-
मस्याः पर्व शोभनं चर्मास्या इति बहुव्रीहिः । अयञ्च ‘न संयोगाद्वमन्तात्’ इत्यलोपी
न भवति ।

अतिराजीति । ‘अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया’ इति ‘कुगतिप्रादयः’ इति
वत्पुरुषोऽयम् ॥

डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम् ॥ १३ ॥

डाप् प्रत्ययो भवति उभाभ्याम्—मन्त्रन्तात्प्रातिपदिकादन्नन्ताच्च बहुव्रीहेरन्यतरस्याम् । पामा, पामे, पामाः । सीमा, सीमे, सीमाः । न च भवति — पामानः । सीमानः ।

बहुव्रीहौ — बहुराजा, बहुराजे, बहुराजाः । बहुतक्षा, बहुतक्षे, बहुतक्षाः । न च भवति — बहुराजानः । बहुतक्षाणः ।

अन्यतरस्यांग्रहणं किमर्थम् ? बहुव्रीहौ 'वनो र च' इत्यस्यापि

पदमञ्जरी

डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम् ॥ अन्तरस्यांग्रहणं किमिति । डापा मुक्ते प्रतिषेधो यथा स्यादित्येवमर्थं तावदेतन्न कर्तव्यम्, कथम् ? डाबप्युच्यते, प्रतिषेधोऽपि ताबुभौ वचनाद्भविष्यतः । यदि हि नकारान्तस्य श्रवणं न स्यात्, तदा डापैवापवादेन डीपो बाधात् प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । अथ डाप्रतिषेधाभ्यां मुक्ते डीवपि यथा स्यादित्येवमर्थमन्यतरस्यांग्रहणम् ? तदपि न; बहुराज्ञीत्यादौ 'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इत्यनेनैव डीपः सिद्धत्वात् । यत्र तर्हि तेन न सिध्यति—अतिशर्मेत्यादौ, तदर्थमेतत्स्यात् ? यद्येवम्, अनेनैवोपधालोपिनोऽपि सिद्धत्वाद् 'अन उपधालोपिनः' इत्येतदनर्थकं स्यात् । एवं तर्हि तदन्यतरस्यांग्रहणं न करिष्यामीतीदमन्यतरस्यांग्रहणं क्रियते, कथम् ? अनेनैवान्यतरस्यांग्रहणेनोपधालोपिनोऽनुपधालोपिनश्च डीपि प्रापिते सति 'अन उपधालोपिनः' इत्येतावदपि क्रियमाणं नियमार्थं भविष्यति—अनो बहुव्रीहेर्यन् डीव्विधानं तदुपधालोपिन एवेति, ततश्च तदन्यतरस्यांग्रहणं न कर्तव्यं भवति ? तदवश्यं कर्तव्यम्, असति हि तस्मिन्ननेनान्यतरस्यांग्रहणेन बहुव्रीहिमात्राद् डाप्रतिषेध-डीप्सु त्रिष्वपि प्राप्तेऽपूपधालोपिनो डाप्रतिषेधौ बाधित्वा नित्यं डीवेव यथा स्यादित्येवमर्थं तत्स्यात् । अतस्तदवश्यं कर्तव्यम्, इदं तु न कर्तव्यमिति प्रश्नः ।

परिहरति—बहुव्रीहाविति । अयमभिप्रायः—डाप्रतिषेधाभ्यां मुक्ते डीवपि यथा स्यादित्येवमर्थमिदं तावदन्यतरस्यांग्रहणम् । न च 'अन उपधा-
न्यासः

डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम् ॥ इहान्यतरस्यांग्रहणस्य डापा मुक्ते पक्षे प्रतिषेधोऽपि यथा स्यादित्येतद्वा प्रयोजनं स्यात् ? डाप्रतिषेधाभ्यां मुक्ते पक्षे डीवपि यथा स्यादित्येतद्वा ? तत्राद्यं तावदयुक्तम् ; डावपि ह्युच्यते, प्रतिषेधोऽपि, ताबुभावपि वचनसामर्थ्याद् भविष्यतः । द्वितीयमप्ययुक्तम् ; अन्यतरस्यांग्रहणेन ह्यनुपधालोपिनो वा बहुव्रीहेः पक्षे

विकल्पो यथा स्यात् — बहुधीवा, बहुधीवरी । बहुपीवा, बहुपीवरी ॥

पदमञ्जरी

लोपिनः' इत्यस्य वैयर्थ्यम् ; नियमार्थत्वात्—अनो बहुव्रीहेर्यदन्यतरस्यां ङीष्-
धानं तदुपधालोपिन एवेति । तेन सुपर्वा, सुशर्मत्यादावनेनान्यतरस्यांग्रहणेन
प्रापितो ङीष् न भवति, बहुराङ्गीत्यादावेव तु भवति । नन्वेवमिदमन्यतरस्यां-
ग्रहणं मा भूत्, 'अन उपधालोपिनः' इत्येतदेव विध्यर्थमस्तु, को वा विशेषः ?
अनेनान्यतरस्यांग्रहणेन बहुव्रीहिमात्रान् ङीपि प्रापिते तन्नियमार्थं स्याद्, असति
वास्मिन् डाप्प्रतिषेधयोरेव प्राप्तयोरुपधालोपिनोऽप्राप्तो ङीप् पक्षे विधीयते
इति ? अयमस्ति विशेषः—अस्मिन्नन्यतरस्यांग्रहणे सति डाप्प्रतिषेधाभ्यां
मुक्ते स्वेन स्वेन शास्त्रेण ङीष् भवन् वन्नन्तेषु 'वनो र च' इत्यनेनैव भवतीति
बहुधीवरीत्यादौ रेफोऽपि भवति । एवमनेन वन्नन्तादुपधालोपिनोऽनुपधालोपिनश्च
बहुव्रीहेर्वहुधीवन्सुपर्वन्नित्यादेर्ङीब्रेफयोः प्रापितयोरन्यत्र बहुराजन्सुशर्मन्नित्यादौ
केवले ङीपि प्रापिते सति 'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इत्येतन्नियमार्थं भवति,
तेन च नियमेन सुशर्मत्यादौ ङीष् व्यावर्त्यते । सुपर्वत्यादौ ङीपि व्यावर्त्तिते
तत्सन्नियोगशिष्टत्वाद्रेफोऽपि न भवति । बहुराङ्गीत्यादौ तु यथाप्राप्तो ङीबवस्थितः,
बहुधीवरीत्यादौ च 'वनो र च' इत्यनेन प्राप्तौ ङीब्रेफावस्थिताविति सर्वमिष्टं
सिध्यति । असति त्वस्मिन्, तस्मिन् विध्यर्थेऽपूर्व एव ङीप् तेन विधीयत इति
वन्नन्ते बहुव्रीहौ 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इत्येतत्सन्नियुक्तं 'वनो र च' इत्येतन्न प्रवर्तेतेति
केवले ङीपि सति बहुधीवनीति स्यात् । अतः 'अन उपधालोपिनः' इत्येतन्न-
ियमार्थं यथा स्यात्स्वतन्त्रो विधिर्मा भूदित्येवमर्थमिहान्यतरस्यांग्रहणं क्रियत इति ।

न्यासः

ङीष् विधीयते ? उपधालोपिनो वा ? तत्र प्रथमस्तावत् पक्षो नोपपद्यते, यदि ह्यत्रानुप-
धालोपिनः पक्षे ङीष् विधीयेत प्रतिषेधवचनमनर्थकं स्यात् ; द्वितीयोऽपि नोपपद्यते,
'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इति प्रतिपदं विकल्पेन ङीपो विधास्यमानत्वात् । न
च तदन्यतरस्यांग्रहणं न करिष्याम इतीहान्यतरस्यांग्रहणं कर्तुं युक्तम् ; तद्व्यवश्यमेव
कर्तव्यम्, उपधालोपिनो हि ङीपा मुक्ते डाप्प्रतिषेधौ यथा स्याताम्—बहुराज्यौ,
बहुराजानौ, बहुराजे इति । इतरथा हि डाप्प्रतिषेधौ सुपर्वादिध्वनुपधालोपिषु साव-
काशौ परत्वाद् ङीपा बाध्येयाताम् । तस्माद् वक्ष्यमाणमप्यन्यतरस्यांग्रहणं कर्तव्यमेवेति
तत् सर्वं मनसि कृत्वाऽऽह—अन्यतरस्यांग्रहणं किमर्थमिति । निरर्थकमिति भावः ।
बहुव्रीहावित्यादि । 'वनो र च' इत्यनेन यत् कार्यं विधीयते तस्यापि बहुव्रीहौ विकल्पो
यथा स्यादित्येवमर्थमन्यतरस्यांग्रहणम् । यद् यद् प्राप्तं तत् तद् विकल्पेन प्रत्युपस्था-
पयितव्यम् । ङीब्रेफावप्राप्तौ, 'अनो बहुव्रीहेः' इति प्रतिषेधात् । तस्मात् तद्विधानार्थ-

अनुपसर्जनात् ॥ १४ ॥

अधिकारोऽयम् । उत्तरसूत्रेषूपसर्जनप्रतिषेधं करोति । यदित

पदमञ्जरी

तदिदम् 'अन उपधालोपिनः' इत्यत्र वृत्तिकारः स्पष्टयिष्यति । यद्यनेनान्यतरस्यां-
ग्रहणेन पक्षे ङीवपि प्राप्यते दामेत्यादौ मन्त्रन्तादपि प्राप्नोति ? नैष दोषः;
योगविभागः क्रियते—ङाबुभाभ्यां भवति, ततः 'अन्यतरस्याम्'; 'अनो
बहुव्रीहेः' इत्येव वर्तते, 'मनः' इति निवृत्तम् ॥

अनुपसर्जनात् ॥ प्रसज्यप्रतिषेधोऽयमित्याह—उत्तरसूत्रेषूपसर्जनप्रतिषेधं
करोतीति । पर्युदासे को दोषः ? कुक्कुटीपाद इत्यत्र न स्यात् पूर्वपदस्योपसर्जन-
त्वात्, न; अन्तरङ्गत्वात्प्रागेव ङीषि कृते तदन्तस्य समासः । न चेदानीमुपसर्ज-
नत्वे ङीषः पर्युदासः, पूर्वमेवाभिनिर्वृत्तत्वात् । किञ्च प्रसज्यप्रतिषेधेऽप्येष दोषः
समानः । कुक्कुटीत्यत्रैव तर्हि न प्राप्नोति, किं कारणम् ? अन्वर्थमुपसर्जनम्, अप्रधा-
नमुपसर्जनमिति ? अस्त्वेवम् ; अनुपसर्जनं तूपसर्जनादन्यत्सर्वम्, न तु प्रधानमेव,
तेनापेक्षणीयस्याभावेऽप्यप्रधानादन्यत्वाद्भविष्यति । यदा तर्ह्यधर्मानृतादिवद्विरोधि-
न्यासः

मन्यतरस्यांग्रहणं कर्तव्यम् । कथमन्यतरस्यामिति ? योगविभागोऽत्र क्रियते, तत्र बहु-
व्रीहिग्रहणमनुवर्तते, 'वनो र च' इत्येतच्च मण्डूकश्रुतिन्यायेन । तेन वन्नन्ताद् बहु-
व्रीहेरन्यतरस्यां ङीब् रेफश्चान्तादेशो लभ्यत इति बहुपीवा, बहुधीवा, बहुपीवरी,
बहुधीवरीत्यादि सिद्धं भवति । अन्ये त्वाहुः—उभाभ्यांग्रहणसहितादन्यतरस्यांग्रहणाद्
वन्नन्ताद् बहुव्रीहेर्ङान्तेऽपि लभ्यते । 'उभाभ्याम्' इति नेयं पञ्चमी, किं तर्हि ? तृतीया,
वन्नन्ते बहुव्रीहौ स्त्रीत्वमुभाभ्यां ङीब्रेफाभ्यां करणाभ्यां प्रयोक्त्रा प्रत्याययितव्यमिति । ननु
च मन्त्रन्तात् प्रातिपदिकादन्नन्ताच्च बहुव्रीहेर्ङाबुभाभ्यामित्येतदुभाभ्यांग्रहणस्य प्रयो-
जनम् ? एवं मन्यते स्वरितत्वादेव 'उभाभ्याम्' इति वचनमन्तरेणाप्युभाभ्यामेव
प्रत्ययो लभ्यत एवेति ॥

अनुपसर्जनात् ॥ इहानुपसर्जनादिति विधिवानेनोत्तरत्र क्रियते—उपसर्जनादन्य-
स्मादनुपसर्जनाद् ङीबादयो भवन्तीति ? प्रतिषेधो वा—उपसर्जनान्न भवतीति ? तत्र
यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत 'कुक्कुटीपादः' इति न सिध्येत् ; पूर्वपदस्योपसर्जनत्वात् ।
उपसर्जनत्वं त्वस्य 'पष्ठी' इति समासशास्त्रे प्रथमानिर्देशात् । कुक्कुटीत्येतदपि न
सिध्येत् ; प्रधानं ह्यनुपसर्जनम्, न चात्र जातिः प्रधानम्, अप्रधानापेक्षया हि प्रधानं
भवति, न चात्र किञ्चिदप्रधानमस्ति यदपेक्षया जातेः प्राधान्यं स्यात् । तस्माद् विधि-
पक्षोऽयं दुष्ट इति मत्वा प्रतिषेधपक्षमाश्रित्याह—उत्तरसूत्रेषूपसर्जनप्रतिषेधं करो-
काशि० ३ : २०

ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामः, अनुपसर्जनात्—इत्येवं तद्वेदितव्यम् । वक्ष्यति —
'टिड्ढाणञ्' इति डीप् । कुरुचरी । मद्रचरी । अनुपसर्जनादिति किम् ?
बहुकुरुचरा, बहुमद्रचरा मधुरा ।

'जातेः' इति डीष् । कुक्कुटी । शूकरी । अनुपसर्जनादिति किम् ?
बहुकुक्कुटा, बहुशूकरा, मधुरा ।

कथं पुनरुपसर्जनात्प्रत्ययप्रसङ्गः ? तदन्तविधिना ज्ञापितं
पदमञ्जरी

वचनोऽनुपसर्जनशब्दस्तदा न प्राप्नोति, तस्मात्प्रसज्यप्रतिषेधः । अनुपसर्जना-
दित्येवं तदिति । उपसर्जनान्न भवतीत्येवमित्यर्थः । वक्ष्यति—टिड्ढाणञिति
डीविति । कथं प्रथमान्तस्य वक्ष्यतीत्यनेन सम्बन्धः ? अत्राहुः—वक्ष्यति
टिड्ढाणञित्येतावान् ग्रन्थः । टिड्ढाणञिति वक्ष्यतीत्यर्थः । कः पुनरत्र प्रत्यय
इत्यत्राह—डोविति । एवं जातेरिति डीष् इत्यत्रापि ग्रन्थच्छेदः, तत्र च
पूर्वस्मिन् 'वक्ष्यति' इत्यनुपसर्गः । कुरुचरीति । 'चरेष्टः' । बहुकुरुचरेति । बहुव्रीहिः
सर्वोपसर्जनः ।

कथं पुनरित्यादिः । प्रत्युदाहरणे यदुपसर्जनं न तत् स्त्रियां वर्तते, यदा च
स्त्रियां वर्तते तदा भवत्येव प्रत्ययः—बह्वचः कुरुचर्योऽस्यां बहुकुरुचरीका,
बहुकुक्कुटीका मधुरेति, यः स्त्रियां वर्तते बहुव्रीहस्ततोऽटित्त्वादजातित्वाच्चा-
प्रसङ्गः । तथा हि—टित्प्रातिपदिकं गृह्यते, तच्च किञ्चित्साक्षाद्विद्भवति, यथा—
नदट्, चोरडिति; किञ्चित्त्वयववटित्त्वद्वारेण । यत्र ह्यवयववटित्त्वमकिञ्चित्करं तत्र
समुदायार्थं तद्विज्ञायते । स चावयवः कचिद्वातुः—स्तनन्धयीति, कचित्कृल्ल्यु-
डादिः, कचित्छद्वितष्ट्युष्ट्युलादिः । तत्र यं समुदायं योऽवयवो न व्यभिचरति
तदर्थं तस्य टित्त्वमिति कुरुचरशब्द एव टित्, तत्कुतो बहुकुरुचरशब्दात्प्रसङ्ग इति
प्रश्नः । परिहरति—तदन्तविधिनेति । ननु ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिः

न्यासः

तीति । कुरुचरीति । कुरुषु चरतीति 'चरेष्टः' इति टः । 'उपपदमतिङ्' इति तत्पुरुष-
समास इत्यस्योत्तरपदप्रधानत्वादप्रथमानिर्दिष्टत्वाच्च समासशास्त्रे चरशब्द इहोपसर्जनं न
भवतीति । बहुकुरुचरेति । बहवः कुरुचरा अस्यामिति । अस्यान्यपदार्थप्रधानत्वात्
प्रथमानिर्दिष्टत्वाच्च शास्त्रे समासपदानामत्रावयव उपसर्जनम् । जातेर्डीविति ।
'जातेरन्त्रोविषयादयोपधात्' इत्यनेन । बहुकुक्कुटेति । बहुव्रीहिः । अत्रापि पूर्ववजाति-
शब्द उपसर्जनम् ।

ननु च बहुकुरुचरेत्यत्र समुदायः स्त्रियां वर्तते, नावयवः, न च समुदायश्चित्,

चैतद्—अस्त्यत्र प्रकरणे तदन्तविधिरिति । तथा च प्रधानेन तदन्त-
विधिर्भवति — कुम्भकारी । नगरकारी ।

न च 'अण्' इति कृद्ग्रहणम्, तद्धितोऽप्यणस्ति ॥

पदमञ्जरी

प्रतिषिध्यते, ग्रहणं चोपादानमात्रम्, न तु स्वरूपेणोच्चारणमेव, तत्कथं
तदन्तविधिः ? स्यादेतत्—यत्र गृह्यमाणं रूपं प्रातिपदिकस्यैवासाधारणं तत्र
तदन्तविधिप्रतिषेधः, इह चोरडित्यादि प्रातिपदिकमपि टित्, ल्युडादिप्रत्ययो-
ऽपि, घेडिति धातुरपि, ततश्च यथा 'उगितश्च' इत्यत्र वर्णोऽप्युगितप्रत्ययोऽपि
प्रातिपदिकमपीति तदन्तविधिर्भवति, तथेहापि प्रसङ्ग इति ? स्यादयं प्रसङ्गो
यदि टिता प्रातिपदिकं विशेष्येत, टिति च प्रातिपदिकेन विशेष्यमाणे नानेन
विशेष्येण तदन्तविधिः, प्रातिपदिकेन चासम्भवादिति नैव बहुकुरुचर-
शब्दात्प्रसङ्ग इत्यत आह—ज्ञापितं चैतदिति । 'शूद्रा चामहत्पूर्वा' इत्यत्र
ज्ञापितमेतत् । अवश्यञ्चैतज् ज्ञापितमुत्तरत्रापि परिपालनीयमित्याह—तथा
चेति । अनाश्रीयमाणे ज्ञापकेऽणन्ताद्विधीयमानो ङीप् प्रत्ययग्रहणपरिभाषया
कारशब्दादेव स्याद्, न त्वणन्तात्कुम्भकारशब्दात् । ज्ञापकात् ततोऽपि
भवतीत्यर्थः ।

Indira Gandhi National

ननु च कृद्ग्रहणपरिभाषया कुम्भकारशब्दस्याणन्तत्वम् ? नेत्याह—न
चाणििति । कृद्ग्रहणमिति । किं कारणमित्यत्राह—तद्धितोऽप्यणस्तीति । यत्र तु

न्यासः

किं तर्हि ? अवयवः, तत्र टित उच्यमान ईकारः केन पुनः समुदायादटितः स्यात् ?
बहुकुक्कुटेत्यत्रापि समुदायः स्त्रियां वर्तते, नावयवः । न च समुदायो जातिवचनः, किं
तर्हि ? अवयवः । तत्र जातिवाचिन उच्यमानः प्रत्ययः केनाजातिवाचिनः समुदायात्
स्याद्, यत्प्रतिषेधार्थमिदमुच्यत इति मन्यमान आह—कथमित्यादि । तदन्तविधि-
नेति । परिहारः । तत्रैतत् स्यात्—'ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिः प्रतिषिध्यते'
इति, अत आह—ज्ञापितञ्चेत्यादि । 'शूद्रा चामहत्पूर्वा जातिः' इत्यत्र महत्पूर्वेत्यने-
नास्मिन् प्रकरणे तदन्तविधिरिति ज्ञापितमेतत् । तथा चेति । एवं सतीत्यर्थः । यस्मात्
पूर्वं तदन्तविधिरिह प्रकरणेऽस्तीति ज्ञापितमेतत्; अनेन च सूत्रेणोपसर्जनेन तदन्त-
विधिः प्रतिषिध्यते, नानुपसर्जनेन, एवञ्च सति प्रधानेन तदन्तविधिर्भवत्येव । तेन
कुम्भकारी, नगरकारीति सिद्धं भवति । तत्र हि कारशब्दोऽणन्तः प्रधानम् । तदन्तात्
समासाद् 'टिड्ढाणश्' इतीकारः स्यादेव । ननु चाणित्यत्राणिति कृद्ग्रहणम्, ततश्च
'कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वपदस्यापि ग्रहणं भवति' इत्यनया परिभाषयैव कुम्भकारशब्दात्

पदमञ्जरी

गृह्यमाणं रूपं कृत एवासाधारणं तत्रैषा परिभाषा । इह त्वौपगवीति तद्धितस्यापि ग्रहणमिति नायमस्या विषय इत्यर्थः । अथ कारशब्दादुत्पत्तौ सत्यां को दोषः ? कौम्भकारेयो न सिध्यति, प्रत्ययग्रहणपरिभाषया कारीशब्दात्स्त्रीभ्यो ढकि तस्यैव वृद्धिस्वरौ स्याताम् । ण्यङ्ः सम्प्रसारणवद्भविष्यति, तद्यथा—ण्यङन्तस्योच्यमानं सम्प्रसारणं परमकारीषगन्धीपुत्र इत्यत्रापि भवति, स्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावात् ; तथा कारशब्दादप्युत्पत्तौ कुम्भकारीशब्दस्यापि स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाद्भविष्यति, एवमपि कारीशब्दादपि कदाचित्स्यात् ।

अथ ब्रूयाः—कारीशब्देन कुम्भशब्दः समसिष्यते, 'स्त्रीभ्यो ढक्' इत्यत्र च 'ङ्याप्प्रातिपदिकान्' इति त्रितयाधिकारसामर्थ्यात्स्त्रीप्रत्ययान्तात्प्रातिपदिकदिति प्रत्ययो विधास्यते, स्त्रीप्रत्ययान्तस्य च प्रातिपदिकत्वं समासमन्तरेणानुपपन्नमिति कुम्भकारीशब्दादेव ढगुत्पत्स्यते, ङ्याव्ग्रहणानुवृत्त्या च सौपर्णेय इत्यत्रापि भविष्यतीति ? एवमपि ङ्यावनुवृत्तेः सौपर्णेय इतिवत् कारीशब्दादपि स्यात् । 'गतिकारकोपदानाम्' इतिवचनाच्च ङ्यन्तेन समासो दुर्लभः, ततः कुम्भकारशब्दादेव ङीव्यथा स्यादित्युत्तरत्रापि तदन्तविधिरभ्युपगन्तव्यः । न च कुम्भकारशब्दादप्युत्पत्तौ तदादिनियमाभावात्कारीशब्दादपि ढक्प्रत्ययप्रसङ्गः, किं कारणम् ? 'स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जने न' इत्यनेन, प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स तदादेरधिकस्य ग्रहणमभ्यनुज्ञायते, न न्यूनस्यापि । ननु च सत्यप्युत्तरत्र तदन्तविधौ कुम्भकारीत्यत्र समुदायादपि भवतु, केवलत्कारशब्दादपि प्रसङ्गः, यथा—औपगवीत्यादौ, ततश्च कौम्भकारेयः पक्षे दुष्यत्येव ? एवं तर्हि कारशब्दादप्युत्पत्तौ कुम्भेनैकार्थीभूतस्य तावतो निष्कृष्यापत्येनायोगात्तदादिनियमाभावाच्च समुदायादेव ढग्भविष्यति ।

यद्वा—कुम्भेनैकार्थीभूतस्य कारस्य स्त्रीत्वेनायोगात्स्त्रीप्रत्यय एव न भवि-

न्यासः

कारान्तादोकारः सिध्यति, ततो नेदं तदन्तविधिज्ञापनस्य प्रयोजनमित्यत आह—न चेत्यादि । कथं न ? इत्याह—तद्धितोऽप्यणस्तीति । तस्याप्यत्र ग्रहणम्, अन्यथा ह्यौपगवीति न सिध्येत् । तस्मान्नेदं कृद्ग्रहणम्, किं तर्हि ? कृदकृद्ग्रहणम् । तत्र यदि तदन्तविधिर्न ज्ञाप्यते, तदाणिति प्रत्ययग्रहणम्, 'प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य च ग्रहणं भवति' इतीहैव स्याद्—औपगवीति, इह तु न स्यात्—कुम्भकारीति, अत्र हि धातोरण् विहितः, तदन्तश्च स्त्रियां न वर्तते; तावन्मात्रस्य कारशब्दस्य प्रयोगाभावात् । या वा स्त्रियां वर्तते सोपपदम्, न तस्मात् प्रत्ययो विहितः । तदन्तविधौ तु ज्ञापिते कारशब्दान्तादोकारः सिध्यति ॥

पदमञ्जरी

प्यति, असति पुनरुत्तरत्र तदन्तविधौ स्त्रीप्रत्ययस्यात्राप्रसङ्गः, किं कारणम् ? यदणन्तं न तस्य निष्कृष्य स्त्रीत्वेन योगः, यस्य च स्त्रीत्वेन योगो न तदणन्तम्, अत उत्तरत्राप्यवश्यं प्रधानेन तदन्तविधिरभ्युपगन्तव्यः, तत्र यथा प्रधानेन भवति तथोपसर्जनेनापि स्यादिति प्रतिषेधोऽयमारभ्यते । तथा च पूर्वत्रोपसर्जनेनापि तदन्तविधिर्भवति, 'न षट्स्वस्त्रादिभ्यः'—प्रियपञ्चा द्रौपदीति, अतिक्रान्ता भवन्तमतिभवतीति । स्यादेतत्—पूर्वत्रोपात्तं तदन्तं वा 'स्त्रियाम्' इत्यनेन विशेष्यते, 'टिड्ढाणञ्' इत्यादिषूपात्तमेव टिदादिकम्, तेन ज्ञापितेऽपि तदन्तविधौ बहुकुरुचरेत्यादौ टिदादेरस्त्रीत्वान्न भविष्यति, कुम्भकारीत्यत्र त्वणन्तस्य स्त्रियां वृत्तेस्तदन्तादपि भविष्यति, नार्थ एतेनेति ? तन्न; त्वदुक्तस्य विषयविभागस्य दुर्ज्ञानत्वात्, अतो विषयविभागज्ञापनार्थमिदमारभ्यते ।

नन्वारब्धेऽप्यस्मिन्नैव विषयविभागः शक्य आस्थातुम्, पञ्चाजीत्यत्राजानामस्त्रीत्वेन तदन्तस्य स्त्रियां वृत्तेः 'अजाद्यतष्टाप्' इति टाप्रसङ्गात् । अतो विशेषणविशेष्यभावं प्रति कामचारात् 'अजाद्यतष्टाप्' इत्यत्र 'टिड्ढाणञ्' इत्यादौ चोपात्तं स्त्रीत्वेन विशेष्यते, 'वनो र च' इत्यादानुपात्तं तदन्तस्य चेति नार्थ एतेन ? एवं तर्हि तदन्तविधिज्ञापनार्थमिदमारभ्यते । अमहपूर्वेत्येतत्तु शक्यमकर्तुम्, न हि महाशूत्रेत्यत्र समुदाये जातिवचने शूद्रशब्दः स्त्रियां वर्तते ।

अपर आह—लौकिकस्याप्रधानस्योपसर्जनस्येह ग्रहणम्, तेनापिशिलिना प्रोक्तम्, 'इवश्च' इत्यण्, ततोऽध्येत्र्याम् 'तदधीते' इत्यण्, तस्य 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् आपिशिला ब्राह्मणी, अत्र 'इवश्च' इति विहितस्य प्रोक्तप्रत्ययस्याणोऽप्रधानत्वात्तदन्तान्डीव न भवति । नन्विदानीमध्येतृप्रत्यये लुप्ते प्रकृतिरेव तदर्थमाहेति प्रधानस्त्रियामध्येत्र्यामणन्तस्य वृत्तेः स्यादेव डीप् प्रत्ययः ? स्यादेतदेवम्, यद्यणन्तादनुपसर्जनादित्युच्येत । वयं त्वणमेवानुपसर्जनत्वेन विशेषयिष्यामः—अण्योऽनुपसर्जन इति, अर्थद्वारकं चाणः प्राधान्यम्, अप्राधान्यं च । तदेतदुक्तं भवति—यस्मिन्नर्थेऽणुत्पन्नः स यदा प्राधान्येनोच्यते तदा तदन्तान्डीव भवति; यदा तु गुणभावेन, तदा नेति । इह चाध्येत्र्यां सङ्क्रान्तत्वात्प्रथमस्याणोऽर्थो गुणभूत इति तदाश्रयस्तावन्डीव न भवति । यस्त्वध्येत्र्यामुत्पन्नस्तदाश्रयोऽपि न भवति; तस्य लुप्तत्वात् । प्रत्ययलक्षणेनापि न भवति, अणाकारस्य विशेषणान् । 'टिड्ढाणञ्' इत्यत्र ह्यत इति वर्तते । तत्राणन्तादकारान्तादिति विज्ञायमाने स्यात् प्रत्ययलक्षणम्, अणा त्वकारे विशेष्यमाणे वर्णनिमित्तो डीप्प्रत्ययः कथं प्रत्ययलक्षणेन स्यात् ! ननु स्त्रियामित्यनुवृत्तेनाणं विशेषयिष्यामः—योऽण् स्त्रियां विहित इति ? एवमपि काशकृत्स्निना प्रोक्ता मीमांसा काशकृत्स्नी, तामधीते काशकृत्स्ना ब्राह्मणीति द्वितीयेऽणि 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुप्तेऽपि प्रथमोऽप्यणिस्त्रियामेवोत्पन्नः,

टिड्ढाणञ्द्वयसज्जघ्नञ्मात्रत्तयण्ठक्ठञ्क्करण्युनाम् ॥ १५ ॥

‘अतः’ इति सर्वत्रानुवर्तते । तत् सति संभवे विशेषणं भवति ।
टिदादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति । टापो-
ऽपवादः ।

टितस्तावत्—कुरुचरी । मद्रचरी । इह कस्मान्न भवति—
पचमाना, यजमाना ? द्वयनुबन्धकत्वान्नटः ।

ल्युडादिषु कथम् ? टित्करणसामर्थ्यात् । इतरत्र तु टेरेत्वं

पदमञ्जरी

तदन्ताद् ब्राह्मण्यां वर्तमानान्ङीप्प्रसङ्गः । तस्मात्प्रधानाद्यथा स्यादप्रधानान्मा
भूदित्येतत्प्रयोजनं सूत्रस्येति ॥

टिड्ढाणञ्द्वयसज्जघ्नञ्मात्रत्तयण्ठक्ठञ्क्क्वरण्युनाम् ॥ इह कस्मादिति ।
लडादेशस्य स्थानिद्भावेन टित्त्वमस्तीति प्रश्नः । पचमाना, यजमानेति । ननु
शानन्नादिषु लट् इत्यस्य निवृत्तत्वाद् अनादेशपक्षः स्थापितः, पचमानेत्यादिषु
शानजुदाहर्तव्यः । द्वयनुबन्धकत्वान्नट इति । लडादिष्वकारादयोऽप्यनुबन्धा
इति भावः । एतेन लिङ्लटौ व्याख्यातौ—अनूचाना, यक्ष्यमाणेति ।

ल्युडादिषु कथमिति । द्वयनुबन्धकत्वात्तेषामपि ग्रहणेन न भाव्यमिति
प्रश्नः । टित्करणसामर्थ्यादिति । न च लडादिष्वपि टित्करणसामर्थ्यमित्याह—
इतरत्रेति । पठिता विद्येति । कथमित्यनुषङ्गः । इटिष्टित्त्वमुभयार्थं स्यादिति

न्यासः

टिड्ढाणञ्द्वयसज्जघ्नञ्मात्रत्तयण्ठक्ठञ्क्क्करण्युनाम् ॥ सर्वत्रेति ।
स्त्रीप्रकरणे । ननु च ‘पत्युनोऽयश्चसंयोगे’ ‘इतो मनुष्यजातेः’ इत्यादौ नानुवर्तते, तस्यात
इत्यस्यासम्भवाद् विशेषणं नोपपद्यत इत्याह—तत् सतीत्यादि । यत्र सम्भवति तत्र
विशेषणम् भवति, यत्र तु न सम्भवति तत्रोत्तरार्थमेवानुवर्तते । इह कस्मान्न भवति—
पचमानेति । स्थानिद्भावेन शानचष्टित्वमस्ति, अतस्तदन्तादपि ङीपा भवितव्य-
मित्यभिप्रायः । द्वयनुबन्धकत्वान्नट इति । तेन ‘एकानुबन्धकग्रहणे न द्वयनुबन्धकस्य’
इत्येतया परिभाषया लटोऽत्र ग्रहणं नास्तीति दर्शयति, तस्य ह्यकारो द्वितीयोऽनुबन्धोऽस्ति ।

ल्युडादिषु कथमिति । ईकारो भवतीति शेषः । आदिशब्देन ‘गापोष्टक्’
इत्येवमादयो गृह्यन्ते । ल्युडादीनामपि द्वयनुबन्धकत्वाद् टिट्ग्रहणेन भवितव्यम्,
अतस्तदन्तेभ्यो ङीप् स्यात्, ततश्च करणी, सामगीत्यादि न सिध्येत् । टित्करण-
सामर्थ्यादिति । यदि तेषामपि टिट्ग्रहणेन ग्रहणं न स्यात् टित्करणमनर्थकं स्यात् ।

फलम् । पठिता विद्येति ? आगमटित्वमनिमित्तम् ; 'ट्युट्युलौ तुट् च' इति लिङ्गात् ।

ढ—सौपर्णेयी । वैनतेयी । निरनुबन्धको ढशब्दः स्त्रियां नास्तीति निरनुबन्धकपरिभाषा न प्रवर्तते ।

पदमञ्जरी

प्रश्नः । आगमटित्वमनिमित्तमिति । आगमानां टित्वं ङीपो निमित्तं न भवतीत्यर्थः । कुत इत्यत आह—ट्युट्युलौ तुट् चेति लिङ्गादिति । यद्यागमटित्वं ङीपो निमित्तं स्यात्ततः सायन्तनीत्यादौ तुट् आगमस्य टित्वान्ङीप् सिद्ध इति ट्युट्युलोष्टित्करणमनर्थकं स्यादिति भावः । ननु च 'पुराणप्रोक्तेषु' इति निर्देशेन यदा तुट् न भवति तदा ङीबर्थं तयोष्टित्वं स्यात् ? तन्न; पुराणशब्दाद्वद्वादिषु पाठान्ङीषा भवितव्यम्, अन्तोदात्तो हि पुराणीशब्दः—पुनःपुनर्जायमाना पुराणीति यथा । एवमपि न ज्ञापकम्, 'वद्वादिभ्यश्च' इत्यत्र वेति वर्तते, ततश्च ङीषा मुक्ते ङीब् यथा स्यादिति ट्युट्युलोष्टित्वं स्यादिति चिन्त्यमेतत् ।

सौपर्णेयीति । सुपर्णशब्दात्पाककर्णादिङीषन्तास्त्रीभ्यो ढक् । ननु च सानुबन्धकत्वादस्य ग्रहणेन भवितव्यमत आह—निरनुबन्धक इति । यद्यपि 'शिलाया ढः' इति निरनुबन्धको ढशब्दोऽस्ति, स इह स्वभावान्नपुंसकलिङ्ग इति स्त्रियां नास्तीत्युक्तम् । योऽपि 'सभाया यः', 'ढश्छन्दसि' इति ढः, सोऽपि स्त्रियां न

न्यासः

प्रयोबनान्तरासम्भवात् । तस्मात् सत्यपि द्वयनुबन्धकत्वे टित्करणसामर्थ्यात्त्युडादयो गृह्यन्त इत्यदोषः । लटोऽपि तर्हि टित्करणसामर्थ्यादेव ग्रहणेन भवितव्यमित्यत आह—इतरत्रेत्यादि । लटि हि टित्करणस्य 'टित आत्मनेपदानां टेरे' इति टेरेत्वं फलम् । अतो यद्यपि तस्येदं ग्रहणं न भवति, तथापि नैव टित्करणस्य वैयर्थ्यं प्रसज्येत । तस्मात् टित्करणस्य चरितार्थत्वादयुक्तं तस्येदं ग्रहणम् ।

पठिता विद्येति । अत्रापि कथमिति सम्बध्यते । इडागमस्य हि प्रत्ययभक्तत्वात् प्रत्ययस्य टित्वमस्ति, ततश्च ङीषा भवितव्यम्, तत् कथं पठितेत्येतद् रूपं भवतीति ? आगमटित्वमनिमित्तमिति । प्रकृतत्वात् ङीप इति विज्ञायते । कथं ज्ञायतेऽयमनिमित्तमित्याह—ट्युट्युलावित्यादि । तुट् वेत्यागमटित्वेनैव सिद्धे ङीपि 'सायंचिरं प्राङ्' इत्यादिसूत्रे 'ट्युट्युलौ' इति पुनः प्रत्यययोष्टित्करणं ज्ञापकम्—आगमटित्वमनिमित्तं ङीप इति ।

सौपर्णेयी, वैनतेयीति । सुपर्णाशब्दाज्जातिलक्षणङीषन्ताद् विनताशब्दाच्च यावन्तात् 'स्त्रीभ्यो ढक्' इति ढक् । आयन्नादिसूत्रेणैयादेशः । ननु च 'निरनुबन्धक'

अण्—कुम्भकारी । नगरकारी । औपगवी । णेऽपि क्वचिदण्कृतं कार्यं भवति — चौरी, तापसी । दण्डा, मौष्टेत्यत्र न भवति ।

पदमञ्जरी

वर्तते, कथम् ? तत्र 'तत्र साधुः' इति वर्तते, कथं च स्त्री नाम सभायां साध्वी स्याद्यज्ञसभायां हि विदुषामधिकारः ! ननु मा नाम भूद्यज्ञसभायां साध्वी, शालायां स्त्रीसभे च साध्वी भविष्यति, तत्र यज्ञसभायां साध्वी ब्राह्मणपरिषदित्यत्रापि प्रसङ्गः ? एवं तर्ह्येवंविधे विषये छन्दसि सभेयीशब्दस्य प्रयोगाभावोऽत्र हेतुः ।

णेऽपि क्वचिदण्कृतं कार्यं भवतीति । शीलम् 'छत्रादिभ्यो णः' इति यो णस्तत्राण्कृतं कार्यं भवतीति । कथम् ? ज्ञापकात्, यदयम् 'कर्मस्ताच्छील्ये' इति टिलोपार्थं निपातनं करोति । यदि हि ताच्छीलिके णेऽण्कृतं कार्यं न स्यान्निपातनमनर्थकं न स्यात्, कर्मशब्दाच्छत्रादिलक्षणे णे कृते 'नस्तद्धिते' इत्येव टिलोपस्य सिद्धत्वात् । न च 'अन्' इति प्रकृतिभावः, अणि हि स प्रकृतिभावः । चौरी, तापसीति । चुरातपःशब्दौ छत्रादिषु पठितव्यौ । क्वचिदित्यस्य व्यावर्त्यं दर्शयति—दाण्डा, मौष्टेति । दण्डमुष्टिशब्दाभ्यां 'तदस्यां प्रहरणम्' इति णः ।

न्यासः

ग्रहणे न सानुबन्धकस्य' इति ढको ग्रहणेन न भवितव्यमित्यत आह—निरनुबन्धको ढशब्द इत्यादि । ननु चायं निरनुबन्धकोऽस्ति 'शिलाया ढः' इति ? नैतदस्ति; स्वभावत एव ह्ययं नपुंसके वर्तते । अयं तर्ह्यस्ति स्वाभाव्यात् — 'सभाया दश्छन्दसि' इति ? अयमपि नैव स्त्रियां वर्तते, छन्दसि सभेयीशब्दस्य प्रयोगादर्शनात् । तस्मान् निरनुबन्धको ढशब्दः स्त्रियां नास्तीति नेह निरनुबन्धकपरिभाषोपतिष्ठते; अन्यथा हि दग्रहणमनर्थकं स्यात् ।

णेऽपीति । अणि यत् कार्यं कृतं तण्णेऽपि क्वचिदिति वचनात् कच्चिन्न भवतीत्युक्तं भवति । क पुनर्णेऽप्यण्कृतं कार्यं भवतीति ? ताच्छीलिके । तथा हि 'कर्मस्ताच्छील्ये' इत्यत्र ज्ञापितमेतत्—णेऽप्यण्कृतं कार्यं भवतीति, कथम् ? कर्मशब्दो हि ताच्छील्ये टिलोपार्थं निपात्यते । यदि च णेऽप्यण्कृतं कार्यं न स्यात् निपातनमनर्थकं स्यात् । कर्मशब्दात् कर्म शीलमस्येति 'छत्रादिभ्यो णः' इति णे कृते 'नस्तद्धिते' इत्येवं टिलोपस्य सिद्धत्वात् । 'अन्' इति प्रकृतिभावान्न सिध्यतीति चेत् ? नैतदस्ति; अणि हि प्रकृतिभाव उच्यते, तत्र 'इनण्यनपत्ये' इत्यतोऽणोल्यनुवर्तते । तदेवम् 'ताच्छीलिके णेऽप्यणि कृतं कार्यं भवति' इत्यस्यार्थस्य ज्ञापितत्वात् तत्रैवाण्कृतं कार्यं भवति, नान्यत्र । चौरी, तापसीति । चुरा शीलमस्यास्तपः शीलमस्या इति 'छत्रादिभ्यो णः' इति णेऽप्यण्कृतं भवतीति ङीप् । दाण्डा मौष्टा इति । दण्डा प्रहरणमस्याम्, मुष्टिः प्रहरणमस्यां क्रीडायामिति 'तदस्यां प्रहरणम्' इति क्रीडायां णः ।

अञ्—औत्सी । औदपानी । 'शाङ्गैरवाद्यजः' इति पुनरञो
ग्रहणं जातिलक्षणं ङीषं बाधितुम् ।

द्वयसच् — ऊरुद्वयसी । जानुद्वयसी ।

दघ्नच् — ऊरुदघ्नी । जानुदघ्नी ।

पदमञ्जरी

औत्सी, औदपानीति । उत्सोदपानशब्दाभ्यां भवार्थे 'उत्सादिभ्योऽञ्' ।
अथ शाङ्गैरवादिसूत्रे पुनरञ्ग्रहणं किमर्थम्, यावताऽनेनैव सिद्धम्, न रूपभेदो
न स्वरभेदः ? तत्राह—शाङ्गैरवाद्यज इत्यादि । विदस्यापत्यं वैदी, 'अनृष्यानन्तर्ये
विदादिभ्योऽञ्' गोत्रं च चरणैः सह' इति जातिः, तत्रौत्सीत्यादौ चरितार्थ-
मिमं ङीषं बाधित्वा जातिलक्षणो ङीप् प्राप्नोति । यदि तर्हि तस्य निबन्धनमस्ति
तदेवाञ्ग्रहणमस्तु, किमत्राञ्ग्रहणेन ? न वा जात्यधिकारात्, 'जातेः' इति हि
तत्र वर्तते, अनधिकारे हि पुंयोगादाख्यायां ङीप्प्रसङ्गः—वैदस्य स्त्री वैदी ।

न्यासः

अथानित्यकारादारभ्य लणो णकारात् प्रत्याहारग्रहणं कस्मात् भवति ? टिदादीनां
पुनर्ग्रहणात् । प्रत्याहारग्रहणे हि तेषां ग्रहणमनर्थकं स्यात्, अणन्तादेव सिद्धत्वात् ।

औत्सी, औदपानीति । उत्सस्योदपानस्येयमिति 'उत्सादिभ्योऽञ्' इत्यञ् । अथ
'शाङ्गैरवाद्यजो ङीन्' इत्यत्र पुनरञ्ग्रहणं किमर्थं क्रियते, यावतानेनैव सिद्धम्, तदेव
हि रूपं स एव हि स्वरः, तथा हि—ङीनि सति 'ङिनित्यादिर्नित्यम्' इत्याद्युदात्तं भवति,
औत्सीत्यत्राप्युत्सशब्दादजन्तान् जित्स्वरेणाद्युदात्ताद् ङीपि कृते तदेवाद्युदात्तत्वं
भवति ? इत्याह—शाङ्गैरवाद्यज इत्यादि । विदस्यापत्यं गोत्रं स्त्रीति 'अनृष्यानन्तर्ये
विदादिभ्योऽञ्' इत्यञि कृते तस्य 'गोत्रञ्च चरणैः सह' इति जातित्वात् 'जातेरस्त्री-
विषयादयोपधात्' इति ङीप् प्राप्नोति । तद्बाधनार्थं पुनः 'शाङ्गैरवाद्यजो ङीन्'
इत्यत्राजो ग्रहणं क्रियते । यद्येवम्, इहाञ्ग्रहणं न कर्तव्यम्, तेनैवौत्सीत्यादेरपि
सिद्धत्वात् ? नैतदस्ति; जातिग्रहणं तत्र 'इतो मनुष्यजातेः' इत्यतोऽनुवर्तते 'पुंयोगादा-
ख्यायाम्' इति ङीषो बाधा मा भूदित्येवमर्थम् । विदस्यापत्यमिति 'अनृष्यानन्तर्ये'
इत्यादिनाञ् वैदः, तस्य भार्या वैदीति, तस्य पुंयोगे ङीषेवेष्यते, तस्मात् तत्र जाति-
ग्रहणमनुवर्तनीयम् । तस्मिन्श्चानुवर्तमान औत्सीत्यत्रोत्सस्येयमित्यर्थविवक्षायामजिकृतेऽजाति-
त्वादीकारस्तत्र न प्राप्नोति, तस्मादिहाप्यञ्ग्रहणं कर्तव्यमेव ।

द्वयसजादीनामनुबन्धोच्चारणं प्रत्ययपरिग्रहार्थम् । प्रातिपदिकान्यपि द्वयसजादीनि
सन्ति, तत्रासत्यनुबन्धोच्चारणे तेषामपि ग्रहणं विज्ञायेत । तयश्चन्दोऽपि 'अय वय तय
नय गतौ' इति तयो धातोरजन्तं प्रातिपदिकं सम्भवति, अतस्तन्निवृत्त्यर्थं पकारोच्चारणम् ।

मात्रच्—ऊरुमात्री । जानुमात्री ।

तयप्—पञ्चतयी । दशतयी ।

ठक्—आक्षिकी । शालाकिकी ।

ठब्—लावणिकी । ठक्ठञोर्भेदेन ग्रहणं ठनादिनिवृत्त्यर्थम् ।

कञ्—यादृशी । तादृशी ।

क्वरप्—इत्वरी । नश्वरी ।

पदमञ्जरी

उरुद्वयसीत्यादौ 'प्रमाणे द्वयसच्द्धनञ्मात्रचः' ।

पञ्चतयीति । 'संख्याया अवयवे तयप्' । द्वयसजादिषु अनुबन्धोच्चारणं प्रातिपदिकानां ग्रहणं मा भूत्—किमस्य द्वयसम्, किमस्य मात्रमिति । तय-शब्दोऽपि तयतेः पचाद्यजन्तः सम्भवति ।

ठनादिनिवृत्त्यर्थमिति । दण्डोऽस्या अस्ति 'अत इनिठनौ' दण्डिका, 'काश्या-दिभ्यष्टञ्जिठौ' काशिकेत्यादौ मा भूदित्येवमर्थम् ।

तादृशीति । 'त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कञ्', 'आ सर्वनाम्नः' । कञो

Indira Gandhi National
Centre for Sanskrit

ऊरुद्वयसीत्यादि । उरुप्रमाणमस्याः, जानुप्रमाणमस्या इति 'प्रमाणे द्वयसच्द्धन-ञ्मात्रचः' इति द्वयसजादयः प्रत्ययाः ।

पञ्चतयीति । पञ्चावयवा अस्या इति 'संख्याया अवयवे तयप्' ।

आक्षिकी, शालाकिकीति । अक्षौर्दीव्यति शलाकाभिर्दीव्यतीति 'तेन दीव्यति खनति' इत्यादिना ठक्, ठत्येकादेशः ।

लावणिकीति । लवणं पण्यमस्या इति 'लवणाट्ठञ्' । अथ किमर्थं ठक्ठञोर्भेदेनो-पादानम् ? न विशेषकरानुबन्धानुत्प्लुज्य 'ठ' इति सामान्येनैव ग्रहणं क्रियेतेत्यत आह—भेदेनेत्यादि । 'ठ' इति सामान्येन ग्रहणे सति ठनादीनामपि ग्रहणं स्यात्, अतस्त-न्निवृत्त्यै भेदेन ग्रहणम् । आदिशब्दो ञिठादीनां परिग्रहाय, तेन दण्डोऽस्यास्तीति 'अत इनिठनौ' इति ठनि कृते दण्डिकीति न भवति, काशिषु भवेति 'काश्यादिभ्य-ष्टञ्जिठौ' इति ञिठे प्रत्यये कृते काशिकीति न भवति ।

कञोऽनुबन्धकरणम् 'आतोऽनुपसर्गे कः' इत्येवमादीनां निवृत्त्यर्थम् । यादृशी तादृशीति । 'त्यदादिषु दृशेरनालोचने कञ्' इति कञ्, 'आ सर्वनाम्नः' इति यत्तदोरात्वम् । करपोऽनुबन्धोच्चारणम् 'त्येशभास' इत्यादिना विहितस्य वरचो निवृत्त्यर्थम् । यथेवम्, एक एवानुबन्ध उच्चारणीयः, एकेनापि वरचो निवृत्तिः

ख्युन्—आढ्यङ्करणी । सुभगङ्करणी ।

* नञ्स्नञीकक्तरुणतलुनानामुपसंख्यानम् * । स्त्रैणी । पौंस्नी । शाक्तीकी । याष्टीकी । तरुणी । तलुनी ॥

यजश्च ॥ १६ ॥

पदमञ्जरी

वकारोच्चारणम् 'आतोऽनुपसर्गे कः' गोदेत्यादौ मा भूत् । इत्वरीति । 'इण्-
श्जिस्सर्त्तिभ्यः करप्' । आढ्यङ्करणीति । 'आढ्यसुभग' इत्यादिना ख्युन् ।

नञ्स्नञीकक्तरुणतलुनानामिति । भाष्ये तु 'कञ्करपः' इत्येतावत्सूत्रम्, ख्युनः
पाठोऽनार्थ इति तस्याप्युपसंख्यानमेव कृतम् । स्त्रैणी, पौंस्नीति । 'स्त्रीपुंसाभ्यां
नञ्स्नञौ भवनात्' । शाक्तीकी, याष्टीकीति । प्रहरणार्थकारे 'शक्तियष्ट्यो-
रीकक्' । तरुणी, तलुनीति । एतयोरवयोऽर्थं प्रहणम्—तरुणी सुरेति, वयसि
तु 'वयसि प्रथमे' इत्येव सिद्धम् ? न सिध्यति; गौरादिपाठान्डीष् प्राप्नोति ।
तस्माद्वयस्यवयसि च डीव्डीपोविकल्पः । क्वचिद् गौरादिपाठात्सिद्धमिति पठ्यते,
तद्रूपमात्रसिद्ध्यभिप्रायं द्रष्टव्यम्, स्वार्थं तूपसंख्यानं कर्तव्यमेव ॥

न्यासः

सिध्यत्येव ? सत्यमेतत्, तथापि मन्दबुद्धीनां सुखप्रतिपत्तयेऽनुबन्धद्वयोच्चारणम् ।

इत्वरी, नश्वरीति । 'इण्श्जिस्सर्त्तिभ्यः करप्', ह्रस्वस्य तुक् ।

ख्युनोऽनुबन्धोच्चारणं लाघवार्थम् ; अन्यथा हि षष्ठीबहुवचने कृते नुटि नामि
दीर्घत्वे च गुरुच्चारणं स्यात् । आढ्यङ्करणीति । अनाढ्य आढ्यः क्रियतेऽनयेति
'आढ्यसुभग' इत्यादिना ख्युन्, 'अरुर्द्विषदजन्तस्य सुम्' ।

नञ्स्नञीकक् इत्यादि । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं
प्रतिपादनम्—उत्तरसूत्रे चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः, तेन नञादिभ्योऽपि भविष्यतीति ।
स्त्रैणी, पौंस्नीति । स्त्रिया इयम्, पुंस इयमिति 'स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्स्नञौ भवनात्'
इति नञ्स्नञौ । शाक्तीकी, याष्टीकीति । शक्तिः प्रहरणमस्या इति, यष्टिः प्रहरणमस्या
इति 'शक्तिष्टयोरीकक्' । तरुणी तलुनीति । अत्र वयो न विवक्षितम् । तरुणी सुरा,
तलुनी सुरेति—अत्र सुरादौ विषये तरुणतलुनशब्दाभ्यां डीव् वेदितव्यः, न हि सुरादीनां
वयोऽस्ति, तस्य प्राणिधर्मत्वात् । अभिनवत्वमात्रं सुरादीनां तरुणतलुनशब्दाभ्यां
गम्यते । यदा तु वयो विवक्ष्यते तदा गौरादिपाठान् डीषा भवितव्यम् । तत्र स्वरे
विशेषः—तरुणतलुनशब्दौ हि 'कृद्धारिभ्य उनन्' 'त्रो रश्च लो वा' इत्युनन्प्रत्ययान्तौ
व्युत्पादितौ, अतो नित्स्वरेणाद्युदात्तौ । तत्र डीपि सत्याद्युदात्तत्वं भवति, डीषि तु सति
प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् ॥

‘ङीप्’ इत्येव । यञन्ताच्च प्रातिपदिकात् स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति । गार्गी । वात्सी ।

* अपत्यग्रहणं कर्तव्यम् * । इह मा भूत् — ‘द्वीपादनुसमुद्रं यञ्’, द्वैप्या ।

योगविभाग उत्तरार्थः ॥

प्राचां ष्फ तद्धितः ॥ १७ ॥

‘यञः’ इत्येव । प्राचामाचार्याणां मतेन यञन्ताद् स्त्रियां ष्फः प्रत्ययो भवति, स च तद्धितसंज्ञः । षकारो ङीषर्थः । प्रत्ययद्वयेनेह

पदमञ्जरी

यञश्च ॥ आपत्यग्रहणमिति । अपत्ये भव आपत्यः, यञ्, आपत्यादिति सूत्रं कर्तव्यमित्यर्थः । द्वैप्येति । भवादावर्थे यञ् ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरं यञ् एवानुवृत्तिर्यथा स्यात्, टिदादीनां मा भूदिति ॥

प्राचां ष्फ तद्धितः ॥ षकारो ङीषर्थ इति । ननु च ष्फप्रत्ययेनैव स्त्रीत्वस्य न्यासः

यञश्च ॥ गार्गी । वात्सीति । गर्गवत्सशब्दाभ्यां स्त्रियामपत्ये ‘गार्गादिभ्यो यञ्’ इति यञ्, ङीप् ‘यस्येति च’ इत्यकारस्य लोपः, ‘हलस्तद्धितस्य’ इति यकारस्य च ।

अपत्यग्रहणं कर्तव्यमिति । अपत्यं गृह्यते येन तदपत्यग्रहणम् । व्याख्यानमेतदुक्तं भवति—तथा व्याख्यानं कर्तव्यं यथा यञो विशेषणमपत्यं गृह्यते । तत्रेदं व्याख्यानम्—उत्तरसूत्रे विकल्पार्थं प्राचामिति वचनमनेनापि योगेन सम्बध्यते, व्यवस्थितविभाषा च सा विज्ञायते, तेनापत्येऽर्थे यो यञ् विहितस्तदन्तान्नित्यं भवति, यस्तु द्वीपशब्दाज्जातादावर्थे विहितस्तदन्तान् न भवतीति । अथ योगविभागः किमर्थः, न पूर्वसूत्र एव अग्रग्रहणं क्रियेतेत्यत आह—योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे यञन्तादेव ष्फो यथा स्यात्, टिदादिभ्यो मा भूदिति ।

प्राचां ष्फ तद्धितः ॥ षकारो ङीषर्थ इति । षिद्गौरादिभ्यश्च’ इति ङीष्यथा स्यात् । ननु च क्रियमाणेऽपि षकारे नैव ङीषा भवितव्यम्, ष्फप्रत्ययेनैव स्त्रीत्वस्याभिव्यक्तत्वादित्यत आह—प्रत्ययद्वयेनेत्यादि । न हि केवलः ष्फः स्त्रीत्वमभिव्यङ्क्तुं समर्थ इति ङीषमपेक्षते । तेन सहिताभ्यामेव ताभ्यां स्त्रीत्वं व्यञ्ज्यत इति ङीषा भवितव्यम् । तद्धितग्रहणमित्यादि । ‘कृतद्धितसमासाश्च’ इति प्रातिपदिकसंज्ञा यथा

स्त्रीत्वं व्यज्यते । तद्धितग्रहणं प्रातिपदिकसंज्ञार्थम् । गार्ग्यायणी । वात्स्यायनी । अन्येषाम्—गार्गी । वात्सी ।

‘सर्वत्र’—ग्रहणमुत्तरसूत्रादिहापकृष्यते, बाधकबाधनार्थम् । आवट्याच्चापं वक्ष्यति, तमपि बाधित्वा प्राचां षफ एव यथा स्यात्—आवट्यायनी ।

पदमञ्जरी

द्योतितत्वान्डीषा न भाव्यम् ? तत्राह—प्रत्ययद्वयेनेति । तद्धितग्रहणं प्रातिपदिकसंज्ञार्थमिति । प्रातिपदिकसंज्ञा तु डीषर्था । ननु च सिद्धोऽत्र डीष्, पित्करणसामर्थ्यात्, धातोस्तु त्रपादेः पित्त्वमङ्विधौ चरितार्थमिति त्रपा, क्षमेत्यादौ डीषभावः ? तदेतत्सान्स्यासिकं तिष्ठतु तावत् ।

सर्वत्रग्रहणमित्यादि । सर्वत्रग्रहणं तावद् उत्तरसूत्रे न कर्तव्यम्, आरम्भसामर्थ्यादेव ‘प्राचाम्’ इत्यस्य निवृत्तौ सर्वत्र सिद्धत्वात्, अतस्तदिहापकृष्यते, तदयमर्थो भवति—सर्वत्र बाधकविषयोऽपि प्राचां मतेन यच्चन्तात्फो भवतीति । एवं सप्तम्यर्थोऽपि समञ्जसो भवति । आवट्याच्चापं वक्ष्यतीति । असति पुनरपकर्षे आवट्याच्चापुदीचां मते सावकाशः परत्वात्फं बाधेत, सर्वत्रग्रहणात्फ

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

स्यादित्येवमर्थं तद्धितग्रहणम् । प्रातिपदिकसंज्ञा तु डीष् यथा स्यादित्येवमर्थम् । ननु च विनापि तया पित्करणसामर्थ्यादेव डीष् भविष्यति, अन्यथा हि पित्करणमनर्थकं स्यात्, प्रयोजनान्तराभावात्; न च ‘त्रपूष् लज्जायाम्’ इत्यतोऽपि धातोः स्यादित्यतिप्रसङ्ग आशङ्कनीयः, धातोः पित्करणस्य ‘षिद्धिदादिभ्योऽङ्’ इत्यङ्विधौ चरितार्थत्वात्, अत इति चाधिकारात् ? सत्यमेतत्, प्रतिपत्तिगौरवं तु स्यात् । तस्मात् सुखप्रतिपत्तये तद्धितग्रहणम् ।

सर्वत्रग्रहणमित्यादि । उत्तरसूत्रे सर्वत्रग्रहणमनर्थकम् । तद्धि सर्वेषामाचार्याणां मतेन यथा स्यादित्येवमर्थं क्रियते, एतच्चाप्रयोजनम्; अस्वरितत्वादेव हि प्राग्रहणस्य सर्वेषां मतेन भवितव्यमिति । तस्मादुत्तरसूत्रे सर्वत्रग्रहणमनर्थकम्, अतस्तदिहापकृष्यते । किमर्थमित्याह—बाधकबाधनार्थमिति । आवट्याच्चापं वक्ष्यतीत्यादिना बाधकबाधनार्थमित्यस्यैवार्थं विस्पष्टीकरोति । आवट्याच्चापोऽवकाशः—उदीचां मतेन आवट्येति, अवटशब्दाद् गर्गादियञन्ताच्चाप्, ‘प्राचां षफ तद्धितः’ इत्यस्यावकाशः—गार्ग्यायणीति; आवट्यात् प्राचाभ्यप्रसङ्गे परत्वाच्चाप् स्यात् । सर्वत्रग्रहणात् षफ एव भविष्यति—आवट्यायनीति ।

सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः ॥ १८ ॥

‘यञः’ इत्येव । पूर्वेण विकल्पे प्राप्ते नित्यार्थं वचनम् । सर्वत्र लोहितादिभ्यः कतपर्यन्तेभ्यो यञन्तेभ्यः स्त्रियां षः प्रत्ययो भवति । कतशब्दः स्वतन्त्रं यत्प्रातिपदिकं तदवधित्वेन परिगृह्यते — कपिशब्दात्परः कपिकतेति, न प्रातिपदिकावयवः कुरुकतेति । लौहित्यायनी । शांसित्यायनी । बाभ्रव्यायणी ॥

कण्वात्तु शकलः पूर्वः कतादुत्तर इष्यते ।

पूर्वोत्तरौ तदन्तादी षाणौ तत्र प्रयोजनम् ॥

पदमञ्जरी

एव भवति । एवं च ‘षाञ्च यञः’ इति चाञ्चिषयेऽपि प्राचां ष एव भवति—शार्कराच्यायणी, पौत्तिमाष्यायणी, गोकक्ष्यायणीति ॥

सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः ॥ लोहितादीति पृथक्पदं लुप्तविभक्तिकम्, पूर्वत्र च प्राचां मते षो विहितः, इह तु सर्वत्र मते । कोऽर्थः ? सर्वेषां मत इत्यर्थः, तदाह—सर्वेषामाचार्याणां मत इति । मतेनेति तृतीयान्तपाठे सूत्रे पठ्यन्तात्त्रल् । स्वतन्त्रमिति । योऽन्यस्यावयवो न भवति तत्स्वतन्त्रं प्रातिपदिकम्, कः पुनरसावित्यत्राह—कपिशब्दात्पर इति । लौहित्यायनीत्यादिर्गंगाद्यन्तर्गणः । बभ्रुशब्दोऽपि तत्रैव पठ्यते, यञ्तु ‘मधुबभ्रवोर्ब्राह्मणकौशिकयोः’ इत्यनेनैव भवति ।

कण्वात्त्वित्यादि । कण्वशब्दात्पूर्वः कतशब्दात्तुत्तरः शकलशब्द इष्यते, कतशकलकण्वेत्येवमेपां संनिवेशः कार्य इत्यर्थः । किमेवं सति भवति ? इत्याह—पूर्वोत्तराविति । शकलशब्दोऽन्त आदिश्च यथाक्रमं ययोः पूर्वोत्तरयोर्गणयोस्तौ

न्यासः

सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः ॥ स्वतन्त्रमिति । यो ह्यन्यस्यावयवभूतो न भवति केवलः कतशब्दस्तत् स्वतन्त्रं प्रातिपदिकम् । यस्तु कुरुकतशब्दस्यावयवः कतशब्दस्तस्य स्वातन्त्र्यं नास्ति; समुदायप्रतिबद्धत्वात् । कः पुनरसौ कतशब्दः स्वतन्त्रं प्रातिपदिकमित्यत आह—कपिशब्दादित्यादि । लौहित्यायनी । शांसित्यायनीति । लोहितशंसितशब्दान्यां गंगादित्वाद् यञ् । बाभ्रव्यायणीति । अत्रापि बभ्रुशब्दात् ‘मधुबभ्रवोर्ब्राह्मणकौशिकयोः’ इति यञ्, ‘ओर्गुणः’, ‘वान्तो यि प्रत्यये’ इति वान्तादेशः, यञन्तेभ्यः षः ।

कण्वात्त्वित्यादि । कण्वशब्दात् पूर्वः शकलशब्द इष्यते, कतशब्दात् तुत्तरः । किमेवं सति भवतीत्याह—पूर्वोत्तरावित्यादि । एवं सति पूर्वोत्तरौ गणौ तदन्तादी

प्रातिपदिकेष्वन्यथा पाठः स एवं व्यवस्थापयितव्य इति मन्यते ।
'कतन्तेभ्यः' इति बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषः, तथा 'कण्वादिभ्यो गोत्रे'

पदमञ्जरी

तथोक्तौ । पूर्वो गणो लोहितादिः शकलशब्दान्तो भवति, उत्तरश्च गणः शकल-
शब्दादिर्भवतीत्यर्थः । सत्यमेवं भवति, प्रयोजनं तु किम् ? इत्यत आह—
ष्फाणाविति ।

श्लोकं व्याचष्टे—प्रातिपदिकेष्वन्यथा पाठ इति । कपिकत, कुरुक्त,
अनडुह्, कण्व, शकलेत्येवं गणादिषु गणसन्निवेशः । स एवं व्यवस्थापयितव्य
इति । एवमिति श्लोकोक्तयाऽऽनुपूर्व्येत्यर्थः । अनडुह्कुरुक्तशब्दावस्मात्स्था-
नादपकृष्यान्यत्र पाठ्यौ, शकलशब्दस्तु कतकण्वयोर्मध्ये पठितव्य इति
यावत् । नन्वेवं गणद्वयादपि प्रच्युतः शकलशब्दः ष्फाणौ द्वावपि न प्रति-
पद्येत, तत्राह—कतन्तेभ्य इति । बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेष इति । कतस्यान्तः
समीपभूतः कतन्त इति तत्पुरुषेण शकलशब्द उच्यते, शकन्वादित्वान्निपात-
नाद्वा पररूपम् । तथा कतोऽन्तो येषां तानि कतन्तानीति बहुव्रीहिः, तत्र
बहुव्रीहितत्पुरुषयोः सह विवक्षायां बहुव्रीहिः शिष्यते; 'स्वरभिन्नानां यस्यो-
त्तरस्वरविधिः स शिष्यते' इति वचनान् । तथेत्यादि । 'कण्वादिभ्यः' इत्यपि
बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेष इत्यर्थः । कण्वस्यादिः समीपभूतः कण्वादिः शकल-
शब्दः, कण्व आदिर्येषां तानि कण्वादीनि, ततः पूर्ववदेकशेषः । तत्र बहुव्रीहि-
न्यासः

भवतः । तच्छब्देन शकलशब्दः प्रत्यवमृश्यते । शकलशब्दोऽन्त आदिश्च यथाक्रमं ययोः
पूर्वोत्तरयोर्गणयोस्तौ तदन्तादी पूर्वोत्तरगणौ । लोहितादिः शकलशब्दान्तो भवति पूर्वो
गणः । उत्तरो गणः कण्वादिः शकलशब्दादिर्भवति । किं पुनः पूर्वोत्तरयोर्गणयोस्तदन्ता-
दित्वे प्रयोजनमित्याह—ष्फाणौ तत्र प्रयोजनमिति । पूर्वस्य गणस्य शकलान्तत्वे
ष्फः प्रयोजनम् । उत्तरस्य शकलादित्वेऽण् प्रयोजनम् ।

प्रातिपदिकेष्वन्यथा पाठ इति । कपिकत, कुरुक्त, अनडुह्, कण्व, शकल —
इत्यनयानुपूर्व्यां प्रातिपदिकेषु पाठः । स एवं व्यवस्थापयितव्य इति । 'कण्वात्तु शकल।
पूर्वः' इत्यादिना यानुपूर्वीं दर्शिता तथा व्यवस्थापयितव्यः । अत एतदुक्तं भवति—
कुरुक्त, अनडुह्—इत्येतावन्यस्मिन् स्थाने पठितव्यौ, शकलशब्दस्तु कतकण्वशब्दयोर्मध्ये
पठितव्यः । मन्यत इति । श्लोकवार्त्तिककारः । कथं पुनरेवं पाठे सति शकलशब्दात्
ष्फाणौ सिध्यत इत्यत आह—कतन्तेभ्य इत्यादि । कतस्यान्तः कतन्त इति तत्पुरुषः,
'कतन्तेभ्यः' इति निपातनात्पररूपत्वम् । कतशब्दोऽन्ते येषां लोहितादीनां ते कतन्ता
इति बहुव्रीहिः । कतन्तश्च शकलशब्दः, कतन्ताश्च लोहितादय इति कतन्तश्च कतन्ताश्चेति

इति । तत्र तत्पुरुषवृत्त्या संगृहीतो मध्यपाती शकलशब्दो यजन्तः
प्रत्ययद्वयमपि प्रतिपद्यते । शाकल्यायनी । शाकल्यस्येमे छात्राः
शाकलाः ॥

कौरव्यमाण्डूकाभ्यां च ॥ १९ ॥

कौरव्य, माण्डूक - इत्येताभ्यां स्त्रियां षफः प्रत्ययो भवति ।
कुर्वादिभ्यो ष्ये कृते 'ढक्च मण्डूकात्' इत्यणि च । यथाक्रमं टाड्डीपो-
रपवादः । कौरव्यायणी । माण्डूकायनी ।

पदमञ्जरी

तत्पुरुषयोर्मध्ये तत्पुरुषसमासेन । मध्यवर्तीति । गणद्वयस्य । प्रत्ययद्वयमपीति ।
ष्फाणावित्यर्थः । शाकला इति । 'आपत्यस्य च' इति यलोपः ।

अपर आह—पूर्वोत्तरौ तदन्तादी ग्राह्याविति शेषः, पूर्वो गणस्तदन्तो ग्राह्यः—
सर्वत्र लोहितादिशकलान्तेभ्य इति, उत्तरो गणस्तदादिग्राह्यः—शकलादिभ्यो
गोत्र इति । एवं ष्फाणौ प्रयोजनमिति ॥

कौरव्यमाण्डूकाभ्यां च ॥ कौरव्यमाण्डूकयोरित्यादि । अस्मिन्सूत्रे आसुरे-

Indira Gandhi National
Centre for Studies

सरूपाणमेकशेषः । तथेत्यादिना यथा कतन्तेभ्य इत्यत्र बहुब्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषः, तथा
कण्वादिभ्य इत्यत्रापि दर्शयति । कण्वस्यादिः कण्वादिः शकलशब्दः, कण्वशब्द आदिष्वं
गोकक्षादीनां ते कण्वादयः, कण्वादित्थं कण्वादयश्च कण्वादयः, पूर्वदेकशेषः । तत्पुरुषवृत्त्या
संगृहीत इति । 'कतन्तेभ्यः' इत्यत्र 'कण्वादिभ्यः' इत्यत्र तत्पुरुषवृत्त्येति तत्पुरुषसमासेन ।
मध्यपातीति । कतकण्वशब्दयोर्गणयोर्वा । प्रत्ययद्वयमिति । षफप्रत्ययम्, अणप्रत्ययश्च ।
प्रतिपद्यत इति । प्राप्नोति । तत्पुरुषवृत्त्या हि तस्य संग्रहे सत्यस्य सूत्रस्यायमर्थो
जायते—कतन्ताच्छकलशब्दात् तथा यजन्तात् कतन्तेभ्यश्च लोहितादिभ्यो यजन्तेभ्यो
स्त्रियां षफप्रत्ययो भवतीति । तेन षफप्रत्ययं प्रतिपद्यते शकलशब्दः । शाकल्यायनीति ।
'कण्वादिभ्यो गोत्रे' इत्यत्रापि तत्पुरुषवृत्त्या शकलशब्दस्य संग्रहे सत्ययमर्थो भवति ।
कण्वादेः शकलशब्दान्ताद् गोत्रप्रत्ययान्तात् कण्वादिभ्यो गोकक्षान्तेभ्यो गोत्रप्रत्ययान्तेभ्यः
शैषिकेष्वर्थेष्वणप्रत्ययो भवतीति । तेनाणप्रत्ययमपि शकलशब्दः प्रतिपद्यते—शाकल्यस्येमे
छात्राः शाकला इति ॥

कौरव्यमाण्डूकाभ्याञ्च ॥ कथं कौरवीति । कौरव्यशब्दादेवात्र ङीच् विहित इति
मन्यमानस्य प्रश्नः । कुरुशब्दादेवात्राणन्ताद् ङीच् विहित इति दर्शयन्नाह—तस्येद-
मित्यादि ।

कथं कौरवी सेना ? 'तस्येदम्' विवक्षायामणि कृते भविष्यति ।

* कौरव्यमाण्डूकयोरासुरेरुपसंख्यानम् * । आसुरायणी । शैषिके-
ष्वर्थेषु 'इञश्च' इत्यणि प्राप्ते छप्रत्यय इष्यते । आसुरीयः कल्पः ॥

वयसि प्रथमे ॥ २० ॥

कालकृतशरीरावस्था यौवनादिः = वयः । प्रथमे वयसि यत्प्राति-
पदिकं श्रुत्या वर्तते ततः स्त्रियां डीप् प्रत्ययो भवति । कुमारी ।
किशोरी । वर्करी ।

पदमञ्जरी

रपि ग्रहणं कर्तव्यम् । आसुरिकौरव्यमाण्डूकेभ्यश्चेति वक्तव्यमित्यर्थः ।
आसुरायणीति । ष्फस्य तद्धितत्वाद् 'यस्येति च' इति इञो लोपः ।
तदिदं तद्धितग्रहणमेव लिङ्गं भवति—आसुरेरपि ष्फ इति । यच्चादिष्वकारान्तेषु
सर्वणदीर्घत्वेनापि रूपं सिद्धम् । शैषिकेषु चार्थेष्विति । आसुरीप्रसङ्गादिदमत्रो-
क्तम् ; अन्यथा द्विरासुरिग्रहणं कर्तव्यं स्यात् । आसुरीय इति । असुरस्यापत्य-
मासुरिः, तेन प्रोक्त आसुरीयः कल्प इति ॥

वयसि प्रथमे ॥ श्रुत्येति । श्रवणमात्रेण प्रकरणाद्यनपेक्ष्येत्यर्थः । कुमारीति ।
प्रथमवयवोवचन एवायम्, न पुंयोगाभावहेतुकः ; पुंस्यपि प्रयोगात् । यस्तु
न्यासः

कौरव्यमाण्डूकयोरित्यादि । कौरव्यमाण्डूकयोरनेन सूत्रेण यत् कार्यं विधीयते
तस्यासुरेरप्युपसंख्यानम् = प्रतिपादनं कर्तव्यम् । आसुरेरपि ष्फः प्रतिपादयितव्य इति
यावत् । तत्रेदं प्रतिपादनम्—चकारोऽत्र क्रियते, स चानुक्तसमुच्चयार्थः, तेनासुरिशब्दा-
दपि ष्फो भविष्यतीति । आसुरायणीति । असुरस्यापत्यमिति 'अत इञ्' तदन्तात्
ष्फः । इञश्चेत्यणि प्राप्त इति । तत्र 'प्रस्थोत्तरपदपल्ल्यादिकोपधादण्' इत्यतो-
ऽण्ग्रहणानुवृत्तेः । छप्रत्यय इष्यत इति । कथं स लभ्यते ? 'न द्वयचः प्राच्यभरतेषु'
इत्यत्र नेति योगविभागः कर्तव्यः, तेनासुरिशब्दादणि प्रतिषिद्धे 'वृद्धाच्छः' इति छ
एव भविष्यति—आसुरिणा प्रोक्त आसुरीयः कल्प इति ॥

वयसि प्रथमे ॥ यौवनादिरिति । आदिशब्दो वृद्धत्वाद्युपसंग्रहार्थ इति । श्रुत्या
वर्तत इति । यत् प्रातिपदिकं श्रवणमात्रेणैव प्रकरणाद्यनपेक्षं प्रथमं वयः प्रत्याययति
तदत्र श्रुत्या वर्तते । कुमारीति । ननु च नायं कुमारीशब्दः प्रथमे वयसि वर्तते, क
तर्हि ? पुंयोगाभावे, तथा हि वृद्धायामपि हि प्रयुज्यते—वृद्धा कुमारीति ? नैतदस्ति;
कुमारीशब्दो हि प्रथम एव वयसि रूढः । यस्तु वृद्धायामपि तस्य प्रयोगस्तत्र कुमारी-
काशि० ३ : २१

प्रथम इति किम् ? स्थविरा । वृद्धा । अत इत्येव — शिशुः ॥

* वयस्यचरम इति वक्तव्यम् * । वधूटी । चिरण्टी । द्वितीय-
वयोवचनावेतौ । प्राप्तयौवना स्व्यभिधोयते ।

पदमञ्जरी

वृद्धायां प्रयोगः—वृद्धकुमारीति, स पुंयोगाभावात्साधर्म्याद्वेदितव्यः ।

वयस्यचरम इति । चरम् = अन्त्यम्, अचरमे = अनन्त्ये । इह केचिच्चत्वारि
वयांसीच्छन्ति—कौमारम्, यौवनम्, मध्यत्वम्, वृद्धत्वमिति । यथाहुः—

‘प्रथमे वयसि नाधीतं द्वितीये नार्जितं धनम् ।

तृतीये न तपस्तप्तं चतुर्थे किं करिष्यति’ ॥ इति ।

अन्ये तु त्रीणि—

‘पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने ।

पुत्रस्तु स्थविराभावे न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति’ ॥ इति ।

अन्ये तु बालत्व-मध्यत्व-वृद्धत्वानि त्रीणि—

‘आपोऽशाद्भवेद्बालो यावत् क्षीरान्नवर्तकः ।

मध्यमः सप्ततिर्यावत्परतो वृद्ध उच्यते’ ॥ इति

एषु सर्वेषु दर्शनेषु यौवनं द्वितीयं वयो भवति, यौवनवचनौ च वधूटचिरण्ट-
शब्दौ, अतो न प्राप्नोति, तदाहि—द्वितीयवयोवचनावेताविति । यदा तु द्वे
एव वयसी उपचयापचयलक्षणे, तदैतन्न वक्तव्यम्; यौवनस्यापि प्रथमवयो-
रूपत्वात् ।

न्यातः

साधर्म्यात्, न तु पुंयोगाभावात् । भवति हि तादृश्यात् ताच्छब्दव्यम्, यथा—
गौर्वाहीक इति ।

वयस्यचरम इति । अचरमे = अनन्त्ये वयसि ङीव् भवतीत्येतदर्थरूपमस्य सूत्रस्य
व्याख्यानमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम्—प्रथमवयोग्रहणमिहाचरमस्य वयस उप-
लक्षणम्, तेनान्यत्राप्यचरमे वयसि ङीव् भवतीति । किं पुनः कारणं प्रथम एव वयसि
गृह्यमाणे न सिध्यति, येनैवं सूत्रार्थो व्याख्येयः ? इत्याह—द्वितीयवयोवचनावेता-
वित्यादि ।

इह केचिच्चत्वारि वयांसीच्छन्ति—कौमार-यौवन-मध्यत्व-वृद्धत्वानि । तथा चाहुः—

‘प्रथमे वयसि नाधीतं द्वितीये नार्जितं धनम् ।

तृतीये न तपस्तप्तं चतुर्थे किं करिष्यति’ ॥ इति ।

१. ‘तृतीये नार्जितं पुण्यम्’ इत्यपि पाठः ।

कथं कन्या ? 'कन्यायाः कनीन च' इति ज्ञापकात् ।

उत्तानशया, लोहितपादिकेति ? नैता वयःश्रुतयः ॥

पदमञ्जरी

श्रुत्या वर्तते इति यदुक्तं तस्य व्यावर्त्यं दर्शयति—उत्तानशया लोहित-
न्यासः

अन्ये त्रीणीच्छन्ति — कौमार-यौवन-स्थाविराणि । तथा चाहुः—

‘पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने ।

पुत्रस्तु स्थाविरे भावे’ न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥ इति ।

केचिद् बाल्य-मध्यत्व-वृद्धत्वानीति त्रीणीच्छन्ति । तथा चाहुः—

‘आ षोडशाद् भवेद् बालो यावत् क्षीरान्नवर्तकः ।

मध्यमः सप्ततिर्यावत् परतो वृद्ध उच्यते ॥ इति ।

एतेषु सर्वेषु यौवनं द्वितीयं वयो भवति । ननु प्रथमवयोवचनौ तु बधूटीचिरण्टी-
शब्दावित्यतो न प्राप्नोति, तस्मादचरमस्य वयस इहोपलक्षणं प्रथमं वय इति व्याख्येय-
मिति केचित् ।

यस्तु मन्यते “केचित्तु द्वे एव वयसी इच्छन्तीति, यावत्यो वृद्धिमत्यो-
ऽवस्थास्ताः सर्वा राशीकृत्य प्रथमं वयो व्यवस्थाप्यते, यास्त्वपचयवत्योऽवस्था-
स्ताः सर्वा राशीकृत्य द्वितीयं वयः । तथा चोक्तम्—‘वर्द्धते यावदन्नेन तावद् वद्धि-
तव्यं पश्चादपायेन योक्ष्यते’ इति, एतदेव दर्शनमाश्रित्यैतत् सूत्रं प्रणीतम्” इति ।
तेन बधूटी, चिरण्टीत्यत्रापि ङीष् भवतीति तेन द्वितीयवयोवचनावेतौ । प्राप्तयौवना
स्यभिधीयत इत्यस्य ग्रन्थस्याविरोधाय यतितव्यम् । न ह्यस्मिन्दर्शने यौवनं द्वितीये
वयस्यन्तर्भवति; यौवनावस्थाया वृद्धिमतीत्वात् ।

अथ कथमुत्तानशया लोहितपादिकेति, यावता बाल्यमत्र गम्यते, बालैव ह्युत्तानशया
लोहितपादिका भवति, तस्माद् भवितव्यमेव ङीपेत्यत आह—नैता वयःश्रुतय इति ।
नैते वयोवचनाः शब्दा इत्यर्थः । इह तावदुत्तानशयेति प्रातिपदिकश्रवणमात्रेण क्रिया-
कारकसम्बन्धमात्रं प्रतीयते—उत्ताना शेत इत्युत्तानशया । ‘हरतेरनुद्यमनेऽच्’ इत्यतोऽ-
ङ्ग्रहणेऽनुवर्तमाने ‘अधिकरणे शेतेः’ इत्यत्रोत्तानादिषु कर्तृष्वित्युपसंख्यानादच्, ‘त्रियाः
पुंवत्’ इति पुंवद्भावः । सर्वैवोत्ताना शेते, उच्यते चेदमुत्तानशयेति, तत्र नियमो
गम्यते । अन्यथा शयितुमसामर्थ्यादुत्तानैव या शेते सोत्तानशयेति गम्यते । अवगतेऽ-
प्यस्मिन्नियमे सन्देह एव—किमसौ बाला ? वृद्धा वा ? इति । वृद्धापि हि कदाचिदन्यथा

२. ‘स्थविरीभावे’ इत्यपि क्वचित् ।

द्विगोः ॥ २१ ॥

द्विगुसंज्ञकात्प्रातिपदिकात् स्त्रियां ङीप् प्रत्ययो भवति । पञ्च-
पूली । दशपूली ।

कथं त्रिफला ? अजादिषु दृश्यते ॥

अपरिमाणविस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकि ॥ २२ ॥

पदमञ्जरी

पादिकेति नैता वयःश्रुतय इति । श्रुत्या = श्रवणमात्रेण नैते वयः प्रतिपादयन्ती-
त्यर्थः । इह तावदुत्तानशयेति क्रियाकारकसम्बन्धमात्रं प्रतीयते, तदेव च
प्रवृत्तिनिमित्तम् । उत्तानादिषु कर्तृष्विति शेरतेरच् प्रत्ययः, सर्वैव च कदा-
चिदुत्तानां शेते, उच्यते चेदम्—उत्तानशयेति, तत्र नियमो गम्यते—अन्यथा
स्वप्तुमसामर्थ्यादुत्तानैव शेते इति । एवमपि सन्देहः—बाला, वृद्धेति ? तस्मा-
दुत्तानैव शेते इति नियमे वृद्धत्वाभावे च प्रकरणादिनाऽवसिते बाल्यं गम्यते,
लोहितपादिकेत्यत्रापि अन्यपदार्थमात्रं श्रुत्या प्रतीयते । प्रकरणादिना स्वभावत
एवास्य रक्तौ पादौ नालक्तकादिनैति प्रतीतौ सत्यां बालेति गम्यते । इतिशब्दः
प्रकारे, एवंप्रकारा न वयःश्रुतय इत्यर्थः । अत एव बहुवचनम्, तेन द्विवर्ष-
त्यादावपि न भवति । अत्रापि प्रकरणादिना वयो गम्यते, परिमाणमात्रं
तु शब्दार्थः, शालादावपि प्रयोगात् । द्विवर्षा भूता इति ठञः 'वर्षाल्लुक्च',
'चित्तवति नित्यम्' इति लुक् ॥

अपरिमाणविस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकि ॥ तद्धितलुकि सतीति ।

न्यासः

शयितुमशक्ता स्यात्, उत्तानैव च शेते । तस्माद् यदोत्तानैव शेते इति नियमप्रती-
तिर्भवति, वृद्धत्वाभावश्च कुतश्चित् प्रकरणादेरवसितो भवति, तदा बाल्यं गम्यते ।
लोहितपादिकेति । अत्रापि लोहितौ पादावस्या इत्यन्यपदार्थमात्रं तावत् तच्छब्दात्
प्रतीयते । यदा तु प्रकरणादिना स्वभावत एवास्य रक्तौ पादौ नालक्तकरसादिनैति
प्रतीतिर्भवति तदा बालेति गम्यते । इतिशब्दः प्रकारार्थः । एवमप्रकारा नैता वयःश्रुतय
इत्यर्थः । कथं बाला, वत्सेति ? अजादित्वाद्यान् भविष्यति । ननु वचनसामर्थ्यादनेन
ङीवपि प्राप्नोति ? नैतदस्ति; तस्यान्यत्र कुमारी, किशोरीत्यादौ चरितार्थत्वात् ॥

द्विगोः ॥ पञ्चपूलीति । पञ्चानां पूलानां समाहार इति । 'तद्धितायां उत्तरपदसमाहारे
च' इति समाहारद्विगुः । 'अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यते' इति छोलिङ्गता ।

त्रिफलेति । त्रयाणां फलानां समाहार इति । पूर्ववद् द्विगुः ।

अपरिमाणविस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकि ॥ तद्धितलुकि सतीति ।

पूर्वेण डीप् प्राप्तः प्रतिषिद्धयते । अपरिमाणान्ताद् द्विगो-
विस्ताचितकम्बल्यान्ताच्च तद्धितलुकि सति डीप् प्रत्ययो न भवति ।
विस्तादीनां परिमाणार्थं ग्रहणम् । सर्वतो मानम् = परिमाणम् ।

अपरिमाणान्तात्तावत् — पञ्चभिरश्वैः क्रीता पञ्चाश्वा । दशाश्वा ।

कालः संख्या च न परिमाणम् । द्विवर्षा । त्रिवर्षा । द्वाभ्यां
शताभ्यां क्रीता द्विशता । त्रिशता ।

पदमञ्जरी

परसप्तमी त्वेषा नोपपद्यते, अभावरूपेण लुका पौर्वापर्यासम्भवात् । सर्वतो
मानं परिमाणमिति । 'परिमाणं तु सर्वतः' इत्यस्य ग्रहणम्, न परिच्छेदकमात्र-
स्येत्यर्थः ।

पञ्चभिरश्वैः क्रीतेति । तद्धितार्थे द्विगुः, आर्हीयष्टक् ।

कालः संख्या च न परिमाणमिति । न हि ताभ्यां सर्वत आरोहतः परिणाहत-

न्यासः

एतेन 'तद्धितलुकि' इत्येषा विषयसप्तमीति दर्शयति । परसप्तमीत्येषा नोपपद्यते; लुकोऽ-
भावरूपत्वात्, अभावे च पौर्वापर्याभावात् । सर्वतो मानं परिमाणमिति । परिशब्दः
सर्वतो भावे । सर्वत आरोहतः परिणाहतश्च मीयते = परिच्छिद्यते येन तत्परिमाणम् =
प्रस्थादिः ।

पञ्चाश्वेति । तद्धितार्थे द्विगुः, 'तेन क्रीतम्' इत्यार्हीयष्टक्, 'अध्यर्धपूर्वाद्
द्विगोर्लुक्' । कालः संख्या च न परिमाणमिति । न हि ताभ्यामारोहतः परिणाहतश्च
मीयते । ज्ञापकाच्च न तयोः परिमाणत्वमवसीयते । यद्यम् 'परिमाणान्तस्यासंज्ञाशाणयोः'
इति सिद्धायामुत्तरपदवृद्धौ 'संख्यायाः संवत्सरसंख्यस्य च' इति संख्यासंवत्सरग्रहणं
करोति, तज् ज्ञापयति—कालः संख्या च न परिमाणं भवतीति । विस्तादि च
परिमाणविशेष एव ग्रहीतव्यः । अतो वृत्तिग्रन्थः—परिमाणार्थं ग्रहणमिति । काण्डस्य
वा परिमाणत्वे तूत्तरसूत्रेण नियमार्थता न विरुध्यते । यद्येवम्, 'कालाः परिमाणाना'
इत्यत्र सामर्थ्यात् परिमाणवचनाः कालशब्दाः समस्यन्त इति यदुक्तं तद्विरुध्यते ? नास्ति
विरोधः; उपचारेण तथान्यत्र परिमाणिवाचिना सुबन्तेनाभिधानात् । इह हि मुख्यं
कालस्य परिमाणत्वं निषिध्यते । तत्र ह्यौपचारिकं कालस्य परिमाणत्वमाश्रित्य
परिमाणवचनाः कालशब्दा इत्युक्तम्—कालाः परिमाणिनेति ब्रुवता । परिमाणवचनत्वं
कालशब्दानामुपयुक्तं भवति, न हि तेन विना परिमाणापेक्षयोत्तरपदस्य परिमाणिव्यपदेश
उपपद्यते । न च कालस्य मुख्यं परिमाणत्वमस्ति । अतः सामर्थ्यादौपचारिकं
परिमाणत्वमाश्रितमिति गम्यते । उपचारस्य हेतुः परिच्छेदस्य हेतुत्वमात्रम्, परिमाणस्य

विस्तादिभ्यः — द्विविस्ता । त्रिविस्ता । द्व्याचिता । त्र्याचिता ।
द्विकम्बल्या । त्रिकम्बल्या ।

पदमञ्जरी

श्च मीयते । एवं च कालः सङ्ख्या चेति प्रदर्शनार्थत्वात्प्रमाणमपि परिमाणं न भवति, तथा चोत्तरभूते 'काण्डशब्दस्यापरिमाणवाचित्वात्' इति वक्ष्यति, 'प्रमाणविशेषः काण्डम्' इति च । तेन द्वौ शमौ प्रमाणमस्या इति मात्रचः 'प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यम्' इति लुकि द्विशता, त्रिशमेति भवति । यद्येवम्, उन्मानमपि परिमाणं न स्यात् ? कश्चिदाह—इष्टमेवैतत्, उन्मानमपि नैवात्र परिमाणग्रहणेन गृह्यते—द्वाभ्यां निष्काभ्यां क्रीता, प्राग्वतीयस्य ठवोः 'द्वित्रिपूर्वात्रिष्कात्' इति लुक्, द्विनिष्का त्रिनिष्केति भवतीति । अपर आह—विस्तकम्बल्यग्रहणं ज्ञापकम्—उन्मानमप्यत्र परिमाणग्रहणेन गृह्यत इति; तयोरुन्मानविशेषत्वात्, सुवर्णविस्तौ हेम्नोऽक्षे, 'कम्बलाच्च संज्ञायाम्' कम्बल्यमूर्णापलशतमिति । न्यासकारस्तु द्वौ विस्तौ परिमाणमस्येति विगृह्यन् विस्तं परिमाणं मन्यते । द्विवर्षेति । कृतव्युत्पादनमेतत् । द्विशता, त्रिशतेति । द्वाभ्यां शताभ्यां क्रीतेति 'पणपादमाषशताद्यत्' इति नित्ये यति प्राप्ते 'शाणाद्वा' इत्यत्र 'शताच्चेति वक्तव्यम्' इति वचनात्पक्षे 'सङ्ख्याया अतिशदन्तायाः कन्' इति कन्, तस्य 'अभ्यर्धपूर्वात्' इति लुक् ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

द्विर्विस्तेति । परिमाणत्वे ठवो लुक्, उन्मानत्वे ठकः । द्व्याचितेति । आचितो दशभाराः स्युः । द्वावाचितौ पचति, 'आढकाचितपात्रात्खोन्यतरस्याम्', 'द्विगोष्ठश्च' इति पक्षे ठन्स्त्रौ, ताभ्यां मुक्ते प्राग्वतीयष्ठञ्, तस्य पूर्वबल्लुक् । द्विकम्बल्येति । क्रीतार्थे ठवो लुक् । द्व्याढकी द्व्याचितेत्यनेन तुल्यम् ।

न्यासः

साधर्म्यम् । कालो हि मासादिर्जातादिसम्बन्धिनोमादित्यगतिं गमयतीति भवति परिच्छेदस्य हेतुः । अतः परिमाणसाधर्म्यादुपपद्यते, तत्र च परिमाणोपचारः । द्विवर्षा, त्रिवर्षेति । द्वे वर्षे भूतेति 'तमधीष्ठो भूतो भूतो भावी' इत्यनेन विहितस्य ठक् 'वर्षाल्लुक्' इति लुक् पाक्षिकः । चित्तवत्त्वे तु प्रत्ययार्थस्य विवक्षिते 'चित्तवति नित्यम्' इति नित्यमेव लुक् । द्वे वर्षे प्रमाणमस्या इति 'प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यम्' इति नित्यमेव लुक् । द्विशता, त्रिशतेति । द्वाभ्यां शताभ्यां क्रीतेति 'पणपादमाषशताद् यत्' इति यति प्राप्ते 'शाणाद्वा' इत्यत्रोपसंख्यानम्—शताच्चेति वक्तव्यमिति । तेन शतशब्दात् पक्षे 'संख्याया अतिशदन्तायाः कन्' इति कन्, तस्य पूर्वबल्लुक् ।

द्विर्विस्तेति । द्वौ विस्तौ पचति । 'सम्भवत्यवहरति पचति' इत्यनेनार्हायष्ठक्,

अपरिमाणेति किम् ? द्व्याढकी । व्याढकी । तद्धितलुकीति किम् ? समाहारे — पञ्चाश्वी । दशाश्वी ।

काण्डान्तात्क्षेत्रे ॥ २३ ॥

काण्डशब्दान्ताद् द्विगोस्तद्धितलुकि सति क्षेत्रे वाच्ये ङीप् प्रत्ययो

पदमञ्जरी

पञ्चाश्वीति । समाहारे द्विगुः । इमौ द्वौ प्रतिषेधावुच्येते, तत्रैकः शक्योऽवक्तुम्, कथम् ? एवं वक्ष्यामि—परिमाणान्तात्तद्धितलुकीति, तन्नियमार्थं भविष्यति—परिमाणान्तादेव तद्धितलुकि ङीष् भवतीति, तेन द्व्याढकीत्यादौ च भविष्यति, पञ्चाश्वेत्यादौ च न भविष्यति, ततो विस्ताचिकम्बल्येभ्यो नेति ? नैवं शक्यम् ; विपरीतोऽपि नियमः सम्भाव्येत—परिमाणान्तात्तद्धितलुक्येवेति । तत्र को दोषः ? परिमाणात्समाहारे न स्यात्—द्विकुडवी, पञ्चाढकी । पञ्चाश्वेत्यादौ तु व्यावर्तकाभावात्स्यादेव ङीप् । तस्माद्यथान्यासमेवास्तु ॥

काण्डान्तात्क्षेत्रे ॥ मानदण्डः = काण्डम् । 'द्विगोः' इत्यधिकारादेव पूर्वसूत्रवत्तदन्तविधौ सिद्धे किमर्थमन्तग्रहणम् ? अक्रियमाणेऽन्तग्रहणे क्षेत्र इत्येतत्

न्यासः

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

तस्य पूर्वबल्लुक् । द्वावाचितौ पचति द्व्याचिता । 'आढकाचितपात्रात्त्वोऽन्यतरस्याम्' इति वर्तमाने 'द्विगोः ङश्च' इति ङन्, तस्य पूर्वबल्लुक् । द्वाभ्यां कम्बल्याभ्यां क्रीता द्विकम्बल्या । 'तेन क्रीतम्' इति ठक्, तद्वदेव लुक् ।

द्व्याढकीति । द्वावाढकौ पचति । 'आढकाचितपात्रात्त्वोऽन्यतरस्याम्' इति वर्तमाने 'द्विगोः ङश्च' इति पक्षे ङन्, तस्य लुक् । पञ्चाश्वीति । पूर्ववत् समाहारे द्विगुः ।

इहेमौ द्वौ प्रतिषेधावुच्येते, तत्रैकः शक्यमकर्तुम् । कथम् ? एवं सूत्रन्यासः करिष्यते—परिमाणान्तात्तद्धितलुकीति । पूर्वैर्नैव सिद्धे नियमार्थमेतत्—परिमाणान्तादेव तद्धितलुकि ङीष् भवति, नान्यस्मात् । तेन द्व्याढकीत्यादावेव भवति, न पञ्चाश्वेत्यादौ ; ततो विस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकीत्यनुवर्तते, विस्तादिभ्यः परिमाणेभ्योऽपि तद्धितलुकि ङीष् न भवतीति ? नैवं शक्यम्, विपरीतोऽपि नियमः सम्भाव्येत—परिमाणान्तात् तद्धितलुक्येव भवति, नान्यत्रेति । ततश्च द्वयोः कुडवयोः समाहारो द्विकुडवीत्यत्र न स्यात् । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ॥

काण्डान्तात् क्षेत्रे ॥ नियमार्थमिति । क्षेत्र एव यथा स्यात्, अन्यत्र मा भूदिति । अथान्तग्रहणं किमर्थम्, यावता सामर्थ्यादेव तदन्तविधिर्लभ्यत एव, यथा—पूर्वस्मिन् सूत्रे, न हि केवलस्य काण्डशब्दस्य केनचिद् द्विगुसंज्ञा विहिता ? सत्यमेतत्, किन्त्वसत्यग्रहणे काण्डमेव क्षेत्रेण विशिष्येत—काण्डशब्द एव केवलो यः क्षेत्रे वर्तते इति,

न भवति । द्वे काण्डे प्रमाणमस्याः क्षेत्रभक्तेः, 'प्रमाणे द्वयसज्' इति विहितस्य तद्धितस्य 'प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यम्' इति लुकि कृते - द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिः, त्रिकाण्डा क्षेत्रभक्तिः ।

काण्डशब्दस्यापरिमाणवाचित्वात्पूर्वेणैव प्रतिषेधे सिद्धे क्षेत्रे नियमार्थं वचनम् । इह मा भूत् - द्विकाण्डी रज्जुः, त्रिकाण्डी रज्जु-रिति । प्रमाणविशेषः = काण्डम् ॥

पुरुषात्प्रमाणेऽन्यतरस्याम् ॥ २४ ॥

'द्विगोः' 'तद्धितलुकि' इत्येव । प्रमाणे यः पुरुषशब्दस्तदन्ताद् द्विगोस्तद्धितलुकि सति अन्यतरस्यां न डोप् प्रत्ययो भवति । द्वौ पुरुषौ प्रमाणमस्याः परिखायाः द्विपुरुषा, द्विपुरुषी । त्रिपुरुषा, त्रिपुरुषी ।

अपरिमाणान्तत्वान्नित्ये प्रतिषेधे प्राप्ते विकल्पार्थं वचनम् ।

पदमञ्जरी

काण्डस्यैव विशेषणं विज्ञायेत—क्षेत्रे यः काण्डशब्दः, तदन्ताद् द्विगोरिति श्रुतत्वात् न तदन्तस्य, यथोत्तरसूत्रे प्रमाणे यः पुरुषशब्दस्तदन्तादिति, ततश्चेह प्रसज्येत—द्वाभ्यां काण्डाभ्यां काण्डप्रमिताभ्यां क्षेत्राभ्यां क्रीता द्विकाण्डी वडवेति; इह तु न स्यात्—द्वे काण्डे प्रमाणमस्याः द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिरिति । अन्तग्रहणे तु सति तदन्तस्यैव विशेषणं क्षेत्रम्, न काण्डस्य; बहुव्रीहौ गुणभूतत्वात् ॥

पुरुषात्प्रमाणेऽन्यतरस्याम् ॥ प्रमाणे यः पुरुषशब्द इति । पञ्चरारितः पुरुष इति शुल्बविदः, तत्र द्वौ पुरुषौ प्रमाणमस्या इति वाक्ये प्रमाणशब्देन न्यासः

ततश्चेह प्रतिषेधः स्यात्—द्वाभ्यां काण्डसंज्ञकाभ्यां क्षेत्राभ्यां क्रीता द्विकाण्डी वडवेति । इह तु न स्यात्—द्वे काण्डे प्रमाणमस्याः क्षेत्रभक्तेः द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिरिति । अन्तग्रहणे तु सति काण्डशब्दस्य विशेषणं क्षेत्रं न भवति; तस्य द्विगौ गुणभूतत्वात् ।

पुरुषात् प्रमाणेऽन्यतरस्याम् ॥ प्रमाणे यः पुरुषशब्दो वर्तत इति । जातिवचनोऽपि पुरुषशब्दः, यदा प्रमाणशब्देनाभिसम्बध्यते तदा पुरुषगते प्रमाणे वर्तते । भवति पदान्तरसम्बन्धेन शब्दस्यार्थान्तरे वृत्तिः, यथा—सिंहो माणवक इति । सिंहशब्दो जातिवचनोऽपि माणवकसान्निध्याच् शौर्यलक्षणं गुणमाचष्टे । द्विपुरुषीति । 'प्रमाणे द्वयसज्' इति विहितस्य द्वयसजः 'प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यम्' इति लुक् ।

अपरिमाणान्तत्वात् प्रतिषेधे प्राप्त इति । 'अपरिमाणवित्' इत्यादिना ।

प्रमाण इति किम् ? द्वाभ्यां पुरुषाभ्यां क्रीता द्विपुरुषा ।
त्रिपुरुषा ।

तद्धितलुकीत्येव, समाहारे — द्विपुरुषी, त्रिपुरुषी ।

बहुव्रीहेरुधसो ङीष् ॥ २५ ॥

ऊधश्शब्दान्ताद्बहुव्रीहेः स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति । 'ऊधसो-
ऽनङ्' इति समासान्ते कृते 'अनो बहुव्रीहेः' इति डाप्प्रतिषेधयोः
प्राप्तयोरिदमुच्यते । घटोधनी । कुण्डोधनी ।

बहुव्रीहेरिति किम् ? प्राप्ता ऊधः प्राप्तोधाः ।

पदमञ्जरी

सम्बन्धाज्जातिवचनोऽपि पुरुषशब्दः प्रमाणे वर्तते । वृत्तौ तु तत्स्वभावादेव
प्रमाणे वृत्तिर्द्रष्टव्या ॥

बहुव्रीहेरुधसो ङीष् ॥ 'ऊधसोऽनङ्' इति । समासान्ते कृत इति समा-
सार्थादुत्तरपदाद्भवन्समासान्तः पूर्वं भवति, ततः स्त्रीप्रत्ययः । अनो बहु-
व्रीहेरिति । उपलक्षणमेतत् । 'अनो बहुव्रीहेः', 'डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इति
चेत्यर्थः । कुण्डोधनीति । कुण्डमिव ऊधोऽस्या इति विग्रहः, ङीषि 'अल्लोपोऽनः'
इत्यकारलोपः ।

प्राप्तोधा इति । 'प्राप्तापन्ने च द्वितीयया' इति तत्पुरुषः, 'अत्वसन्तस्य' इति
दीर्घः ।

न्यासः

द्वाभ्यां पुरुषाभ्यां क्रीता द्विपुरुषेति । पूर्ववदार्हायस्य ठको लुक् ।

तद्धितलुकीत्येव । पञ्चपुरुषीति । प्रमाणार्थवृत्तानामेव समाहारान् नास्ति
द्वयङ्गविकलता ॥

बहुव्रीहेरुधसो ङीष् ॥ ऊधसोऽनङिति समासान्ते कृत इति । अकृत एव
समासे बहुव्रीह्यर्थ उत्तरपदे पूर्वं समासान्तेन भवितव्यमिति प्राक् ततः समासान्त एव
भवति, ततो बहुव्रीहिः, ततः स्त्रीप्रत्ययः—इत्येषैवानुपूर्वा । अनो बहुव्रीहेरित्यादि । इति-
शब्द आचर्ये । 'अनो बहुव्रीहेः' इत्यादिना शास्त्रान्तरेणेत्यर्थः । तत्र 'अनो बहुव्रीहेः'
इत्यनेन सूत्रेण प्रतिषेधे प्राप्ते 'डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इत्यनेन डाप् । कुण्डोधनीति ।
कुण्डमिवोधोऽस्या इति बहुव्रीहिः, 'अल्लोपोऽनः' इत्यकारलोपः ।

प्राप्तोधा इति । 'प्राप्तापन्ने च द्वितीयया' इति तत्पुरुषः, 'अत्वसन्तस्य चाधातोः'
इति दीर्घः ।

अन उपधालोपिनः' इत्यस्यापि ङीपोऽयमुत्तरत्रानुवृत्तेर्बाधक इष्यते । समासान्तश्च स्त्रियामेव, इह न भवति — महोधाः पर्जन्य इति ॥

संख्याव्ययादेर्ङीप् ॥ २६ ॥

पदमञ्जरी

अन उपधालोपिन इत्यादि । असत्यां पुनरनुवृत्तौ मध्येऽपवादन्यायेन डाप्प्रतिषेधयोरेवायं ङीप् बाधकः स्यात्, न 'अन उपधालोपिनः' इत्यस्य ङीपः ।

ननु च 'डाबुभाभ्याम्' इत्यत्रानेनान्यतरस्याग्रहणेन ङीवपि प्राप्यते, 'अन उपधालोपिनः' इत्ययं तु नियम इत्यवादीति कुतोऽयमनिष्टप्रसङ्गः ? सत्यम्; अन 'उपधालोपिनः' इत्यस्य तु विधित्वाभ्युपगमेनैतदुक्तम् । इह बहुव्रीहेरूपसो ङीप् नश्चेति वक्तव्यम्, ऊधःशब्दान्ताद्बहुव्रीहेः स्त्रियां ङीप् भवति तत्सन्नि-
योगेन चान्त्यस्य नकारः, समासान्तप्रकरणे तु ऊधसऽनङिति न वक्तव्यम्, 'धनुषोऽनङ्' इत्येव पठितव्यम्, कः पुनरेवं सति गुणो भवति ? 'अन उपधालो-
पिनः' इत्यत्रास्यानुवृत्तिर्नाश्रयितव्या भवति; अपि च महोधाः पर्जन्यः, वृण्हो धो धैनुकमिति सिद्धं भवति, अन्यथा 'ऊधसोऽनङ्' इत्यत्र स्त्रियामिति वक्तव्यं स्यादत आह—समासान्तश्च ^{स्त्रियामेवेति} इष्यत इत्यनुपङ्गः, तत्रैव स्त्रिया-
मिति वक्तव्यमित्यर्थः, इतरथा हि कच्चिधिप्रसङ्गः । कपोऽवकाशोऽन्यो बहु-
व्रीहिः—अयवकः अत्रीहिकः, ङीपस्तु—विभाषा कप्, यदा न कप् सोऽवकाशः;
कप्प्रसङ्गे उभयं प्राप्नोति परत्वात्कप् स्यात् ॥

संख्याव्ययादेर्ङीप् ॥ पूर्वेण ङीषि प्राप्ते ङीव् विधीयत इति । यत्र पूर्वपद-

न्यासः

अन उपधालोपिन इत्यादि । 'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इत्येतेनापि विधीयमानस्य ङीपोऽयं ङीप् बाधक इष्यते । कथं पुनरिहोच्यमानस्तस्य बाधको भवति ? उत्तरत्रानुवृत्तेः । असत्यामुत्तरत्रानुवृत्तौ 'मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते' इत्येवमयं ङीष्डाप्प्रतिषेधावेव बाधते, नोपधालोपिनो ङीपम् । ततश्चोपधालोपिनः परत्वात् स एव पक्षे भवेत् । तस्माद् 'अन उपधालोपिनः' इत्यत्रास्यानुवृत्तिः कर्तव्या । तेनोपधा-
लोपिनोऽप्यूधसन्तान् ङीषेव भवति । समासान्तश्च स्त्रियामेवेति । समासान्तविषे-
नित्यत्वात् । अनित्यत्वं तु पुनरूधःशब्देन सकारान्तेनासमासान्तेन विशेषणाद् विशा-
यते । यदि हि नित्यः स्याद् 'बहुव्रीहेरूपसः' इति निर्देशः स्यात् ॥

संख्याव्ययादेर्ङीप् ॥ द्व्यधूनोत्यादि । द्वे ऊधसी अस्याः । त्रीण्युधांस्यस्याः । अभिगतमूधोऽस्याः । निर्गतमूधोऽस्या इति विग्रहः ।

पूर्वेण डीष्प्राप्ते डीब्बिधीयते । संख्यादेरव्ययादेश्च बहुव्रीहेरुधः-
शब्दान्ताद् डीप् प्रत्ययो भवति । संख्यादेस्तावत् — द्व्यधूनी । त्र्यधूनी ।
अव्ययादेः — अभ्यधूनी । निरुधनी ।

आदिग्रहणं किम् ? द्विविधोऽधूनी, त्रिविधोऽधूनीत्यत्रापि यथा स्यात् ॥

दामहायनान्ताच्च ॥ २७ ॥

‘ऊधसः’ इति निवृत्तम् । संख्याग्रहणमनुवर्तते, नाव्ययग्रहणम् ।
संख्यादेर्बहुव्रीहेर्दामिशब्दान्ताद्वायनशब्दान्ताच्च स्त्रियां डीप् प्रत्ययो

पदमञ्जरी

प्रकृतिस्वरस्तत्र बहुव्रीहौ । अन्तोदात्ते तु बहुव्रीहौ डीब्बिधीर्नास्ति विशेषः,
सूधनी, ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्यन्तोदात्तत्वम्, तत्राल्लोपे डीबप्युदात्तनिवृत्तिस्वरेणो-
दात्तो भवति । द्व्यधूनीत्यादि । द्वे ऊधसी यस्याः, अतिगतमूधोऽस्याः, निर्गत-
मूधोऽस्या इति विग्रहः ।

आदिग्रहणं किमिति । संख्याव्ययाभ्यामुत्तरो य ऊधःशब्दस्तदन्ताद्बहु-
व्रीहेरिति विज्ञायमाने द्व्यधूनीत्यादि सिद्धमिति प्रश्नः । द्विविधोऽधूनीति ।
असत्यादिग्रहणे ‘संख्याव्ययाभ्याम्’ इति पञ्चमीनिर्देशात्ताभ्यामनन्तरो य ऊधः-
शब्दस्तदन्तादेव स्यात्, पदान्तरव्यवाये तु न स्यादिति भावः ॥

दामहायनान्ताच्च ॥ ‘स्वरितेनाधिकारः’ इत्यत्र द्वौ पक्षौ—शब्दाधिकारः,
अर्थाधिकारश्चेति । तत्राद्ये पक्षे यस्यैव शब्दस्य स्वरितत्वं प्रतिज्ञातं स
एवानुवर्तते, द्वितीये तु द्वन्द्वार्थस्यैकत्वात्तस्यैवानुवृत्तिः स्याद्वा न वा, तदिहाद्यं
पक्षमाश्रित्याह—संख्याग्रहणमनुवर्तते नाव्ययग्रहणमिति ।

न्यासः

आदिग्रहणं किमिति । एवं मन्यते—संख्याव्ययाभ्यामित्येव वक्तव्यम्, बहुव्रीहे-
रुधसः’ इति हि वर्तते, तत्रैवमभिसम्बन्धः करिष्यते—संख्याव्ययाभ्यामुत्तरो य ऊधः-
शब्दस्तदन्ताद् बहुव्रीहेर्डीब्भवतीति, तथा च निष्फलमादिग्रहणम्, विनापि तेन
सिद्धत्वादिति । द्विविधोऽधूनीत्यादि । यद्यादिग्रहणं न क्रियेत तदा ‘संख्याव्ययाभ्याम्’
इति पञ्चमीनिर्देशात् संख्याया अनन्तरो य ऊधःशब्दस्तदन्तादेव स्यात् । यत्र तु व्यधानं
तत्र तु न स्यात्, आदिग्रहणात्तु तत्रापि भवति । द्विविधमूधो यस्या इति विग्रहः ।
अत्रादिग्रहणे सति विधशब्देन व्यवधानेऽपि भवति ॥

दामहायनान्ताच्च ॥ ऊधस इति निवृत्तम्, प्रकृत्यन्तरोपादानात् । संख्याग्रहण-
मनुवर्तते, नाव्ययग्रहणमिति । संख्याग्रहणस्यैव स्वरितत्वात् । डाप्रतिषेधविकल्पेषु

भवति । दामान्तात् डाप्प्रतिषेधविकल्पेषु प्राप्तेषु नित्यार्थं वचनम् ।
द्विदाम्नी । त्रिदाम्नी ।

हायनान्तादापि प्राप्ते — द्विहायनी । त्रिहायनी । चतुर्हायणी ।

✽ हायनो वयसि स्मृतः ✽ । तेनेह न भवति — द्विहायना शाला,
त्रिहायना, चतुर्हायना । णत्वमपि 'त्रिचतुर्भ्यां हायनस्य' इति वयस्येव
स्मर्यते ॥

अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम् ॥ २८ ॥

पदमञ्जरी

हायनो वयसि स्मृत इति । प्रकृतिरिति शेषः । हायनान्तो बहुव्रीहिर्वयसि
गम्यमाने ङीपः प्रकृतिराचार्यैः स्मृत इत्यर्थः । त्रिहायना शालेति । प्राणि-
धर्मो वयः शालाया न सम्भवति । अथ मूलोदाहरणवत् 'त्रिचतुर्भ्यां हाय-
नस्य' इत्यौपसंख्यानिकं णत्वं कस्मान्न भवतीत्यत आह—णत्वं चेत्यादि ।
बहुव्रीह्याधिकारादेव तदन्तविधिसिद्धेरन्तग्रहणं विस्पष्टार्थम् ॥

अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम् ॥ इति परत उपधालोपो यस्य सम्भवति
स उपधालोपी ।

Indira Gandhi National
Centre for Sanskrit

प्राप्तेष्विति । 'डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इत्यादिना डापि प्राप्ते 'अनो बहुव्रीहेः' इति
प्रतिषेधे 'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इति विकल्पे च । द्वे दामनी अस्या इति
द्विदाम्नी । द्वौ हायनावस्या इति द्विहायनी ।

हायनो वयसि स्मृत इति । प्रकृतिरिति शेषः । कस्य प्रकृतिः ? ङीपः प्रकृतत्वात्
तस्यैव । बहुव्रीह्याधिकारादत्र हायनान्तो बहुव्रीहिरिति गम्यते । एतदुक्तं भवति—हाय-
नान्तो बहुव्रीहिर्वयसि गम्यमाने ङीपः प्रकृतिराचार्यैः स्मृत इति । तेन यदि वयो गम्यते
ततो ङीप् भवति, नान्यथा । एतच्चोत्तरसूत्रेऽन्यतरस्याग्रहणस्योभयोर्योग्योः शेषभूतत्वाद्
व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । अथ त्रिचतुर्भ्यां हायनस्याप्युपसंख्यानानाद् यथा हि
त्रिहायणी चतुर्हायणीत्यत्र णत्वं भवति; तथा त्रिहायना शाला, चतुर्हायना शालेत्यत्रापि
कस्मान्न भवति ? इत्याह—णत्वमपीत्यादि । तदपि हि णत्वमौपसंख्यानिकमाचार्यैर्वयस्येव
स्मर्यते । न च शालाया वयः सम्भवति, तस्य प्राणिधर्मत्वादिति नेह णत्वं प्रवर्तते ।

अन्तग्रहणं विस्पष्टार्थम् । बहुव्रीह्याधिकारादेव हि सामर्थ्यात् तदन्तविधिर्लभ्यते;
न हि केवलयोर्दामहायनशब्दयोर्बहुव्रीहिसंज्ञा केनचिद्विहिता ॥

अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम् ॥ उपधालोपीति । उपधालोपो यस्य ङीपि
परतः सम्भवति स उपधालोपी ।

‘बहुव्रीहेः’ इत्येव । अन्नन्तो यो बहुव्रीहिरुपधालोपी तस्मा-
दन्यतरस्यां ङीप् प्रत्ययो भवति । ङीपा मुक्ते डाप्रतिषेधौ भवतः ।

किमर्थं तर्हीदमुच्यते, ननु सिद्धा एव डाप्रतिषेधङीपः ? अनु-
पधालपिनो ङीप्प्रतिषेधार्थं वचनम् । बहुराजा । बहुराज्ञी । बहुराजे ।
बहुतक्षा । बहुतक्षणी । बहुतक्षे ।

अन इति किम् ? बहुमत्स्या । उपधालोपिनः किम् ? सुपर्वा ।
सुपर्वे । सुपर्वा । सुपर्वाणौ । सुपर्वाणः । डाप्रतिषेधावेवात्र भवतः ॥

पदमञ्जरी

ननु सिद्धा एवेत्यादि । एतच्च ‘डाबुभाभ्याम्’ इत्यत्रैव व्याख्यातम् ।

अनुपधालोपिनो ङीप्प्रतिषेधार्थं वचनामिति । अनो बहुव्रीहेर्यदन्यतरस्यां
ङीविविधानं तदुपधालोपिन एवेत्येवं नियमार्थमित्यर्थः । अस्य च नियमस्यानु-
पधालोपिनो ङीप्प्रतिषेधः फलमिति फलतः प्रतिषेधवाचो युक्तिः । बहुराजे
इति । ‘औङ आपः’ इति शीभावः । द्विवचननिर्देशो डापोऽभिव्यक्तये; एक-
वचने डाप्रतिषेधयो रूपस्य तुल्यत्वात् ।

बहुमत्स्येति । ‘सूर्यतिष्यागस्त्य’ इत्यादिना उपधालोपविधानादुपधालोप्येष
बहुव्रीहिः । सुपर्वेति । ‘न संयोगाद् वमन्तात्’ इति निषेधान्नायमुपधालोपी ॥

न्यासः

नन्वित्यादि । ‘अनो बहुव्रीहेः’ इति प्रतिषेधः सिद्धः, ‘डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्’
इति डाप्, अन्यतरस्याग्रहणाच्च पक्षे ङीप् । यदि तर्हि ‘डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्’ इत्यनेन
ङीवपि विधीयते, तदा दामा पामेत्यत्रापि स्यात् ? अन्यतरस्याग्रहणस्य व्यवस्थितविभा-
षात्वान्न भविष्यति । अनुपधालोपिन इत्यादि । यदोदं नोच्येत, अनुपधालोपिनोऽपि
ङीप् स्यात् । तस्मादुपधालोपिन एव ङीव् यथा स्यात्, अनुपधालोपिनो मा भूदित्येवमर्थ-
मिदमुच्यते । बहुराजेति । ङीप्प्रतिषेधः । ‘सर्वनामस्थाने च’ इति नोपधाया दीर्घः ।
बहुराज्ञीति । ङीप्, ‘अल्लोपोऽनः’ । बहुराजे इति । डाप्, ‘औङ आपः’ इति शीभावः,
‘आद्गुणः । द्विवचननिर्देशो डापोऽभिव्यक्तये । एकवचने हि डाप्रतिषेधयोर्न कश्चिद्
विशेषः; उभयत्रापि तुल्यरूपत्वात् । कचिद् बहुराजा इति बहुवचनेन निर्देशः,
तस्यापि तदेव प्रयोजनम् ।

बहुमत्स्या इति । सूर्यतिष्यागस्त्यमत्स्यानां य उपधायाः’ इति लोपविधानादुप-
धालोपोत्येष बहुव्रीहिः । सुपर्वेति । अयमुपधालोपी न भवति । ‘न संयोगाद् वमन्तात्’
इत्युपधालोपप्रतिषेधात् ॥

नित्यं संज्ञाछन्दसोः ॥ २९ ॥

अन्नन्ताद्बहुव्रीहेरुपधालोपिनः संज्ञायां विषये छन्दसि च नित्यं डीप् प्रत्ययो भवति । विकल्पस्यापवादः । सुराज्ञी, अतिराज्ञी नाम ग्रामः । छन्दसि - गौः पञ्चदाम्नी । एकदाम्नी । द्विदाम्नी । एक-मूर्ध्नी । समानमूर्ध्नी ॥

केवलमामकभागधेयपापापरसमानार्थकृतसुमङ्गल-

भेषजाच्च ॥ ३० ॥

‘संज्ञाछन्दसोः’ इत्येव । केवलादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः संज्ञायां छन्दसि विषये स्त्रियां डीप् प्रत्ययो भवति । केवली । केवलेति भाषायाम् । मामकी । मामिकेति भाषायाम् । मित्रावरुणयोर्भागधेयी । भागधेयेति भाषायाम् । पापी त्वियम् । पापेति भाषायाम् । उता-

पदमङ्गरी

नित्यं संज्ञाछन्दसोः ॥ ननु छन्दसि दृष्टमेवानुविधीयते नापूर्वमुत्प्रेक्ष्यते; तत्र च डीवेव चेद् दृश्यते तस्य च लक्षणमस्ति, क इदानीं तदभावं प्रयोक्तुं प्रभवति, संज्ञाशब्दा अप्यनादिप्रयुक्ता नियतानुपूर्वीकास्तत्रापि डीवेव चायं दृश्यते न तदभावः शक्यते कर्तुम्, किमर्थमिदं सूत्रम्? संज्ञाछन्दसोरिति पद-मुत्तरार्थं वक्तव्यम् । नित्यग्रहणमुत्तरत्र विकल्पनिवृत्त्यर्थम् ॥

केवलमामकभागधेयपापापरसमानार्थकृतसुमङ्गलभेषजाच्च ॥ केवलेति भाषा-यामिति । असंज्ञाविषये इति भावः । मामकीति । ममेयमिति ‘युष्मदस्मदोर-न्यतस्यां खञ्च’ इत्यण्, ‘तवकममकावेकवचने’ इति ममकादेशः, तत्राणन्त-त्वात् ‘टिड्ढाणव्’ इत्येव सिद्धे नियमार्थं मामकग्रहणम्—संज्ञाछन्दसोरेव डीव्नान्यत्रेति । मामिकेति । टापि ‘मामकनरकयोरुपसंख्यानम्’ इतीत्वम् । भागधेयीति । भागशब्दापुंलिङ्गात्स्वार्थं धेयप्रत्ययः, स्वार्थिकाश्च कचिदति-वर्तन्ते प्रकृतितो लिङ्गमिति स्त्रीलिङ्गता । पापेति । अभेदोपचारात्तद्वृत्ति वर्त-

न्यासः

नित्यं संज्ञाछन्दसोः ॥ नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थम् । पूर्वैणैव हि विकल्पेन डीप् सिद्धः, तदारम्भसामर्थ्यादेव डीव् नित्यं भविष्यति, अन्यथा हीदं वचनमनर्थकं स्यात् ॥

केवलमामकभागधेयपापापरसमानार्थकृतसुमङ्गलभेषजाच्च ॥ अथ मामक-ग्रहणं किमर्थम्, यावतास्मदः ‘तस्येदम्’ इत्यणि कृते ‘तवकममकावेकवचने’ इति

ऽपरीभ्यो मघवा विजिग्ये । अपरेति भाषायाम् । समानी प्रवाणी ।
समानेति भाषायाम् । आर्यकृती । आर्यकृतेति भाषायाम् । सुमङ्गली ।
सुमङ्गलेति भाषायाम् । भेषजी । भेषजेति भाषायाम् ॥

रात्रेश्चाजसौ ॥ ३१ ॥

जस्विषयादन्यत्र संज्ञायां छन्दसि च रात्रिशब्दाद् ङीप् प्रत्ययो
भवति । या रात्री सृष्टा । रात्रीभिः ।

अजसाविति किम् ? यास्ता रात्रयः ॥

अजसादिष्विति वक्तव्यम् * । रात्रि सहोषित्वा ।

कथं तिमिरपटलैरवगुण्ठिताश्च रात्रयः ? ङीषयं बह्वादिलक्षणः,

पदमञ्जरी

मानः पापशब्दोऽभिधेयवल्लिङ्गः । अत्ररीत्यत्र द्वितीयो वर्णो दन्त्योष्ठ्यः, न
पवर्ग्यः । आर्येण कृतेति । प्राक् सुबुत्पतेः समासेऽकारान्तत्वम् । भेषजीति ।
भिषज इयमित्यणि आदिबृद्धेरभावोऽस्मादेव निपातनादेकारः । एवं च भेषज-
ग्रहणमपि नियमार्थम् ॥

रात्रेश्चाजसौ ॥ कथमित्यादि । दीर्घान्ताञ्जसि 'दीर्घाञ्जसि च' इति
पूर्वसवर्णदीर्घप्रतिषेधाद्यणादेशे 'रात्रयः' इति प्रयोग उपपद्यते, ह्रस्वान्तस्य तु
'जसि च' इति गुणे 'रात्रयः' इति रूपं स्यात् । दीर्घान्तश्च रात्रिशब्दः
संज्ञाछन्दसोरपि जसि न सम्भवति, अजसाविति प्रतिषेधात्, किं पुनर्भाषा-
न्यासः

ममकादेशेन मामक इति भवति, ततश्च 'टिड्ढाणञ्' इत्येव ङीप्सिद्धेः ? सत्यमेतत् ;
नियमार्थं तु मामकशब्दस्य ग्रहणम् संज्ञाछन्दसोर्दथा स्यात्, अन्यत्र मा भूदिति ॥

रात्रेश्चाजसौ ॥ अजसाविति । विषयसप्तमीयम्, न परसप्तमी, कुतः ? स्त्रीप्रत्यय-
स्यान्तरङ्गत्वाज्जसः परत्वाविरोधाद्विषयसप्तमीत्वेन दोष इत्याह—जस्विषयादित्यादि ।

अजसादिष्विति वक्तव्यमिति । जसादिविषयादन्यत्र रात्रिशब्दाद् ङीब्
भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम्—इह लाघवार्थम् 'अजसि' इति
वक्तव्येऽजसावित्युक्तम्, मात्राधिक्यादर्थधिक्यसूचनार्थम्, तेनाजसादिषु ङीब् भवतीति ।
आदिशब्देनामादीनां ग्रहणम् ।

कथमित्यादि । रात्रय इति । रात्रिशब्दस्य जसन्तस्य प्रयोगः । एवं हि 'दीर्घा-
ञ्जसि च' इति सवर्णदीर्घत्वे प्रतिषिद्धे यणादेश उपपद्यते, नान्यथा । यदि तु रात्रि-

तत्र हि पठ्यते - 'कृदिकारादक्तिनः', 'सर्वतोऽक्तिन्नर्थादित्येके' इति ॥

अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक् ॥ ३२ ॥

प्रकृतिर्निपात्यते, नुगागमस्तु विधीयते । अन्तर्वत्पतिवतोर्नु-
गभवति ङीप् च प्रत्ययः, स तु नकारान्तत्वादेव सिद्धः । निपातन-

पदमञ्जरी

यामिति प्रश्नः । ङीषयमित्यादि । ब्रह्मादिषु रात्रिशब्दो न पठ्यत इति चेत्, तत्राह-
तत्र हीति । कृत इकारः कृदिकारः, तदन्तान् ङीप् भवति 'हृजागृभ्यां विः', दर्विः,
दर्वी; यस्तु क्तिन्सम्बन्धी तदन्तान्न भवति—कृतिः, हृतिः । सर्वत इति । कृदिका-
रादकृदिकाराच्चेत्यर्थः । यस्तु क्तिन्नर्थस्तस्मान्न भवति—'आक्रोशे नञ्यनिः',
अकरणिः, अहरणिः । रात्रिशब्दोऽयम् 'राशदिभ्यां त्रिप्' इति व्युत्पत्तिपक्षे
कृदिकारान्तः, अव्युत्पत्तिपक्षे 'सर्वतोऽक्तिन्नर्थात्' इति ङीप् । सूत्रं तु ङीवर्थम्—
रात्री व्यख्यत्, रात्रीभिरस्मा अहभिर्दशस्येत् ; अत्राद्युदात्तत्वं भवति ॥

अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक् ॥ निपातनसामर्थ्याच्चेति । कार्यान्तरवदर्थविशेषवृत्ति-
रपि लभ्यत इति भावः । कस्मिन्विशेष इत्यत्राह—अन्तर्वत्पतिवदिति । गर्भभर्तृ-

न्यासः

शब्दस्यायं प्रयोगः स्यात् ततः 'जसि च' इति गुणे कृतेऽयादेशे च रात्रय इति रूपं
स्यात् । ईकारान्तश्च रात्रिशब्दो न सम्भवति; अजसविर्ति ङीप्प्रतिषेधात् । ततश्च रात्र्य
इति प्रयोगो नोपपद्यत इत्यभिप्रायः । ङीषयमित्यादि । ननु च न रात्रिशब्दो ब्रह्मा-
दिषु पठ्यते, तत्कथं ब्रह्मादिलक्षणस्ततो ङीप् भविष्यति? इत्यत आह—तत्र हीत्यादि ।
कृदिकारादक्तिन इति । कृत इकारः कृदिकारः, तदन्तान् ङीप् भवति । 'वृहभ्यां विन्'
वर्वा, दर्वी । यस्तु क्तिन्सम्बन्धी तदन्तान्न भवति—'स्त्रियां क्तिन्', कृतिः, हृतिः । सर्व-
तोऽक्तिन्नर्थादित्येक इति । एक आचार्या सर्वतोऽक्तिन्नर्थात् कृदिकारादकृदिकाराच्च
ङीप् भवतीत्याहुः, राजिः, राजी । राजिशब्दोऽव्युत्पत्तिपक्षे कृदिकारान्तो न भवति ।
अक्तिन्नर्थादिति न विद्यते क्तिन्नर्थो यस्य सोऽक्तिन्नर्थः, तस्मात् सर्वतो ङीप् भवति । यस्तु
क्तिन्नर्थस्तदन्तान्न भवति—कृतिः, हृतिः । 'आक्रोशे नञ्यनिः'—अकरणिः, अहरणिः ।
रात्रिशब्दश्चायं व्युत्पत्तिपक्षे कृदिकारान्तो भवति, 'रा आदाने', 'रा शदिभ्यां त्रिप्'
रात्रिः, तस्मात् पक्षे ङीप्—रात्री । अव्युत्पत्तिपक्षे तु कृदिकारान्तो न भवति, ततः
'सर्वतोऽक्तिन्नर्थात्' इति ङीप् ॥

अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक् ॥ स तु नकारान्तत्वादेव सिद्ध इति । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्'
इत्यनेन । निपातनसामर्थ्यादित्यादि । यथैव हि निपातनसामर्थ्यादन्वत् किञ्चिदलाञ्छ-
णकं कार्यं भवति, तथार्थविशेषेऽपि वृत्तिः । कस्मिन्पुनरर्थविशेषे वृत्तिर्भवति ? इत्यत आह—
अन्तर्वत्पतिवदित्यादिना । यथाक्रममन्तर्वदित्यस्य गर्भसंयोगे वृत्तिः, पतिवदित्यस्य

सामर्थ्याच्च विशेषे वृत्तिर्भवति । अन्तर्वत्, पतिवदिति गर्भ-भर्तृसंयोगे ।
इह तु न भवति—अन्तरस्यां शालायां विद्यते । पतिमती पृथिवी ।

अन्तर्वदिति मतुब्निपात्यते, वत्त्वं सिद्धम् । पतिवदिति वत्त्वं
निपात्यते, मतुप्सिद्धः । अन्तर्वत्नी गर्भिणी । पतिवत्नी जीवपतिः ।

अन्तर्वत्पतिवतोस्तु मतुब्वत्वे निपातनात् ।

पदमञ्जरी

संयोगे इति । अन्तर्वदिति । गर्भसंयोगे, गर्भिण्यामित्यर्थः । पतिवदिति । भर्तृ-
संयोगे, भर्तृमत्यामित्यर्थः, जीवपत्यामिति यावत् । इह न भवति अन्तरस्यां
शालायां विद्यते इति । अस्मिन्विषये एवंविधं वाक्यमेव भवति, न तु मतुबा-
दीत्यर्थः । कचिद् अन्तर्वती शालेति पठ्यते, तदयुक्तम् ; अत्र मतुबभाव-
स्योक्तत्वात् । पतिमती पृथिवीति । स्वामिपर्यायोऽत्र पतिशब्दः ।

मनुब्निपात्यत इति । अधिकरणप्रधानस्यान्तःशब्दस्यास्तिनाऽसामाना-
धिकरण्यान्न प्राप्नोतीति कृत्वा ।

वत्त्वं तु सिद्धमिति । 'मादुपधायाश्च' इत्यनेनादुपधत्वात् ।

अन्तर्वत्पतिवतोरित्यादि । एतयोः शब्दयोर्निपातनान्मतुब्वत्वे भवतः,
नुक्तु विधीयते यथाक्रमं गर्भिण्यां जीवपत्यां चाभिधेययाम्—जीवः पतिरस्याः

Centre for the Arts
न्यासः

भर्तृसंयोगे । गर्भेण संयोगो गर्भसंयोगः, स कस्या भवति ? यस्याः कुक्षौ गर्भो व्यज्यते ।
भर्त्रा संयोगो भर्तृसंयोगः, स च कस्या भवति ? यस्याः पतिर्भवति । भर्त्रा चेह योऽग्नि-
साक्षिपूर्वकेण पाणिग्रहणेन सम्बन्धी स एवाभिमतः, न तु यः पृथिवीस्वामी । इह तु
न भवतीति अन्तरस्यां शालायां विद्यते । शालायां कुक्षिगतेन गर्भेण सम्बन्धा-
भावात् । पतिमतीति । पतिरस्या अस्तीति मतुप्, 'उगितश्च' इति ङीप् । अत्र पति-
शब्द ईश्वरे स्वामिनि वर्तते । तेन संयोगे च न पतिवदिति निपात्यते । येन तु संयोगे
निपात्यते स चाख्यात एव ।

मनुब् निपात्यत इति । अन्तःशब्दस्याधिकरणप्रधानत्वात् प्रथमासमर्थता
नास्ति । प्रथमासमर्थ्याच्चास्तिसमानाधिकरणेन मतुब् विधीयते, न चास्तिनान्तःशब्दस्य
सामानाधिकरण्यम्, तस्मान्मतुब् न प्राप्नोतीति निपात्यते । वत्त्वं तु सिद्धमिति ।
'मादुपधायाश्च' इत्यादिनैवाकारोपधत्वात् । निपात्यत इति । केनचिदप्राप्तत्वात् ।
मनुप् सिद्ध इति । पतिरस्यास्तीति प्रथमासमर्थस्य पतिशब्दस्यास्तिना सामानाधि-
करण्यात् । गर्भिणीत्यनेन गर्भसंयोगं दर्शयति । जीवपतिरित्यनेनापि भर्तृसंयोगम् ।

अन्तर्वत्पतिवतोरित्यादि । अन्तर्वत्पतिवदित्येतयोः शब्दयोर्निपातनान् मतुब्वत्वे
काशि० ३ : २२

गर्भिण्यां जीवपत्यां च वाच्छन्दसि तु नुग्विधिः ॥

सान्तर्वन्ती देवानुपैत् । सान्तर्वन्ती देवानुपैत् । पतिवत्नो तरुणवत्सा । पतिवती तरुणवत्सा ॥

पत्युर्नो यज्ञसंयोगे ॥ ३३ ॥

पतिशब्दस्य नकारादेशः स्त्रियां विधीयते । ङीप् प्रत्ययस्तु नकारान्तत्वादेव सिद्धः यज्ञसंयोगे । यज्ञेन संयोगः = यज्ञसंयोगः ।

पदमञ्जरी

जीवपतिः, 'विभाषा सपूर्वस्य' इति ङीम्नकारयोरभावपक्षे रूपम् । तत्र 'ङिति ह्रस्वश्च' इति नदीसंज्ञापक्षे 'इदुद्धयाम्' इति ङेराभादेशः, जीवपत्यामिति भवति । वा तु छन्दसि नुग्विधिः । छन्दसि विषये तु विकल्पेन नुग्विधिर्भवति—अन्तर्वन्ती, अन्तर्वन्ती । पुंस्यपि दृश्यते—सोऽन्तर्वानभवत् ॥

पत्युर्नो यज्ञसंयोगे ॥ यद्यत्र यज्ञशब्देन पतिशब्दस्य सम्बन्धात् यज्ञसंयोग इत्यर्थः स्यात् ? यज्ञस्य पतिरियं ब्राह्मणीत्यत्रैव स्यात्, अस्ति ह्यत्रार्थद्वारकः सम्बन्धः, स्वरूपेण चानन्तर्यलक्षणः । अथ यज्ञवाचिना संयोगो यज्ञसंयोगः ? तथापि पत्नीसंयाज इत्यादावेव स्यात्, न त्वियमस्य पत्नीत्यादौ । तस्माद्यज्ञशब्दस्य योऽर्थस्तेन पतिशब्दार्थस्य सम्बन्धो यज्ञसंयोग इत्याह—यज्ञेन संयोग इति ।

न्यासः

भवतः । यथाक्रमं गर्भिण्यां जीवपत्याञ्च स्त्रियामभिधेयायाम् । गर्भोऽस्या अस्तीति गर्भिणी । जीवतीति जीवः, पचाद्यच् । जीवः पतिर्यस्याः सा जीवपतिः । ननु च 'पतिः समास एव' इति घिसंज्ञोऽयं पतिशब्दः, तत्र 'अच्च घेः' इत्यात्वौत्वयोः कृतयोः जीवपताविति भवितव्यम्, तदयुक्तो जीवपत्यामिति निर्देशः ? नैतदस्ति; 'शेषो घ्यसखि' इति सिद्धायामेव घिसंज्ञायाम् 'पतिः समास एव' इत्यनेन शेषस्यैव पतिशब्दस्य घिसंज्ञा नियमार्थं विधीयते, न चायं शेषः; 'ङिति ह्रस्वश्च' इति नदीसंज्ञासम्भवात् । नदीसंज्ञायां च सत्याम् 'इदुद्धयाम्' इति 'ङेराम् नद्याम्नीभ्यः' इत्याम्, यणादेशो जीवपत्यामिति भवति । वाच्छन्दसि तु नुग्विधिरिति । छन्दसि विकल्पे तु नुग्विधिर्भवति । स च वक्ष्यमाणस्य विभाषाग्रहणस्य सिद्धावलोक्तन्यायेनानुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । नुक्पक्षे 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति ङीप् । अन्तर्वन्तीति । अनुक्पक्षे 'उगितश्च' इति ङीप्—अन्तर्वन्तीति भवति ॥

पत्युर्नो यज्ञसंयोगे ॥ यज्ञसंयोग इति । यज्ञसम्बन्धे । कस्य पुनर्यज्ञेन संयोगः ? पतिशब्दवाच्यस्यार्थस्य । अथ पतिशब्दस्यैव कस्मान्न भवति ? असम्भवात् । तयोर्विवाच्यवाचकभावलक्षणः सम्बन्धः स्यात्, न केवलः पतिशब्दो यज्ञस्य वाचकः । कथं

तत्साधनत्वात्फलग्रहीतृत्वाद्वा यजमानस्य पत्नी । पतिं वाचं यच्छ ।

यज्ञसंयोग इति किम् ? ग्रामस्य पतिरियं ब्राह्मणी ।

कथं वृषलस्य पत्नी ? उपमानाद्भविष्यति ।

पदमञ्जरी

अन्यथा 'यज्ञशब्देन' इत्यवक्ष्यत् । एवं च पतिशब्दार्थस्येत्यप्युक्तं भवति, न हि पतिशब्दस्य यज्ञेनार्थेन वाच्यवाचकभावः सम्बन्धान्तरं वा सम्भवति । तत्साधनत्वादिति । देवतोद्देशेन स्वद्रव्यत्यागः = यागः । मध्यकं च दम्पत्योर्धनम्, 'कुटुम्बिनौ धनस्येताते जायापत्योर्न विभागो विद्यते' इति हि स्मर्यते, ततश्च त्यागे भार्याया अप्यनुमतिरपेक्ष्यत इति तत्रास्या अनुमत्या साधनत्वम् । पत्न्यवेक्षित-
माज्यं भवतीत्यादौ च साक्षादेव कर्तृत्वं मदभिलषितसाधनतया मदर्थं कर्मेत्येवं-
रूपोऽधिकारलक्षणसम्बन्धोऽस्तीत्याह—फलग्रहीतृत्वादिति । कर्तृत्वमात्रं विवक्षितम्,
न स्त्रीत्वमिति डीबन् कृतः । 'कर्तरि च' इति समासप्रतिषेधः कर्मणि षष्ठ्या
एव, न शेषषष्ठ्या इति तस्यानेनोपपन्नः समासः । फलग्रहीतृत्वादिति पाठे
ग्रहीतं फलं ययेति बहुव्रीहौ फलशब्दस्य जातिवचनत्वाद् निष्ठायाः पूर्वनिपाते
'जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम्' इति ग्रहीतशब्दस्य परनिपातः ।

न्यासः

Indira Gandhi National

पुनर्यज्ञेन संयोग इत्याह—तत्साधनत्वादिति । तस्य यज्ञस्य साधनं तत्साधनम्,
तद्भावो यज्ञसाधनत्वम् । तस्माद् यज्ञेन संयोगो भवति । यजमानस्य या भार्या तस्या
यागं प्रति साधनभावोऽस्तीति; विना तया तदनिष्पत्तेः । न हि भार्याविरहितस्त्रैर्वर्णिकः
केवलो यज्ञेऽधिक्रियते । तस्मात् स तया करणभूतया यज्ञं निष्पादयतीत्यस्ति तस्या यज्ञेन
सह क्रियाकारकलक्षणः सम्बन्धः । तत्फलग्रहीतृत्वाद्देति । यज्ञसंयोगे द्वितीयो हेतुः ।
अनेन तु स्वस्वामिभावलक्षणः सम्बन्धः प्रतिपाद्यते । यज्ञस्य यत्प्रधानं फलं स्वर्गख्यं
तद् यजमानस्य पत्नी परिगृह्णाति । अतो यद्यपि यज्ञं प्रति तस्याः साधनत्वं न विवक्ष्यते,
तथापि तत्फलस्य ग्रहणाद्, यथा यजमानस्य यज्ञेन सह स्वस्वामिभावसम्बन्धः, तथा
तत्पत्न्या अपि । अथ फलग्रहीतृत्वादिति कथमत्र षष्ठीसमासः ? कथञ्च न स्यात् ?
'कर्तरि च' इति तृचा सह षष्ठीसमासप्रतिषेधात् ? नैवायं तृजन्तेन षष्ठीसमासः, किं
तर्हि ? द्वितीयेति योगविभागात् तृजन्तेन द्वितीयासमासः । अथ वा—याजकादिषु
ग्रहीतृशब्दो द्रष्टव्यः, तेन षष्ठीसमासो भविष्यति । अथापि तत्र न पठ्यते ? एवमपि
'याजकादिभिश्च' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् भविष्यति । 'ऋन्नेभ्यो डीप्' इति
ग्रहीतृशब्दादिह डीप् न भवति; स्त्रीत्वस्याविवक्षितत्वात् । क्वचित् फलग्रहीतृत्वादिति
पाठः । तत्र फलग्रहीतृशब्दयोर्बहुव्रीहिः । फलशब्दस्य जातिवाचित्वान् निष्ठायाः
पूर्वनिपाते प्राप्ते 'जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम्' इति ग्रहीतृशब्दस्य परनिपातः ।

विभाषा सपूर्वस्य ॥ ३४ ॥

‘पत्युर्न’ इति वर्तते । पतिशब्दान्तस्य प्रातिपदिकस्य सपूर्वस्यानु-

पदमञ्जरी

कथमित्यादि । शूद्रस्यैव यज्ञेऽनधिकृतत्वाद्यज्ञेनासंयोगात्कथं तद्भार्याया यज्ञसंयोग इति प्रश्नः । उपमानादिति । अग्निसाक्षिकं यत्पाणिग्रहणं तद् वृषल-दीनामप्यस्ति, तदाश्रयमुपमानम् ॥

विभाषा सपूर्वस्य ॥ सहशब्दोऽयमस्ति तुल्ययोगे, यथा—सशिष्यो गुरु-रागत इति; अस्ति च विद्यमानवचनः, यथा—‘सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्दभी’ इति, इत्थम्भूतलक्षणे तृतीया, विद्यमानेष्वेव पुत्रेष्वित्यर्थः । पूर्वशब्दोऽप्यस्ति व्यवस्थावचनः—पूर्वं मधुरायाः पाटलिपुत्रमिति; अस्ति चावयवशब्दः—पूर्वं कायस्येति । तत्र तुल्ययोगे सहशब्दः, पूर्वशब्दश्च व्यवस्थायामिति पक्षे ग्रामस्य पतिरियमिति वाक्ये प्राप्नोति, पूर्वस्य चापि प्राप्नोति, विद्यमान-वचनसहशब्दः पूर्वशब्दश्च व्यवस्थावचन इति पक्षे पूर्वस्य मा भूत्, वाक्ये तु स्यादेव । अवयववचनः पूर्वशब्दः तुल्ययोगे सहशब्द इति पक्षे वाक्येऽपि स्यात्, तत्रापि पतिशब्दस्य पूर्वोऽवयवः पकारस्तस्यापि स्यात्, तस्माद्विद्यमान-वचनः सहशब्दः पूर्वशब्दश्चावयववचन इति पक्ष आश्रीयते । ‘तेन सह’ इत्यत्र ‘तुल्ययोगे’ इति विशेषणस्य प्रायिकत्वात्समासः । एवं च स्थिते ‘सपूर्वस्य’ इति पतिशब्दविशेषणं नोपपद्यते, कथम् ? पकारेण सपूर्वत्वमव्यभिचाराद-विशेषणम् । शब्दान्तरं तु पतिशब्दस्यावयवो न सम्भवति, ततश्च सामर्थ्यात् प्रातिपदिकं पतिशब्देन विशेष्यते, न तु तेन । पतिशब्द इति । पतिशब्देन

न्यासः

कथमित्यादि । एवं मन्यते—‘शूद्रस्यैव तावद् यज्ञेऽनधिकृतत्वाद् यज्ञेन संयोगो नास्ति, किं पुनस्तद्भार्यायाः ? अतः ‘वृषलस्य पत्नी’ इत्येष प्रयोगो नोपपद्यते’ इति । उपमानाद् भविष्यतीति । पत्नीवद्धि पत्नी । यथैव हि यजमानस्य पत्न्यग्निसाक्षि-पूर्वकेण पाणिग्रहणेन तत्पत्युः सम्बन्धनी तत्कार्येषु चाधिकृता तथा वृषलस्य भार्यापि । तस्मात् पत्नीसाधर्म्यात् सापि पत्नीत्युच्यते ॥

विभाषा सपूर्वस्य ॥ पतिशब्दान्तस्येत्यादि । एतेन पतिशब्दस्य ग्रहणम्, सपूर्वग्रहणम्, अनुपसर्जनग्रहणं च—त्रयमप्येतत् प्रातिपदिकस्य विशेषणमिति दर्शयति । सहशब्दोऽयमस्त्येव तुल्ययोगे, यथा—सशिष्यो गुरुरागत इति, गुरोः शिष्यस्य आगमनेन तुल्ययोगः प्रतीयते; अस्ति च सत्तावचनः, यथा—‘सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्दभी’ इति, विद्यमानैरेवेत्यर्थः । तदिह सत्तावचनो गृह्यते, सपूर्वस्य विद्यमान-पूर्वस्येत्यर्थः । यदि हि तुल्ययोगे वर्त्तमानो गृह्यते, ततोऽयमर्थः स्यात्—सहपूर्वेण

पसर्जनस्य स्त्रियां विभाषा नकारादेशो भवति । डीप् तु लभ्यत एव ।
वृद्धपतिः, वृद्धपत्नी । स्थूलपतिः, स्थूलपत्नी । अप्राप्तविभाषेयम्,
अयज्ञसंयोगत्वात् ।

सपूर्वस्येति किम् ? पतिरियं ब्राह्मणी ग्रामस्य ॥

पदमञ्जरी

तदन्तस्य ग्रहणम्, अनुपसर्जनग्रहणेनापि तदन्तं प्रातिपदिकमेव विशेष्यते, न
विशेषणभूतः पतिशब्दः, अन्यथा बहुव्रीहौ न स्यात्—जीवः पतिरस्याः जीव-
पतिर्जीवपत्नीति । षष्ठी समास एव तु स्याद्—आशापतिः, आशापत्नीति ।
तदेतत् सर्वमालोच्याह—पतिशब्दान्तस्य सपूर्वस्यानुपसर्जनस्येति । ग्रामस्य पतिरिय-
मिति । असति सपूर्वग्रहणे तदन्तविधेरभावादत्रैव स्यात् । अथाप्यमहत्पूर्वेति
ज्ञापकात्तदन्तेऽपि भवेत् केवलस्यापि स्यादेव । तस्मात् 'सपूर्वस्य' इति वक्तव्यम् ॥

न्यासः

पतिशब्दान्तस्य नकारो भवतीति । ततश्च पतिशब्दात् पूर्वस्यापि वृद्धादिशब्दस्य नकारः
स्यात् । एवं हि तुल्ययोगो भवति यदि नकार उभयोरपि भवति । पूर्वशब्दोऽयमस्त्येव
व्यवस्थाशब्दः, यथा—पूर्वं मथुरायाः पाटलिपुत्रमिति; अस्त्यवयववचनः, यथा—पूर्वं
कायस्येति । तदिहावयववचनो गृह्यते । सह विद्यमानः पूर्वोऽवयवो यस्य तत् सपूर्वमि-
त्युच्यते । यदि व्यवस्थाशब्दो गृह्येत, तत्रायमर्थः स्याद्—विद्यमानः पूर्वो यस्मात् तस्य
पतिशब्दान्तस्य नकारो भवतीति । ततश्च दृढपत्नीत्यत्र न स्यात्, न हि पतिशब्दान्ता-
दिह कश्चित् पूर्वोऽस्तीति । अथ पतिशब्दस्यैव सपूर्वत्वमनुपसर्जनत्वञ्च विशेषणं कस्मान्न
विज्ञायते ? अशक्यत्वात् । स ह्यवयववचनं वा पूर्वशब्दं गृहीत्वा विशिष्येत, व्यवस्थाशब्दं
वा । तत्र पूर्वस्तावदुक्तः कल्पः; अव्यभिचारात्, असम्भवाच्च । कथम् ? यदि पकारं
पूर्वमभिप्रेत्य विद्यमानः पूर्वोऽवयवो यस्येति विशिष्येत, ततोऽव्यभिचारादयुक्तं
विशेषणम् । न हि पकारेण यस्य पूर्वत्वं तत्पतिशब्दो व्यभिचरति । अथ शब्दान्तरम् ?
तदसम्भवादयुक्तं विशेषणम् । न हि शब्दान्तरं पतिशब्दस्यावयव उपपद्यते । व्यवस्था-
शब्दपक्षे तु विद्यमानः पूर्वो यस्मात् तदिति विशिष्यते । युज्यते च विशेष्यविशेषण-
भावः । किन्तु वाक्येऽपि नकारः प्राप्नोति—ग्रामस्य पतिरियं ब्राह्मणीति, अस्ति ह्यत्र
पतिशब्दात् पूर्वो ग्रामशब्दः । अनुपसर्जनग्रहणेनापि पतिशब्दे विशिष्यमाने बहुव्रीहौ
विकल्पो न प्राप्नोति—दृढः पतिरस्या दृढपतिः, दृढपत्नीति । न ह्यत्रानुपसर्जनं
पतिशब्दः, सर्वोपसर्जनत्वाद् बहुव्रीहेरिति बहुव्रीह्यावयवानामप्युपसर्जनत्वात् । तस्मात्
प्रातिपदिकस्यैव विशेषणं युक्तम् ।

पतिरियं ब्राह्मणी ग्रामस्येति । ननु च व्यपदेशिवद्भावादिदमपि सपूर्वमिति
शक्यते व्यपदेशुम् । न च 'व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन' इति व्यपदेशिवद्भावाभावः;

नित्यं सपत्न्यादिषु ॥ ३५ ॥

सपत्न्यादिषु नित्यं पत्युर्नकारादेशो भवति । डीप् तु लभ्यत एव ।
पूर्वेण विकल्पे प्राप्ते वचनम् । नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थम् । समानः
पतिरस्याः सपत्नी । एकपत्नी ।

समानादिष्विति वक्तव्ये समानस्य सभावार्थं वचनम् ।

पदमञ्जरी

नित्यं सपत्न्यादिषु ॥ यानि समानादिपूर्वपदानि पत्यन्तानि प्रातिपदिकानि
ते सपत्न्यादयः । कुत एतत् ? समानादीनामेव गणे पठान्, सपत्न्यादीनां
चापाठान् । यद्येवम्, समानादिष्विति वक्तव्यम्, पूर्वग्रहणानुवृत्तेः; समादिषु
पूर्वेष्ववयवेषु सत्स्वित्यर्थः ? सत्यम्; समानस्य सभावार्थं तु 'सपत्न्यादिषु'
इत्युक्तम् । क्वचित्तु दाहरणानन्तरं समानादिष्विति वक्तव्यं सभावार्थमेवमुक्त-
मिति वृत्तावेव पठ्यते ।

अपर आह—समुदायोच्चारणसामर्थ्यात्सपत्नीभार्य इत्यत्र पुंव-
द्भावो न भवतीति नात्राप्युक्तिरस्ति । किञ्च—सभावार्थं समुदायो-
च्चारणमिदमिति सामर्थ्यमपि चिन्त्यम् । तथा हे सपत्नि, निःसपत्निः, सपत्न्यु-
च्छति, सपत्न्या, सपत्न्यै इत्यादावपि ह्रस्वयणादेशौ न स्याताम् । तस्मात्सभावा-
र्थमेव सपत्न्यादिष्वित्युक्तम् । नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थमिति । आरम्भसामर्थ्यादेव

न्यासः

प्रातिपदिकत्वात् । यद्येवम्, पतिशब्दान्ततापि नास्तीति, अतो द्वयङ्गविकलता ? नैतदस्ति;
सपूर्वग्रहणे हि क्रियमाणे पतिशब्दान्तस्येत्येषोऽर्थो लभ्यते । अक्रियमाणे तु तस्मिन्
शब्दस्यैव शुद्धस्य नकारो विज्ञायते ॥

नित्यं सपत्न्यादिषु ॥ सपत्न्यादिष्विति । के पुनः सपत्न्यादयः ? ये पठ्यन्ते ।
तेषु प्रातिपदिकेषु येषां समानादीनि पूर्वपदानि ते सपत्न्यादयः । कुत एतत् ?
समानादीनां गणे पाठान्, सपत्न्यादीनां चापाठान् । लाघवार्थं समानार्थं समानादिष्विति
प्रवक्तव्ये कृते नकारादेशस्य सप्रत्ययस्य च सपत्न्यादिष्विति समुदायस्योच्चारणम्—
नियोगत एष समुदाय ईकारान्त एव यथा स्यादित्येवमर्थम् । तेन सपत्नी भार्या यस्य स
सपत्नीभार्य इति 'स्त्रियां पुंवत्' इति पुंवद्भावो न भवति । सपत्न्यादिषु नित्यमि-
त्यादि । समानादिषु पूर्वेष्ववयवेषु सत्सु नित्यं पतिशब्दस्य नकारादेशो भवतीत्यर्थः ।
यदि पूर्वेण विकल्पे प्राप्त इदं वचनम्, एवं तर्हि नित्यग्रहणमनर्थकम्, आरम्भसामर्थ्या-
देव हि नित्यं विधिर्भविष्यतीत्यत आह—नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थमिति ।

समान । एक । वीर । पिण्ड । भ्रातृ । पुत्र । * दासाच्छन्दसि * ॥

पूतक्रतोरै च ॥ ३६ ॥

पूतक्रतुशब्दस्य स्त्रियामैकारश्चान्तादेशो भवति ङीप् प्रत्ययः ।

पूतक्रतोः स्त्री पूतक्रतायी ।

त्रय एते योगाः पुंयोगप्रकरणे द्रष्टव्याः । यया हि पूताः क्रतवः
पूतक्रतुः सा भवति ॥

वृषाकप्यग्निकुसितकुसीदानामुदात्तः ॥ ३७ ॥

पदमञ्जरी

नित्यं भविष्यतीति भावः । दासाच्छन्दसीति । दासपत्नीरहिगोपाः ।

पूतक्रतोरै च ॥ यद्ययमैकारः प्रत्ययः स्यादुत्तरसूत्रे उदात्तवचनमनर्थकं
स्यात् ; प्रत्ययत्वादेव सिद्धेः । तस्मादादेशोऽयं विज्ञायत इत्याह—ऐकारश्चा-
न्तादेश इति ।

त्रय एते योगा इति । 'पुंयोगादाख्याम्' इत्यत्रानुवर्तयितव्या इत्यर्थः । इह
करणसामर्थ्याच्च ङीप्सहिता एवानुवर्तन्ते, तेन यदा पुंयोगास्त्रियां पूतक्रत्वा-
दयो वर्तन्ते तदा ङीपं बाधित्वा ऐकारादिसहितो ङीव् भवति ॥

वृषाकप्यग्निकुसितकुसीदानामुदात्तः ॥ वृषाकपिशब्दो मध्योदात्त इति ।
'लघावन्ते द्वयोश्च बह्वो गुरुः' इति वचनात् । अस्यार्थः—अन्ते एकस्मिन्लघौ
न्यासः

दासाच्छन्दसीति । दासशब्दात् परो यः पतिशब्दस्तदन्तस्य प्रातिपदिकस्य
च्छन्दसि विषये नित्यं नकारादेशो भवति । दासः पतिर्यस्याः सा दासपत्नी । भाषायां तु
पूर्वेण विकल्पः—दासपतिः, दासपत्नीति ॥

पूतक्रतोरै च ॥ ऐकारश्चान्तादेशो भवतीति । कुतः पुनरेतदवसितम्—आदेशोऽ-
यमिति, न पुनः प्रत्ययः ? उत्तरसूत्रेऽप्यादेशत्वात् । उत्तरसूत्रे ह्ययमेवैकारोऽनुवर्तते,
तत्र चास्यादेशत्वम् । अत इहाप्यादेशत्वमवसीयते । उत्तरसूत्रे कुतोऽस्यादेशत्वं
निश्चितमिति चेत् ? उदात्तवचनात् । यदि हि प्रत्ययः, तस्याद्युदात्तत्वादुदात्तवचनमनर्थकं
स्यात् ; प्रत्ययस्वरूपेणैवोदात्तस्य सिद्धत्वात् ।

त्रय एते योगा इति । अयं चैकः, वक्ष्यमाणौ चानन्तरौ द्वौ—एते त्रयो योगाः
पुंयोगप्रकरणे 'पुंयोगादाख्यायाम्' इत्येवमादौ द्रष्टव्याः ; तस्मिन्नेषां स्वरितत्वेनानुवृत्तेः ।
पूतः क्रतुर्येन पुरुषेण स पूतक्रतुः, तस्य स्त्री पूतक्रतायी ॥

वृषाकप्यग्निकुसितकुसीदानामुदात्तः ॥ वृषाकपिशब्दो मध्योदात्त इति ।
'लघावन्ते द्वयोश्च बह्वो गुरुः' इति वचनात् । अस्यार्थः—लघावन्ते परतो द्वयोश्च

वृषाकप्यादीनामुदात्त ऐकारादेशो भवति स्त्रियाम्, डीप् च प्रत्ययः । वृषाकपिशब्दो मध्योदात्त उदात्तत्वं प्रयोजयति । अग्न्यादिषु पुनरन्तोदात्तेषु स्थानिवद्भावादेव सिद्धम् । वृषाकपेः स्त्री वृषाकपायी । अग्नयायी । कुसितायी । कुसीदायी ।

पुंयोग इत्येव — वृषाकपिः स्त्री ॥

मनोरौ वा ॥ ३८ ॥

‘ऐ’ ‘उदात्तः’ इति वर्तते । मनुशब्दात् स्त्रियां डीप् प्रत्ययो भवति, औकाराश्चान्तादेशः, ऐकारश्चोदात्तः । वाग्रहणेन द्वावपि विकल्प्येते । तेन त्रैरूप्यं भवति — मनोः स्त्री मनायी, मनावी, मनुः । मनुशब्द आद्युदात्तः ॥

पदमञ्जरी

द्वयोश्च लघ्वोः परतो बह्वः शब्दस्य गुरुरुदात्तो भवतीति । ‘बह्वः’ इति बह्वच इत्यर्थः । योऽस्माकं चकारेण प्रत्याहारः सोऽन्येषां षकारेण । अग्न्यादिषु पुनरिति । ‘फिषः’ इत्यनेनाग्न्यादीनामन्तोदात्तत्वम् । फिषिति प्रातिपदिकस्यान्याचार्यसंज्ञा । ये तु कुसीदेति मध्ये गुरुमधीयते तेषाम् ‘लघावन्ते’ इति मध्योदात्तप्रसङ्गः ॥

मनोरौ वा ॥ ऐकारश्चोदात्त इति । औकारस्त्वनुदात्त एव । वाग्रहणेन द्वावपि विकल्प्येते इति । यदा च द्वावपि न भवतस्तदा डीवपि न भवति; सन्नि-
योगशिष्टत्वात् । मनुशब्द आद्युदात्त इति । ‘मन ज्ञाने’, ‘भृमृशीतृचरित्सरितनि-
न्यासः

लघ्वोः परतो बह्वन्शब्दस्य यो गुरुः स उदात्तो भवतीति । ‘बह्वप्’ इति बह्वचित्यर्थः । पाणिनेर्यश्चकारेण प्रत्याहारः सोऽन्येषामाचार्याणां मतेन षकारेण । वृषाकपिशब्दे कपिशब्दसम्बन्धिनोर्लघ्वोः परतः पूर्वं आकारो गुरुतर उदात्तो भवति, शेषमनुदात्तम् । तत्र यद्युदात्तग्रहणं न क्रियेतानुदात्तस्य स्थाने य आदेशः स्थानिवद्भावेन सोऽनुदात्त एव स्यात् । तस्माद् वृषाकपिशब्द उदात्तत्वं प्रयोजयति । अग्न्यादिषु पुनरन्तोदात्तेष्विति । ‘फिषः’ इत्यादिनाग्न्यादीनामन्तोदात्तत्वम् । आदिशब्देन कुसितकुसीदयो-
ग्रहणम् । ‘फिष्’ इति प्रातिपदिकस्यैव पुनरन्याचार्यकृता संज्ञा ॥

मनोरौ वा ॥ वाग्रहणेन द्वावपि विकल्प्येते इति । प्रत्येकं वाग्रहणेनाभि-
सम्बन्धात् । यदा चैकारौकारौ न भवतस्तदा डीवपि न भवति; तस्य सन्नियोगशि-
ष्टत्वात् । मनुशब्द आद्युदात्त इति । एतेनोदात्तग्रहणमनुवर्तयितव्यम् ; अन्यथा

वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो नः ॥ ३९ ॥

‘वा’ इति वर्तते । वर्णवाचिनः प्रातिपदिकादनुदात्तान्तात्तकारो-
पधाद्वा डीप् प्रत्ययो भवति, तकारस्य नकारादेशो भवति । एता,
एनी । श्येता, श्येनी । हरिता, हरिणी । सर्व एते आद्युदात्ताः; ‘वर्णानां
तणतिनितान्तानाम्’ इति वचनात् ।

वर्णादिति किम् ? प्रकृता । प्ररुता । गतिस्वरेणाद्युदात्तः ।
अनुदात्तादिति किम् ? श्वेता । घृतादित्वादन्तोदात्तः । तोपधादिति
किम् ? अन्यतो डीषं वक्ष्यति । अत इत्येव — शितिर्ब्राह्मणी ॥

पदमञ्जरी

धनिमिमस्त्रिभ्य उः’ इति वर्तमाने ‘धान्ये नित्’ इति च, ‘शस्वृस्निहित्रप्यसि-
वसिहनिक्लिदिवन्धिमनिभ्यश्च’ इति उत्प्रत्ययः, नित्त्वादाद्युदात्तत्वम्, भरुः,
मरुः, शयुः, तरुः, चरुः, त्सरुः, तनुः, धनुः, मयुः, मद्गुः, न्यङ्कादिपाठात्
कुत्वम् — प्रथमस्योदाहरणानि । शरुः, स्वरुः, स्नेहुः, त्रपु, असुः, वसुः, हनुः,
कलेदुः, बन्धुः, मनुः — इति द्वितीयस्य ॥

वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो नः ॥ वर्णानां तणतिनितान्तानामिति । तशब्दा-
न्तानामेतादीनां णशब्दान्तानां शोणादीनां तिशब्दान्तानां शितिप्रभृतीनां निशब्दा-
न्तानां पृश्निप्रभृतीनां तकारान्तानां च पृषत्प्रभृतीनां वर्णवाचिनामादिरुदात्तो
भवतीत्यर्थः । गतिस्वरेणेति । ‘गतिरनन्तरः’ इत्यनेन । घृतादित्वादिति ।

न्यासः

शेषस्यानुदात्तत्वे स्थानिवद्भावेनादेशस्याप्यनुदात्तत्वं स्यादिति भावः । ‘मन ज्ञाने’,
‘भृमृशीतचरित्सरितनिधनिमिमस्त्रिभ्य उः’ इत्यनुवर्तमाने ‘धान्ये नित्’ इति च
‘शस्वृस्निहित्रप्यसिवसिहनिक्लिदिवन्धिमनिभ्यश्च’ इत्युत्प्रत्ययः, नित्त्वाद् ‘ज्जित्यादिनिन्त्यम्’
इत्याद्युदात्तत्वं भवति मनुशब्दस्य ॥

वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो नः ॥ ‘वर्णानां तणतिनितान्तानाम्’ इत्यस्यायमर्थः—
वर्णवाचिनां शब्दानां तशब्दान्तानां णकारान्तानां तिशब्दान्तानां निशब्दान्तानां
तकारान्तानां चादिरुदात्तो भवतीति, आदिग्रहणमुदात्तग्रहणं च प्रकृतं तत्रानुवर्तते ।

प्रकृतेति । प्रकर्षेण कृतेति, ‘कुगतिप्रादयः’ इति समासः । प्रशब्दोऽयं निपातः,
‘निपाता आद्युदात्ताः’ ‘उपसर्गाश्चाभिवर्जम्’ इत्युदात्तः । समासेऽपि कृते ‘गतिरनन्तरः’
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाद्युदात्त एव भवतीति । शेषमनुदात्तम् । घृतादित्वादन्तोदात्त
इति । ‘घृतादीनाञ्च’ इत्यन्तोदात्तत्वविधानात् । एतच्च फिट्सूत्रे पठ्यते । शितिरिति ।
‘वर्णानाम्’ इत्यादिना शितिशब्द आद्युदात्तः ।

❖ पिशङ्गादुपसंख्यानम् ❖ । पिशङ्गी ।

❖ असितपलितयोः प्रतिषेधः ❖ । असिता । पलिता ।

❖ तयोश्छन्दसि क्रमित्येके ❖ । असिक्री । पलिक्री । भाषायामपी-
ष्यते — गतो गणस्तूर्णमसिक्रिकानाम् ॥

अन्यतो ङीष् ॥ ४० ॥

‘वा’ इति निवृत्तम्, ‘वर्णादनुदात्तात्’ इति वर्तते, तोपधापेक्षमन्य-
त्वम् । वर्णवाचिनः प्रातिपदिकादनुदात्तान्तात् स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो

पदमञ्जरी

‘घृतादीनि’ इति फिषि पठ्यते । पिशङ्गादिति । ‘लघावन्ते’ इति मध्योदात्तत्वादु-
त्तरसूत्रेण ङीषि प्राप्ते ङीष्विधीयते ।

असितपलितयोरिति । ‘वर्णानां तणतिनितान्तानाम्’ इत्याद्युदात्तावेतौ ।

छन्दसीत्यादि । ‘तो नः’ इति नकारे प्राप्ते क्तशब्दं ङीप्सहितमिच्छन्ति ।
भाषायामपीष्यते इति । भाष्ये तु नैतत्प्रदर्शितम् । अवदातशब्दो न वर्णवाची, किं
तर्हि ? विशुद्धवाची । एवं ह्याह—

त्रीणि यस्यावदातानि विद्या योनिश्च कर्म च ।

एतत्त्रयं विज्ञानोद्दिष्टाद्वाङ्मनाभ्यस्य लक्षणम् ॥ इति ।

तेनावदातेत्यत्र ङीष् न भवति ।

अन्यतो ङीष् ॥ सारङ्गकल्माषशब्दौ ‘लघावन्ते’ इति मध्योदात्तौ, ‘शप
आक्रोशे’, ‘कल तृपः’, ‘शपेर्बश्च’ इति कलप्रत्ययः, पकारस्य वकारः, प्रत्ययस्वरेण

न्यासः

पिशङ्गादित्यादि । पिशङ्गशब्दः ‘लघावन्ते’ इत्यादिना मध्योदात्तः, ततः
‘अन्यतो ङीष्’ इति ङीषि प्राप्ते ङीष् उपसंख्यानं कर्तव्यम् । तत्रेदं प्रतिपादनम्—
पूतकतोरै च’ इत्यतश्चकारोऽनुक्तसमुच्चयायांऽनुवर्तते । तेन पिशङ्गादपि ङीष् भवतीति ।
वक्तव्यमिति । व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम्—‘मनोरौ वा’ इत्यतो वेत्यनुवर्तते,
सा च व्यवस्थितविभाषा । तेनासितपलितशब्दाभ्यां ङीष् न भविष्यत्येवेति । ‘वर्णानां
तणतिनितान्तानाम्’ इत्याद्युदात्तौ असित-पलितशब्दौ ।

तयोश्छन्दसीत्यादि । असित-पलितशब्दयोस्तकारस्य क्तमेक आचार्या इच्छन्ति ।
स तु ‘व्यत्ययो बहुलम्’ इत्येव सिद्धः । भाषायामपीष्यत इति । एतेन छन्दोग्रहणं
प्रत्याचष्टे । असिक्रिकानामिति । अज्ञातार्थे ‘प्रागिवात् कः’ इति कः, ‘केऽणः’ इति
ह्रस्वः ॥

अन्यतो ङीष् ॥ सारङ्गी, कल्माषीति । ‘लघावन्ते’ इत्यादिना मध्योदात्तौ

भवति । स्वरे विशेषः । सारङ्गी । कल्माषी । शबली । वर्णादित्येव खट्वा । अनुदात्तादित्येव — कृष्णा । कपिला ॥

षिद्गौरादिभ्यश्च ॥ ४१ ॥

‘ङीष्’ अनुवर्तते । षिद्भ्यः प्रातिपदिकेभ्यो गौरादिभ्यश्च स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति । ‘शिल्पिनि ष्वुन्’ — नर्तकी । खनकी । रजकी ।

पदमञ्जरी

मध्योदात्तः शबलशब्दः । खट्वाशब्दो निस्त्वरेणाद्युदात्तः, ‘खट् काङ्क्षे’, ‘अशू-प्रुषिलटिकणिखटिविशिभ्यः कन्’ । कृष्णशब्दोऽन्तोदात्तः, ‘कृषेर्वर्ण’ इति नक् प्रत्ययः, इलचि प्रकृते ‘कपेश्च’ इति उणादिषु सूत्रम् । कपिः सौत्रो धातुः, कपिलशब्दोऽन्तोदात्तः ॥

षिद्गौरादिभ्यश्च ॥ षिद्भ्यः प्रातिपदिकेभ्य इति । ष्वुनादेः प्रत्ययस्य षित्वमवयवेऽचरितार्थं समुदायस्य विशेषकं भवतीति प्रातिपदिकानां षित्वम्, धातोस्तु त्रपादेः षित्वमङ्विधौ चरितार्थमिति न तेन प्रातिपदिकं षिद्भवति । रजकीति । ‘शिल्पिनि ष्वुन्’ इत्यत्र व्युत्पादितम् ।

न्यासः

सारङ्गकल्माषशब्दौ । शबलीति । ‘शप आक्रोशे’, ‘कलस्तृपश्च’ इति ‘शपेर्वश्च’ इति कलप्रत्ययः, पकारस्य वकारः, प्रत्ययाद्युदात्तत्वेन मध्योदात्तः शबलशब्दः । खट्वेति । ‘खट काङ्क्षायाम्’, ‘अशू-प्रुषिलटिकणिखटिविशिभ्यः कन्’ इति कन्, निस्त्वरेणाद्युदात्तः खट्वाशब्दः । कृष्णेति । ‘कृष विलेखने’, ‘इणिसञ्जिदीडुष्यविभ्यो नक्’ ‘कृषेर्वर्ण’ इति नक्, प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः कृष्णशब्दः । कपिलेति । ‘कम् कान्तौ’, ‘सलिकल्यनि-महिभडिभण्डिशण्डिपिण्डितुण्डिकुकिभूभ्य इलच्’, ‘कमेः पश्च’ इति मकारस्य पकारः, चित्स्वरेणान्तोदात्तः कपिलाशब्दः ॥

षिद्गौरादिभ्यश्च ॥ षिद्भ्यः प्रातिपदिकेभ्य इति । पकार इद् येषां तानि । कथं पुनः प्रातिपदिकानि षिन्ति भवन्ति, यावता ष्वुनादेः प्रत्ययस्य पकार इत्संज्ञकः, न तु तेषाम् ? नैष दोषः, अवयवगतं हि षित्वं समुदायस्य विशेषणं भविष्यति, यथा — अक्षिगतं काणत्वम् पुरुषस्य—काणः पुरुष इति । यद्येवम्, धातुगतमपि षित्वं समुदायस्य विशेषणं प्राप्नोति, ‘त्रपृष् लज्जायाम्’, अङ्, अपत्रपेति ? नैतदस्ति; यो ह्यनुबन्धोऽवयवे निष्प्रयोजनः स समुदायार्थो विज्ञायते । धातोस्तु विद्यत एव षित्करणस्य प्रयोजनम् — ‘षिद्गौरादिभ्योऽङ्’ इत्यङ् यथा स्यात् । ष्वुनादीनां तु षित्करणस्य नान्यत् प्रयोजनमस्ति, अतः समुदायार्थमेव तद्विज्ञायते । रजकीति । अत्र ‘रज्जेश्च’ इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादनुनासिकलोपः ।

गौरादिभ्यः — गौरी । मत्सी । गौर । मत्स्य । मनुष्य । शृङ्ग । हय । गवय । मुकय । ऋष्य । पुट । द्रुण । द्रोण । हरिण । कण । पटर । उकण । आमलक । कुवल । बदर । बिम्ब । तर्कार । शर्कार । पुष्कर । शिखण्ड । सुषम । सलन्द । गडुज । आनन्द । सृपाट । सृगेठ । आढक । शष्कुल । सूर्म । सुब । सूर्य । पूष । मूष । घातक । सकलूक । सल्लक । मालक । मालत । साल्वक । वेतस । अतस । पृस । मह । मठ । छेद । श्वन् । तक्षन् । अनडुही । अनड्वाही । एषणः करणे । देह । काकादन । गवादन । तेजन । रजन । लवण । पान । मेघ । गौतम । आयस्थूण । भौरि । भौलिकि ।

पदमञ्जरी

गौरादिषु गौरशब्दस्य वर्णवाचिनोऽप्यन्तोदात्तत्वात्पाठः । मत्स्यादीनां योपधानाम् 'अयोपधात्' इति जातिलक्षणस्य ङीषः प्रतिषेधात्पाठः । अन्येषां जातिशब्दानां स्त्रीविषयार्थः पाठः । ^{अनङ्वाहीति एतयोर्डापि प्राप्ते । अनङ्वाही, अनङ्वाहीति ।} अनकारान्तत्वादप्राप्ते ङीषि सप्रत्यययोः पाठः, ङीषि परतो विकल्पेनान्यथा स्यात् । एषणः करण इति । करणसाधन एषणशब्दो ङीषमुत्पादयति — इष्यतेऽनयेत्येषणी । अधिकरणे ल्युङिति टित्वान् ङीवेव भवति । अन्येषामपि ल्युङन्तानां ङीषि प्राप्ते पाठः । मेघशब्दस्याजातिवाचित्वाद्,

न्यासः

गौरादिषु गौरशब्दस्य सत्यपि वर्णवाचित्वे प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तत्वात् पूर्वैर्न प्राप्नोतीतीह पाठः । मत्स्यादीनां यकारोपधानाम् 'अयोपधात्' इति जातिलक्षणस्य ङीषः प्रतिषेधे प्राप्ते । शृङ्गशब्दस्य प्राक् श्वञ्शब्दात् पुटादीनाञ्चानन्दवर्जितानां स्त्रीविषयत्वात् शृङ्गशब्दस्य प्राप्ते पुटादीनां चास्त्रीविषयादिति प्रतिषेधे प्राप्ते । आनन्दशब्दस्याजातिवाचित्वान् ङीष्यप्राप्ते । श्वन्तक्षन्त्रित्येतयोः 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति ङीषि प्राप्ते । अनुडुह्यनङ्वाहीत्यनयोरनकारान्तत्वाद् ङीष्यप्राप्ते । इकारान्तयोः सप्रत्यययोगेण पाठः पुंवद्भावप्रतिषेधार्थः — अनङ्वाहीभार्यः, अनङ्वाहीभार्य इति । एतदेव वचनं ञापकम् — अनङ्वाहः स्त्रियां विकल्पेनाम्भवतीति । तेन यदुक्तम् — 'अनङ्वाहः स्त्रियाञ्चेति वक्तव्यम्' इति, तन्न वक्तव्यमिति भवति । एषणं करण इति । एषणशब्दः करणे कारके ङीषमुत्पादयतीति । इष्यतेऽनयेत्येषणी । करण इति किम् ? इष्यतेऽस्यामित्यधिकरणे टित्वान् ङीवेव भवति — एषणी । स्वरे विशेषः । देहस्य यपि प्राप्ते । देहनादीनां ल्युङन्तत्वाद् टिल्लक्षणे ङीषि । मेघ इत्यस्याजातिवत्त्वात् ङीष्यप्राप्ते ।

भौलिङ्गि । औद्वाहमानि । आलिपि^१ । आपिच्छिक । आरट । टोट ।
नट । नाट । मूलाट । शातन । पातन । पावन । आस्तरण ।
अधिकरण । एत । अधिकार । आग्रहायणी । प्रत्यवरोहिणी । सेवन ।
* सुमङ्गलात्संज्ञायाम् * । सुन्दर । मण्डल । पट । पिण्ड । विटक । कुर्द ।

पदमञ्जरी

गौतमस्य शार्ङ्गरवादित्वान् डीनि प्राप्ते वचनात्पक्षे सोऽपि भवति । आयस्थूण-
शब्दः शिवाद्यणन्तः । भौरिक्यादय इजन्ताः, तेषाम् 'अणिञोः' इति ष्यङ्प्राप्तौ ।
आपिच्छिका नाम राजानः, 'जनपदशब्दात्क्षत्रियादञ्', 'तस्य आतश्च' इति
लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन डीप्राप्नोति । अग्रे हायनमस्य आग्रहायणः, प्रज्ञादि-
त्वात्स्वार्थिकोऽण्, अस्मादेव निपातनाणत्वम्—आग्रहायणः, डीपि प्राप्ते
पाठः । केचिदाग्रहायणीति इकारान्तं पठन्ति, तस्य प्रयोजनम्—आग्रहायणीभार्य
इत्यादौ पुंवद्भावो मा भूदित्याहुः । एतेन प्रत्यवरोहणीति व्याख्यातम् ।
सुमङ्गलात्संज्ञायामिति । 'केवलमामक' इति डीपि प्राप्ते पक्षे सोऽपि भवति ।
स्वरे विशेषः, सुमङ्गलशब्दो बहुव्रीहिः, तत्र 'नञ्सुभ्याम्' इत्यन्तोदात्तत्वाङ्गी-
प्यपि सत्युदात्तनिवृत्तिस्वरेण भाव्यमिति नास्ति विशेषः । तथा च छन्दसि ।
सुमङ्गलीरियं वधूरित्यन्तोदात्तत्वं दृश्यते । तस्माज्जातिवचनोऽव्युत्पन्नः स्त्रीविषयः

न्यासः

गौतमस्य शार्ङ्गरवादित्वान् डीनि प्राप्ते । पक्षे च वचनात्सोऽपि भवत्येव । आयस्थूणा-
दीनामालिपिशब्दपर्यन्तानाम् 'अणिञोरनार्थयोः' इति ष्यङि प्राप्ते । आयस्थूणशब्दः
शिवाद्यणन्तः । भौरिक्यादयः 'अत इज्' इतीजन्ताः । आपिच्छिकस्य डीपि प्राप्ते ।
आपिच्छिकानां राजानः, तेषामपत्यं स्त्री । 'जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ्' इत्यञ्, तस्य
'अतश्च' इति लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन डीव् प्राप्नोति । आरटादीनां प्राक् शातनशब्दात्
स्त्रीविषयत्वान् डीप्यप्राप्ते । शातनादीनां ल्युङन्तत्वात् डीपि प्राप्ते । अधिकरणाद्
डीपि । अग्रे हायनमस्या इत्याग्रहायणी । स्वार्थिकोऽण्, णत्वं निपातनात् । अणन्त-
त्वात् डीपि प्राप्ते । इकारान्तस्य पाठः पुंवद्भावप्रतिषेधार्थः—आग्रहायणीभार्य इति ।
प्रत्यवरोहणसेवनयोर्ल्युङन्तयोष्टित्वान् डीपि । केचित्तु पुंवद्भावप्रतिषेधार्थं प्रत्यवरोहि-
णीति पठन्ति—प्रत्यवरोहिणीभार्य इति । सुमङ्गलात् संज्ञायाम् । 'नित्यं संज्ञाच्छन्दसोः'
इति वर्तमाने 'केवलमामक' इत्यादिना डीपि प्राप्ते । पक्षे वचनात् सोऽपि भवति ।
संज्ञायामिति किम् ? सुमङ्गला । सुन्दरादीनां प्राक् तरुणशब्दात् स्त्रीविषयत्वात्

१. 'आलिङ्गि' इति कचित् । २. 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इत्यनैनैवात्र णत्वमित्यन्ये ।

गूर्द । पाण्ट । लोफाण्ट । कन्दर । । कन्दल । तरुण । तलुन । बृहत् ।
महत् । सौधर्म । रोहिणी, नक्षत्रे । रेवती, नक्षत्रे । विकल ।
निष्फल । पुष्कल । * कटाच्छ्रोणिवचने * । * पिप्पल्यादयश्च * ।

पिप्पली । हरीतकी । कोशातकी । शमी । करीरी । पृथिवी ।
क्रोष्ट्री । मातामह । पितामह ।

पदमञ्जरी

सुमङ्गलशब्दः 'लघावन्ते' इति मध्योदात्तो द्रष्टव्यः । तरुणतलुनयोः 'नञ्स्त्री-
कृत्तरुण' इति ङीप् प्राप्ते पक्षे सोऽपि भवति । बृहन्महच्छब्दयोरनर्थकः पाठ
इति प्रागेवोक्तम् । ऋष्यणन्तः सौधर्मशब्दः । रोहिणी नक्षत्रे इति । नक्षत्रा-
दन्यत्र रोहिणी । रेवती नक्षत्रे इति । रयिरिति धननाम, रयिर्विद्यतेऽस्या इति
मनुपि 'रयेर्मतौ बहुलम्' इति सम्प्रसारणम्, निपातनाद्वत्त्वम् । नक्षत्रादन्यत्र
ङीप् भवति । विकलादीनां टापि प्राप्ते । कटाच्छ्रोणिवचने । कटी श्रोणिः,
अन्यत्र कटा । पिप्पल्यादयश्चेति । पाणसूत्रम् । पिप्पली, हरीतकीत्यादिकं तु
तस्योदाहरणप्रदर्शनम् । पृथिवीति । 'प्रथेः पिवन्सम्प्रसारणं च' इति पित्वा-
देव सिद्धे प्रत्ययान्तस्य पाठः पुंवद्भावनिवृत्त्यर्थः — पृथिवीभार्य इति । स्त्रीविषय-
स्यास्य पुंवद्भावप्राप्तिश्चिन्त्या । क्रोष्टुशब्दस्य 'स्त्रियां च' इति तृज्वद्भावः । क्रोष्ट्री-
त्यत्र निरूपणीयमस्ति 'स्त्रियां च' इत्यत्र निरूपयिष्यामः ।

न्यासः

ङीष्प्राप्ते । तरुणतलुनशब्दयोर्वयोलक्षणे ङीप् प्राप्ते । 'नञ्स्त्रीकृत्तरुणतलुनानामुप-
संख्यानम्' इत्यत्र तु वयोप्रहणम् । बृहन्महच्छब्दयोरुगित्वान् ङीप् प्राप्ते । पक्षे
सोऽपि भवत्येव । सुधर्मणोऽपत्यमृष्यण् — सौधर्मः । 'अणिओरनापयोः' इति ध्यङि प्राप्ते ।
रोहिणी नक्षत्र इति । नक्षत्र इति किमर्थम् ? रोहिता । रेवती नक्षत्र इति किम् ? येषां
रेवतशब्दोऽत्राकारान्त इति दर्शनं तेषां प्रत्युदाहरणं टाव् — रेवतेति । येषां त्विदं वचनम्—
रा विद्यतेऽस्या इति शेषान् मनुप, निपातनाद् वत्वमिति, तेषां प्रत्युदाहरणम् 'उगितश्च'
इति ङीप्—रेवतीति । स्वरे विशेषः । विकलादीनां टापि प्राप्ते । कटशब्दाच्छ्रोण्यभिधाने
ङीप् । कटी श्रोणिरित्यर्थः । श्रोणिरिति किम् ? कटा । पिप्पल्यादयश्चेति । एतावद्
गणे पठ्यते । तास्तु पिप्पल्यादीन् दर्शयितुं पिप्पली-हरीतकीत्यादिकं वृत्तिकारवचनम् ।
पृथिवीति । ईकारान्तनिपातनं पुंवद्भावनिवृत्त्यर्थम्—पृथिवीभार्य इति ।
क्रोष्टुशब्दस्य 'स्त्रियां च' इति तृज्वद्भावः ।

१. अत्र 'पिङ्गल, भद्र, दहन, कन्द, काकग' इत्येते शब्दा अपि क्वचिद् दृश्यन्ते ।

मातामहपितामहयोः 'मातरि पिच्च' इति पित्वादेव सिद्धे ज्ञापनार्थं
वचनम् — 'अनित्यः पिल्लक्षणो ङीष्' इति, तेन दंष्ट्रेत्युपपन्नं भवति ॥

ज्ञापदकुण्डगोणस्थलभाजनागकालनीलकुशकामुककवराद्
वृत्त्यमत्रावपनाकृत्रिमाश्राणास्थौल्यवर्णानाच्छादना-

ऽयोविकारमैथुनेच्छाकेशवेशेषु ॥ ४२ ॥

ज्ञानपदादिभ्य एकादशभ्यः प्रातिपदिकेभ्य एकादशसु वृत्त्यादिष्व-
र्थेषु यथासंख्यं ङीष् प्रत्ययो भवति । ज्ञानपदी भवति, वृत्तिश्चेत् ।
ज्ञानपदी अन्या । स्वरे विशेषः — उत्सादिपाठादञि कृते ङीपाद्युदात्तत्वं
भवति । कुण्डी भवति, अमत्रं चेत् । कुण्डान्या । गोणी भवति, आवपनं

पदमञ्जरी

पित्वादेव सिद्ध इति । 'मातरि पिच्च' इति वार्तिककारवचनात्पितृत्वम्,
निपातनसामर्थ्याद्वा । उक्तं हि—

धातुसाधनकालानां प्राप्त्यर्थं नियमस्य च ।

अनुबन्धविकाराणां रूढ्यर्थं च निपातनम् ॥ इति ।

दंष्ट्रेति । येषामजादिषु दंष्ट्रेति पाठो नास्ति तेषामिदं प्रयोजनम् ॥

ज्ञानपदकुण्डगोणस्थलभाजनागकालनीलकुशकामुककवराद् वृत्त्यमत्रावपनाकृ-
त्रिमाश्राणास्थौल्यवर्णानाच्छादनायोविकारमैथुनेच्छाकेशवेशेषु ॥ वर्ततेऽनया सा
वृत्तिः = जीविका । स्वरे विशेष इति । तमेव दर्शयति — उत्सादिपाठादञि कृत
इति । अमत्रम् = भाजनम् । कुण्डान्येति । क्रियाशब्दोऽयम् । 'कुडि दाहे,'

न्यासः

मातरि पिच्चेति । 'पितृव्यमातुलमातामहपितामहाः' इत्यत्र पितृमातृभ्यां पितरि
वाच्ये ङामहज्जिपातयिष्यते । मातरि वाच्यायां ङामहजेव । तस्यापि पितृत्वम् । दंष्ट्रेति ।
'दंश दशने', 'दाम्नीशस' इत्यादिना घृन् । पिल्लक्षणस्यानित्यत्वान् ङीषष्ठाव् भवति ।

ज्ञानपदकुण्डगोणस्थलभाजनागकालनीलकुशकामुककवराद् वृत्त्यमत्राव-
पनाकृत्रिमाश्राणास्थौल्यवर्णानाच्छादनाऽयोविकारमैथुनेच्छाकेशवेशेषु ॥ वर्तते
यया सा वृत्तिरिति जीवनोपायो वृत्तिशब्देनेहोच्यते । जनपदे भवा वृत्तिर्ज्ञानपदी ।
'उत्सादिभ्योऽञ्' इत्यञ् । ज्ञानपद्यन्येति । 'टिड्ढाणञ्' इति ङीवेव भवति । स्वरे
विशेष इति । ङीषि सति प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वं भवति । ङीपि तु सत्याद्युदात्तत्वम् ;
ज्ञानपदस्य अित्स्वरेणाद्युदात्तत्वात् । अमत्रमिति । भाजनम् = पात्रम् । कुण्डा-

चेत् । गोणान्या । स्थली भवति, अकृत्रिमा चेत् । स्थलान्या । भाजी भवति, श्राणा चेत्, पक्वेत्यर्थः । भाजाऽन्या । नागी भवति, स्थौल्यं चेत् । नागाऽन्या । नागशब्दो गुणवचनः स्थौल्ये ङीषमुत्पादयति, अन्यत्र गुण एव टापम् । जातिवचनात् जातिलक्षणो ङीषेव भवति — नागी । काली भवति, वर्णश्चेत् । कालाऽन्या । नीली भवति

पदमञ्जरी

‘गुरोश्च हलः’ इत्यकारप्रत्ययः । अवटपर्यायस्तु कुण्डशब्दो नपुंसके नियतः । यस्तु ‘पत्यौ जीवति कुण्डः स्यात्’ इति मनुष्यजातिवचनस्ततो जातिलक्षणो ङीष् भवत्येव—कुण्डीयं न गोलीति । अमत्रवाचिनस्तु जातिशब्दादपि स्त्रीविषयत्वान्ङीष् विधीयते । आवपनं चेदिति । यत्र धान्यादि प्रक्षिप्य नीयते सा गोणी, यस्याः पुनर्यादृच्छिकं नाम सा गोणा । स्थलान्येति । कृत्रिमा पुरुषव्यापारेण निष्पादिता, यथा—स्थलयोदकं परिगृह्णन्तीति । भाजीति । ‘भज विश्राणने’ चुरादिः, ‘ण्यासश्रन्थो युच्’ इति युचि प्राप्तेऽस्मादेव निपातनान् स्त्रियामप्येरच् । श्राणेति । ‘श्रा पाके’, कः, ‘संयोगादेः’ इति नत्वम् । स्थौल्यं चेदिति । द्रव्ये वर्तमानस्य नागशब्दस्य स्थौल्यं चेत्प्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः । नागशब्दो गुणवचन इति । गजवाची नागशब्दस्तत्सहचरितं स्थौल्यमुपादाय स्थान्तरे प्रयुक्त उदाहरणम् । सर्पे

न्यासः

ऽन्येति । क्रियाशब्दोऽयमित्याहुः । ‘कुडि दाहे’, ‘गुरोश्च हलः’ इत्यकारप्रत्ययः, ‘अजायतष्टाप्’ । यस्तु द्रव्यवचनः कुण्डशब्दः स नित्यं नपुंसक एव वर्तते इति प्रत्युदाहृतं न युक्त इति । आवपनमिति । भाजनविशेष उच्यते, यत्र धान्यादि प्रक्षिप्य नीयते । गोणाऽन्येति । सा पुनर्यस्या इदं यादृच्छिकं नाम । अकृत्रिमेति । पुरुषव्यापारादिभिर्न निर्वृत्तेत्यर्थः । स्थलाऽन्येति । या पौरुषेयी । भाजीति । ‘भज विश्राणने’, चुरादिणिच् । ‘ण्यासश्रन्थो युच्’ इति युच् प्राप्नोति । अस्मादेव निपातनादङ्, अङ्न्तान् ङीष् । श्राणेति । ‘श्रा पाके’ इत्यस्मात् कः । ‘संयोगादेर्धातोर्ध्वतः’ इति नत्वम्, ‘अट्कुप्वाङ्नुम्ववायेऽपि’ इति णत्वम् । नागशब्द इत्यादि । नागशब्दो द्विविधः—जातिवचनः, गुणवचनश्च । तत्र स्थौल्यग्रहणादिह न जातिवचनो ङीषमुत्पादयति, न हि जातिवचनस्य स्थौल्यमभिधेयं सम्भवति; नापि गुणान्तरवचनः, न हि गुणान्तरशब्दान्नागवचनान् ङीषन्ताद् गुणान्तरं प्रतीयते, अपि तु स्थौल्यमेव । तस्माद् यदासौ स्थौल्यं गुणमभिधाय द्रव्ये वर्तते तदा ङीषमुत्पादयति, नान्यदा । अन्यत्रेत्यादि । स्थौल्यादन्यत्र गुण एव दैर्घ्यादौ वर्तमानो नागशब्दो यदा द्रव्यं विशिनष्टि तदा टापमुत्पादयति । जातिवचनास्त्वित्यादि । हस्तित्वादि-

अनाच्छादनं चेत् । नीलाऽन्या । न च सर्वस्मिन्ननाच्छादन इष्यते, किं तर्हि ? * नीलादोषधौ, प्राणिनि च * । नीली ओषधिः, नीली गौः, नीली वडवा । * संज्ञायां वा * । नीली, नीला । कुशी भवति, अयोविकार-श्चेत् । कुशान्या । कामुकी भवति, मैथुनेच्छा चेत् । कामुकान्या । मैथुनेच्छावती भण्यते, नेच्छामात्रम् । कबरी भवति, केशवेशश्चेत् । कबरान्या ॥

शोणात्प्राचाम् ॥ ४३ ॥

पदमञ्जरी

दृष्टस्तद्गतं दैर्घ्यमुपादाय स्यन्तरे प्रयुक्तः प्रत्युदाहरणमित्यर्थः । वर्णश्चेदिति । प्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः । कालान्येति । यस्या यादृच्छिकीयं संज्ञा । नीलान्येति । नील्या रक्ता शाटी, 'नील्या अन्वक्तव्यः' इत्यन् । अयोविकारश्चेदिति । 'फाल' इति यस्याभिधानम् । कुशान्येति । छन्दोगाः स्तोत्रिया गणनार्थानौदुम्बरान् शङ्कून् 'कुशा' इति व्यवहरन्ति । कामुकान्येति । यस्या मैथुनादन्यत्कामयितुं शीलम् । मैथुनेच्छावती भण्यत इति । कामुकशब्दस्य 'लषपतपद' इति कर्तरि व्युत्पादितत्वात्, इच्छामात्रे वृत्त्यभावात् । सूत्रे तु प्रवृत्तिनिमित्तमात्रं निष्कृष्योक्तम् । मैथुने इच्छा यस्याः सा मैथुनेच्छेति व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिराश्रयणीय इति भावः । केशवेश इति । केशसन्निवेशविशेष इत्यर्थः ॥

शोणात् प्राचाम् ॥ शोणशब्दोऽयं वर्णवाची 'वर्णानां तणतिनितान्तानाम्'

न्यासः

जातिवचनात् 'जातेरस्त्रीविषयात्' इत्यादिना ङीष् भवति । वर्णश्चेदिति । द्रव्ये वर्तमानो यदि वर्णस्तस्य प्रवृत्तिनिमित्तं भवतीत्यर्थः । कालाऽन्येति । यस्या यादृच्छिक-संज्ञा । नीलाऽन्येति । आच्छादनं, शाटिकादि । अनाच्छादने, न सर्वत्र । किं तर्हि ? नीलादौषधौ प्राणिनि चेति । शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्, तत्रैव नीलशब्दस्य वृत्तेः । अथ वा 'मनोरौ वा' इत्यतो वाग्रहणमिहानुवर्तते, सा च व्यवस्थितविभाषा, तेना-नयोरेवार्थयोस्ततो भविष्यति, नान्यत्रेति । संज्ञायामेवेति । अनाच्छादन एवायं विकल्पः । एषोऽपि तत एव वाग्रहणानुवृत्तेर्लभ्यते । अयोविकार इति । विशिष्ट एव 'फालः' इति यस्य नामधेयम् । कुशाऽन्येति । तदाकृतिरेव काष्ठादिमयी । कामुकाऽन्येति । सा पुनर्यस्या मैथुनादन्यद् वस्तु कामयितुं शीलम् । मैथुनेच्छावती भण्यत इति । मत्वर्थायाकारान्तस्य मैथुनेच्छाशब्दस्योपादानात् । केशवेश इति । एतदाख्ये विशिष्ट एव । कबराऽन्येति । कबरो वर्णोऽस्या अस्तीति मनुप्, तस्य लोपादभेदोपचाराद्वा द्रव्ये यो वर्तते स वेदितव्यः ॥

शोणात् प्राचाम् ॥ शोणशब्दोऽयं वर्णवचनः । 'वर्णानां तणतिनितान्तानाम्'

शोणशब्दात्प्राचामाचार्याणां मतेन स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति ।
शोणी, शोणा वडवा ॥

वोतो गुणवचनात् ॥ ४४ ॥

गुणमुक्तवान्=गुणवचनः । गुणवचनात्प्रातिपदिकाद् उकारान्तात्
स्त्रियां वा ङीष् प्रत्ययो भवति । पटुः, पट्वी । मृदुः, मृद्वी ।

उत इति किम् ? शुचिरियं ब्राह्मणी । गुणवचनादिति किम् ?
आखुः ।

* वसुशब्दाद्गुणवचनाद् ङीवाद्युदात्तार्थम् * । वस्वी ।

पदमञ्जरी

इत्याद्युदात्तः, तत्र 'अन्यतो ङीष्' इत्येव सिद्धे नियमार्थं वचनम्—प्राचामेव
नान्येषामिति ॥

वोतो गुणवचनात् ॥ गुणमुक्तवान्गुणवचन इति । 'कृत्यल्युटो बहुलम्'
इति भूते कर्तरि ल्युटं दर्शयति । स पुनर्यः प्राग्गुणमभिधाय पश्चान्मतुलोपाद्-
भेदोपचाराद्वा तद्वति वर्तते स वेदितव्यः । शुचिरिति । उत इत्यस्मिन्नसत्त्वेऽपि
पट्वीत्यादिसिध्यर्थमेवात इत्यस्यासम्बन्धो व्याख्येयः, ततश्चेहापि प्रसङ्ग इति
भावः ।

गुणवचनान्ङीविति । 'मनोरौ वा' इत्यस्यानन्तरमिदं पठितव्यमित्यर्थः ।
उत्तरसूत्रम् 'बह्वादिभ्यो वा' इति पठितव्यम् ।

न्यासः

इति वचनादाद्युदात्तः । तत्र 'अन्यतो ङीष्' इति सिद्धे वचनं नियमार्थम् प्राचामेव
यथा स्याद्, अन्येषां मा भूदिति ।

वोतो गुणवचनात् ॥ गुणमुक्तवान् गुणवचन इति । भूते काले ल्युटो विना-
नात् । स पुनर्यः प्राग् गुणमभिधाय पश्चाद् मतुलोपादभेदोपचाराद्वा तद्वद् द्रव्यम-
भिधत्ते स वेदितव्यः । पट्वी, मृद्वीति । अत्र पटुत्वं मृदुत्वञ्च यथाक्रमं गुणमभिधाय
पटु-मृदुशब्दौ तद्वति द्रव्ये वर्तते इति गुणवचनौ भवतः ।

शुचिरिति । शुचिशब्दः शुचित्वे गुणे वर्तित्वा द्रव्ये वर्तत इति गुणवचनः, न
तूकारान्तः । आखुरिति । जातिवचनोऽयम्, न गुणवचनः ।

गुणवचनान्ङीवाद्युदात्तार्थमिति । गुणवचनाद् ङीष् विधेयः, न ङीष् । स्वरे
विशेषः । किमर्थम् ? आद्युदात्तार्थम् । अन्तोदात्तेषु 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इत्युदात्त-
त्वमीकारस्य विधीयत इति नास्ति विशेषो ङीष्ङीषोः । आद्युदात्ते तु ङीवमुदात्त

* खरुसंयोगोपधात्प्रतिषेधो वक्तव्यः * । खरुरियं ब्राह्मणी ।
पाण्डुरियं ब्राह्मणी ।

पदमञ्जरी

आद्युदात्तार्थमिति । आद्युदात्तेषु गुणवचनस्य ङीब्विधानस्य प्रयोजन-
मित्यर्थः । अन्तोदात्तेषु 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति ङीब्व्युदात्त इति नास्ति
विशेषः । आद्युदात्तेषु तु ङीब्वनुदात्त एवावतिष्ठते । वस्वीति । 'शृस्वृस्निहि'
इत्यादिना वसेरुप्रत्ययः, निच्वादाद्युदात्तो वसुशब्दः, गुणवचनश्चायं
नैर्मल्यवचनः । प्रशस्तवचन इत्यन्ये । तथा च—अतिशयेन वसुर्वसिष्ठो भवति ।
पटुशब्दोऽप्याद्युदात्तः, 'धान्ये नित्' इत्यधिकारे 'फलिपाटिनमिमनिजनां गुक्
पटिनाकिधतश्च' इति उप्रत्ययः, फलेर्गुगागमः, पाटेश्च पटिरादेशः, फल्गुः,
पटुः, नाकुः, मधुः, जतु—इत्युदाहरणानि । मृदुशब्दस्त्वन्तोदात्तः, 'म्रद क्षोदे'
'कुभ्रश्च' इत्याधिकारे 'प्रथिम्रदिभ्रस्जां सम्प्रसारणं सलोपश्च' इति कुप्रत्ययः,
पृथुः, मृदुः । 'भ्रस्जेः सलोपः सम्प्रसारणञ्च', न्यङ्कादित्वात्कुत्वम्, भृगुः ।
खरुरिति । 'खरुः कन्या पतिवरा' इति निघण्टुः, तत्र पाणिग्रहणोत्कण्ठाभि-
धायित्वाद् गुणवचनत्वम् । तपरकरणं किम् ? पटुमिच्छति पटूयति, पटूयतेः
किप्, पटूः स्त्री—अत्र मा भूत् । यद्यप्ययं सम्प्रति क्रियावचनः, तथापि पूर्वं
गुणमुक्तवानिति कृत्वा स्यात्प्रसङ्गः ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

न्यासः

एवावतिष्ठते, तस्मात् तदर्थं ङीब्विधेयः । ननु च ङीप् प्रकृतः, तत् कथं ङीप्
शक्यते विधातुम् ? नैष दोषः; ङीब्वेव ह्यत्र मण्डूकप्लुतिन्यायेनानुवर्तते, न ङीप् ;
अस्वरितत्वात् । वस्वीति । 'वस निवासे', 'भृमृशीतृचरित्सरितनिधनिमिमस्त्रिभ्य उः' इति
वर्तमाने 'धान्ये नित्' इति च 'शृस्वृस्निहित्रप्यसि वसिहनिक्लिदिबन्धिमनिभ्यश्च' इत्यु-
प्रत्यय, निच्च, निच्वादाद्युदात्तत्वं भवति । गुणवचनश्चायं वसुशब्दः, वसुत्वे गुणे
वर्त्तित्वा तद्वति द्रव्ये वर्तत इति कृत्वा । पटुशब्दोऽप्याद्युदात्तत्वात् ङीप् प्रयोजयति ।
'अट पट गतौ', हेतुमणिच्, 'फलिपाटिनमिमनिजनां गुक् पटिनाकिधतश्च' इत्युप्रत्ययः,
पाटेश्च पटिरादेशः, 'धान्ये नित्' इत्यनुवृत्तेर्निच्वादाद्युदात्तत्वम् । मृदुशब्दश्च प्रत्यय-
स्वरेणान्तोदात्त इति, तत्र ङीपो ङीषो वा विशेषो नास्ति । 'म्रद मर्दने', 'कुभ्रश्च' इत्यतः
कुरित्यनुवर्तमाने 'प्रथिम्रदिभ्रस्जां सम्प्रसारणं च' इति कुप्रत्ययः, सम्प्रसारणं च भवति ।

खरुसंयोगोपधात्प्रतिषेध इति । खरुशब्दात् संयोगोपधाच्च प्रतिषेधः । स तु
वेत्यस्य व्यवस्थितविभाषाविज्ञानादेव लभ्यत इति वक्तव्यमिति । 'उतः' इति तपरकरणं
दीर्घनिवृत्त्यर्थम्, तेन पटूरित्यत्र न भवति । पटुमिच्छतीति 'सुप आत्मनः क्यच्', 'अङ्क-
त्सार्वधातुक्योः' इति दीर्घः । पटू य इति स्थिते किप्, 'अतो लोपः' इत्यकारलोपः,

सत्त्वे निविशतेऽपैति पृथग् जातिषु दृश्यते ।

पदमञ्जरी

इह 'उतः' इति विशेषणाद्वचनग्रहणाच्च शास्त्रीयोऽदेङ्गुणो न गृह्यते । लोके तूपसर्जनं गुण उच्यते, शास्त्रेऽपि यस्य गुणस्य हि भावादिति विशेषणमात्रं गुणो गृह्यते, शुक्लादौ च प्रसिद्धतरो गुणशब्दः, वैशेषिकादयस्तु रूपरसादयश्चतुर्विंशतिर्गुणा इति प्रतिपन्नाः; तदिह जिघृक्षितं गुणं लक्षयति—सत्त्वे निविशत इत्यादि । सीदन्त्यस्मिञ्जातिगुणक्रिया इति सत्त्वम् = द्रव्यम् । तत्र यो निविशते = समवैति स गुणः । 'यो निविशते स गुणः' इत्युच्यमाने गुणक्रियाजात्योर्गुणत्वप्रसङ्गात्सत्त्व इत्युक्तम् । एवमपि सत्ता जातिर्गुणः स्यात्, सा हि द्रव्यगुणकर्मसु त्रिष्वपि समवैति ? तदर्थं द्रव्य एवेत्यवधारणं द्रष्टव्यम् । एवमपि द्रव्यत्वजातिर्गुणः स्यात्सत्त्वे निवेशात्तत्रैव च निवेशात् ? इत्यत आह—अपैतीति । ततः सत्त्वादपैति = अपगच्छति, कचिद्वा कदाचिद्वा न भवतीत्यर्थः । यथा—आम्रफले श्यामता पूर्वमुपैति, रक्ततायां तत्र जातायामपैति च । द्रव्यत्वजातिस्तु सर्वदा द्रव्ये निविशते नापैति, यदि हि कदाचित्कचिद्वा न स्याद् द्रव्यमेवैतन्न स्यात् । एवमपि गोत्वादिजातिर्गुणः स्यात्, सा हि सत्त्वे निविशते, अपैति च, ततोऽश्वादिष्वभावात् ? इत्यत आह—पृथग् जातिष्विति । पृथगिति

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

'लोपो व्योर्वलि' इति यकारस्य लोपः ।

इह 'उतः' इति विशेषणोपादानादेव शास्त्रीयगुणस्यापरिग्रहः सिद्धः, न ह्यदेङां मध्ये कश्चिदुकारान्तोऽस्ति । लोके तु कचिदुपसर्जनं गुण इत्यभिधीयते, यथा—गुणभूता वयमिति, अप्रधानभूता इति गम्यते । यस्य गुणस्य हि भावात् तद्वति द्रव्यशब्दे निवेशस्तदभिधाने त्वतलावित्यत्र विशेषणमात्रं गुणशब्देनोच्यते, तथा हि, जातावपि भावप्रत्ययो भवति—गोत्वमिति । इह तु यादृशो गुण इष्यते तादृशं परिभाषितुमाह—सत्त्वे निविशतेऽपैतीत्यादि । व्यवच्छेदफलकत्वात् सर्ववाक्यानां सत्त्व एवेत्यवधारणं द्रष्टव्यम् । सत्त्वम् = द्रव्यम्, तत्रैव निविशते, तदेवाश्रयतीत्यर्थः । अपैति = ततः सत्त्वापगच्छति, यथा—आम्रफले श्यामता पूर्वमुपैति, रक्ततायामुपजातायां ततोऽपैति । पृथग्जातिषु दृश्यते । पृथग् = नाना जातयो येषां ते पृथग्जातयः, अतस्तेषु पृथग्जातिषु दृश्यते । न हि गोत्वमश्वादिषु व्यक्तिषु दृश्यते । गोव्यक्तौ दृष्टः शङ्खादावपि शृङ्गादिर्गुणो दृश्यते । एतेन सर्वेण जातिर्गुणो न भवतीत्युक्तं भवति । न हि जातिर्द्रव्यमेवाश्रयति । यथा *हि सत्ता द्रव्यगुणकर्मसु त्रिष्वपि वर्तते, द्रव्यत्वं द्रव्य एव, कर्मत्वं कर्मण्येव, गुणत्वं गुण एव, नापि द्रव्यवर्तिनी जातिः सत्त्वादपैति; जन्मनः प्रभृत्या विनाशात् तस्याधारद्रव्यापरित्यागात् न जातिः पृथग्जातिषु दृश्यते । न हि

आधेयश्चाक्रियाजश्च सोऽसत्त्वप्रकृतिर्गुणः ॥

पदमञ्जरी

पृथक्पदम्, पृथग्भूतासु जातिष्वित्यर्थः । जात्याधारेषु द्रव्येषु दृश्यमानो जातिषु दृश्यत इत्युपचर्यते, समासे तु सति 'जात्यन्ताच्छः' इति नित्याधिकारपरिगणितश्चः प्रसज्येत । तदेवमुक्तलक्षणोपेतो यः पृथग्जातीयेषु दृश्यते स गुणः, न चैवंरूपा गोत्वादिजातिः । यद्यपि खण्डमुण्डादिरूपेण खण्डमुण्डादयः पृथग्जातीयाः, तथापि गोत्वेन तासामेकजातीयत्वमेव । ये त्वपैतीत्यस्य सत्येवाधारे तत्परित्यागमर्थमाहुः, तेषां 'पृथग्जातिषु' इत्यनर्थकम् ; गोत्वादिजातेरप्यपैतीत्यनेनैव व्यावृत्तिसिद्धेः । तस्मात्पूर्वोक्त एवार्थः ।

एवमपि हि क्रिया गुणः स्यात्, सा हि द्रव्ये निविशते यदा सक्रियं तत्रैव च निविशते, अपैति च ततो यदा निष्क्रियं द्रव्यं पृथग्जातीयेषु गवाश्वादिषु दृश्यते ? अत आह—आधेयश्चेति । आधेयः = निष्पाद्यः, यथा—पाकनिक्षिप्तेषु घटादिषु रक्तता गुणः । अक्रियाजः = अनुत्पाद्यः, यथा—तेजःपरमाणुषु स एव रक्तता गुणः । तदेवमाश्रयभेदेनोत्पाद्यानुत्पाद्यस्वभावो गुण इति नित्योत्पाद्यस्य कर्मणो गुणत्वाभावः ।

एवमपि द्रव्यं गुणः प्राप्नोति, तदपि शरीरादिकं पादादिषु द्रव्येष्वेव पृथग्जातीयेषु निविशते संयोगविनाशे च ततोऽपैति, आधेयं चाक्रियाजम्, अवयविद्रव्यस्योत्पाद्यत्वादाकाशादेश्चानुत्पाद्यत्वादित्यत आह—सोऽसत्त्वप्रकृतिर्गुणः
न्यासः

गोत्वमश्वदिव्यक्तिषु दृश्यते, नाप्यश्वत्वं गवादिष्विति नास्ति जातेर्गुणत्वप्रसङ्गः । कर्मणस्तु स्यात् ; तदपि हि सत्त्वं एव निविशते यदा सक्रियं द्रव्यं भवति, अपैति च ततो यदा तु निष्क्रियं भवति । पृथग्जातिषु दृश्यत इति । घटपटादिषु दृश्यते । अतः कर्मणो गुणत्वमपाकर्तुमाह—आधेयश्चेत्यादि । आधेयः = निर्वर्त्यः, उत्पाद्य इत्यर्थः, यथा—पाक्यद्रव्येषु रक्तता गुणः, स ह्यग्निसंयोगेन निष्पाद्यते । अक्रियाजश्चेति । क्रिया = व्यापारः, ततो जातः क्रियाजः, न क्रियाजोऽक्रियाजः = नित्यः, यथा—आकाशादिषु महत्त्वादिर्गुणः । तदेवं गुणस्योत्पाद्यत्वानुत्पाद्यत्वप्रकारद्वयदर्शनेन कर्मणो गुणत्वनिवृत्तिः कृता भवति । तद्व्युत्पाद्यमेव, नानुत्पाद्यम् । एवमपि द्रव्यस्य गुणत्वं प्राप्नोति, तस्यापि ह्येते धर्मा विद्यन्ते । तथा हि—तदपि यदि निविशते द्रव्य एवारम्भकेऽवयवभूते निविशते, अपैति च ततः, यथा—शरीरमवयवोति । तद्धि हस्तपादादिष्वयवेषु समवैति, तद्विनाशे च विनाशात् ततोऽपैति । पृथग्जातिषु दृश्यते, हस्त्यादिषु दृश्यते । द्रव्यस्यापि पूर्वोक्तं प्रकारद्वयमस्त्येव । अवयविद्रव्यस्योत्पाद्यत्वादाकाशादेस्तद्वदनुत्पाद्यत्वात् ? इत्यत आह—सोऽसत्त्वप्रकृतिर्गुण इति । प्रकृतिः = स्वभावः । सत्त्वं द्रव्यं

बह्वादिभ्यश्च ॥ ४५ ॥

‘बहु’ — इत्येवमादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रियां वा ङोष् प्रत्ययो भवति । बहुः, बह्वी ।

बहु । पद्धति । अङ्कति । अञ्चति । ग्रंहति । वंहति । शकटि । शक्तिः शस्त्रे । शारि । वारि । गति । अहि । कपि । मुनि । यष्टि ।

❖ इतः प्राण्यङ्गात् ❖ । ❖ कृदिकारादक्तिनः ❖ । ❖ सर्वतोऽक्तिसन्निधा-

पदमञ्जरी

इति । य उक्तलक्षणोपेतः सत्त्वप्रकृतिर्न भवति = द्रव्यस्वभावको न भवति, स गुण इत्यर्थः । अत्रोत्तरार्द्धेनैव सर्वजातीनां व्यावृत्तिसिद्धेः पूर्वाद्धं व्यर्थम्, जातीनां नित्यत्वेनोत्पाद्यत्वाभावात् ? नैतदेवम् ; असति पूर्वाद्धेन जातिव्यावर्तते, यथा—तैजसानां परमाणूनां यद्रूपम्, यच्चेष्टकादिपाक्यद्रव्यगतम्—तदुभयं मिलितमुत्पाद्यानुत्पाद्यस्वभावमित्युभयोरपि गुणत्वं भवति, न पुनः प्रत्येकम् ; उभयस्वभावत्वात् । तथा पाक्यद्रव्यरूपं जातिश्च—इत्युभयं मिलितमुत्पाद्यानुत्पाद्यस्वभावमिति जातिरपि गुणः स्यादेव, न हि सजातीयत्वे सतीति विशेषणमुपात्तम्, अतः पूर्वाद्धेन जातिव्यावृत्तिः ।

नन्वेवमपि ‘पृथग्जातिषु दृश्यते’ इत्यनेनैव सर्वजातिव्यावृत्तिसिद्धेः पूर्वकं विशेषणद्वयं व्यर्थमेव, तस्मात् ‘सत्त्वे निविशते’ इति स्वभावकथनम् । ततः ‘अपैति’ ‘पृथग्जातिषु दृश्यते’ इति च विकल्पेन जातिव्यावर्तयतः, अपैतीत्यस्य च तत्रैव कियन्तश्चित्कालं स्थित्वा तमाधारं त्यजतीत्ययमर्थः ।

तदेवम् ‘सत्त्वे निविशते अपैति आधेयश्चाक्रियाजश्च’ इत्येकं लक्षणम् । ‘सत्त्वे निविशते पृथग्जातिषु’ इत्यादिकं चापरमिति लक्षणद्वयमनुसर्तव्यम् ॥

बह्वादिभ्यश्च ॥ शक्तिः शस्त्र इति । शक्तिशब्दः शस्त्रेऽभिधेये ङीष्मुत्पादयति—शक्तिः, शक्ती । शस्त्र इति किम् ? शक्तिः = सामर्थ्यम् । अन्ये शक्तिः शस्त्री इति शब्दद्वयं पठन्ति—शस्त्रिः, शस्त्री । इतः प्राण्यङ्गादित्यादीनि त्रीणि न्यासः

प्रकृतिर्यस्य स सत्त्वप्रकृतिः, न सत्त्वप्रकृतिरसत्त्वप्रकृतिः । यथोक्तैर्धर्मैर्युक्तो यो द्रव्यस्वभावो न भवति स गुणः । द्रव्यम् = द्रव्यस्वभावम्, अतो गुणो न भवति ॥

बह्वादिभ्यश्च ॥ बह्वादिषु शक्तिः शस्त्रे इति पठ्यते, तस्यायमर्थः—शस्त्रेऽभिधेये शक्तिशब्दाद्वा ङीष् भवति—शक्तिः, शक्ती । शस्त्र इति किम् ? शक्तिः, सामर्थ्यम् । अन्ये तु शक्तिशस्त्री इति शब्दद्वयं पठन्ति—शक्तिः, शक्ती; शस्त्रिः, शस्त्री । इतः प्राण्यङ्गादिति । इकारान्तात् प्राण्यङ्गवाचिनो वा ङीष् भवति—धमनिः, धमनी ।

दित्येके * । चण्ड । अराल । कमल । कृपाण । विकट । विशाल ।
विशङ्कट । भरुज । ध्वज । * चन्द्रभागान्नद्याम् * । कल्याण । उदार ।
पुराण । अहन् ।

बहुशब्दो गुणवचन एव, तस्येह पाठ उत्तरार्थः ॥

पदमञ्जरी

वाक्यानि यथोत्तरमधिकविषयाणि । तत्रोत्तरं वाक्यद्वयम् 'रात्रेश्चाजसौ' इत्यत्रैव
व्याख्यातम् । इकारान्तात्प्राण्यङ्गवाचिनो वा ङीष् भवति—धमनिः, धमनी ।
'सर्वतोऽक्तिन्नर्थात्' इत्येव ङीषि सिद्धे शकट्यादीनामिकारान्तानां पाठः
प्रपञ्चार्थः । पद्धतिशब्दः क्तिन्नन्तः, पादस्य हतिः पद्धतिः, 'हिमकाषिहतिषु
च' इति पद्धावः । अहन्निति पठ्यते, न स केवलः स्त्रियां वर्तते, तस्मात्तदन्तो
बहुव्रीहिरुदाहार्यः—दीर्घमहरस्याः दीर्घाह्नी शरत्, पाठसामर्थ्यात् 'अनुपसर्ज-
नात्' इति न प्रवर्तते । अस्य ङीषो विकल्पितत्वाद् डाप्प्रतिषेधावपि भवतः, 'अन
उपघालोपिनः' इति ङीप् च ।

बहुशब्दो गुणवचन इति । अन्तोदात्तश्च 'लङ्घिवंह्योर्नलोपश्च' इत्युप्रत्य-
यान्तः । किमर्थं तर्हि तस्येह पाठः ? इत्यत आह—तस्येति ॥
न्यासः

इत इति किम् ? समर्था ग्रीवा । प्राण्यङ्गादिति किम् ? श्रेणिः । कृदिकारादक्तिनः ।
सर्वतोऽक्तिन्नर्थादित्येके । अस्यार्थः 'रात्रेश्चाजसौ' इत्यत्रैव व्याख्यातः । यदि सर्वतोऽ-
क्तिन्नर्थात् ङीष् भवति, शकट्यादीनां गणे किमर्थं इकारान्तानां पाठः ? तस्यैव
प्रपञ्चार्थः । पद्धतिशब्दस्याक्तिन्नर्थादिति प्रतिषेधे प्राप्ते पाठः । पादस्य हतिः = पद्धतिः,
'हिमकाषिहतिषु च' इति पद्धावः । चन्द्रभागान्नद्यामिति । चन्द्रभागशब्दान्नद्यामभि-
धेयायां वा ङीष् भवति—चन्द्रभागी नदी । नद्यामिति किम् ? चन्द्रभागा नाम देवता ।
अहन्निति अयं शब्दः केवलः स्त्रियां न वर्तते । तस्मात् समासे तदन्त उदाहार्यः ।
दीर्घाण्यहानि यस्यां शरदि सा दीर्घाह्नी, ङीप्प्रतिषेधावप्यस्माद् भवतः । 'अनो बहुव्रीहेः'
'डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इत्यपि डाब् भवति, 'अन उपघालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इति
वा ङीप् च । तेन चातूरूप्यं भवति । यदि बहुशब्दो गुणवचनः, तत् किमर्थमस्येह
ग्रहणम्, यावता पूर्वैर्नैव सिद्धो ङीष् ? इत्यत आह—तस्येत्यादि ॥

१. वस्तुतस्तु चातुःशब्दम् ; त्रिरूपात् । चातूरूप्यं तु केवलं डावेव—दीर्घाह्नी
दीर्घाह्नी दीर्घाहा दीर्घाहाः शरदिति । अत्राद्यौ शब्दो ङीब्ङीपन्तौ । तृतीयो डाबन्तः ।
चतुर्थस्तु तेषां प्रतिषेधेन पाक्षिको नकारान्तः । ङीब्ङीपन्तयोः स्वरे भेदः—ङीबन्तस्य
बहुव्रीहिस्वरेण पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्, ङीपन्तस्य त्वन्तोदात्तत्वमित्येता द्वौ भिन्नौ ।
दीर्घाह्नीत्यत्र णत्वाभावश्च—वृत्तिकारमते युवादित्वात् ; भट्टोजिमते तु क्षुम्नादित्वात् ।

नित्यं छन्दसि ॥ ४६ ॥

बह्वादिभ्यश्छन्दसि विषये नित्यं स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति ।
बह्वीषु हित्वा प्रपिबन् । बह्वी नाम औषधी भवति ।

नित्यग्रहणमुत्तरार्थम् ॥

भुवश्च ॥ ४७ ॥

छन्दसि विषये स्त्रियां भुवो नित्यं ङीष् प्रत्ययो भवति । विभ्वी
च । प्रभ्वी च । शम्भ्वी च ।

इह कस्मान्न भवति — स्वयंभूः ? 'उतः' इति तपरकरणमनु-
वर्तते, ह्रस्वादेवेयं पञ्चमी । 'भुवः' इति सौत्रो निर्देशः ॥

पुंयोगादाख्यायाम् ॥ ४८ ॥

पुंसा योगः=पुंयोगः । पुंयोगाद्धेतोर्यत्प्रातिपदिकं स्त्रियां वर्तते पुंस

पदमञ्जरी

नित्यं छन्दसि ॥ नित्यग्रहणमुत्तरार्थमिति । इह त्वारम्भसामर्थ्यादेव नित्यो
विधिः सिद्धः, योगारम्भश्चिन्त्ययोजनः ॥

भुवश्च ॥ विभ्वी, प्रभ्वीति । 'विप्रसंभ्यो ड्वसंज्ञायाम्' इति डुप्रत्ययान्ताद्
ङीष् । स्वयंभूरिति । भवतेः क्तिप् ।

ह्रस्वादेवेयमिति । यद्येवं 'घेङ्ङिति' इति गुणे कृते 'भोः' इति निर्देशः प्राप्नोति
तत्राह—सौत्रोऽयं निर्देश इति । गुणस्यैव कृतस्य छान्दस उवङादेश इत्यर्थः ॥

पुंयोगादाख्यायाम् ॥ पुंसा योगः पुंयोग इति । योगः = सम्बन्धः । पुंयोगा-

न्यासः

नित्यं छन्दसि ॥ अयं नित्यग्रहणं किमर्थम्, यावता पूर्वैर्नैव सिद्धे विकले
सत्यारम्भसामर्थ्यादेव नित्यं भविष्यति ? इत्यत आह—नित्यग्रहणमुत्तरार्थमिति ।

भुवश्च ॥ प्रभ्वीत्यादि । 'भुवः संज्ञान्तरयोः' इत्यतः 'भुवः' इत्यनुवर्तमाने
'विप्रसंभ्यो ड्वसंज्ञायाम्' इति डुप्रत्ययः, तदन्ताद् ङीष् । स्वयम्भूरिति । भवतेः
क्विन्तस्य रूपम् । ननु च 'भुवः' इति भूशब्दादीर्घादियं पञ्चमी, ततश्च दीर्घादेव
प्रत्ययेन भवितव्यम्, न ह्रस्वादित्यत आह—ह्रस्वादेवेयं पञ्चमीति । तर्हि 'भुवः' इति
निर्देशो नोपपद्यते, 'घेङ्ङिति' इति गुणे कृते 'भोः' इति निर्देशेन भवितव्यम् ? इत्यत
आह—सौत्रो निर्देश इति । छन्दसि वर्णव्यत्यय उक्तः । तेन तस्य गुणेऽकृत उवङा-
देशः कृत इति दर्शयति ॥

पुंयोगादाख्यायाम् ॥ पुंयोगादिति । 'विभाषा गुणेऽस्त्रियाम्' इति हेतौ पञ्चमी ।

आख्याभूतं तस्माद् ङीष् प्रत्ययो भवति । गणकस्य स्त्री गणकी । महामात्री । प्रष्ठी । प्रचरी । पुंसि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य सम्भवात् पुंशब्दा एते, तद्योगास्त्रियां वर्तन्ते ।

पदमञ्जरी

द्वेतोरिति । हेतौ पञ्चमीं दर्शयति । आख्याग्रहणं गुणभूतेनापि पुंसैव सम्बध्यते; अन्येन सम्बन्धासम्भवात् । गणकादयो हि शब्दाः पुंयोगास्त्रियां वर्तमाना न पुंयोगस्याख्या भवन्ति, स्त्रियां च पुंयोगमन्तरेण न प्रवर्तन्ते इति स्त्रिया अपि नाख्यास्तदाह—पुंस आख्याभूतमिति । भूतग्रहणेनैतद्दर्शयति—यत्प्रातिपदिकं प्राक् पुंसो वाचकमभूत् ; सम्प्रति तु पुंयोगाद्धेतोः स्त्रियां वर्तत इति । गणकीत्यादि । गणयतीति गणकः, ण्वुल् । प्रतिष्ठते प्रष्ठः, 'प्रष्ठोऽग्रगामिनि' इति षत्वम् । कथं पुनरेते पुंशब्दाः ? इत्यत आह—पुंसि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य सम्भवादिति । गणयति प्रतिष्ठत इति व्युत्पत्त्या पुंसि रूढा एते, न स्त्री गणयति प्रतिष्ठते वा । महामात्रशब्दस्यापि प्रवृत्तिनिमित्तं हस्तिपकानामाज्ञापनम् । हस्तिपकाधिपतिर्हि महामात्रः । या तु स्वयं गणयति प्रतिष्ठते वा, न तस्यां पुंयोगाच्छब्दप्रवृत्तिः, अपि तर्हि स्वयमेव क्रियासम्बन्धादिति टापैव तत्र भाव्यम् । कथं तर्हि स्त्रियां न्यासः

योगः = सम्बन्धः । आख्यायामिति पञ्चम्यर्थ एषा 'व्यत्ययो बहुलम्' इति सप्तमी । आख्यायतेऽनया प्रातिपदिकार्थ इति श्रुत्याख्या । पुंस आख्याभूतमिति । पुंसो वाचकभूतमित्यर्थः । तद्वि पुंयोगाद्धेतोः सम्प्रति स्त्रियां वर्तते, न पुंसि । अतीत एव काले पुंसो वाचकमासीत्, अतो भूतग्रहणम् । एतदुक्तं भवति—यत् प्रातिपदिकं प्राक् पुंसो वाचकमभूत्, पश्चात् पुंयोगाद्धेतोः स्त्रियां वर्तते तस्मान् ङीष्भवतीति । कथं पुनर्योगे गुणभावमापन्नस्य पुंस आख्याग्रहणं विशेषणं युज्यते, स्त्रियामित्यनुवृत्तेः स्त्रिया एव ? नैतदस्ति; यो हि पुंयोगात् स्त्रियां वर्तते सोऽवश्यं स्त्रियमाचष्ट इति विशेषणमिदमनर्थकमेव स्यात् । पुंयोगस्य तर्हांदं विशेषणम् ? न; असम्भवात् । न सम्भवत्येव हि तत् प्रातिपदिकं यत् पुंयोगाद्धेतोः पूर्वं स्त्रियां वर्तते, पुंयोगस्य चाख्याभूतं भवति । गणकादयो हि ये शब्दाः पुंयोगात् स्त्रियां वर्तन्ते ते सर्वे पुंस एव वाचकाः प्रागभूवन्, न पुंयोगस्य । ये तु पुंयोगादयः शब्दाः पुंयोगस्य वाचकाः, ते पुंयोगात् स्त्रियां न वर्तन्त एव । न चेह कश्चित् तथाविधोऽन्यः प्रकृतः, नापि श्रूयते, यस्याख्याग्रहणेन सम्बन्धः स्यात् । तस्माद् गुणभूतस्यापि पुंस एवानेन सम्बन्धो विज्ञायते । गणकीत्यादि । गणयतीति गणकः, ण्वुल् । प्रतिष्ठत इति प्रष्ठः, 'आतश्चोपसर्गे' इति कः । 'प्रष्ठोऽग्रगामिनि' इति निपातनान् मूर्धन्यः । सर्व एते पुंसो वाचकाः । पुंयोगात् यदोत्तरकालं स्त्रियां वर्तन्ते तदैतेभ्यो ङीष् । पुंसि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य सम्भवादिति । गणनादिक्रिया-

पदमञ्जरी

प्रवृत्तिरित्य आह—तद्योगादिति । कोऽर्थः ?

तस्येदमिति सम्बन्धादिति चेत्तद्वितो भवेत् ।

डीपेव बाधकः स्याच्चेन्नित्यं बाधः प्रसज्यते ॥

गणकस्येयमिति भेदसम्बन्धे विवक्षिते 'तस्येदम्' इति तद्वितः प्राप्नोति । अथ नाप्राप्ते तद्विते डीपारभ्यमाणस्तस्य बाधक इत्युच्यते, कदाचिदपि तद्वितो न स्यात्, उभयमपि त्विष्यते—प्राप्ती, प्रप्तीति ? स्यान्मतमेतत्—'एतदेव डीप्विधानं ज्ञापकम्—भेदविवक्षायामपि तद्वितमन्तरेण प्रष्टादयः स्त्रियां वर्तते' इति । तेन 'न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या' इति नियमोऽत्र बाध्यते, सति हि तद्विते प्राप्तीत्यणि डीपेव सिद्धः, तस्य चोदात्तनिवृत्तिस्वरेणोदात्तत्वमिति किं डीप्विधानेनेति ? तन्न; येऽनीकारान्तास्तद्विताः—भानोरियं भानवीयेति, तदर्थमेतत्स्यात् । एवं तर्ह्यख्याग्रहणं ज्ञापकम्—नात्र तद्वितोत्पत्तिरिति, न हि तद्वितान्तः प्रकृत्यर्थे पुंसि वर्तते ? एवमपि ज्ञापकेन तद्वितस्य नित्यं बाधात्प्राप्तीति न स्यात् । तस्माद् दुष्ट एवायं पक्षः ।

एवं तर्हि यथा—मन्त्राः क्रोशन्ति, गौर्वाहीकः, गङ्गायां घोषः, यष्टीः प्रवेशयेत्यादौ तात्स्थ्यात्ताद्वर्म्यात्तत्सामीप्यात्तत्साहचर्याच्चातस्मिन्नपि तत्त्वाध्यारोपेण तच्छब्दप्रवृत्तिस्तद्वदत्रापि प्रष्टादिसाहचर्यात्तच्छब्दप्रवृत्तिर्भविष्यति ? तत्राभेदेन भेदसम्बन्धस्य निवृत्तत्वात् तद्वितप्रसङ्गः । विवक्षिते च भेदे तद्वितोत्पत्त्या प्राप्तीत्यादि भविष्यति ? तत्राहुः—यस्त्वया धर्मश्चरितव्यः सोऽनया सहेति भार्यायाः शास्त्रसिद्धं साहचर्यमिति तस्यामेवैतन्डीप्विधानमिति । मट्टिकाव्ये तु दुहितृष्वपि दृष्टः प्रयोगः—'कौसल्ययाऽसावि सुखेन रामः प्राक्केकयीतो भरतस्ततोऽभूत्' इति, केकयस्य दुहिता केकयी, जनपदशब्दादपत्यप्रत्यये तु कैकयीति प्राप्नोति, न च तस्य 'आतरच' इति लुक्, न प्राच्यभर्गादीति प्रतिषेधात्तत् । तस्मात्सोऽयमित्यभिसम्बन्ध इत्ययमेव पक्षो ग्राह्यः ।

यद्वा—यथा स्वामिदासौ पचत इति स्वामिनः संविधावृत्त्वात्पक्त्वम्, दासस्य तु साक्षात्; तथा पुरुषः साक्षात्प्रतिष्ठते रुच्यपि संविधावृत्त्वात्पुरुषगतायाः

न्यासः

स्वभावं यद् गणकादिशब्दानां प्रवृत्तिनिमित्तं तस्य पुंसि सम्भवः, न स्त्रियाम्, नापि नपुंसके । तस्मात् पुंसि शब्दा एते । पुंसो वाचका एते शब्दा इत्यर्थः । कथं तर्हि स्त्रियां वर्तन्ते ? इत्याह—तद्योगादित्यादि । तद्योगः = तस्यायमिति सम्बन्धः, स्वस्वामिभावलक्षणः । तस्मादेते पुंशब्दा अपि स्वभावतः स्त्रियां वर्तन्ते । यथैव ह्यसौ तद्योगात् स्त्रियां स्नानोद्वर्तनपरिषेकादीन् लभते तथा ताच्छब्दश्चमपि ।

पुंयोगादिति किम् ? देवदत्ता । यज्ञदत्ता । आख्याग्रहणं किम् ?
परिसृष्टा । प्रजाता । पुंयोगादेते शब्दाः स्त्रियां वर्तन्ते, न तु पुमांसमा-
चक्षते ।

❀ गोपालिकादीनां प्रतिषेधः ❀ । गोपालकस्य स्त्री गोपालिका ।

पदमञ्जरी

प्रस्थानक्रियायास्तस्यामारोपात्प्रतिष्ठत इति, तस्यामेव प्रष्टशब्दो व्युत्पाद्यते, न
तु पुरुषे व्युत्पादितः सन् तेन सहाभेदोपचारात्तस्यां वर्तते । न चैतावता पुंयो-
गादेव हेतोः स्त्रियां वर्तते इत्यस्य हानिः, साक्षात्स्वयमकर्तृत्वात् । अत्र पक्षे प्रस्थ
इति स्थिते सुबन्तस्य समासः, सुप् च संख्यानिमित्तम्, प्रातिपदिकं च पूर्वं लिङ्ग-
मभिधत्ते, पश्चात्सङ्ख्यामिति तन्निमित्तसुबपेक्षास्मासात्प्रागेवोत्तरपदात्स्थ-
शब्दाट्टाप्प्रसङ्गः, न च स्थशब्दादप्यनेनैव ङीष् लभ्यते, प्रष्टशब्दो हि पुंस
आख्या, न तु स्थशब्दमात्रम् ? नैष दोषः, 'गतिकारकोपपदानां कृद्धिः सह
समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः' इति कृदन्तावस्थायामेव समासः, सा पुंस आख्येति
ङीष् भविष्यति । परिभाषाप्रयोजनानि 'उपपदमतिङ्' इत्यत्र प्रतिपादितानि ।

देवदत्तेति । स्त्रिया एव कस्याश्चिद्देवा संज्ञा—परिसृष्टा, प्रजातेति ।
प्रसूतेत्यर्थः । पुंयोगादेते शब्दाः स्त्रियां वर्तन्ते इति । परिसर्गः, प्रसवः, प्रजन
इत्यर्थान्तरम् । स च न पुंयोगमन्तरेण सम्भवति, तस्मात्पुंयोगाद्धेतोः स्त्रियां
वर्तते । परिसृष्टा प्रजातेति । द्वौ प्रकृतौ । एते शब्दा इति बहुवचनं तु एवंजातीयकाः
शब्दाः प्रसूतादयस्तदपेक्षं द्रष्टव्यम् । गोपालिकादीनामिति । सिद्धये इति शेषः ।

न्यासः

देवदत्तेति । अत्र देवदत्तशब्दसंज्ञकेन पुरुषेण योगाद् देवदत्तशब्दः स्त्रियां न
वर्तते । किं तर्हि ? स्वत एव, तस्या हीयं संज्ञा कृता । परिसृष्टा, प्रजातेति । प्रसूते-
त्यर्थः । निर्लुठितगर्भेति यावत् । परिसृष्टप्रजातशब्दौ स्त्रियां वर्तमानौ प्रसवनिमित्तमु-
पादाय प्रवर्तते । परिसर्गः, प्रजनः, प्रसव इत्येकार्था एते शब्दाः । तस्य च प्रसवस्य
पुंयोगो निमित्तम् ; तेन विना तदभावात् । तस्मात् पुंयोगाद्धेतोः स्त्रियां वर्तते इति ।
न तु पुंशब्दाख्य इति ईकारो न भवतीति । एते शब्दा इति । बहुवचनं येऽन्येऽप्येवं-
जातीयाः शब्दास्तानपेक्ष्य वेदितव्यम् ; अन्यथा हि परिसृष्टप्रजातशब्दयोर्वित्वादेतौ
शब्दाविति वक्तव्यं स्यात् ।

गोपालिकादीनां प्रतिषेधो वक्तव्य इति । सिद्धये इति वाक्यशेषः । गोपालि-
कादीनां शब्दानां सिद्धये ङीष्प्रतिषेधः । स तु 'वोतो गुणवचनात्' इत्यतो वेत्यनुवृत्ते-
स्तस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य प्रतिपाद्यः ।

❀ सूर्याद् देवतायां चाव्वक्तव्यः ❀ । सूर्यस्य स्त्री देवता सूर्या ।
देवतायामिति किम् ? सूरौ ॥

इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्ययवयवनमातुलाचार्याणा-

मानुक् ॥ ४९ ॥

इन्द्रादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति,
आनुक्चागमः । येषामत्र पुंयोग एवेष्यते तेषामानुगागममात्रं विधीयते,
प्रत्ययस्तु पूर्वणैव सिद्धः । अन्येषां तूभयं विधीयते । इन्द्राणी ।
वरुणानी । भवानी । शर्वाणी । रुद्राणी । मृडानी ।

पदमञ्जरी

सूर्याद्देवतायां चाव्वक्तव्य इति । ङीष् एव प्रतिषेधे वक्तव्ये चाव्वि-
धानमन्तोदात्तार्थम् । सूर्यशब्दोऽयमाद्युदात्तः, तत्र टापि सति आद्युदात्तत्वमेवा-
वतिष्ठेत् । सूरौति । सूर्यस्य स्त्री मानुषी कुन्त्यादिः, 'सूर्यतिष्ठ्य' इति यलोपः ॥

इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्ययवयवनमातुलाचार्याणामानुक् ॥ येषा-
मिति । इन्द्रादीनां मृडान्तानां मातुलाचार्ययोश्च । अन्येषामिति । हिमादीनाम् ।

न्यासः

सूर्याद् देवतायां चाव्वक्तव्य इति । ननु च ङीष् एव प्रतिषेधो वक्तव्यः,
ङीषि प्रतिषिद्धे टाव् भविष्यति, टापि च सूर्येति सिध्यत्येव ? नैतदेवम् ; यद्यपि हि रूपं
सिध्यति, स्वरस्तु न सिध्यति, यस्मात् सूर्यशब्दोऽयमाद्युदात्तः । तथा हि 'राजसूर्य-
सूर्य' इत्यत्र क्यवन्तो निपातिताः, ततः क्यपः पित्वादनुदात्तत्वम् । धातोस्तु सुवतेः
सर्तेर्वा धातुस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । तत्र टापि सत्यनुदात्तत्वं स्यात्, चापि तु सत्यन्तो-
दात्तता भवति । पित्करणं तु 'ङ्याप्रातिपदिकात्' इत्यत्र सामान्यग्रहणार्थम् । सूरौति ।
सूर्यस्य स्त्री मानुषी सूरौ, ङीषेव भवति, 'सूर्यतिष्ठ्यागस्त्यमस्त्यानाम्' इति यलोपः ॥

इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्ययवयवनमातुलाचार्याणामानुक् ॥ येषामिति ।
इन्द्रादीनाम् । अन्येषां त्विति । हिमादीनाम् । अथ किमर्थमानुक् क्रियते, अनुगेव
नोच्येत, तेन सवर्णदीर्घत्वेन सिध्यति ? न सिध्यति; 'अतो गुणे' इति पररूपत्वं हि
प्राप्नोति । अकारोच्चारणसामर्थ्यान्न भविष्यति, पररूपे हि नुगेव वक्तव्यः स्यात् । एवं
तर्ह्यकारोच्चारणसामर्थ्याद् भविष्यति । स्वरसन्धिरेव न भवतीत्येवमपि विशयते ।
तस्मान् मैवं विशयायित्यानुगेव वक्तव्यः । अथ वा—इन्द्रमाचष्ट इति 'तत्करोति तदाचष्टे'
इति णिच् 'णाविष्टवत् प्रातिपदिकस्य' इति टिलोपः, इन्द्रयतेः क्तिप्, णिलोपः,

* हिमारण्ययोर्महत्त्वे * । महद्धिमं हिमानी । महदरण्यमरण्यानी ।

* यवादोषे * । दुष्टो यवो यवानी ।

* यवनाल्लिप्याम् * । यवनानी लिपिः ।

* उपाध्यायमातुलाभ्यां वा * । उपाध्यायी, उपाध्यायानी ।
मातुली । मातुलानी ।

* आचार्यादणत्वं च * ॥ आचार्यानी । आचार्या ।

पदमञ्जरी

हिमारण्ययोर्महत्त्वं इति । महत्त्वयोगेनानयोः स्त्रीत्वम्, अन्यत्र नपुंसकत्वम् ।
दुष्टो यव इति पाठः । यवानीति । जात्यन्तरमेवाभिधीयते, अयमेव च दोषो
यदुत यवत्वजातेरभावे तदाकारानुकृतिः ।

यवनाल्लिप्यामिति । केचिज्जनपदिनो यवनास्तेषां लिपिः, 'तस्येदम्' इत्यणो
बाधको ङीष् । लिपिशब्दः स्त्रीलिङ्गः ।

उपाध्यायमातुलाभ्यां वेति । उपाध्यायमातुलाभ्यां यो ङीष् तत्सन्नियोगेना-
नयोर्वाऽऽनुगागमो भवतीति वक्तव्यमित्यर्थः । तत्रोपाध्यायस्याप्राप्तो मातुलस्य
तु नित्यं प्राप्त आनुग्विकल्प्यते ।

आचार्यादणत्वं चेति । क्षुब्नादिषु पठितव्यमित्युक्तं भवति ।

Centre for the Arts
न्यासः

इन्द्रः^१ स्त्रीन्द्राणीत्यत्र दीर्घस्याकारस्य श्रवणं यथा स्यादित्येवमर्थमानुको विधानम् । अनुकि
हि सति दीर्घो न श्रूयेत । ननु च नैवात्र ङीष् भवितव्यम्, अत इत्यधिकारात् ? दीर्घो-
च्चारणसामर्थ्याद् भविष्यति ।

हिमारण्ययोर्महत्त्वं इति । महत्त्वेन युक्ता हिमादयः स्त्रीलिङ्गेनाभिसम्बध्यन्ते यदा,
तदा स्त्रीत्वविवक्षायामनयोः प्रत्ययागमयोविधानमित्येतदनेनाख्यायते, न तु स्त्रीप्रत्यय-
स्यायमपवाद उच्यते । स्त्रीत्व एव हि प्रत्ययो भवति ।

यवाद् दोष इति । यवाद् दोषे गम्यमाने स्त्रियां ङीष् भवति—दुष्टो यवो
यवानी ।

यवनाल्लिप्यामिति । यवनानां लिपिरिति । 'तस्येदम्' इत्यणप्रसङ्गे ङीष् विधीयते,
स तु तदर्थस्य ङीषैव द्योतितत्वात् भवति ।

आचार्यादणत्वञ्चेति । नेदमपूर्वं वक्तव्यम्, क्षुब्नादिष्वस्य पाठात् ।

१. इन्द्रः स्त्रीत्यत्रेन्द्र इति पठ्यन्तं पदम्, इन्द्रित्ति रेफान्तात् प्रातिपदिकात् प्रथमैक-
वचनेऽपीन्द्रित्ति रेफान्तमेव पदम्; 'संयोगान्तः लोपे यः प्रतिषेधः' इति रेफलोपाभावात् ।

❖ अयंक्षत्रियाभ्यां वा ❖ । अर्याणी, अर्या । क्षत्रियाणी, क्षत्रिया । विना पुंयोगेन स्वार्थ एवायं विधिः । पुंयोगे तु ङीषैव भवितव्यम्—अर्यो, क्षत्रियो ।

❖ मुद्गलाच्छन्दसि लिच्च ❖ । रथीरभून्मुद्गलानी गविष्टौ ॥

क्रीतात्करणपूर्वात् ॥ ५० ॥

करणं पूर्वमस्मिन्निति करणपूर्वं प्रातिपदिकम् । क्रीतशब्दान्तात्
पदमञ्जरी

अयंक्षत्रियाभ्यां वेति । ङीषानुक्तौ द्वावप्यप्राप्तौ विकल्प्येते । स्वार्थ एवायं विधिरिति । यदि तु पुंयोगेऽयं विधिः स्याच्छूद्रापि क्षत्रियस्य भार्या क्षत्रियाणी स्यात्, ब्राह्मणभार्या च क्षत्रियाणी न स्यात् । तस्मात्स्वार्थ एव स्त्रीत्वविशिष्टोऽयं विधिः ।

मुद्गलादिति । ङीषो लिच्वादानुगाकारस्य लिट्स्वरः । अथ किमर्थमानुग्विधीयते, न अनुगेवोच्येत, अकारोच्चारणसामर्थ्यादतो गुणे पररूपं बाधित्वा सवर्णदीर्घत्वं भविष्यति, अन्यथा अनुगेवोच्येत, यथैव तर्हि पररूपं न भवति तथैव सवर्णदीर्घत्वमपि न स्यात् ? नैष दोषः; यं विधिं प्रत्युपदेशोऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते, यस्य तु विवेचनमित्तमेतत्तसौ बाध्यते, तस्मादानुगेव वक्तव्यः ।

अपर आह—‘इन्द्रमाचष्टे इन्द्रयति, इन्द्रयतेः किप्, णिलोपः, इन्द्रः स्त्री इन्द्राणी, अत्र दीर्घस्य श्रवणम्, दीर्घोच्चारणसामर्थ्यादत इत्यधिकारो बाध्यते’ इति, एवमपि किञ्चनतः पुंस आख्या न भवति ॥

क्रीतात्करणपूर्वात् ॥ पूर्वशब्दोऽवयववचन इत्याह—करणं पूर्वमस्मिन्नित्यादि ।

न्यासः

स्वार्थ एवायं विधिरिति । एवकारेण पुंयोगो व्यवच्छिद्यते । यदि हि पुंयोगे विधिरयं स्यात् शूद्राऽपि क्षत्रियस्य भार्या क्षत्रियाणीति स्यात् । तस्मात् स्वार्थ एवायं विधिः—क्षत्रियैव क्षत्रियाणीति । पुंयोगे तु ङीषैव भवितव्यमिति । पूर्वसूत्रेण ।

लिच्चेति । कस्य तल्लिच्त्वम् ? आनुकः । तथा हि—मुद्गलानीशब्दस्य द्वितीय उदात्त आम्नाये पठ्यते । ङीषस्तु लिच्चे तृतीय उदात्तः स्यात् ।

क्रीतात् करणपूर्वात् ॥ करणं पूर्वं यस्मिन्नित्यादिना करणपूर्वग्रहणं क्रीतग्रहणञ्च

१. अत्र सूत्रे प्रौढमनोरमायां भट्टोजिदीक्षितः—“यत्तु न्यासकृतोक्तं मुद्गलानीशब्दे द्वितीय उदात्त इति तद्वेदबाह्यत्वप्रयुक्तमेव; ‘लिति’ इति प्रत्ययात् पूर्वस्य विधीयमानं सन्निहितमानुक्तं विहाय द्वितीये प्रवर्तत इत्यत्र बीजाभावात्, सकलवैदिकपाठविरोधाच्च” इति । तत्त्वं तु सम्प्रदायानुरोधिर्वैदिकपाठपर्यालोचनेनैव निश्चेयम् ।

प्रातिपदिकात्करणपूर्वात्स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति । वस्त्रेण क्रीयते सा वस्त्रक्रीती । वसनक्रीती ।

करणपूर्वादिति किम् ? सुक्रीता । दुष्क्रीता ।

इह कस्मान्न भवति—

‘सा हि तस्य धनक्रीता प्राणेभ्योऽपि गरीयसी’ इति ?

पदमञ्जरी

व्यवस्थावाचिनि तु पूर्वशब्दे करणं पूर्वमस्मादिति वाच्यं स्यात् । एवं च क्रीतस्य करणवाचिशब्दान्तरमवयवो नोपपद्यत इति तद्व्यतिरिक्तमेव प्रातिपदिकं करणपूर्वत्वेन विशेष्यते, क्रीतशब्देनापि विशेषितस्यैव विशेषणात्तदन्तविधिरित्याह—क्रीतशब्दात्प्रातिपदिकादिति । यदि तु व्यवस्थावाचिनं पूर्वशब्दमाश्रित्य क्रीतशब्दो विशेष्यते—करणं पूर्वमस्मादिति, ततो वाक्येऽपि स्याद्—अश्वेन क्रीतेति । तस्मादवयववाची पूर्वशब्दः, प्रातिपदिकं च विशेष्यमिति सम्यगुक्तम् । वस्त्रक्रीतीति । ‘गतिकारकोपपदानाम्’ इति वचनात् प्रागेव सुबुत्पत्तेः क्रीतशब्देन सह समासः ।

न्यासः

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

उभयमप्येतत्प्रातिपदिकस्य विशेषणमिति दशयति । पूर्वशब्दोऽयमवयववचनः । करणमवयवो यस्मिन्नित्यर्थः । अथ क्रीतशब्दस्यैव करणपूर्वग्रहणं विशेषणं कस्मान्न विज्ञायते ? अशक्यत्वात् । क्रीतशब्दो ह्यवयववाचिनं वा पूर्वशब्दं गृहीत्वा विशेष्येत—करणं पूर्वमस्मिन्निति ? व्यवस्थाशब्दं वा—करणं पूर्वमस्मादिति ? तत्र प्रथमः पक्षो न सम्भवति; न ह्यत्र क्रीतशब्दस्य करणवाचिशब्दान्तरमवयव उपपद्यते, द्वितीयस्तु सम्भवति, किन्तु वाक्येऽपि स्यात्—अश्वेन क्रीतेति, अस्ति ह्यत्र क्रीतशब्दात् करणं पूर्वम् । प्रातिपदिके तु विशेष्यमाणे न भवत्येष दोषः । न ह्यश्वेन क्रीतेत्येतत् करणावयवं क्रीतशब्दान्तं प्रातिपदिकम् । किं तर्हि ? वाक्यम् । तस्मात् प्रकृतं प्रातिपदिकं सामान्यमेवावयववाचिना पूर्वशब्देन विशेष्यते । क्रीतशब्देनापि तदेव करणपूर्वं प्रातिपदिकम् । तेन तस्मिन् विशेष्यमाणे सामर्थ्यात् तदन्तविधिः प्रसज्येतेत्याह—क्रीतशब्दात् प्रातिपदिकादिति । वस्त्रक्रीती, वसनक्रीतीति । अत्र ‘गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः’ इति वस्त्रवसनयोः करणयोः क्रीतशब्देन ‘कर्तृकरणे कृता बहुलम्’ इति प्रागेव सुबुत्पत्तेः समासः ।

सुक्रीता, दुष्क्रीतेति । गत्युपपदत्वात् प्रागेव सुबुत्पत्तेः ‘कुगतिप्रादयः’ इति समासः । दुष्क्रीतेत्यत्र ‘इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्य’ इति पत्वम् ।

टावन्तेन समासः, अत इति चानुवर्तते । 'गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः' इति, बहुलं तदुच्यते—
'कर्तृकरणे कृता बहुलम्' इति ॥

कादल्पाख्यायाम् ॥ ५१ ॥

'करणपूर्वात्' इत्येव । करणपूर्वात्प्रातिपदिकात् कान्तादल्पा-
ख्यायां ङीष् प्रत्ययो भवति । 'अल्पाख्यायाम्' इति समुदायोपाधिः ।

पदमञ्जरी

टावन्तेन समास इति । एकादेशस्य पूर्वं प्रत्यन्तवत्त्वात्कृदन्तताया अवि-
धातादविरुद्धटावन्तेन समासः । अथ टावन्तेनापि समासे कस्मादेवात्र न भवति ?
तत्राह—अत इतीति । ननूदाहरणवत्प्रागेव टाबुत्पत्तेरत्रापि समासः प्राप्नोति,
वक्तव्यो वा विशेषः ? अत आह—गतिकारकोपपदानामित्यादि । न तत्र बहुल-
ग्रहणमस्तीति चेत्तत्राह—कर्तृकरणे कृता बहुलमिति । 'कर्तृकरणे कृता बहुलम्'
इत्यनेन तावदत्र समासः, स च बहुलग्रहणात् प्राक् सुबुत्पत्तेः कचिद्भवति,
कचिदुत्पन्ने सुपीति मन्यते । एतावतैव च बहुलं तदुच्यते इति सामान्येनोक्तम्,
न पुनः 'कर्तृकरणे कृता बहुलम्' इत्ययमेव समासः प्राक् सुबुत्पत्तेरिष्यते ।
यथा तु भाष्यं तथा नैतदिष्यते ॥

कादल्पाख्यायाम् ॥ अल्पाख्यायामिति समुदायोपाधिरिति । ननु चाल्पै-

न्यासः

टावन्तेन समास इति । सुबन्तयोरेवेति वेदितव्यम् । टापि विहिते कृदन्तताया
विहितत्वात् । अत्र किं टाप् क्रियताम् ? उत विभक्तिरिति ? अन्तरङ्गत्वाद्वा । पश्चाद् बहिरङ्गा
विभक्तिरिति विभक्त्यन्तयोः समासः । अन्तरङ्गत्वं बहिरङ्गत्वं तु टाब्विभक्तयोः 'इथाप्-
प्रातिपदिकात्' इत्यत्र प्रतिपादितम् । कृते तर्हि टापि ङीष् कस्मान्न भवतीत्याह—
अत इति चेत्यादि । कथं पुनः टावन्तेन समासः सिध्यति, यावता गतिकारकोपपदानां
कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः' इति प्रागेव कृदन्ततायां समासेन
भवितव्यमित्यत आह—गतिकारकोपपदानामित्यादि । कथं पुनर्बहुलं तदुच्यते ?
इत्याह—कर्तृकरण इत्यादि । 'कर्तृकरणे कृता बहुलम्' इत्यनेन हि गतिकारकोपपदानां
कृद्भिः समासो विधीयते । स च बहुलग्रहणात् कचित् कृदन्तावस्थायां प्रागेव सुबुत्पत्तेः,
कचिदन्यथा । तेन 'गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः' इति
बहुलं तदाचार्यैरुच्यते । ततश्च टावन्तेनापि कचित्समासो लभ्यत इत्यभिप्रायः ॥

कादल्पाख्यायाम् ॥ अत्रविलिप्तीति । 'लिप उपदेहे', अस्मात् कः । अल्पै-

अभ्रविलिप्सो द्यौः । सूपविलिप्सो पात्री । अल्पसूपेत्यर्थः ।

अल्पाख्यायामिति किम् ? चन्दनानुलिप्ता ब्राह्मणी ॥

बहुव्रीहेश्वान्तोदात्तात् ॥ ५२ ॥

‘कात्’ इत्येव । बहुव्रीहिर्योऽन्तोदात्तस्तस्मात्त्रिधायां ङीष् प्रत्ययो भवति । स्वाङ्गपूर्वपदो बहुव्रीहिरिहोदाहरणम्, अस्वाङ्गपूर्वपदाद्विकल्पं वक्ष्यति । शङ्खभिन्नी । ऊरुभिन्नी । गलकोत्कृती । केशलूनी ।

बहुव्रीहेरिति किम् ? पादपतिता ।

पदमञ्जरी

रभ्रैर्विलिप्तेति पूर्वपदार्थस्यैवालपता गम्यते, न विलिप्तार्थस्य ? एवं मन्यते—
अभ्राणामल्पत्वे सति तद्विलेपनस्याल्पत्वमवश्यम्भावीति । अभ्रविलिप्तीति ।
वृत्तौ गतार्थत्वादल्पशब्दस्याप्रयोगः ।

चन्दनानुलिप्तेति । बहुलेन चन्दनेनानुलिप्तेत्यर्थः । कृद्ग्रहणपरिभाषया समुदायस्य क्तान्तत्वम् ॥

बहुव्रीहेश्वान्तोदात्तात् ॥ बहुव्रीहिर्योऽन्तोदात्त इति । अत्र ‘कात्’ इत्यनुवृत्तिसामर्थ्यात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषा, कृद्ग्रहणपरिभाषा च न प्रवर्तते इति बहुव्रीहेः क्तान्तत्वम् । शङ्खभिन्नीति । ‘निष्ठा’ इति पूर्वनिपातो न भवति; ‘जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम्’ इति वचनात् । शङ्खादयो हि जातिवचनाः, अत एव ‘जातिकालसुखादिभ्यः’ इत्यन्तोदात्तत्वं भवति । गलोत्कृतीति । ‘कृती छेदने,’ उत्पूर्वात् कः । गलमुत्कृत्तमस्या इति विग्रहः ।

पादपतितेति । ‘कर्तृकरणे कृता बहुलम्’ इति समासः, थाथादिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् ।

न्यासः

रभ्रैर्विलिप्तेत्यस्यामर्थविवक्षायां पूर्ववत्प्राक्सुबुत्पत्तेः समासः । अल्पशब्दस्तु गतार्थत्वान्न प्रयुज्यते । चन्दनानुलिप्तेति । बहुचन्दनानुलिप्तेत्यर्थः ॥

बहुव्रीहेश्वान्तोदात्तात् ॥ शङ्खभिन्नीति । ‘रदाम्याम्’ इति नत्वम् । निष्ठान्तस्य ‘निष्ठा’ इति पूर्वनिपाते प्राप्ते ‘जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम्’ इति स न भवति । शङ्खादिशब्दा हि जातिवचनाः । अत एव हि जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात् ‘क्तोऽकृतमितप्रतिपन्नाः’ इत्यन्तोदात्तत्वं भवति । गलकोत्कृतीति । ‘कृती छेदने’ इत्यस्मात् कः । केशलूनीति । केशान् लुनातीति । ‘ल्लादिभ्यः’ इति नत्वं चोदयति ।

पादपतितेति । ‘कर्तृकरणे कृता बहुलम्’ इति तत्पुरुषसमासेऽन्तोदात्तत्वम् ।

* अन्तोदात्ताज्जातप्रतिषेधः * दन्तजाता । स्तनजाता ।

* पाणिगृहीत्यादीनामर्थविशेषे * । पाणिगृहीती भार्या । यस्यास्तु कथञ्चित्पाणिगृह्यते पाणिगृहीता सा भवति ।

* अबहुनञ्सुकालसुखादिपूर्वादिति वक्तव्यम् * । बहुकृता । नञ्-

पदमञ्जरी

अन्तोदात्ताज्जातप्रतिषेध इति । अन्तोदात्ताद्बहुव्रीहेर्डीष्विधाने जातशब्दान्तात्प्रतिषेधो वक्तव्यः, स त्वन्तग्रहणादेव सिद्धः । कथम् ? इहान्तग्रहणं न कर्तव्यम्, वर्णादनुदात्तादिति वद् उदात्तान्तादिति विज्ञास्यते, तत् क्रियते नित्ययोगे यथा बहुव्रीहिर्विज्ञायेत । दन्तजातादौ तु 'वा जाते' इति विकल्पेनान्तोदात्तत्वम् ।

पाणिगृहीत्यादीनां विशेष इति । सिद्धये इति शेषः । अग्निसाक्षिकं यस्याः पाणिगृह्यते सा पाणिगृहीतीति भवति । कथञ्चिदिति । यथोक्तात्प्रकारादन्येन प्रकारेणेत्यर्थः ।

अबहुनञित्यादि । बह्नादिपूर्वपदाद्बहुव्रीहेर्डीप् न भवतीति वक्तव्यमित्यर्थः । बहुकृतेति । बहूनि कृतान्यनयेति विग्रहः, 'बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूमिन्' इत्यन्तो-

Indira Gandhi न्यासः
Centre for the Arts

अन्तोदात्ताज्जातप्रतिषेध इति । अन्तोदात्ताद्बहुव्रीहेर्डीषो विधाने जातशब्दान्तात् प्रतिषेधः, स चान्तग्रहणादेव लभ्यत इति न वक्तव्यम् । इहान्तग्रहणं न कर्तव्यमेव, विनापि तेन यथा 'वर्णादनुदात्तात्' इत्यत्रानुदात्तान्तादिति विज्ञायते, तथेहाप्यन्तोदात्तान्तादिति विज्ञास्यते ? तदेवमर्थं क्रियते—अन्तोदात्त एव यो नित्यं बहुव्रीहिस्ततो यथा स्यात्, विकल्पेन योऽन्तोदात्तस्ततो मा भूदिति । इह च दन्तजाता, स्तनजातेत्यत्र 'वा जाते' इति विकल्पेनान्तोदात्तत्वम्, अतोऽयं विधिर्न भविष्यति । अथ वा—उत्तरसूत्रे वाग्रहणमुभयोरपि योगयोः शेषः, व्यवस्थितविभाषा च, तेन जातशब्दान्तान्न भविष्यति । अस्मिन्स्तु व्याख्यानेऽन्तग्रहणं विस्पष्टार्थमेवेति वेदितव्यम् ।

पाणिगृहीत्यादीनामर्थविशेष इति । 'सिद्धये' इति शेषः । पाणिगृहीतीत्यादीनां सिद्धयर्थं विशेष एव डीप् भवति, न सर्वत्र । एतदपि व्यवस्थितविभाषया लभ्यते । विशेषस्तु पाणिग्रहणस्य वेदितव्यः । अग्निसाक्षिपूर्वकं भार्यायै यस्याः पाणिग्रहणं क्रियते सा पाणिगृहीतीति भवति । यथाकथञ्चिदिति । यथोक्तात् प्रकारादन्येन केनापि प्रकारेणेत्यर्थः ।

अबहुनञित्यादि । बह्नादिपूर्वान् डीप् न भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानं तु तस्यैव वाग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्तव्यम् । जातिकाळसुखादीत्यादि । बहुकृतेत्यत्र 'बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूमिन्' इत्यन्तोदात्तत्वम् । अकृता,

अकृता । सु - सुकृता । काल - मासजाता, संवत्सरजाता । सुखादि-
सुखजाता, दुःखजाता । 'जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात्' इत्येव-
मादिना बहुव्रीहेरन्तोदात्तत्वम् ॥

अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा ॥ ५३ ॥

'अन्तोदात्तात् कान्तात्' इत्यनुवर्तते । अस्वाङ्गपूर्वपदादन्तो-
दात्तात् कान्ताद्बहुव्रीहेः स्त्रियां वा ङीष् प्रत्ययो भवति । पूर्वेण नित्ये
प्राप्ते विकल्प उच्यते । शाङ्गजग्धी, शाङ्गजग्धा । पलाण्डुभक्षिती,
पलाण्डुभक्षिता । सुरापीती, सुरापीता ।

अस्वाङ्गपूर्वपदादिति किम् ? शङ्खभिन्नी । ऊरुभिन्नी । अन्तो-
दात्तादित्येव — वल्लच्छन्ना, वसनच्छन्ना ।

पदमञ्जरी

दात्तत्वम् । अकृता, सुकृतेति । न विद्यते कृतमनया, शोभनं कृतमनयेति विग्रहः,
'नञ्सुभ्याम्' इत्यन्तोदात्तत्वम् । मासजातेति । मासो जातोऽतीतोऽस्याः । सुखं
जातं प्राप्तमनया, दुःखं जातमनयेति विग्रहः । सुखादयः 'सुखादिभ्यः कर्तृवेद-
नायाम्' इत्यत्र पठिता गृह्यन्ते । अथ वा—बहुव्रीहेश्च जातिपूर्वादिति वक्तव्यम्,
बहुव्रीहावन्तोदात्तनिमित्तेष्वन्येषु प्रतिषिद्धेषु जातिरेवान्तोदात्तनिमित्तं कान्त-
स्यावशिष्यते इति जातिग्रहणमेवात्र कर्तव्यमित्यर्थः ॥

अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा ॥ शाङ्गजग्धीत्यादि । शाङ्गजग्धमनया, पलाण्डुर्भक्षितोऽ-
नयेति विग्रहः । शाङ्गादिरभक्ष्यजातिः । सर्वत्र 'जातिकालसुखादिभ्यः' इत्यन्तो-
दात्तत्वम् ।

वल्लच्छन्नेति । 'छद अपवारणे' चुरादिः, 'वा दान्तशान्त' इत्यादिना छन्न-
न्यासः

सुकृतेत्यत्र 'नञ्सुभ्याम्' इति । मासजातेत्यादिषु 'जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात्
कः' इति ॥

अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा ॥ अस्वाङ्गपूर्वपदादिति । न स्वाङ्गम् = अस्वाङ्गम्, तत्
पूर्वं पदं यस्य बहुव्रीहेः स तथोक्तः । सारङ्गजग्धीति । 'अद भक्षणे', 'अदो जग्धिः'
इत्यादिना जग्ध्यादेशः, 'झषस्तथोधोऽधः' इति तकारस्य धत्वम्, 'झरो झरि' इति
धलोपः । पलाण्डुभक्षितीति । 'भञ्ज अदने', चुरादिणिच् । सुरापीतीति । घुमास्था-
दिसूत्रेणत्वम् । सर्वत्र 'जातिकालसुखादिभ्यः' इत्यादिनोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।

वस्त्रच्छन्ना, वसनच्छन्नेति । 'छद अपवारणे' इत्यस्य चुरादिण्यन्तस्य कप्रत्यये

* बहुलं संज्ञाछन्दसोरिति वक्तव्यम् * । प्रवृद्धविलूनी, प्रवृद्धविलूना । प्रवृद्धा चासौ विलूना चेति, नायं बहुव्रीहिः ।

स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात् ॥ ५४ ॥

‘बहुव्रीहेः कान्तादन्तोदात्तात्’ इति सर्वं निवृत्तम् । वाग्रहणमनुवर्तते । स्वाङ्गं यदुपसर्जनमसंयोगोपधं तदन्तात्प्रातिपदिकात्स्त्रियां वा ङीष् प्रत्ययो भवति । चन्द्रमुखी, चन्द्रमुखा । अतिक्रान्ता केशान् अतिकेशी, अतिकेशा माला ।

पदमञ्जरी

शब्दो निपातितः, अत्र ‘अनाच्छादनात्’ इति प्रतिषेधात्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वमेव भवति ।

प्रवृद्धा चेत्यादिना विग्रहविशेषेण तत्पुरुषं दर्शयति ॥

स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात् ॥ अतिकेशीति । अतिक्रान्ता केशानिति

न्यासः

‘वा दान्तशान्तपूर्ण’ इत्यादिना च्छन्नशब्दो निपातितः । ‘अनाच्छादनात्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वप्रतिषेधे ‘बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्’ इति प्रकृतिस्वरे कृते ‘अनुदात्तं पदमेकवर्जम्’ इति शेषस्यानुदात्तत्वादिहान्तोदात्तत्वं नास्ति । पूर्वपदे एवात्राद्युदात्ते — एकं नित्स्वरेण, अपरं लिट्स्वरेण । ‘वस आच्छादने’, घ्रन्प्रत्ययः—बलम् । अस्मादेव धातोर्वसनमल्युट् ।

बहुलमित्यादिना संज्ञायां छन्दसि बहुलं ङीष् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्र वाग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वादेव बहुलं संज्ञाछन्दसोर्भविष्यति । नन्वसूत्रेणैवानेनास्य बहुव्रीहिसत्त्वाद् भविष्यति ङीष्, किमर्थं तर्हीदम् ? इत्याह—प्रवृद्धा चेत्यादि । विग्रहविशेषेण तत्पुरुषं दर्शयति ।

स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात् ॥ चन्द्रमुखीति । चन्द्र इव मुखमस्या इति बहुव्रीहिः । अत्र च ‘प्रथमानिर्दिष्टम्’ इत्यादिना मुखशब्दस्योपसर्जनसंज्ञा । अतिकेशीति । ‘कुगतिप्रादयः’ इति समासः, ‘एकविभक्ति च’ इति केशशब्दस्योपसर्जनत्वम् ।

१-१. “तत्रेदं व्याख्यानम्—पूर्वसूत्रादनुवृत्तस्य चकारयानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् यत्र संज्ञाछन्दसोरिष्यते तत्र भविष्यतीति । प्रवृद्धविलूनेत्यत्र समासस्येत्यन्तोदात्तत्वम् । किं पुनः कारणं न सिध्यति, येन संज्ञाछन्दसोर्बहुलं ङीष् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयम् ? इत्याह—प्रवृद्धा चेत्यादि । विग्रहविशेषेण तत्पुरुषं दर्शयति”—इति वंगपुस्तके पाठः ।

स्वाङ्गादिति किम् ? बहुयवा । उपसर्जनादिति किम् ?
अशिखा । असंयोगोपधादिति किम् ? सुगुल्फा । सुपार्श्वा ।

* अङ्गात्रकण्ठेभ्य इति वक्तव्यम् * । मृद्वङ्गी, मृद्वङ्गा । सुगात्री,
सुगात्रा । स्निग्धकण्ठी, स्निग्धकण्ठा ।

अद्रवं मूर्तिमत्स्वाङ्गं प्राणिस्थमविकारजम् ।

पदमञ्जरी

तत्पुरुषः, 'एकविभक्ति च' इति केशशब्दस्योपसर्जनत्वम् । अशिखेति । असत्यु-
पसर्जनग्रहणेऽत्रैव प्राप्नोति, न मूलोदाहरणेषु; 'अनुपसर्जनात्' इत्याधिकारात् ।
अथ बहुव्रीह्याधिकारादत्र न भविष्यतीत्युच्येत ? अतिकेशीत्यत्रापि तर्हि न स्यात् ।
'अङ्गात्र' इत्यादिभाष्येऽनुक्तमप्येतत्प्रयोगबाहुल्याद् वृत्तिकारेणोक्तम् ।

यद्यत्र स्वमङ्गं स्वाङ्गं गृह्येत—श्लक्ष्णमुखा शाला, अत्रापि प्राप्नोति, मुखस्य
शालाङ्गत्वात् ; दीर्घकेशी रथ्येत्यत्र च न स्यात्, केशानां रथ्याङ्गत्वाभावात् ?
तदव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारार्थं स्वाङ्गं परिभाष्यते—अद्रवमिति । तत्र प्राणिस्थं
स्वाङ्गमित्यनेन श्लक्ष्णमुखा शालेत्यत्र न भवति । एवमपि बहुकफा—अत्र
प्राप्नोति ? तदर्थमाह—अद्रवमिति । द्रवतीति द्रवम्, ततोऽन्यदद्रवम् । एवमपि
बहुज्ञाना—अत्रापि प्राप्नोति ? अत आह—मूर्तिमदिति । असर्वगतद्रव्यपरिमाणं
मूर्तिः, असर्वगतानि यानि द्रव्याणि तेषां यत्परिमाणं ह्रस्वत्वादि सा मूर्तिः;
न्यासः

अङ्गेति । अङ्गादिभ्य उपसर्जनेभ्यो ङीष् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।
किमर्थम् ? संयोगोपधत्वाद् ङीष् न प्राप्नोति, तदर्थमेतदर्थरूपं व्याख्येयम् । तदिदं
व्याख्यानम्—उत्तसूत्रे चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः, तेनाङ्गादिभ्यः संयोगोपधेभ्यो ङीष्
भवतीति ।

अद्रवमिति । मुखनासिकाभ्यां योऽभिनिष्कामति वायुः स प्राणः, प्राणोऽ-
स्यास्तीति प्राणी, तत्र यत् तिष्ठति तत्प्राणिस्थम् ; मुखादि स्वाङ्गमित्युच्यते । यद्येवम्,
कफोऽपि स्वाङ्गं स्यात्, ततश्च बहुकफेत्यत्र ङीष् प्रसज्येत ? इत्यत आह—अद्रवमिति ।
विशेषणोपादानान्न भवत्ययं प्रसङ्गः, कफस्य द्रवात्मकत्वात् । एवमपि ज्ञानं स्वाङ्गं भवेत्,
प्राणिस्थत्वादद्रवत्वाच्च, ततश्च बहुज्ञानेत्यत्रापि ङीष् स्यात् ? इत्यत आह—मूर्तिमदिति ।
असर्वगतानि यानि द्रव्याणि तेषां परिमाणं ह्रस्वादिमद् यत् तन्मूर्तिः, सा यस्यास्ति
तन्मूर्तिमत् । न च तद् ज्ञानेऽस्तीति; निर्गुणत्वात् । गुणानां च ज्ञानस्यात्मगुणत्वाद्
नास्य स्वाङ्गत्वप्रसङ्गः । येषामपि काठिन्यादिस्पर्शविशेषो मूर्तिः, तन्मतेनापि नैव ज्ञानं मूर्ति-
मद्रवति, न हि ज्ञानस्य स्पर्शोऽस्ति । एवमपि शोफस्य श्वयथुसंज्ञकस्य स्वाङ्गत्वं प्राप्नोत्येव;
यथोक्तविशेषणविशिष्टत्वात् । ततश्च बहुशोफेत्यत्र ङीष् प्रसज्येत्येतत् आह—अविकार-
जमिति । विकारः = धातुवैषम्यम्, भूतप्रक्षोभ इत्यर्थः, ततो जातं विकारजम् । न

अतत्स्थं तत्र दृष्टं चेत्तस्य चेत्तत्तथायुतम् ॥

नासिकोदरौष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाच्च ॥ ५५ ॥

पदमञ्जरी

स्पर्शवद् द्रव्यपरिमाणं भूतिरित्यन्ये, सा यस्यास्ति तन्भूतिमत् । एवमपि बहुशोफा अत्र प्राप्नोति ? इत्यत आह—अविकारजमिति । विकारः = वातादिवैषम्यम्, ततो यज्जायते तन्न भवतीत्यविकारजम् । शोफस्तु श्वयथुसंज्ञको विकारजः । यदि प्राणिस्थं स्वाङ्गम्, रथ्यादिपरिगतानां केशानां स्वाङ्गत्वं न स्यात्, सम्प्रत्य-प्राणिस्थत्वात्, ततश्च दीर्घकेशी रथ्येति न सिद्ध्यत्यत आह—अतत्स्थमिति । सम्प्रत्यप्राणिस्थमपि कदाचित्प्राणिनि दृष्टं चेत्तदपि स्वाङ्गं भवत्येवेत्यर्थः । एवमपि प्रतिमावयवानां मुखादीनां स्वाङ्गत्वं न प्राप्नोति, अप्राणिस्थत्वात्, ततश्च दीर्घमुखी प्रतिमेत्यत्र न सिद्ध्यति ? तत्राह—तेन चेदिति । अतत्स्थमित्यनुपङ्गः । अप्राणिस्थमपि मुखादि स्वाङ्गं तेन चेन्मुखादिना तदप्राणिद्रव्यं तथा युतं भवति यथा प्राणिद्रव्यमित्यर्थः । अन्येषां पाठः—तस्य चेत्तत्तथा युतमिति । तत्रार्थः—अप्राणिस्थमपि मुखादि स्वाङ्गं तस्य चेदप्राणिनः तन्मुखादि तथा युतं भवति, तादृशं संस्थानं भवति यादृशं संस्थानं प्राणिन इत्यर्थः ॥

नासिकोदरौष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाच्च ॥ सह नाश्वद्यमानलक्षणस्तु प्रतिपेधो भवत्ये-
न्यासः

विकारजम् = अविकारजम् । तदेव विशेषणोपादानसामर्थ्यात् शोफस्यापि स्वाङ्गत्वं न प्राप्नोति । यदि प्राणिस्थं स्वाङ्गं भवति, एवं तर्हि रथ्यादिपरितानां केशानां स्वाङ्गत्वं न स्यात्, ततश्च दीर्घकेशी रथ्येति न सिध्यतीत्यत आह—अतत्स्थमित्यादि । तस्मिन् प्राणिनि तिष्ठतीति तत्स्थम्, न तत्स्थम् अतत्स्थम् = अप्राणिस्थम् । एवमपि केशादि स्वाङ्गं भवति यदि तत्प्राणिनि पूर्वं दृष्टं भवति । प्रतिमावयवानां तर्हि मुखादीनां स्वाङ्गता न स्यात्, अप्राणिस्थत्वात्, ततश्च दीर्घमुखी प्रतिमेति ङीष् न स्यात् ? इत्यत आह—तस्य चेत्तत्तथा युतमिति । तस्य प्राणिनस्तत् स्वाङ्गं यथा युतं येन प्रकारेण संस्थानविशेषेण सम्बद्धं तथा तेन प्रकारेणाप्राणिनोऽपि यदि सम्बद्धं भवत्येवमपि तस्य स्वाङ्गत्वं भवति । अथ वा—तस्य चेदं प्राणिनस्तत् स्वाङ्गं तथा यदि युतं सम्भवति यथा प्राणिनः, एवमपि स्वाङ्गं भवति ।

अन्येषां पाठः—तेन चेत्तत्तथा युतमिति । तेन प्राणिना येन प्रकारेण संस्थानविशेषादिना सम्बद्धं तथा यद्यप्राणिनापि सम्बद्धं भवति, एवमपि स्वाङ्गं भवति । अथ वा—तेनाप्राणिना तन्मुखादि यदि तथा युतम् = सम्बद्धं भवति यथा प्राणिना, एवमपि स्वाङ्गं भवति । अथवा तेन चेद् मुखादीनां स्वाङ्गेन तदप्राणिस्थं द्रव्यं तथा यदि युतं भवति यथा प्राणिद्रव्यम्, एवमपि स्वाङ्गं भवतीति । सर्वथायमर्थः—यादृशं प्राणिनो मुखादि स्वाङ्गं तादृशमेव यद्यप्राणिनोऽपि भवति स्वाङ्गमेवमेव भवतीति ॥

नासिकोदरौष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाच्च ॥ बद्धज्जक्षण इत्यादि । नासिकोदरयोः ।

‘स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्’ इत्येव । बह्वज्जलक्षणे संयोगोपधलक्षणे च प्रतिषेधे प्राप्ते वचनम् । सहनञ्चिद्यमानलक्षणस्तु प्रतिषेधो भवत्येव । नासिकाद्यन्तात्प्रातिपदिकात्स्त्रियां वा ङीष् प्रत्ययो भवति । तुङ्गनासिकी, तुङ्गनासिका । तिलोदरी, तिलोदरा । बिम्बोष्ठी, बिम्बोष्ठा । दीर्घजङ्घी, दीर्घजङ्घा । समदन्ती, समदन्ता । चारुकर्णी, चारुकर्णा । तीक्ष्णशृङ्गी, तीक्ष्णशृङ्गा ।

* पुच्छाच्चेति वक्तव्यम् * । कल्याणपुच्छी । कल्याणपुच्छा ।

* कबरमणिविपशरेभ्यो नित्यम् * । कबरपुच्छी । मणिपुच्छी । विषपुच्छी । शरपुच्छी ।

पदमञ्जरी

वेति । कथम् ? नासिकोदरयोस्तावदयं योगः पुरस्तादपवादन्यायेनानन्तरं बह्वज्जलक्षणेव प्रतिषेधं बाधते, ओष्ठादिष्वपि मध्येऽपवादन्यायेन पूर्वं संयोगोपधलक्षणमेव प्रतिषेधं बाधते, न सहादिलक्षणम् ; अतोऽसौ भवत्येव—सनासिका, अनासिका, विद्यमाननासिकेति । बिम्बोष्ठीति । ‘ओत्वोष्ठायोर्वा समासे पररूपं वक्तव्यम्’ इति पररूपम् ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

कबरपुच्छीति । कबरम् = नानावर्णं पुच्छमस्याः सा मयूरी । मणिः पुच्छ-
न्यासः

‘न क्रोडादिबहुचः’ इति बह्वज्जलक्षणे प्रतिषेधे प्राप्ते वचनम् । शेषाणाम् ‘असंयोगोपधात्’ इति संयोगोपधलक्षणे । सहनञ्चिद्यमानपूर्वलक्षणस्तु प्रतिषेधो भवत्येवेति । नासिकोदरयोस्तावदयं योगः ‘पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते’ नोत्तरान्’ इत्यनन्तरमेव बह्वज्जलक्षणं प्रतिषेधं बाधते, न सहादिलक्षणम् । ओष्ठादिष्वपि ‘मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते’ इति पूर्वमेव संयोगोपधलक्षणम्, तेनासौ भवत्येव—सहनासिका, अनासिका, विद्यमाननासिकेति । बिम्बोष्ठीति । बिम्बमिवौष्ठौ यस्याः सा बिम्बोष्ठी—‘ओत्वोष्ठयोः समासे वा पररूपं वक्तव्यम्’ इत्यौपसंख्यानिकं पररूपत्वम् । ये तु बिम्बौष्ठौ-त्यौकारं पठन्ति ते ‘वृद्धिरेचि’ इति वृद्धिं कुर्वन्ति ।

पुच्छाच्चेति वक्तव्यमिति । पुच्छान्ताच्च प्रतिपदिकान् ङीष् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थम् ? संयोगोपधादपि पुच्छान्ताद् यथा स्यात् । व्याख्यानं तु चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वमाभित्य कर्तव्यम् । कल्याणपुच्छीति । कल्याणं पुच्छमस्याः ।

कबरेत्यादि । कबरादिभ्यो यः पुच्छशब्दस्तदन्तान् ङीष् भवतीति । एषोऽपि

* उपमानात्पक्षात् पुच्छाच्च ॥ उलूकपक्षी सेना । उलूकपुच्छी शाला ॥

न क्रोडादिवह्वचः ॥ ५६ ॥

‘स्वाङ्गात्’ इति डीष् प्राप्तः प्रतिषिध्यते । क्रोडाद्यन्ताद् बहुजन्ताच्च प्रातिपदिकात्त्रिषां डीष् प्रत्ययो न भवति । कल्याण-क्रोडा । कल्याणखुरा । कल्याणोखा^१ । कल्याणबाला । कल्याणशफा । कल्याणगुदा । कल्याणघोणा । कल्याणनखा । कल्याणमुखा । क्रोडादिराकृतिगणः । सुभगा । सुगला ।

बह्वचः खल्वपि — पृथुजघना । महाललाटा ॥

पदमञ्जरी

मस्याः मणिपुच्छी, विषं पुच्छमस्याः विषपुच्छी वृश्चिकी । उलूक इव पक्षो-
ऽस्याः, उलूक इव पुच्छमस्या इति विग्रहः ॥

न क्रोडादिवह्वचः ॥ कल्याणक्रोडेति । अश्वानामुरः क्रोडा, स्त्रीलिङ्गोऽयम् । तत्र बहुव्रीहौ पूर्वपदस्य पुंवच्चावः, उत्तरपदस्योपसर्जनह्रस्वत्वम् । कल्याण-
नखेति । अग्रन्थोऽयम्; ‘नखमुखात्संज्ञायाम्’ इति प्रतिषेधात्, असंज्ञायां
डीष इष्टत्वात्, तस्मात् कल्याणाखेति पाठः । उखेति हि पठ्यते—‘क्रोडा बाल-
खुरोखाः शफो गुदं भगालौ च’ इति ॥

न्यासः

तत एव चकाराद्वाग्रहणस्य वा व्यवस्थितविभाषात्वाल्लभ्यते । कवरं पुच्छे यस्याः सा
कवरपुच्छी । एवं मणिपुच्छी, विषपुच्छी, शरपुच्छीति । ‘सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ’
इति पुच्छस्य पूर्वनिपातो न भवति; ‘सप्तम्याः पूर्वनिपाते गङ्वादिभ्यः परवचनम्’ इति
वचनात् ।

उपमानात् पक्षात् पुच्छाच्चेति । नित्यमिति सम्बध्यते । एतदपि पूर्वोक्तात्
कारणद्वयाल्लभ्यते । ‘पुच्छाच्चेति वक्तव्यम्’ इत्यनेनैव सिद्धे पुनरिह पुच्छग्रहणं प्रपञ्चार्थम्,
नित्यार्थं वा । उलूकस्येव पक्षौ यस्याः सा उलूकपक्षी । उलूकस्येव पुच्छं यस्याः
सा उलूकपुच्छी ॥

न क्रोडादिवह्वचः ॥ कल्याणक्रोडेति । क्रोडाशब्दः स्त्रीलिङ्गः । ‘क्रोडाघाटाब्जिहा-
शिरोधरासङ्कुलास्पृष्टामाया’ इति लिङ्गकारिकायां पाठात् । कल्याणी क्रोडाऽस्या इति

सहनञ्विद्यमानपूर्वाच्च ॥ ५७ ॥

‘स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्’ इति ‘नासिकोदरौष्ठजङ्घा’ इति च प्राप्तो ङीष्प्रतिषिद्धयते । सह, नञ्, विद्यमान — इत्येवम्पूर्वात्प्रातिपदिकात् स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो न भवति । सकेशा, अकेशा, विद्यमानकेशा । सनासिका, अनासिका, विद्यमाननासिका ॥

नखमुखात्संज्ञायाम् ॥ ५८ ॥

पदमञ्जरी

सहनञ्विद्यमानपूर्वाच्च ॥ पूर्वग्रहणमकृत्वा ‘सहनञ्विद्यमानेभ्यः’ इत्युच्यमाने सहादिभ्यः परं यत्स्वाङ्गं तदन्तान्ङीप् न भवतीत्यर्थो भवति, ततश्चेह प्रतिषेधः प्रसज्येत—विद्यमानं मुखमस्य विद्यमानमुखः, कल्याणो विद्यमानमुखोऽस्याः कल्याणविद्यमानमुखीति, भवति ह्येतद् यथोक्तविशेषणम् ; इह च न स्याद्—विद्यमानकल्याणमुखेति, न ह्यत्र यथोक्तं विशेषणमस्ति, तस्मात्पूर्वग्रहणम् ॥

नखमुखात्संज्ञायाम् ॥ शूर्पणखेति । ‘पूर्वपदात्संज्ञायामगः’ इति णत्वम् ।

न्यासः

विग्रहः । ‘स्त्रियाः पुंवद्’ इति पुंवद्भावः । उत्तरपदस्य ‘गोस्त्रियोः’ इत्यादिना ह्रस्वः । ततः ‘स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्’ इत्यादिना प्रातस्य ङीषोऽनेन प्रतिषेधः, ततष्टाप् । महाललाटेति । ‘आन्महत्’ इत्यादिनात्वम् ॥

सहनञ्विद्यमानपूर्वाच्च ॥ सकेशेति । सह कैशैर्वर्तत इति । ‘तेन सहेति तुल्ययोगे’ इति समासः, ‘वोपसर्जनस्य’ इति सहस्य सभावः । अकेशेति । अविद्यमानाः केशा अस्येति, ‘नञोऽस्त्यर्थानां बहुव्रीहिरुत्तरपदलोपश्च’ इति विद्यमानशब्दलोपः । अथ पूर्वग्रहणं किम्, सहनञ्विद्यमानादित्येवोच्येत, एतया हि पञ्चम्या स्वाङ्गे विशेष्यमाणे सहादिपूर्वता लभ्यत एव ? नैतदेवम् ; पञ्चमी हि परत्वेन स्वाङ्गं विशेषयेत्—सहादिभ्यः परं यत् स्वाङ्गमिति । ततश्च सहादिभ्यः परेण स्वाङ्गेनान्यस्यापि समासे प्रतिषेधो विज्ञायते—कल्याणविद्यमानमुखेति । विद्यमानञ्च तन्मुखञ्च विद्यमानमुखम्, कल्याणं विद्यमानमुखमस्या इति विग्रहः । अथ वा—विद्यमानं मुखं यस्य स विद्यमानमुखः, कल्याणो विद्यमानमुखो यस्या इति विग्रहः । पूर्वग्रहणे सति पूर्वशब्दस्यावयवाचित्वात् सहादिपूर्वत्वेन प्रातिपदिकं विशेष्यत इति सहाद्यवयवं यत् स्वाङ्गत्वं प्रातिपदिकं तस्मादिति विज्ञायमाने नात्र प्रतिषेधो भवति, न ह्येतत् सहाद्यवयवमेव । किं तर्हि ? कल्याणशब्दावयवमिति न भवत्यनिष्टप्रसङ्गः ॥

नखमुखात् संज्ञायाम् ॥ शूर्पणखेति । ‘पूर्वपदात् संज्ञायामगः’ इति णत्वम् ।

नखमुखान्तात्प्रातिपदिकात्संज्ञायां स्त्रियां विषये ङोष् प्रत्ययो न भवति । शूर्पणखा । वज्रणखा । गौरमुखा । कालमुखा ।

संज्ञायामिति किम् ? ताम्रनखी कन्या । चन्द्रमुखी ॥

दीर्घजिह्वी चच्छन्दसि ॥ ५९ ॥

‘दीर्घजिह्वी’ इति छन्दसि विषये निपात्यते । संयोगोपधत्वाद-
प्राप्तो ङोष् विधीयते । दीर्घजिह्वी वै देवानां हव्यमलेट् । चकारः
संज्ञानुकर्षणार्थः । ‘दीर्घजिह्वी’ इति निपातनं नित्यार्थम् ॥

दिक्पूर्वपदान्ङीप् ॥ ६० ॥

‘स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्’ इत्येवमादिविधिप्रतिषेधविषयः सर्वोऽ-
पदमञ्जरी

एवं च शूर्पणखा वा राक्षसी शूर्पणखी वा । यदि योगमात्रं न संज्ञा—शूर्पणखी,
संज्ञायाम्—शूर्पणखा; न पुनः शूर्पणखीति गत्वङीपोः समावेशः साधुः ॥

दीर्घजिह्वी चच्छन्दसि ॥ निपातनं नित्यार्थमिति । ‘दीर्घजिह्वात्’ इत्युच्यमाने
प्रकृतस्य ङीपो विकल्पितत्वादिहापि विकल्पो विज्ञायते ॥

दिक्पूर्वपदान्ङीप् ॥ दिक्पूर्वपदान्ङीपोऽनुदात्तत्वम्, ‘स्वाङ्गाच्च’ इत्यादिना
विहितस्य ङीप एवास्मिन्विषयेऽनुदात्तत्वे वक्तव्यम्, ङीप्विधाने हान्यत्रापि ङीप्वि-
षयान्ङीप्प्रसङ्गः । अपूर्वे हि ङीपि विधीयमाने प्राग्गुल्फा, प्राग्जघनेति ङीप्वि-
षयादन्यत्रापि ङीप्प्राप्नोति; ङीपः प्रतिषेधाभावात् ? इत्यस्मिन्पूर्वपक्षे इदमाह—
विधिप्रतिषेधविषयः सर्वोऽप्यपेक्ष्यते इति । तत्र विधिविषयापेक्षायाः फलं दर्श-
न्यातः

अथ कथं शूर्पणखी राक्षसीति ? असंज्ञात्वात् । संज्ञायामित्युच्यते, न चेयं संज्ञा ।
तथा हि ‘पूर्वपदात्’ इत्यादिना गत्वं न भवति । यौगिकस्त्वेष तस्या व्यपदेशः; शूर्पाकार-
नखयोगात्—शूर्पणखी नखो यस्याः शूर्पणखीति ॥

दीर्घजिह्वी च चच्छन्दसि ॥ अथ किमर्थमीकारान्तनिपातनं क्रियते, न ‘दीर्घजिह्वा-
च्छन्दसि’ इत्येवोच्येत, एवमुच्यमाने प्रतिषेधप्रकरणात् प्रतिषेधो विज्ञायेतेति चेत् ? न;
संयोगोपधत्वेन प्राप्त्यभावात्, प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च प्रतिषेधानाम् । तस्मात् सामर्थ्याद्
विधिरेव विज्ञास्यत इत्याह—निपातनं नित्यार्थमिति । कल्पितत्वात् प्रकृतस्य ङीप
इहापि विकल्पित एवासौ विज्ञायेत, निपातनात् नित्यो भवति ॥

दिक्पूर्वपदान् ङीप् ॥ विधिप्रतिषेधेत्यादि । विधिविषयः—स्वाङ्गमुपसर्जनम्-
संयोगोपधत्वम्, नासिकादि च प्रातिपदिकम् । प्रतिषेधविषयः—संयोगोपधञ्च प्राति-

प्यपेक्ष्यते । यत्र डीष् विहितस्तत्र तदपवादः । दिक्पूर्वपदात्प्रातिपदि-
काद् डीप् प्रत्ययो भवति । स्वरे विशेषः । प्राङ्मुखी, प्राङ्मुखा ।
प्राङ्नासिकी, प्राङ्नासिका ।

इह न भवति — प्राग्गुल्फा, प्राक्क्रोडा, प्राग्जघनेति ॥

पदमञ्जरी

यति—यत्र डीष्विहित इति । स्वरे विशेष इति । डीपः पित्त्वादनुदात्तत्वं भवति,
डीषस्तु प्रत्ययाद्युदात्तत्वप्रसङ्गः । प्राङ्मुखेति । डीपा मुक्ते 'स्वाङ्गाच्चोपसर्ज-
नात्' इति डीषपि न भवति, कथम् ? उक्तमेतत्—'यत्रोत्सर्गापवादौ द्वावपि
विकल्पितौ तत्रापवादेन मुक्ते उत्सर्गो न प्रवर्तते' इति ।

प्रतिषेधापेक्षायाः फलं दर्शयति—इह न भवतीति । एवं च कृत्वा वाक्यभेदः

न्यासः

पदिकम्, 'न क्रोडादिवहचः' । सहनञ्जिव्यमानपूर्वाच्चेति । एतेनैतत् सूचयति—
'स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात्' इत्यादि विधिशाल्मिहानुवर्तते, 'न क्रोडादिवहचः'
इत्यादि प्रतिषेधशाल्म्यम्, तेन यत्र विषये डीष् विहितस्तत्रैव डीव् विषेयः । यत्र तु
विषये डीष् प्रतिषिद्धस्तत्र डीवपि प्रतिषिध्यत इति । यत्र डीष् विहित इत्यादिना
विधिविषयापेक्षायाः फलं दर्शयति । कः पुनर्डीपो डीषो वा विशेषः, यावतो-
भयत्र तदेव रूपम् ? इत्याह—स्वरे विशेष इति । डीपो हि पित्त्वादनुदात्तत्वं भवतीति,
डीषस्तु प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । प्राङ्मुखीति । ऋत्विगादिसूत्रेणाञ्चतेः किन्,
'अनिदिताम्' इत्यनुनासिकलोपः, 'उगितश्च' इति डीप्—प्राची । प्राच्यां दिशि
मुखमिति 'दिक्शब्देभ्यः सप्तमीपञ्चमी' इत्यादिनास्तातिः, 'अञ्जेर्लुक्' इति तस्य लुक्,
'लुक् तद्धितलुकि' इति स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक्, 'तद्धितश्चासर्वविभक्तिः' इत्यव्ययत्वम्,
'अव्ययादाप्सुपः' इति सुपो लुक्—प्राग् मुखं यस्याः सा प्राङ्मुखी, 'योऽनुनासिके-
ऽनुनासिको वा' इति ङकारः । प्राङ्मुखेति । टाप् । ननु च डीपा मुक्ते 'स्वाङ्गाच्चो-
पसर्जनात्' इति डीषा भवितव्यम् ? नैतदस्ति; आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—यत्रोत्सर्गाप-
वादयोर्विभाषा तत्रापवादेन मुक्त उत्सर्गो न प्रवर्तत इति, यदयम् 'पीलाया वा' इति
वाग्रहणं करोति । यद्यत्राणा विकल्पितेन मुक्ते 'स्त्रीभ्यो ढक्' ढकारेण भवितव्यं किं
वाग्रहणेन ? तस्मादस्माद्वाग्रहणादिदं ज्ञाप्यते—यत्रोत्सर्गापि विभाषा तत्रापवादेन
मुक्त उत्सर्गो न प्रवर्तत इति । कथं पुनरुत्सर्गो विभाषा ? महाविभाषया । 'प्राग्दी-
व्यतोऽण्' इत्यणुत्सर्गः, 'स्त्रीभ्यो ढक्' इति ढगपवादः; तेन मुक्ते यद्यपि स्यादण्, किं
वाग्रहणेन ? नेत्येवं ब्रूयात्, तत्रोत्सर्गिकाणो निवृत्त्यर्थम् ।

इह न भवतीत्यादिना प्रतिषेधापेक्षायाः फलं दर्शयति । प्राक्क्रोडा, प्राग्जघ-

वाहः ॥ ६१ ॥

डीषेव स्वयंते, न डीप् । वहेरयं ण्विप्रत्ययान्तस्य निर्देशः ।
सामर्थ्यात्तदन्तविधेर्विज्ञानम् । वाहन्तात्प्रातिपदिकात्स्त्रियां डीष् प्रत्ययो
भवति । दित्यौही । प्रष्टौही ॥

सख्यशिश्वीति भाषायाम् ॥ ६२ ॥

सखी, अशिश्वी — इत्येतौ शब्दौ डीपन्तौ भाषायां निपात्येते ।

पदमञ्जरी

कर्त्तव्यः—दिक्पूर्वपदादसंयोगोपधस्वाङ्गान्तात्रासिकाद्यन्तान्डीष् भवति; क्रोडा-
दिबह्वजन्तात्तु नेति अपरः कल्पः, अत्र डीपनुवर्तते, तस्य दिक्पूर्वपदादिति
पञ्चम्या षष्ठी प्रकल्प्यते, दिक्पूर्वपदादुत्तरस्य डीषो डीवादेशो भवतीत्यर्थः ।
तेन यत्र डीष् तत्रैव डीषिति सिद्धम् । एवं चोत्तरत्र डीषेव स्वयंते इत्युपपन्नं
भवति ॥

वाहः ॥ सामर्थ्यादिति । कर्मण्युपपदे वहेण्विधानात्केवलस्य वाहः सम्भवो
नास्तीत्येतत्सामर्थ्यम् । दित्यौहीति । 'छन्दसि सहः', 'वहश्च' इति ण्विः, उपधावृद्धिः,
डीषि 'वाह ऊठ्', तत्र सम्प्रसारणमित्यनुवृत्तेः 'सम्प्रसारणाच्च' इति पूर्वरूप-
त्वम्, 'एत्येधत्पूठ्सु' इति वृद्धिः ।

सख्यशिश्वीति भाषायाम् ॥ भाषायामित्युच्यते, तत्रैतन्न सिध्यति—सखी
सप्तपदी भव, आ धेनवो धुनयन्तामशिश्वीरिति ? नैष दोषः; इतिकरणोऽत्र

न्यासः

नेति । अत्र हि 'न क्रोडादिबह्वचः' इत्यस्याप्यनुवृत्तेर्डीष् न भवति । प्राग्गुल्फेति ।
अत्राप्यसंयोगोपधादित्यस्य । अथ पदग्रहणं किमर्थम्, न दिक्पूर्वादित्येवोच्येत ? अशक्य-
मेवं वक्तुम्; एवमुच्यमाने दिक्शब्द एव स्वरूपेण पूर्वपदं विज्ञायेत । पदग्रहणे तु सति
सर्वे दिग्भिधायिनः शब्दाः पूर्वपदत्वेन विज्ञायन्ते ॥

वाहः ॥ सामर्थ्यान् तदन्तविधेर्विज्ञानमिति । कर्मण्युपपदे ण्वेविधानात् ।
केवलस्य वाहः सम्भवो नास्तीति सामर्थ्यात् तदन्तविधेर्विज्ञायते । दित्यौहीति ।
दित्यं वहतीति 'भवो ण्विः', 'छन्दसि सहः', 'वहश्च' इति ण्विः, ण्वेः सर्वापहारी लोपः,
प्रत्ययलक्षणेन 'अत उपधायाः' इति वृद्धिः, डीष्, 'वाह ऊठ्' इति संप्रसारणसंज्ञको
वकारस्योठ् भवति; तत्र 'वसोः संप्रसारणम्' इत्यतः संप्रसारणानुवृत्तेः । ठकारः
'एत्येधत्पूठ्सु' इति विशेषणार्थः । 'संप्रसारणाच्च' इति पररूपत्वम्, 'एत्येधत्पूठ्सु'
इति पूर्वपदाकारेण सहैकादेशो वृद्धिः ॥

सख्यशिश्वीति भाषायाम् ॥ सखीति । सखिशब्दान् डीप् । नास्याः शिश्व-

सखीयं मे ब्राह्मणी । नास्याः शिशुरस्तीति अशिश्नो ।

भाषायामिति किम् ? सखा सप्तपदी भव । अशिश्नुमिव मामयं शिशुरभिमन्यते ॥

जातेरस्त्रीविषयादयोपधात् ॥ ६३ ॥

जातिवाचि यत्प्रातिपदिकं न च स्त्रियामेव नियतमस्त्रीविषयम-
यकारोपधं च तस्मात्स्त्रियां डीष् प्रत्ययो भवति ।

आकृतिग्रहणा जातिर्लिङ्गानां च न सर्वभाक् ।

पदमञ्जरी

क्रियते, स भिन्नक्रमो भाषायामित्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः, स च प्रकारे वर्तते, तेन छन्दस्यपि कचिद्भविष्यति । भाषाग्रहणं तु नित्यार्थम् ॥

जातेरस्त्रीविषयादयोपधात् ॥ अस्त्रीविषयादित्यनन्यभावे विषयशब्द इत्याह-
न च स्त्रियामिति । स्त्रियामेव यस्य नियमेन वृत्तिस्तस्त्रीविषयम्, ततोऽन्यदस्त्री-
विषयमित्यर्थः ।

इह लौकिकजातिग्रहणे ब्राह्मणत्वादीनां गोत्रस्य च नाडायनादेर्जातित्वे
वादीनां विप्रतिपत्तेः, चरणशब्दानां च कठादीनामध्ययनक्रियासम्बन्धनिबन्धन-
त्वेन पाचकादिवत्क्रियाशब्दत्वेनाव्याप्तिरित्यभिमतं जातिं लक्षयति—आकृति-
ग्रहणा जातिरिति । गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणमिति करणसामान्ये पदं संस्क्रियते,

न्यासः

रस्तीति वाक्यविशेषेण बहुव्रीहिं दर्शयन्नशिश्नुशब्दो यो बहुव्रीहिस्तस्याशिश्नीति निपात्यते ।
न तु तत्पुरुषो यस्तस्येति दर्शयति । तत्पुरुषे हि न शिशुरशिश्नुरित्येवं भवति । सखेति ।
'अनङ् सौ' इत्यनङादेशः, नोपधायाः 'सर्वनामस्थाने च' इति दीर्घः । 'सख्यशिश्नुभ्याम्'
इत्येवं वक्तव्ये यन्निपातनं क्रियते, तस्यैतत् प्रयोजनम्—तुल्यश्रुतेः शब्दान्तरस्यापि यथा
स्यात्, सह खेन या वर्तते सा सखीति ॥

जातेरस्त्रीविषयादयोपधात् ॥ जातेः प्रातिपदिकादिति सामानाधिकरण्यानुपपत्ते-
र्जातिवाचि यत् प्रातिपदिकं तदिहामिधानेऽभिधेयोपचारं कृत्वा जातिशब्देनोक्तम्,
अत एव वृत्तावाह—जातिवाचि यत् प्रातिपदिकमिति । अस्त्रीविषयादिति ।
अनन्यत्रभावेऽपि विषयशब्दो वर्तते, अत एव वृत्तावाह—न चेत् स्त्रियामेव
नियतमिति । न स्त्रियामेव यस्य भावः, किन्तु स्त्रियां चान्यत्र च तदस्त्रीविषयम् ।

जातिरित्युच्यते, केयं जातिर्नामेति प्रश्नस्योत्तरमाह—आकृतिग्रहणेत्यादि । आक्रि-
यते व्यज्यतेऽनयेत्याकृतिः = संस्थानमुच्यते । तथा हि—दुराकृतिः दुःसंस्थानमुच्यते,

पदमञ्जरी

पश्चादाकृतिशब्दसमवधाने स्त्रीत्वं प्रतीयमानं बहिरङ्गत्वात् प्रत्ययस्य निमित्तं न भवति । ग्रहणमाकृतिर्यस्या इति ग्रहणरूपोद्देशेनाकृतिरूपता विधीयते, न त्वाकृतिरूपोद्देशेन ग्रहणरूपतेत्यर्थः । आकृतिः = संस्थानम्, सा ग्रहणं यस्याः साऽऽकृतिग्रहणा, अवयवसन्निवेशविशेषव्यङ्ग्येत्यर्थः । अनेन गोत्वादिजातिर्लक्षिता । ब्राह्मणत्वादिजातिस्तु न संगृहीता भवति, ब्राह्मणक्षत्रियादीनां संस्थानस्य सदृशत्वादिति तत्संग्रहायाऽऽह—*लिङ्गानां चेति* । सर्वाणि लिङ्गानि न भजतीत्ययमर्थो विवक्षितः । तत्र सर्वशब्दस्य लिङ्गापेक्षत्वेऽपि गमकत्वाद्भजो ण्विप्रत्ययः, समासश्च । 'लिङ्गानाम्' इति कर्मणि षष्ठी । अप्राप्तप्रापणार्थं चेदं वचनम्, न त्वाकृतिग्रहणेत्यस्य सङ्कोचकम् ; तेन तटादेः सर्वलिङ्गत्वेऽपि आकृतिग्रहणत्वाज्जातित्वं भवत्येव । इह कस्मान्न भवति—देवदत्तः, देवदत्तेति ? उप-

न्यासः

स्वाकृतिश्च सुसंस्थानम् । गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणम्, करणे ल्युट् । आकृतिर्ग्रहणं यस्याः साऽऽकृतिग्रहणा, संस्थानव्यङ्ग्येति यावत् । ननु चाकृतिशब्दसामानाधिकरण्याद् ग्रहणशब्दस्य स्त्रियां कृत्तिरिति 'डिङ्ढाणश्च' इति ङीप्ता भवितव्यम्, तदन्तेन समासे कृते 'नद्यतश्च' इति कप्, ततश्चाकृतिग्रहणीकेति प्राप्नोति ? नैष दोषः; ग्रहणशब्दो हि पूर्वं करणसामान्ये व्युत्पादितः, पश्चाद् विशेषणाभिसम्बध्यते । तत्र पदान्तरसन्निधानेन यस्तस्य लिङ्गविशेषसम्बन्धः, स च बहिरङ्ग इति सामान्यलिङ्गेनैवान्तरङ्गेण वाक्यं कृत्वा समासः क्रियते, यथा—'मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः' इत्यत्र । तदनेन लक्षणेन सामान्यरूपा गोत्वादिलक्षणा जातिरित्युक्तं भवति । गोत्वादयो हि विषाणादिमत्संस्थानव्यङ्ग्यत्वादाकृतिग्रहणाः । एतेन लक्षणेन ब्राह्मणत्वादयो जातिविशेषा न संगृहीताः । न हि ते संस्थानव्यङ्ग्याः; तदाश्रयस्य संस्थानत्याभिन्नत्वात् । यादृशं हि संस्थानं ब्राह्मणस्य, क्षत्रियादेः संस्थानमपि तादृशमेवेत्यतो द्वितीयं लक्षणमाह—*लिङ्गानाञ्चेत्यादि* । यापि सर्वाणि लिङ्गानि न भजति साप्यसंस्थानव्यङ्ग्यापि जातिः, यथा—ब्राह्मणत्वादिः । सा हि स्त्रीलिङ्गं पुंलिङ्गञ्च भजति—ब्राह्मणः, ब्राह्मणीति, न तु नपुंसकलिङ्गमित्यसर्वलिङ्गभाग् भवति । ब्राह्मणत्वादिष्वप्युपदेशाभिव्यङ्ग्यताश्रयणीया, अन्यथा देवदत्तः, देवदत्तेति लिङ्गद्वयं भजति, अत्रापि जातित्वं स्यात् । न चायं जातिशब्द इष्यते, किं तर्हि ? संज्ञाशब्दः । विध्यर्थश्चेदम् । अतः सर्वलिङ्गभाजोऽपि पूर्वेण लक्षणेन जातित्वमस्ति, यथा—तटः, तटी, तटमिति । सर्वलिङ्गं भजत इति सर्वलिङ्गभाक्, कर्मण्युपपदे 'भजो ण्विः' इति ण्विः । ननु च लिङ्गापेक्षया सर्वशब्द उपपदे भजो ण्विप्रत्ययो न प्राप्नोति, उपपदाश्रयत्वात्, उपपदसमासश्च असमर्थत्वात् ? नैष दोषः; यथैव हि देवदत्तस्य गुरुकुलमित्यत्रासामर्थ्येऽपि समासो भवति, गमकत्वात् ; तथैवमुभयमपि भविष्यतीति ।

सकृदाख्यातनिर्ग्राह्या गोत्रं च चरणैः सह ॥

पदमञ्जरी

देशापेक्षमिदं लक्षणम् । कोऽर्थः ? असर्वलिङ्गेषु येषु जातिवाचित्वमाचार्या उपदिशन्ति तेष्वेव भवतीत्यर्थः । आकृतिग्रहणाया जातेरेकत्वनित्यत्वप्रत्येकपरिसमाप्तत्वलक्षणान् धर्मानाह—सकृदिति । एकस्मिन्पिण्डे सकृदुपदिष्टा 'अयं गौः' इति पिण्डान्तरे निर्ग्राह्या, निश्चेतुं शक्येत्यर्थः । यदि चैका न स्यात्, नैव गृह्येत । तथा नित्यत्वाभावेऽपि पिण्डेन सह विनाशात्पिण्डान्तरे न गृह्येत । यदि च प्रत्येकं सर्वात्मना परिसमाप्ता न स्यात्, तस्मिन्नपि तावत्पिण्डे सर्वात्मना न गृह्येत यत्राख्याता, किं पुनः पिण्डान्तरे ! कथं पुनरेकमेव वस्तु बहुत्र युगपत्कार्त्तयेन वर्तते, न हि देवदत्तस्तदानीमेव स्तुधने भवति मधुरायां च ? दृश्यते चेत्को दोषः, न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम ! गोत्रमिति । अपत्यमित्यर्थः । चरणशब्देन शाखाध्यायिनो गृह्यन्ते, गोत्रस्यानाकृतिग्रहणत्वात् सर्वलिङ्गत्वाच्च पृथगुपादानम्, 'नाडायनं नपुंसकम्' इति दर्शनात् । चरणशब्दस्त्वध्ययनक्रियासम्बन्धेन प्रवृत्तत्वात्क्रियाशब्द एव, न जातिशब्दः ।

न्यासः

Indira Gandhi National

सा च जातिः—सकृदाख्यातनिर्ग्राह्येति । सकृद् = एकवारम्, आख्याता = उपदिष्टा, निर्ग्राह्या = निश्चयेन ग्राह्या । एतेन जातिधर्मानेकत्वनित्यत्वप्रत्येकपरिसमाप्ति-त्वलक्षणान् दर्शयति । सकृदेकवारं यस्मात् वृष्णे धवले वा गोपिण्ड आख्याता तद्विलक्षणेऽपि गोपिण्डे निर्ग्राह्या, तस्मादेव नित्या प्रत्येकं परिसमाप्ता च । यदि ह्येका न स्यात्, सकृदाख्याता गौरिति पिण्डान्तरे न गृह्येत । यदि च नित्या न भवेत्, पिण्डविनाशे तस्या अपि विनाशात् पिण्डान्तरेण न गृह्येत । यदि च प्रत्येकं सर्वात्मना परिसमाप्ता न स्यात्, तस्मिन्नपि तावत् पिण्डे सर्वात्मना न गृह्येत यत्राख्याता, किं पुनः पिण्डान्तरे ! अंशेन हि परिसमाप्तौ सत्यामंश एव परिगृह्यते, न जातिः । न जात्यंशो जातिर्भवति, अनेकत्वप्रसङ्गात् ।

तृतीयं जातिलक्षणमाह—गोत्रञ्चेत्यादि । 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इति गोत्रं परिभाषिकम् । इह तु लौकिकमपि गोत्रमपत्यमात्रं गृह्यते । चरणमध्ययनभेदेनानेकधा । गोत्रञ्च चरणैः सह जातिर्भवति । गोत्रं नाडायनादि । यद्यपि नाडायनतादि सामान्यं गोत्रवदेव कल्प्यते, तथापि तत् संस्थानव्यङ्ग्यं न भवति । सर्वलिङ्गभाक्त्वाच्च—नाडायनः पुमान्, नाडायनी स्त्री, नाडायनं नपुंसकमिति । अतो गोत्रस्य जातित्व-प्रतिपादनसिद्धये गोत्रञ्चेत्युक्तम् । चरणशब्दस्त्वध्ययनक्रियासम्बन्धेन प्रवृत्तत्वात् क्रिया-शब्द एव जातिशब्द इत्यतस्तदर्थस्य जातित्वप्रतिपादनाय चरणैः सहेत्युक्तम् ।

कुक्कुटी । सूकरो । मयूरी । ब्राह्मणी । वृषलो । नाडायनी । चारा-
यणी । कठी । बह्वृची ।

पदमञ्जरी

कुक्कुटी, सूकरीति । आकृतिग्रहणाया जातेरुदाहरणम् । ब्राह्मणी, वृषलीत्य-
सर्वलिङ्गायाः । तत्र ब्राह्मणीति रूपोदाहरणम् । शार्ङ्गरवादिष्वस्य पाठाद् वृष-
लीत्येतदेव ङीष् उदाहरणम् । नाडायनी, चारायणीति । गोत्रलक्षणायाः 'नडा-
दिभ्यः फक्' । अपत्यमात्रस्य ग्रहणादनन्तरापत्येऽपि भवति—अवन्ती, कुन्तीति,
'इतो मनुष्यजातेः' इति ङीष्भवति । इह तु कुलस्यापत्यं कुलीना ब्राह्मणीति
ङीष् न भवति; अजादिषु दर्शनादित्याहुः । कठीति । कठेन प्रोक्तम्, वैशम्पायना-
न्तेवासित्वाणिनिः, तस्य 'कठचरकात्' इति लुक्, ततः 'तदधीते' इत्यण्, तस्य
'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् । बह्वृचीति । बह्वृचोऽस्या इति बहुव्रीहिः, 'बह्वृचश्च-
रणाख्यायाम्' इत्यकारः समासान्तः । कथं पुनः स्त्री नामाधीते ? मा नामा-
धिगीष्ट, तद्वंश्यत्वात्तु ताच्छब्दं भविष्यति, यथा—अनधीयमाने माणवके ।

अत्रापरं जातिलक्षणमुक्तं भाष्ये—

प्रादुर्भावविनाशाभ्यां सत्त्वस्य युगपद्गुणैः ।

असर्वलिङ्गां बह्वर्थां तां जातिं कवयो विदुः ॥ इति ।

सत्त्वस्य प्रादुर्भावविनाशाभ्यां याऽऽविर्भावतिरोभावौ प्राप्नोति, यावद्-
द्रव्यभाविनीत्यर्थः । गुणैश्च युगपद्द्रव्येण सम्बध्यते यथा निर्गुणं द्रव्यं न
भवति, तथा जातिरहितमपीत्यर्थः । बह्वर्थांमिति । अर्थशब्दो विषयवाचो, बहुविषयां
बहुव्यक्तिव्यापिनीमित्यर्थः । असर्वलिङ्गामिति । पूर्ववल्लक्षणान्तरम् । तत्र यथा
पूर्वलक्षणं तथा कुमारीभार्या इति भवितव्यम्, कथम् ? कौमारमयावद्द्रव्य-
भाव्यपि आकृतिग्रहणत्वाद्भवति जातिः, ततश्च 'जातेश्च' इति पुंवद्भाव-
प्रतिषेधः । वृद्धा, स्थविरेत्यादौ च जातिलक्षणो ङीष्प्राप्नोति, यथा पुनरुत्तरं
तथा कौमारादिकं जातिर्न भवति; अयावद्द्रव्यभावित्वात् । तत्र पूर्वकं लक्षणं
भाष्यकारस्याभिमतम्, नोत्तरम्; अपर आदेत्यभिधानात् । तथा च ङाप्सूत्रे
युवतितरेत्यत्र 'तसिलादिषु' इति प्राप्तस्य पुंवद्भावस्य 'जातेश्च' इति निषेध
आश्रितः । अत एव वृत्तिकारेणाप्येतदेव लक्षणमुपन्यस्तमिति केचिदाहुः । एव-
मपि युवजानिरित्यत्र पुंवद्भावो न प्राप्नोति, तस्माद् द्वितीयमेव लक्षणं साधोयो

न्यासः

कुक्कुटी, सूकरी, मयूरीति । आकृतिग्रहणाया जातेरुदाहरणम् । ब्राह्मणी,
वृषलीति । असर्वलिङ्गाभाजः । नाडायनी, चारायणीति । गोत्रलक्षणायाः । नडच-
रशब्दयोः 'नडादिभ्यः फक्' इति फगपत्येऽर्थः । कठी, बह्वृचीति । चरणलक्षणायाः ।

जातेरिति किम् ? मुण्डा । अस्त्रीविषयादिति किम् ? मक्षिका ।
अयकारोपधादिति किम् ? क्षत्रिया ।

* योपधप्रतिषेधे ह्यगवयमुकयमत्स्यमनुष्याणामप्रतिषेधः * ।
हयी । गवयी । मुकयी । मत्सी । मनुषी ॥

पदमञ्जरी

मन्यामहे । अत एव वृद्धा, स्थविरेति जातिलक्षणो ङीष्ण भवति । युवति-
तरेत्यत्र तु भाष्यकारप्रयोगात्पुंवद्भावाभावः ।

मुण्डेति । गुणशब्दोऽयम् । मक्षिकेति । स्त्रियामेवायं नियतः । इह कस्मान्न
भवति—माला, बलाकेति ? मालाशब्दो मलनं माल इति घवन्तः पुंल्लिङ्गः, क्षेत्र-
विशेषे नपुंसकः, स्त्रिजि स्त्रीलिङ्गः । बलाकाशब्दो हि बलं कायतीति यौगिकः
सर्वलिङ्गः, वकजातिवचनः स्त्रीलिङ्गः । नात्र यथाकथञ्चिदस्त्रीलिङ्गविषयत्वं
विवक्षितम्, किं तर्हि ? यस्मिन्प्रवृत्तिनिमित्ते स्त्रीलिङ्गस्तस्मिन्नेव निमित्ते
यल्लिङ्गान्तरेऽपि वर्त्तते तदस्त्रीविषयम् । यथा पुनरयं शब्दार्थस्तथा 'स्त्रियाः पुंवत्'
इत्यत्र वक्ष्यामः । तेन निमित्तभेदेन नानालिङ्गेषु नायं विधिर्भवति । यद्येवम्,
द्रोणी, बुटी, पात्रीत्यत्र न प्राप्नोति ? द्रोणशब्दः प्रमाणविशेषे पुंल्लिङ्गः, गवादिन्यां
तु स्त्रीलिङ्गः, कुटशब्दो घटे पुंल्लिङ्गः, गोहे तु स्त्रीलिङ्गः, पात्रशब्दो भाजन-
सामान्येऽर्धर्चादित्वादुभयलिङ्गः, भाजनविशेषे स्त्रीलिङ्गः, गौरादिपाठात्सिद्धम् ।

ह्यगवयेत्यादि । गौरादिष्विदानीन्तनैर्ह्यादयः प्रक्षिप्ता इति वार्तिककार-
वचनाद्विज्ञायते ॥

न्यासः

मुण्डेति । मुण्डगुणयोगात् । मुण्डो भवत्येष इत्यस्त्रीविषयः—मुण्डो देवदत्त इति;
पुरुषेऽपि मुण्डशब्दस्य वृत्तेः । न तु जातिशब्दः, किं तर्हि ? गुणशब्दः । मक्षिकेति ।
सर्वदा स्त्रियामेव नियतत्वात् स्त्रीविषयो मक्षिकाशब्दः । क्षत्रियेति । गोत्रमिह जातिः ।
'क्षत्राद् घः' इति गोत्रापत्ये घविधानादसर्वलिङ्गभाक्त्वाच्च जातित्वम् । 'क्षत्रिय' इति
च पुंस्यपि वृत्तेरस्त्रीविषयः क्षत्रियशब्दः । ।

योपधस्तु—योपधप्रतिषेधे ह्यगवयमुकयमत्स्यमनुष्याणामप्रतिषेध इति । कथं
पुनरेष लभ्यते ? उत्तरसूत्रे चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् । तेन हि ह्यगवयादिभ्यो
ङीष्विधानादयं प्रतिषेधो न प्रवर्तते । मत्सीति । 'सूर्यतिथ्यागस्त्यमत्स्यानाम्' इति
यलोपः । मनुषीति । 'मनोजातावय्यतौ पुक् च' इति यत्प्रत्ययः, पुगागमश्च । जातित्वं
च पुनरेषां ह्यगवयादीनामाकृतिग्रहणाद् वेदितव्यम् ॥

पाककर्णपणंपुष्पफलमूलबालोत्तरपदाच्च ॥ ६४ ॥

पाकाद्युत्तरपदाज्जातिवाचिनः प्रातिपदिकास्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति । स्त्रीविषयत्वादेतेषां पूर्वेणाप्राप्तः प्रत्ययो विधीयते । ओदन-पाकी । शङ्कुकर्णी । शालपर्णी । शङ्खपुष्पी । दासीफली । दर्भमूली । गोबाली ।

पुष्पफलमूलोत्तरपदात्तु यतो नेष्यते तदजादिषु पठ्यते - 'सत्प्राक्काण्डप्रान्तशतैकेभ्यः पुष्पाद्', 'संभ्रान्ताजिनशणपिण्डेभ्यः फलाद्', 'मूलान्नञः' इति ॥

इतो मनुष्यजातेः ॥ ६५ ॥

इकारान्तात्प्रातिपदिकान्मनुष्यजातिवाचिनः स्त्रियां ङीष् प्रत्ययो भवति । अवन्ती । कुन्ती । दाक्षी । प्लाक्षी ।

इत इति किम् ? विट् । दरत् ।

पदमञ्जरी

पाककर्णपणंपुष्पफलमूलबालोत्तरपदाच्च ॥ स्त्रीविषयत्वादेतेषामिति । पूर्वत्र समानायामाकृतौ यदस्त्रीविषयमित्याश्रयणान्निमित्तभेदेन नानालिङ्गानामेषां न सिध्यतीति भावः । ओदनपाकादयः संज्ञाशब्दा यथाकथञ्चिद्व्युत्पाद्याः ॥

इतो मनुष्यजातेः ॥ अवन्ती, कुन्तीति । अवन्ति-कुन्तिशब्दाभ्यामपत्येऽर्थे 'वृद्धेत्कोसलाजादाञ्च्यङ्' तस्य 'स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुरुभ्यश्च' इति लुक् । दाक्षी, प्लाक्षीति । 'अत इञ्' ।

विट्, दरदिति । विट्शब्दाज्जनपदशब्दात्क्षत्रियादञ्, दरच्छब्दाद् 'द्वयञ्मगध' इत्यादिनाण्, तयोः 'अतश्च' इति लुक् । उदाहरणसिद्धयर्थमेव 'अतः'

न्यासः

पाककर्णपणंपुष्पफलमूलबालोत्तरपदाच्च ॥ ओदनपाकीति । ओदनस्य पाक इति षष्ठीसमासः । व्युत्पत्तिमात्रार्थं त्वसौ क्रियते, न त्वत्रावयवार्थो विद्यते । समुदाय एव ह्ययं कस्याञ्चिज्जातौ वर्तते । एवं शङ्कुकर्णीत्यादिष्वपि वेदितव्यम् ॥

इतो मनुष्यजातेः ॥ अवन्ती, कुन्तीति । अवन्ति-कुन्तिशब्दाभ्यामपत्येऽर्थे 'वृद्धेत्कोसलाजादाञ्च्यङ्' 'स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुरुभ्यश्च' इति तस्य लुक्, ततो ङीष् । दाक्षी, प्लाक्षीति । 'अत इञ्' । सर्वत्र गोत्रं हि जातिः ।

विट्, दरदिति । विशोऽपत्येऽर्थे 'जनपदशब्दात्क्षत्रियादञ्' । दरदो द्वयञ्मगधादि-

मनुष्यग्रहणं किम् ? तित्तिरिः । 'जातेः' इति वर्तमाने पुनर्जाति-
ग्रहणं योपधादपि यथा स्यात् — औदमेयी ।

✽ इञ् उपसंख्यानमजात्यर्थम् ✽ । सौतङ्गमी । मौनचित्ती ।
सुतङ्गमादिभ्यश्चातुरर्थिक इञ् न जातिः ॥

ऊङुतः ॥ ६६ ॥

'मनुष्यजातेः' इति वर्तते । उकारान्तान्मनुष्यजातिवाचिनः

पदमञ्जरी

इत्यस्यानुवृत्तिर्न शक्याऽऽश्रयितुमित्यत्रापि प्रसङ्गः ।

औदमेयीति । उदकं मेयमस्य उदमेयः, 'उदकस्योदः संज्ञायाम्' इत्युदभावः,
'तस्यापत्यम्', 'अत इञ्' ।

सौतङ्गमी, मौनचित्तीति । सुतङ्गम-मुनिचित्तशब्दाभ्यां 'तेन निर्वृत्तम्'
इत्यत्रार्थे इञ्प्रत्ययः ॥

ऊङुतः ॥ कुरुरिति । 'कुरुनादिभ्यो ण्यः' तस्य 'स्त्रियामवन्ति' इत्यादिना

न्यासः

सूत्रेणाण्, 'अतश्च' इति तयोः स्त्रियां लुक् । इहापि गोत्रं जातिः । तित्तिरिरिति । अत्रा-
कृतिग्रहणा जातिः । उदमेयीति । 'अत इञ्' गोत्रमिह जातिः ।

इञ् उपसंख्यानमिति । इञ्जन्तान् ङीष् उपसंख्यानं कर्तव्यमित्यर्थः । किमर्थम् ?
अजात्यर्थम् । अजातिवाचिनोऽपीजन्ताद् यथा स्यात् । तत्रेदं प्रतिपादनम्—'इतः' इति
योगविभागोऽत्र क्रियते, तेनेजन्तादजातिवाचिनोऽपि भविष्यतीति । ततः 'मनुष्यजातेः'
इत्ययं द्वितीयो योगः पूर्वयोगस्यानित्यत्वज्ञापनार्थः । तेन मनुष्यजातौ नित्यम्, अन्यत्र
तु यथादर्शनम् । कचिदेव न सर्वत्र । सौतङ्गमीत्याद्युदाहरणम् । स्यादेतत्—'अत
इञ्' इति गोत्रापत्य एवात्रेञ् विहितः, गोत्रञ्च जातिरेव, तत् किमुच्यते—इञ्
उपसंख्यानमजात्यर्थमिति ? अत आह—सुतङ्गमादिभ्य इत्यादि । सुतङ्गमेन निर्वृत्ता
नगरीति 'बुञ्छण्' इत्यादिना सुतङ्गमादित्वादिव । 'इतः' इति तपरकरणं दीर्घनिवृत्त्य-
र्थम् । तेन अवन्तीशब्दादयं न भवति । अवन्तिमिच्छति, 'सुप् आत्मनः क्यच्',
'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घः, अवन्ती य इति स्थिते क्विप्, 'अतो लोपः' इत्यकार-
लोपः । पूर्वं लोपग्रहणादृक्कलोपात् प्राग् 'लोपो व्योर्वलि' इति यलोपः, पश्चाद्
'विरपृक्तस्य' इति वकारस्य । ततः अवन्ती इति स्थिते यदि तपरग्रहणं न क्रियेत, ततोऽ-
स्मादपि स्यात्, ततः 'हल्ङ्थाभ्यः' इति सुलोपः प्रसज्येत, ततोऽवन्तीरिति न
सिध्येत् ॥

ऊङुतः ॥ कुरुरिति । कुरोरपत्यं स्त्री—'कुरुनादिभ्यो ण्यः', 'स्त्रियामवन्ति'

प्रातिपदिकात्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । कुरुः । ब्रह्मबन्धूः । वीरबन्धूः ।

ङकारः 'नोङ्धात्वोः' इति विशेषणार्थः । दीर्घोच्चारणं कपो
पदमञ्जरी

लुक् । ब्रह्मबन्धूर्जीविवन्धूरिति । वृत्तस्वाध्यायहीनायां ब्राह्मणजातावेतौ बहुव्रीही
वर्तते ।

ङकार इत्यादि । 'नोधात्वोः' इत्युच्यमाने, यवाग्वा, यवाग्वै—अत्रापि
'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तस्य निषेधः स्यात्, वर्णग्रहणे
ह्यर्थवद्ग्रहणपरिभाषा नोपतिष्ठते । अथ दीर्घोच्चारणं किमर्थम्, न 'उङुतः'
इत्येवोच्येत, सवर्णदीर्घत्वेन सिद्धम् ? न सिध्यति; सत्यपि सवर्णदीर्घत्वे,
'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' इति ह्रस्वत्वं प्राप्नोति । न प्राप्नोति, किं कारणम् ?
'उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्', तथा हि एकादेशस्यान्तवत्त्वेन प्रतिपदिकसंज्ञा
सम्पाद्या, 'अप्रत्ययः' इति निषेधात् । आदिवत्त्वेन च स्त्रीप्रत्ययत्वं सम्पाद्यम् ।
इह तर्हि ब्रह्मबन्धूच्छत्रम्—पत्वतुकोरसिद्धत्वाद् ह्रस्वलक्षणो नित्यस्तुक् प्रसज्येत,
दीर्घोच्चारणात्त्वेकादेशस्यासिद्धत्वेऽपि दीर्घ एवायमिति 'दीर्घात्पदान्ताद्वा' इति
विकल्पः सिध्यति ? एतदपि नास्ति प्रयोजनम्; पदान्तपदाद्योरेकादेशोऽसिद्धः,
न चैष पदान्तपदाद्योरेकादेशः । तस्मादनर्थकं दीर्घोच्चारणम् ? इत्याशङ्क्याह—
दीर्घोच्चारणं कपो बाधनार्थमिति । 'शेषाद्विभाषा' इति कपोऽवकाशः—अयवकः,
न्यासः

इत्यादिना तस्य लुक् । गोत्रमिह जातिः । ब्रह्मबन्धूरिति । ब्रह्म बन्धुरस्याः, वीरो बन्धुरस्या
इति बहुव्रीहिः । ब्रह्मबन्धू-वीरबन्धूशब्दौ कस्याश्चिदेव जातौ वर्तते । जातित्वं पुनरसर्व-
लिङ्गभाक्त्वात् । तौ हि स्त्रीलिङ्गपुंलिङ्गावेव, न नपुंसकलिङ्गौ । 'उतः' इति तपरकरणं
मुखसुखार्थम्, न तु दर्शनवृत्त्यर्थम्; ऊकारान्तस्य मनुष्यजातिवाचिनोऽभावात् ।

ङकार इत्यादि । ऊङो यदि ङकारो न क्रियेत तदा 'नोङ्धात्वोः' इत्यस्मिन्नपि
न कर्तव्यः स्यात् ; ङकारानुबन्धवतोऽन्यस्य कस्यचिद्ङकारस्याभावात् । ततश्च 'नोधात्वोः'
इत्युच्यमाने यवाग्वा, यवाग्वै इत्यत्रापि 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति तृतीयादिविभक्ते-
रुदात्तत्वस्य प्राप्तस्य प्रतिषेधः स्यात् । ननु चार्थवत् ङकारस्य ग्रहणाद् 'अर्थवद्ग्रहणे
नानर्थक्यस्य' इत्यनर्थक्यस्य न भविष्यति, यवागूशब्दो हि 'स्युयवचिभ्यो न्युजागूबन्तुचः'
इत्यागूचप्रत्ययान्तो व्युत्पादितः, तत्रागूचशब्द एव प्रत्ययार्थेनार्थवान्, ङकारस्त्वनर्थक
एव ? नैतदस्ति; यस्मान्न वर्णग्रहणेऽप्ययं परिभाषा व्यवस्थिता, वर्णग्रहणश्चेदम्, अतो
नोपतिष्ठते । अथोपतिष्ठते ? एवमपि 'कृषिचमितनिधनिसर्जिखिर्जिभ्य ऊः' इत्यूप्रत्ययस्य
ग्रहणं स्यात् । ततश्च खज्वा, खज्वै—इत्यत्र प्रतिषेधः प्रसज्येत । तस्माद् विशेषणार्थो
ङकारः कर्तव्यः । अथ दीर्घोच्चारणं किमर्थम्, ननु उङेवोच्येत, 'अकः सवर्णं दीर्घः'

बाधनार्थम् । 'अयोपघात्' इत्येतदत्रापेक्ष्यते । अध्वर्युर्ब्राह्मणी ।

* अप्राणिजातेश्चरज्ज्वादीनामिति वक्तव्यम् * । अलावूः । कर्कन्धूः । अप्राणिग्रहणं किम् ? कृकवाकुः । अरज्ज्वादीनामिति किम् ? रज्जुः । हनुः ॥

पदमञ्जरी

अत्रीहिकः, ऊङोऽवकाशः—कुरुरिति; ब्रह्मबन्ध्वादेर्वहुत्रीहेरुभयप्रसङ्गे परत्वात्कप् प्राप्नोति, दीर्घोच्चारणान्न भवति, कथम् ? उकारद्वयं दीर्घेण निर्दिष्टम्, तत्र द्वितीय उकारः कपो बाधनार्थः । अध्वर्युरिति । अध्वरं यातीति 'मृगय्वादयश्च' इत्युणादिषु दर्शनात् कुप्रत्ययोऽध्वरशब्दस्यान्तलोपश्च । चरणलक्षणं जातिः, अध्वर्युश्चाखाध्यायिनि वंशे भवेत्यर्थः ।

अप्राणिजातेश्चेति । अत्र 'उतः' इति नापेक्ष्यते, तेनालावू-कर्कन्धूशब्दाभ्यां दीर्घान्ताभ्यामपि भवति । 'कृषिचमितनिधनिसर्जिस्वर्जिभ्य ऊः' इति वर्तमाने 'णित्कशिपद्यतेः' इत्यतो णिदिति च, 'नञि लम्बेनर्लोपश्च', 'लवि अवस्रंसने', तस्मान्नपूर्वाद्विप्रत्ययो भवति नलोपश्च, णित्त्वाद् वृद्धिः, 'अन्दृहम्भूकर्कन्धूः' इति निपातनादूकारान्तः कर्कन्धूशब्दः । एवमलावू-कर्कन्धूशब्दौ दीर्घान्तौ । ऊङ्-विधानमलाव्वा, कर्कन्ध्वा इत्यादौ 'नोङ्धात्वोः' इति विभक्त्युदात्तत्वप्रतिषेधार्थम् । कृकवाकुरिति । 'कृके वचः कश्च' कृकशब्द उपपदे वकेर्धातोरूपं प्रत्ययो भवति, कश्चान्तादेशः । रज्जुरिति । 'सृजेरसुम् च', आदिलोपः प्रकृतः, सृजेरु-
न्यासः

इति दीर्घत्वेन हि दीर्घस्य ग्रहणं भवति ? इत्यत आह—दीर्घोच्चारणमित्यादि । यदि दीर्घो नोच्चार्येत तदा 'शेषाद् विभाषा' इति परत्वात् पक्षे कप् स्यात्, अतस्तद्बाधनार्थं दीर्घोच्चारणम् । कथं पुनर्दीर्घोच्चारणेन कपो निवृत्तिः ? ब्रह्मा बन्धुरस्येति समासादनन्तर-मूङ् क्रियताम् ? उत क्विति ? तत्र परत्वात् कप् स्यात्; दीर्घोच्चारणेनोकारप्रश्लेषात् । पुनर्विधानं तुल्यकालप्राप्तिकं स्वार्थिकतया समानजातीयं क्विधमेव निवर्तयति, न स्वादिविधम् । स्वादयस्तूङ्गन्ताद् भवन्त्येव; त्यूङोरपि ग्रहणात् ; ज्ञापकाद्वा, 'श्वश्रुरः श्वश्वा' इति निर्देशात् । तेन ब्रह्मबन्धूरिति नित्यमूकारान्त एव भवति, न तु कदाचित् क्वन्तः । अध्वर्युरिति । अध्वरमिच्छतीति क्यच्, 'क्याच्छन्दसि' इत्युप्रत्ययः, 'कव्यध्वर-पूतनस्यचि लोपः' इत्यकारलोपः ।

अप्राणिजातेश्चेत्यादि । अप्राणिजातिवाचिनश्च प्रातिपदिका दूङ् प्रत्ययो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रैवं व्याख्यानम्—'पङ्कोश्च' इत्यत्र चकारोऽनुक्तसमुच्च-यार्थः, तेनाप्राणिजातेश्च रज्ज्वादिर्वर्जिताद् भविष्यति । अलावूः, कर्कन्धूरिति । कः

बाह्वन्तात्संज्ञायाम् ॥ ६७ ॥

बाहुशब्दान्तात्प्रातिपदिकात्संज्ञायां विषये स्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । भद्रबाहुः । जालबाहुः ।

संज्ञायामिति किम् ? वृत्तौ बाहु यस्याः सा वृत्तबाहुः ॥

पङ्गोश्च ॥ ६८ ॥

पङ्गुशब्दात्स्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । पङ्गुः ।

✽ श्वशुरस्योकाराकारयोर्लोपश्च वक्तव्यः ✽ । श्वश्रूः ॥

ऊरुत्तरपदादौपम्ये ॥ ६९ ॥

ऊरुत्तरपदात्प्रातिपदिकादौपम्ये गम्यमाने स्त्रियामूङ् प्रत्ययो

पदमञ्जरी

प्रत्ययः, आदेशच लोपोऽसुगागमश्च, ऋतो यणादेशः, सकारस्य जश्त्वचत्वे, सृज्यतेऽसौ रज्जुरिति । हनुरिति । 'युस्मिन्हि' इत्यादिना हन्तेरुप्रत्ययः ॥

पङ्गोश्च ॥ श्वशुरस्येति । पुंयोर्गलक्षणस्य ङीषोऽपवाद ऊङ् विधीयते, 'शावशेराप्तौ' शुशब्देऽश्नोतेरनप्रत्ययो भवति । किमिदं शु इति ? आशु-शब्दस्यायमादिलोपो निपातितः । आश्वाप्तव्यः श्वशुरः, तस्य स्त्री श्वश्रूः, 'श्वशुरः श्वववा' इत्यदिनिपातनाद्विभक्त्यादि प्रातिपदिककार्यं भवति ॥

ऊरुत्तरपदादौपम्ये ॥ उपमीयतेऽनयेत्युपमा, तद्भाव औपम्यम् । कथं

न्यासः

पुनरस्योङि सत्यसति वा विशेषः, यावतोभयत्र तदेव रूपं स एव स्वरः; तथा हि—अलावू-शब्द उणादिपूकारप्रत्ययान्त एव व्युत्पाद्यते, 'कृषिचमितनिधनिसर्जिखर्जिभ्य ऊः' इति 'वर्तमाने णित्' इति च 'नञि लाम्बेर्नलोपश्च' इति नञ्पूर्वात् 'लवि अवलंसने' इत्यस्मादू-प्रत्ययः, 'इदितो नुम्' इत्यनेन कृतनुमागमरूपस्य नकारस्य नलोपश्च विहितः; कर्कन्धूशब्दोऽपि 'वृत्तिशृङ्घोः कूः' इति वर्तमाने 'अन्दूहन्भूजम्बूकफेल्ककन्धूदिधिपूः' इत्यूकारान्त एव व्युत्पादितः, तत् किमर्थमूङ् विधीयते ? अलाव्वा, अलाव्वै—इत्यत्र 'नोङ्धात्वोः' इति विभक्त्याद्युदात्तत्वप्रतिषेधो यथा स्यात् । असति हि तस्मिन् यथा खलप्वौ, खलप्वः—इत्यत्र स न भवति तथेहापि न स्यात् ॥

बाह्वन्तात् संज्ञायाम् ॥ पङ्गोश्च ॥ श्वशुरस्योकाराकारयोर्लोपश्चेति । अयं तु 'श्वशुरः श्वश्रू' इति निपातनादेव सिद्ध इति न वक्तव्यः ।

ऊरुत्तरपदादौपम्ये ॥ वृत्तोरुरिति । वृत्तौ परिमण्डला ऊरु यस्याः सा वृत्तोरः । लाघवार्थमूर्वन्तादिति वक्तव्य ऊरुत्तरपदादित्युक्तम्—यत्र केवल ऊरुशब्द उत्तरपदं तत्र

भवति । कदलीस्तम्भोरुः । नागनासोरुः । करभोरुः ।

औपम्य इति किम् ? वृत्तोरुः स्त्री ॥

संहितशफलक्षणवामादेश्च ॥ ७० ॥

संहित, शफ, लक्षण, वाम—इत्येवमादेः प्रातिपदिकादूरुत्तरपदात्
स्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । अनौपम्यार्थ आरम्भः । संहितोरुः ।
शफोरुः । लक्षणोरुः । वामोरुः ।

✽ संहितसहाभ्यां चेति वक्तव्यम् ✽ । संहितोरुः । सहोरुः ॥

पदमञ्जरी

‘विचकरे च करेणुकरोरुभिः’ इति ? निरङ्कुशाः कवयः; ‘करेण वरोरुभिः’ इति
पाठः—करेण विचकरे वरोरुभिरिति ॥

संहितशफलक्षणवामादेश्च ॥ संहितशब्दः संहितपर्यायः, लक्षणशब्दोऽर्थ-
आद्यन्तप्रत्ययान्तः, वामशब्दः शोभनपर्यायः ।

संहितसहाभ्यां चेति । ‘समो वा हितवतयोः’ इति मलोपे सति यः संहित-
शब्दस्तस्य संहितग्रहणेनैव सिद्धम्, एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् । यस्तु सह हितेन
वर्तते इति व्युत्पन्नः संहितशब्दस्तस्येदं ग्रहणमित्याहुः । सहोरुरिति । सहेते इति
सहौ, तादृशावूरु यस्या इत्यर्थः । विद्यमानस्य वा सहशब्दस्य ऊर्वतिशयप्रति-
पादनाय प्रयोगः ॥

न्यासः

यथा स्यादित्येवमर्थम् ; अन्यथा हि यद्यूर्वन्तादित्युच्येत, तदा स्वामिन ऊरु स्वाम्यूरु,
हस्तिन इव स्वाम्यूरु यस्याः सा हस्तिस्वाम्यूरुरित्यत्रापि स्यात्, भवति ह्येतदूर्वन्तं
प्रातिपदिकम् । उत्तरपदग्रहणे तु न दोषः, न ह्येतदूरुत्तरपदं प्रातिपदिकम्, किं तर्हि ?
स्वाम्यूरुत्तरपदम् ॥

संहितशफलक्षणवामादेश्च ॥ संहितोरुरिति । संहितशब्दः^१ संश्लिष्टवचनः,
संश्लिष्टोरुरित्यर्थः^१ ।

संहितसहाभ्याञ्चेति वक्तव्यम् । संहित, सह—इत्येताभ्यां परो य ऊरुशब्दस्त-
दन्ताच्च प्रातिपदिकादूङ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम्—
चकारोऽत्र क्रियते, स चानुक्तसमुच्चयार्थः, तेन संहितसहाभ्यामपि भविष्यति । सूत्र
आदिग्रहणमूरुत्तरपदमित्यस्यानुवृत्तेर्लिङ्गम् ; अन्यथा संहितादिप्रातिपदिकेभ्य एव प्रत्ययो
भवतीत्येषोऽर्थो विज्ञायेत । सत्यां हि स्वरितत्वादेवानुवृत्तावेभ्यो यत्परमूरुत्तरपदं

कद्रुकमण्डल्वोऽछन्दसि ॥ ७१ ॥

कद्रुशब्दात्कमण्डलुशब्दाच्च छन्दसि विषये स्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । कद्रूश्च वै सुपर्णी च । मा स्म कमण्डलूं शूद्राय दद्यात् ।

छन्दसीति किम् ? कद्रुः । कमण्डलुः ।

❁ गुग्गुलुमधुजतुपतयालूनामिति वक्तव्यम् ❁ । गुग्गुलुः । मधूः । जतूः । पतयालूः ॥

संज्ञायाम् ॥ ७२ ॥

कद्रुकमण्डलुशब्दाभ्यां संज्ञायां विषये स्त्रियामूङ् प्रत्ययो भवति । अच्छन्दोऽर्थं वचनम् । कद्रूः । कमण्डलूः ।

संज्ञायामिति किम् ? कद्रुः । कमण्डलुः ॥

शार्ङ्गरवाद्यञो ङीन् ॥ ७३ ॥

शार्ङ्गरवादिभ्योऽञन्तेभ्यश्च प्रातिपदिकेभ्यः स्त्रियां ङीन् प्रत्ययो भवति । शार्ङ्गरवी । कापटवी । अञन्तेभ्यः—वैदी । और्वी ।

जातिग्रहणं चेहानुवर्त्तते तेन जातिलक्षणो ङीप्तेन बाध्यते, न पुंयोगलक्षणः — वैदस्य स्त्री वैदी ।

शार्ङ्गरव, कापटव, गौगुलव, ब्राह्मण, गौतम—एतेऽणन्ताः ।

पदमञ्जरी

कद्रुकमण्डल्वोऽछन्दसि ॥ गुग्गुल्वादीनां छन्दसि व्यत्ययेन स्त्रीत्वम् । पतयालुशब्दः 'स्पृह्निगृहि' इत्यादिनाऽऽलुजन्तः ॥

शार्ङ्गरवाद्यञो ङीन् ॥ एतेऽणन्ता इति । शृङ्गरु, कपटु, गुग्गुलु, ब्रह्मन्—इत्ये-
न्यासः

सत्यप्यस्मिन् मध्यपदे तत्रैव प्रत्ययः प्रसज्येत; संहितस्वाम्यूरुशब्दात्, न संहितोरुशब्दात् । गुणभावादूरुशब्दस्य न स्यादेवेह विशेषणम् ॥

कद्रुकमण्डल्वोऽछन्दसि ॥ कद्रुशब्दो वर्णविशेषवचनः, ततः 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीष्ः प्राप्तस्य 'खरसंयोगोपधयोः' इति प्रतिषेधे कृते प्रातिपदिकेनानभिधाने प्राप्ते वचनम् । कमण्डलुशब्दस्याप्यप्राणिवाचित्वाद् 'अप्राणिजातेश्वारज्ज्वादीनाम्' इत्यूङि प्राप्ते छन्दसि नियमार्थम् । अथ वा—अयं रज्ज्वादिः, ततः प्रतिषेधे सति प्राप्त्यर्थं वचनम् ॥

संज्ञायाम् ॥ शार्ङ्गरवाद्यञो ङीन् ॥ वैदी, और्वीति । विदौर्वशब्दाभ्याम्

कामण्डलेय, ब्राह्मकृतेय, आनिचेय, आनिघेय, आशोकेय—एते
ढगन्ताः । वात्स्यायन, मौञ्जायन—एतौ ढगन्तौ जातिः । कैकसेयः -
ढगन्तः । काव्य-शैव्यौ व्यङ्गन्तौ । एहि, पर्येहि - कृदिकारान्तौ ।

पदमञ्जरी

तेभ्यः प्राग्दीव्यतोऽण्, गौतमशब्दादृष्यण्, गौरादिष्वप्ययं पठितः । एते ढगन्ता
इति । बाहुल्यादेवमुक्तम् । कमण्डलुशब्दाच्चतुष्पाद्भ्यो ढब्, इतरेभ्यस्तु
शुभ्रादिलक्षणो ढक् । एतौ ढगन्ताविति । वात्स्यशब्दाद् गर्गादियञन्ताद्यूनि
'यञिञोश्च' इति फक् । ननु न स्त्रियां युवसंज्ञा, 'गोत्रादयून्त्यस्त्रियाम्' इति
वचनात्, गोत्रे च 'एको गोत्रे' इति नियमः ? एवं तर्हि वात्स्यायनशब्दस्यास्मिन्
गणे पाठसामर्थ्यात्स्त्रियां युवसंज्ञा भविष्यति, गोत्र एव वा प्रत्ययद्वयम् ।
मुञ्जशब्दो नडादिः । जातिरिति । गोत्रलक्षणा । ढगन्त इति । कीकसाशब्दः
शुभ्रादिः । व्यङ्गन्ताविति । 'वृद्धेत्कोसलाजादाज्यङ्' इति कवि-शिविभ्यां व्यङ्,
'यङश्चाप्' अत्र प्राप्नोति । एहि, पर्येहीति । 'ईह चेष्टायाम्' आङ्पूर्वात्पर्याङ्पूर्वाच्च
'सर्वधातुभ्य इन्' इतीन् प्रत्ययः, अश्मरथशब्दो गर्गादिः, उदपानशब्दः शुण्डि-
कादिः, उत्सादिश्च, तत्राह—शुण्डिकाद्यणन्तः प्रयोजयतीति । अन्ते तु ङीपो ङीनो
वा नास्ति विशेषः । जातिरिति । अराल-चण्डालयोरसर्वलिङ्गत्वाज्जातित्वम् ।
न्यासः

'अनृष्यानन्त्ये' इत्यादिनाऽञ्, तदन्ताद् गोत्रत्वाज्जातित्वे जातिलक्षणे ङीषि प्राप्ते
ङीन् विधीयते । स्वरे विशेषः ।

अणन्ता एत इति । गौतमशब्दादपत्येऽर्थे 'ऋष्यन्धकवृष्णि' इत्यादिनाऽण्,
शेषेभ्यस्तु 'तस्यापत्यम्' इति । गौतमशब्दाद् गौरादिपाठाद् ङीषपि भवति । ढगन्ता
एत इति । शुभ्रादित्वात् । कामण्डलेय इति । 'ढलोपोऽकद्र्वा' इत्युकारलोपः । एषां
'टिड्ढाणञ्' इति ङीषि प्राप्ते वचनम् । वात्स्यायन इति । वत्सशब्दाद् गर्गादियञन्ताद्
'यञिञोश्च' इति फक् । मौञ्जायन इति । मुञ्जशब्दात् 'नडादिभ्यः फक्' इति
फक् । जातिरिति । गोत्रलक्षणा । लौकिकमपि हि तत्र गोत्रं गृह्यते । युवापि च लोके
गोत्रमुच्यते, तथा हि वक्तारो वदन्ति—गार्ग्यायणो गोत्रेणेति । ढगन्ता इति । केकस-
शब्दस्य शुभ्रादित्वात् अढगन्ताञ् व्यङ्गन्तादपि ताविति । कपि-शिविशब्दाभ्यामप-
त्येऽर्थे 'वृद्धेत्कोसलाजादाज्यङ्' इति व्यङ् । 'यङश्चाप्' इति चापि प्राप्ते वचनम् ।
एहि, पर्येहीति । 'ईह चेष्टायाम्' इत्यस्मादाङ्पूर्वात् पर्यायाङ्पूर्वाच्च 'सर्वधातुभ्यः'

आश्मरथ्यः — यञन्तः । औदपानः — उदपानशब्दः शुण्डिकाद्यणन्तः प्रयोजयति । अराल, चण्डाल, वतण्ड — जातिः ।

❀ भोगवद्गौरिमतोः संज्ञायां घादिषु नित्यं ह्रस्वार्थम् ❀ ।

पदमञ्जरी

वतण्डशब्दस्य गोत्रत्वात् । वतण्डस्यापत्यं स्त्री 'वतण्डाच्च' इति यञ्, 'लुक् स्त्रियाम्' इति तस्य लुक् । भोगवद्गौरिमतोरिति । मत्वन्तत्वात् 'उगितश्च' इति ङीपि प्राप्ते वचनम् । ननु भोगशब्दो घञन्तः, गौरिशब्दः 'अत इञ्' इतीञन्तः, तौ चित्स्वरेणाद्युदात्तौ, ताभ्यां मतुप्, पित्त्वादनुदात्तः, ततश्च न ङीञीनोरत्रास्ति विशेषः ? तत्राह—घादिषु नित्यमिति । उगिल्लक्षणे ङीपि सति 'नद्याः शेषस्यान्यतरस्याम्', 'उगितश्च' इति विकल्पेन ह्रस्वत्वं स्यात्, ङीनि तु सति 'घरूपकल्प' इति नित्यं सम्भवति । कथं भवति, यावता उगितः परा या नदी तस्या विकल्पो विहितः, ङीनपि चोगितः परा नदी, भोगवद्गौरिमतोरुगित्त्वात् ? नैष दोषः, 'उगितश्च' इति इत्यर्थेऽयं चशब्दः, उगित इत्येवमुगित्संशब्दनेन या नदी विहिता न चानेन विहितो ङीनेन विहिता नदी भवति । यथा तु 'युवोरनाकौ' इत्यत्र भाष्यम्, तथोगित परा या नदीत्येतदेव स्थितम् । संज्ञाया अन्यत्र ङीवेव भवति ह्रस्वश्च विकल्पितः ।

नृनयोर्वृद्धिश्चेति । नृशब्दादन्तेभ्यो ङीपि, नरशब्दाज्जातिलक्षणे ङीपि न्यासः

इतीन्द्रत्ययः । बह्वादिषु 'कृदिकारादक्तिनः' इति पाठाद् ङीपि प्राप्ते वचनम् । यञन्त इति । गगांदिवात् । 'यञश्च', 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इति ङीपि ष्फे च प्राप्ते वचनम् । उदपान इति । उदपानादागत इति 'शुण्डिकादिभ्योऽण्' इत्यण् । उत्सादिष्वयं पठ्यत इति तत्राजि कृते नास्ति विशेषः — ङीपो वा ङीनो वा, उभयत्रापि हि 'ञित्यादिनित्यम्' इत्याद्युदात्तेन भवितव्यमित्येतन्मनसि कृत्वाऽऽह—शुण्डिकाद्यणन्तः प्रयोजयतीति । जातिरिति । अराल-चण्डालयोरसर्वलिङ्गत्वादिति जातित्वम् । वतण्डस्य गौरादिलक्षणे ङीपि प्राप्ते वचनम् । प्रत्ययलक्षणेन 'यञश्च', 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इति ङीष्फयोर्वाचनम् । वतण्डस्यापत्यं स्त्री 'वतण्डाच्च' इति यञ्, तस्य 'लुक् स्त्रियाम्' इति लुक् ।

भोगवद्गौरिमतोः संज्ञायामिति । संज्ञायां गम्यमानायाम् भोगवद्गौरिमच्छब्दाभ्यां ङीन् भवति । मत्वन्तत्वाद् 'उगितश्च' इति ङीपि प्राप्ते वचनम् । ननु च भोगशब्दो घञन्तः, गौरिशब्दः 'अत इञ्' इतीञन्तः, तेन द्वावप्येतौ चित्स्वरेणाद्युदात्तौ, ताभ्यां मतुप्, पित्त्वादनुदात्तः । तथा च भोगवद्गौरिमद्भ्यां ङीपि ङीनि वा विहिते न

※ नृनरयोर्वृद्धिश्च ※ । अत्र यथायोगं डीबादिषु प्राप्तेषु डीन्विधीयते ॥

पदमञ्जरी

प्राप्ते वचनम् । वृद्धिश्चेति, वक्ष्यामीति च अन्यतरस्य ग्रहणेऽपि नारीतीष्टं सिद्धम्, अन्यतरस्यानिष्टनिवृत्त्यर्थं तु द्वयोरुपादानम् । तत्र नरशब्देऽन्त्यस्य वृद्धौ सत्यां यस्येतिलोपादानार्थक्यमिति यस्येति लोपस्तावद्भवति, तत्र कृते रेफस्य वृद्धिः प्राप्नोति, का ? अविशेषात्पर्यायेण सर्वैव ? नैष दोषः; 'स्थानेऽन्तरतमः' इत्यत्रान्तरतमे स्थाने षष्ठीत्यपि पक्षो व्याख्यातः; ततो नृनरयोरिति यैषा षष्ठी सा वृद्धेरन्तरतमे नृनरावयवे स्थानिन्यनुसंहियते । यत्र च षष्ठी तत्रादेश इत्यकारस्यैव भविष्यति । अत्र पुत्रशब्दं केचित्पठन्ति, न स केवलः स्त्रियां वर्तत इति तदन्तस्य समासस्य ग्रहणम् । तत्रापि बहुपुत्रा, अतिपुत्रेत्यादावनुपसर्जनाधिका-
रान्न भवति । क तर्हि भवति ? पुत्रप्रधाने । ननु पुत्रप्रधाने समासे सैव पुंलिङ्गता ? सत्यम्; 'सूतोग्रराजभोजमेरुभ्यो दुहितुः पुत्रङ् वा' इति वार्तिककारेण यत्र पुत्रडादेशो विहितस्तान्युदाहरणानि । सूतपुत्री, राजपुत्रीति—अत्र स्वभावात्पुत्र-
न्यासः

कश्चिद् विशेषः, तत्किमर्थं ताभ्यां डीन् विधीयते ? इत्यत आह—घादिषु नित्यं ह्रस्वार्थमिति । 'घरूपकल्प' इत्यादिषु नित्यं ह्रस्वो यथा स्यादिति ताभ्यां डीनो विधानम्—भोगवतितरा, गौरिमतितरेति । यदि पुनरुगिल्लक्षणो डीप् क्रियेत, ततः 'नद्याः शेषस्यान्यतरस्याम्' इत्यनुवर्तमाने 'उगितश्च' इति विकल्पेन ह्रस्वत्वं स्यात् । अथानेनापि डीनि सति कस्मादेव 'उगितश्च' इत्यन्यतरस्यां ह्रस्वत्वं न भवति, यावता भोगवद्गौरिमन्द्रथामुगिन्द्रथामेवायं डीन् विधीयते ? नैष दोषः; 'उगितश्च' इति सूत्रमेवं व्याख्यायते—उगित्संशब्दनेन या नदी विहिता तस्या विकल्पेन ह्रस्वत्वं भवतीति । न चानेन सूत्रेण या विहिता सा नद्युगित्संशब्दनेन विहिता भवति; उगित्त्वानाश्रयणात् । संशयामिति किम् ? भोगवती, गौरिमतीति, 'उगितश्च' इति डीप । अत्र च घादिषु विकल्पेनैव ह्रस्वो भवति—भोगवतितरा, भोगवतीतरा; गौरिमतितरा, गौरीमतीतरेति ।

नृनरयोर्वृद्धिश्चेति । नृशब्दस्य 'ऋन्नेभ्यो डीप्' इति डीपि प्राप्ते वचनम् । नरशब्दस्य 'अजाद्यत' इति टापि प्राप्ते जातित्वान् डीषि वा । जातित्वं त्वाकृतिग्रहणाद् । वृद्धिश्च तयोर्भवति, सा च नृशब्दस्यालोऽन्त्यपरिभाषया ऋकारस्य स्थाने भवति । नरशब्दस्य 'यस्येति' लोपे कृते सत्यकारस्य । ननु च 'अनन्त्यविकारेऽन्त्यसदेशस्य' इति रेफस्यैव भवितव्यम् ? नैष दोषः; वृद्धेर्दाऽन्तरतमा प्रकृतिस्तत्र षष्ठी, यत्र षष्ठी तत्रादेश इत्यकारः स्थानी ज्ञायते ।

पुत्रशब्दमत्र केचित् पठन्ति, न स केवलः स्त्रियां वर्तत इत्यर्थं समासान्तो ग्रह्यते । समासान्ते च वर्तमानो दुहितृशब्देन समानार्थो भवन् स्त्रीलिङ्गो भवति—प्रद्योतपुत्री, शैलपुत्रीति । यथायोगमिति । यथासम्भवम् ॥

यङश्चाप् ॥ ७४ ॥

यङन्तात्प्रातिपदिकास्त्रियां चाप् प्रत्ययो भवति । व्यङः व्यङश्च सामान्यग्रहणमेतत् । आम्बष्ठया । सौवीर्या । कौसल्या । व्यङ्- कारीषगन्ध्या । वाराह्या । बालाक्या ।

✽ पाच्च यञः ✽ । पात्परो यो यञ् तदन्ताच्चाप् वक्तव्यः ।

पदमञ्जरी

शब्दो दुहितृशब्देन समानार्थः, न पुत्रडादेश इति पठतामभिप्रायः ।

अन्ये तु 'प्रद्योतपुत्री शैलपुत्रीति वार्त्तिकविषयादन्यदेव डीन उदाहरणम्, पुत्रडादेशस्तु डीपि स्वार्थः' इति मन्यन्ते, नात्राप्यभाषितमस्ति ॥

यङश्चाप् ॥ पकारः 'ङयाप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्र सामान्यग्रहणार्थः, स्वरस्तु परत्वाच्चित्स्वर एव भवति । व्यङः व्यङश्च सामान्यग्रहणमिति । यद्यपि व्यङ् स्त्रियामेव विधीयते, तथापि डित्करणसामर्थ्यात्तस्याप्यत्र ग्रहणमिति भावः । आम्बष्ठयेत्यादि । अम्बष्ठादिभ्योऽपत्ये 'वृद्धेत्कोसलाजादाञ्च्यङ्' । कारीष- गन्धेति । स्वादिसूत्रे व्युत्पादितम् । वराहशब्दान् 'अत इञ्' । शर्कराक्ष-पूतिमाष- गोकक्षशब्दा गर्गादयः ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

ननु च गौकाक्ष्यशब्दः कौड्यादिषु पठ्यते, ततः व्यङिः 'यङ्' इत्येव चाप् सिद्धः ? मा पाठि, तत्र 'पाच्च यञः' इत्यनेनैव शर्कराक्ष्यादिवद् गौकाक्ष्येति सिद्धम् । यद्येवम्, गौकाक्षीपुत्रः—व्यङः सम्प्रसारणं न प्राप्नोति ? नात्र सम्प्र-
न्यासः

यङश्चाप् ॥ पकारोऽत्र 'ङयाप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्र सामान्यग्रहणार्थः, चकारस्तद- विधातार्थः, एवमुभयोरन्यत्र चरितार्थयोः 'अनुदात्तौ सुप्पितौ' इत्येतद् बाधित्वा परत्वात् 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वं चापो भवति । व्यङः व्यङश्च सामान्यग्रहणमेतदिति । विशेषकराननुबन्धानुत्सृज्य यत्सामान्यं यङ्मात्रं तस्येदं ग्रहणम् । कथं पुनः सामान्य- ग्रहणं युज्यते; यावता व्यङ एव तत्र ग्रहणं युक्तम्, तथा हि—सोऽपत्ये विधीयमानः स्त्रीत्वं वक्तुमसमर्थ इति स्त्रीप्रत्ययमपेक्षते, न तु व्यङ्, तस्य स्त्रियामेव विधानात् ? नैतदस्ति; यदि हि सामान्यग्रहणं न स्यात् व्यङो डित्करणमनर्थकं स्यात् । तस्य ह्यत्र सूत्रे सामान्यग्रहणमेव प्रयोजनम्, नान्यत् किञ्चित् । तस्मात् डित्करणसामर्थ्यात् व्यङोऽपि ग्रहणं भवति । आम्बष्ठयेत्यादि । आम्बष्ठ-सौवीर-कोसलशब्देभ्योऽपत्येऽर्थे 'वृद्धेत्कोसला- जादाञ्च्यङ्' इति व्यङ्, तदन्ताच्चाप् । कारीषगन्धेति । एतत् स्वादिसूत्रे व्युत्पा- दितम् । वाराह्येति । वराहशब्दाद् 'अत इञ्' । बालाक्येति । बालाकाशब्दाद् बाह्या- दिलक्षण इञ् । उभयत्र 'अणिजोरनार्पयोः' इत्यादिना व्यङादेशः, तदन्ताच्चाप् ।

शार्कराक्ष्या । पौतिमाष्या । गौकक्ष्या । उत्तरसूत्रे चकारोऽनुक्त-
समुच्चयार्थः, तेन वा भविष्यति ॥

आवट्याच्च ॥ ७५ ॥

अवटशब्दो गर्गादिः, तस्माद्यञि कृते ङीपि प्राप्ते वचनमेतत् ।
आवट्याच्च स्त्रियां चाप् प्रत्ययो भवति । आवट्या । प्राचां ष्फ एव,
सर्वत्र ग्रहणात् । आवट्यायनी ।

तद्धिताः ॥ ७६ ॥

अधिकारोऽयम् । आपञ्चमाध्यायपरिसमाप्तेर्यानि त ऊर्ध्वमनुक्रमि-
ष्यामस्तद्धितसंज्ञास्ते वेदितव्याः । वक्ष्यति — 'यूनस्तिः', युवतिः । बहु-
वचनमनुक्ततद्धितपरिग्रहार्थम् — 'पृथिव्या आजौ', 'अग्रादिपश्चाद्भिमचू'
इत्येवमादि लब्धं भवति ।

तद्धितप्रदेशाः — 'कृत्तद्धितसमासाश्च' इत्येवमादयः ॥

पदमञ्जरी

सारणमिष्यते, गौकक्ष्यापुत्र इत्येव भवति । एवं हि सौनायाः पठन्ति — 'ष्यङः
सम्प्रसारणे गौकक्ष्यायाः प्रतिषेधः' ।

तद्धिताः ॥ युवतिरिति । तद्धितसंज्ञायां सत्यां 'कृत्तद्धितसमासाश्च' इति
प्रातिपदिकसंज्ञा भवति । बहुवचनमित्यादि । 'प्रत्ययः' इत्यादिवदेकवचन एव
कर्तव्ये बहुवचनेन संज्ञिनां बहुत्वसूचनादनुक्तोऽपि तद्धितः परिगृह्यत इति मन्यते ।
स्त्रीप्रत्ययानामादितस्तद्धिताधिकारे क्रियमाणे 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इत्यत्र तद्धित-
ग्रहणं न कर्तव्यम्, 'यस्येति च' इत्यत्र चकारग्रहणम्, 'ङ-याप्प्रातिपदिकान्' इत्यत्र
तु तदन्तात्तद्धितविधानार्थं ङ-याप्ग्रहणं कर्तव्यमेव ? सत्यम्; ङीवादीनां ङकार-
न्यासः

शार्कराक्ष्येत्यादि । शार्कराक्ष-पूतिमाष-गोकक्षशब्देभ्यो गर्गादियजन्तेभ्यश्चाप् ॥

आवट्याच्च ॥ ङीपि प्राप्त इति । 'यजश्च' इत्यनेन ॥

तद्धिताः ॥ युवतिरिति । तद्धितसंज्ञायां सत्याम् 'कृत्तद्धित' इत्यादिना प्रातिपदि-
संज्ञा भवति । अथ 'तद्धिताः' इति न सम्भवति बहुवचननिर्देशः, यथैव हि 'प्रत्ययः'
इत्येकवचननिर्देशोऽपि वक्ष्यमाणानां बहूनामपि सन्नादीनां सर्वेषां सा संज्ञा भविष्यति,
तथात्राप्येकवचननैव निर्देशः कर्तव्यः ? इत्यत आह—बहुवचनमित्यादि । एकवचन एव
कर्तव्ये यद् बहुवचनं क्रियते तस्यैतत्प्रयोजनम्—अनुक्ता ये तद्धिता लक्षणवाक्यैरनभि-

यूनस्तिः ॥ ७७ ॥

युवन्शब्दात्प्रातिपदिकात्स्त्रियां तिः प्रत्ययो भवति, स च तद्धितसंज्ञो भवति । डीपोऽपवादः । युवतिः ॥

अणिजोरनार्षयोर्गुरुपोत्तमयोः घ्यङ् गोत्रे ॥ ७८ ॥

गोत्रे यावणिजौ विहितावनाषौ तदन्तयोः प्रातिपदिकयोर्गुरुपो-

पदमञ्जरी

स्येत्संज्ञा न स्यात्, 'अतद्धिते' इति प्रतिषेधात् । सत्यामपि वा पट्वीत्यादौ 'ओर्गुणः' स्यात् । तस्माद्यथान्यासमेवास्तु ॥

यूनस्तिः ॥ युवतिरिति । त्यन्तात् 'इतो मनुष्यजातेः' इति ङीष्ण भवति; तिप्रत्ययेनैव स्त्रीत्वस्योक्तत्वात्, यौवनस्य वाऽजातित्वात् ॥

अणिजोरनार्षयोर्गुरुपोत्तमयोः घ्यङ् गोत्रे ॥ इह सम्भवे व्यभिचारे च सति विशेषणविशेष्यभावो भवति, तेन 'गोत्रे' 'अनार्षयोः' इति चाणिञ्मात्रस्य विशेषणम्, 'गुरुपोत्तमयोः' इत्येतदन्तस्य, तदाह — गोत्रे यावणिजौ विहितावनाषौ

न्यासः

हितास्तेषामपि परिग्रहो यथा स्यात् । ततः 'प्रथिव्या जाजौ' इत्यादि न कर्तव्यं भवति । बहुवचनेनैवानुक्ततद्धितपरिग्रहार्थेन तेषां सिद्धत्वे महत्याः संज्ञायाः करण एतत् प्रयोजनम्, अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत — तेभ्यो हितास्तद्धिताः । तदित्यनेन लौकिका वैदिकाश्च शब्दाः प्रत्यवमृश्यन्ते; तेषां व्युत्पाद्यत्वेन प्रकृतत्वात् तेन तत्रैव भवन्त्यणादयो यत्र च भवन्तस्तेषामुपकारिणो भवन्ति, नान्यत्रेति । तेनाभिधानलक्षणत्वं तद्धितानामुपपन्नं भवति । अथ तद्धिताधिकारः स्त्रीप्रत्ययानामादित एव कस्मान्न क्रियते ? किमेवं सति भवति ? ङयावन्तमपि तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकमिति 'ङयाप्रातिपदिकात्' इत्यत्र ङयावग्रहणं न कर्तव्यं भवति, 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इत्यत्र च तद्धितग्रहणम्, 'यस्येति च' इतीकारग्रहणञ्च; तद्धित इत्येवं सिद्धत्वात् ? अशक्यमेवं कर्तुम्; एवं हि क्रियमाणे तत्र ङयावग्रहणस्य यत् पूर्वं प्रयोजनमुक्तं तन्न स्यात्; ङीष्ङीष्ङीनाञ्च ङकारस्येत्संज्ञा 'अतद्धिते' इति प्रतिषेधात् । इह च पट्वीति 'ओर्गुणः' इति गुणः स्यात् । तस्माद्यथान्यासमेवास्तु ॥

यूनस्तिः ॥ डीपोऽपवाद इति । नकारान्तत्वाद् 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति प्राप्तस्य । अयेदन्तात् 'इतो मनुष्यजातेः' इति ङीष् कस्मान्न भवति ? अमनुष्यजातित्वात् । न हि युवतिशब्दो मनुष्यजातिवचनः, किं तर्हि ? वयोवचनः । तथा हि यौवनावस्थायामेव स वर्तते, न बाल्यवृद्धत्वावस्थायाम् । न चैवंविधा जातिशब्दाः, ते हि सर्वावस्थासु व्यक्तिषु जातिनिबन्धना वर्तन्ते, गोशब्दादिवत् ॥

अणिजोरनार्षयोर्गुरुपोत्तमयोः घ्यङ् गोत्रे ॥ इह 'अणिजोः' इति प्रत्ययमात्रं वा

तमयोः स्त्रियां ष्यङादेशो भवति । 'निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति' इत्य-

पदमञ्जरी

तदन्तयोरिति । यद्यप्यपत्याधिकारादन्यत्र लौकिकस्य गोत्रस्य ग्रहणम्, तथाप्यत्र पारिभाषिकस्य ग्रहणम्; लौकिकग्रहणस्य 'अनार्पयोः' इति पर्युदासाश्रयणेनैव सिद्धत्वात् । इहायं ष्यङ् प्रत्ययो वा स्यात् ? आदेशो वा ? प्रत्ययविधावपि हि गापोष्टक्' इत्यादौ षष्ठीदर्शनात्, उत्तरत्र 'कौड्यादिभ्यश्च' इति पञ्चमीनिर्देशाच्च प्रत्ययपक्षोऽपि सम्भवत्येव । तत्राप्यपक्षे उदमेघस्यापत्यं स्त्री, 'अत इज्', औदमेघि इति स्थिते तदन्तात् ष्यङि विहिते औदमेघयाशङ्कात्त्रा औदमेघाशङ्कात्त्राः, औदमेघ्यानां सङ्घः, 'इवश्च' 'सङ्घाङ्कलक्षण' इति च इवन्ताद्विधीयमानोऽण् न स्यात् । अथापि लिङ्गविशिष्टपरिभाषया इवन्ताद्विधीयमानोऽण् ष्यङन्तादपि स्यात्, एवमपि 'आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति' इति यलोपो न स्यात्, ष्यङोऽनापत्यत्वात् ? नैष दोषः; 'भस्याढे तद्धिते' इति पुंवद्भावात्प्रागेवाण उत्पत्तेः ष्यङ् निवर्तते, तस्मिन्निवृत्ते 'इवः' इत्यणभविष्यति, यकारस्य च श्रवणं न भविष्यति । इह तह्यौदमेघ्याया अपत्यम् 'स्त्रीभ्यो ढक्', औदमेघेय इति यलोपो न स्यात्, पुंवद्भावश्च नास्ति, 'अढे' इति प्रतिषेधात् ? इतीममाये पक्षे दोषं दृष्ट्वा द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह—ष्यङादेशो भवतीति ।

Indi-
न्यासः
Centre for the Arts

गृह्यते ? तदन्तो वा समुदायः ? तत्र यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत, 'गुरुपोत्तमयोः' इति विशेषणं नोपपद्येत ! न ह्यणिजोगुरुपोत्तमत्वं सम्भवति, कस्य तर्हि ? तदन्तस्य समुदायस्य । तस्माद् द्वितीयः पक्ष आश्रयितुं युक्त इति मत्वाऽऽह—गोत्रे यावणिजौ विहितावनापौ तदन्तयोः प्रातिपदिकयोरिति । यदि तर्हि समुदायस्याणन्तस्येजन्तस्य चेदं ग्रहणम्, 'अनार्पयोः' इति विशेषणं न प्रकल्प्येत; समुदायस्य ऋषावेव विधानात् । अणिजोस्तु प्रकल्प्यत एतद्विशेषणम्; तयोर्ऋषावन्यत्र च विधानात् । 'गोत्रे' इत्यपि विशेषणमणिजोरेव युक्तम्, न समुदायस्य; तथा हि 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इति पारिभाषिकं गोत्रमिह गृह्यते, तत्र चाणिजावेव विहितौ, न समुदायः ? नैष दोषः; समुदायस्यैते विशेषणे न सम्भवत इति सामर्थ्यादेकदेशयोरणिजोर्विश्रायेते । अत एव वृत्तावाह—गोत्रे यावणिजौ विहितावनार्पाविति । इहायं ष्यङादेशो वा स्यात् ? प्रत्ययो वा ? ननु च षष्ठीनिर्देशादादेशोनैवानेन भवितव्यमिति असन्दिग्धमेतत्, तदयुक्ता द्वितीयपक्षाशङ्का ? नैतदस्ति; प्रत्ययविधावपि षष्ठीनिर्देशो दृश्यते, यथा—'गापोष्टक्', 'ब्रीहिशाल्योर्ढक्' इति, तस्मात् प्रत्ययपक्षाशङ्कापि युक्तैव । तत्र यदि प्रत्ययः स्यात्, औदमेघेय इति न सिध्येत् । उदमेघस्यापत्यं स्त्री—'अत इज्', तदन्तादनेन ष्यङ्, इकारस्य यत्येति लोपः, 'यङश्चाप', औदमेघ्या, तस्या अपत्यमिति 'स्त्रीभ्यो ढक्', एयादेशः । तस्मिन्

पदमञ्जरी

नन्वस्मिन्पक्षे उडुलोम्नोऽपत्यं स्त्री बाह्यादिषु लोमन्शब्दस्य पाठात्केवलस्यापत्येन योगाभावात्सामर्थ्यात्तदन्तस्य ग्रहणादिभि तस्य व्यङ्गादेशे सति 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावात् 'नस्तद्धिते' इति टिलोपो न स्यात्, ततश्चौडुलोमन्येति स्यात्, औडुलोम्येति चेष्ट्यते, प्रत्ययपक्षे इवा व्यवधानान्नास्ति प्रकृतिभावः, यस्येति लोपेऽपि कृते स्थानिवद्भावाद्व्यवधानमेव ? नैष दोषः, नात्राकृते टिलोपे व्यङ् प्रान्नोति, किं कारणम् ? अगुरुपोत्तमत्वात्, तस्मादिव्येव टिलोपः, ततो गुरुपोत्तमत्वम्, ततः व्यङ्कित्यानुपूर्व्यात्सिद्धम् । अयं तर्हि दोषः—प्रत्ययग्रहणपरिभाषयाऽणिञन्तयोर्ग्रहणम्, तयोर्विधीयमानः व्यङ्कनेकाल्त्वात्सर्वादेशः प्राप्नोति ? 'ङिच्च' इत्यन्त्यस्य भविष्यति, तातङ्न्यायेन सर्वादेशः प्राप्नोति । यत्र हि ङकारस्य प्रयोजनान्तरमपि सम्भाव्यते तत्र 'ङिच्च' इत्येतदन्यार्थङिच्चेष्वनङादिषु सावकाशं बाधित्वा 'अनेकाल्शित्सर्वस्य' इत्येतद्भवति, यथा तातङ् । इह च सर्वादेशत्वेऽपि 'यङश्चाप्' इति विशेषणं प्रयोजनं सम्भवति, तस्मात्सर्वादेशः प्राप्नोति, तत्राह—निर्दिश्यमानस्येत्यादि ।

न्यासः

'आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति' इति यलोप इष्यते, स न प्राप्नोति; अनापत्ययकारत्वात् । ननु च 'हलस्तद्धितस्य' इति चेत् ? न; ईतोत्पन्नानुवर्त्तते । आदेशपक्षे त्वणिञोरपत्यत्वात् तदादेशस्यापि व्यङ्ः स्थानिवद्भावेनापत्यत्वमिति सिध्यति यलोपः । तस्मादादेशपक्ष एव साधुरित्यभिप्रायेणाह—व्यङ्गादेशो भवतीति । ननु चादेशपक्षेऽप्यौडुलोम्येति न सिध्यति, लोमन्शब्दो बाह्यादिषु पठ्यते । तस्य केवलस्यापत्येन संयोगो नास्तीति तदन्तः समुदायो गृह्यते, तत उडुलोम्नोऽपत्यं स्त्री—बाह्यादित्वादिषु कृते तस्य च व्यङ्गादेशः । तत्र 'नस्तद्धिते' इति टिलोप इष्यते, स च न प्राप्नोति; 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावात् । प्रत्ययपक्षे त्विञो व्यवहितत्वात् व्यङ्ः प्रकृतिभावो नास्तीति भवति टिलोपः । ननु 'यस्येति च' इति लोपे कृते नास्ति व्यवधानम् । 'अचः परस्मिन् पूर्वविधौ' इति लोपस्य स्थानिवद्भावादस्येव । आदेशपक्षेऽप्यदोषः; आनुपूर्व्या सिद्धत्वात् । न ह्यत्राकृते लोपे गुरुपोत्तमत्वं सम्भवति । तत्र प्रागेव व्यङ् इति तस्यैव टिलोपः, ततो गुरुपोत्तमता । ततः व्यङ्कित्यानुपूर्व्या सिद्धत्वम् । अयं तद्व्यादेशपक्षे दोषः—अनेकाल्त्वात् सर्वादेशः प्राप्नोति, 'ङिच्च' इत्यन्तस्य प्राप्नोतीति चेत् ? नैतदस्ति; अपवादप्रतिषेधाद्धि सर्वादेशः प्राप्नोतीति । 'ङिच्च' इत्यन्तादेशः क्रियताम्, आहोस्विदनेकाल्त्वात् सर्वादेशः, तत्र परत्वात् सर्वादेशः प्राप्नोति, यथा—'तुह्योस्तातङ्ङाशिष्यन्यतरस्याम्' ? इत्यत आह—निर्दिश्यमानस्येत्यादि । यथा पाच्छब्दस्य पदित्ययमादेशो विज्ञायते न पाच्छब्दान्तस्य समुदायस्य, तथायमपि निर्दिश्यमानयोरणिञोरिव विज्ञायते । तत् क तर्हि सर्वादेशेन भवितव्यम् ? यत्र समुदायात् पठ्युच्चारिता,

णिजोरेव विज्ञायते, न तु समुदायस्य । उकारः सामान्यग्रहणार्थः ।
षकारस्तद्विधातार्थः — 'यङश्चाप्' इति ।

उत्तमशब्दः स्वभावात् त्रिप्रभृतीनामन्त्यमक्षरमाह । उत्तमस्य

पदमञ्जरी

यद्ययमुत्तमशब्दो व्युत्पन्नः स्यात्, तदोच्छब्दात्तमपि कृते 'किमेत्तिङव्यय-
घाद्' इत्याम्प्राप्नोति ? न वा द्रव्यप्रकर्षत्वात् । उच्छब्दो हि ससाधनक्रियावचन
उद्गते वर्तते, तस्य क्रियाद्वारकः प्रकर्षः— अतिशयेनोद्गत इति, ततश्च द्रव्य-
निष्ठत्वात्प्रकर्षस्य 'अद्रव्यप्रकर्षे' इति प्रतिषेधो भविष्यति । एवमपि तमपः पित्त्वा-
दाद्युदात्तत्वप्रसङ्गः ? न वोच्छादिषु पाठात्, उच्छादिषु हि उत्तमशश्वत्तमौ
सर्वत्रेति पठ्यते । एवमपि स तावत्पाठः कतेव्यः, क्रियामात्रस्य च प्रकर्षे उत्तमा-
मित्याम्प्रसङ्गश्च, अतोऽनभिधानात् उच्छब्दात्तमपोऽनुत्पत्तिरेषितव्या । किञ्च—
व्युत्पन्न उत्तमशब्दश्चतुष्प्रभृतिषु वर्तते, कथम् ? ऊर्ध्वमुच्चारित उद्गतः, स च
प्रथमोच्चारितमपेक्षते, ततश्च त्रिषु द्वावुद्गतौ, तयोश्च द्वितीयोऽतिशयेनोद्गतः,
द्वयोश्च सम्प्रधारणायां तरपा भाव्यम्, ततश्च यत्रोद्गता एव त्रयस्तत्रैव
स्यात्— कारीषगन्धेत्यादौ; वाराहोत्यादौ तु न स्यात् । तदेवं व्युत्पत्तिपक्षे दोषं
पश्यन्नव्युत्पत्तिपक्षमाश्रित्याह— उत्तमशब्द इति । स्वभावादिति । न व्युत्पत्ति-
वशादित्यर्थः । त्रिप्रभृतीनामिति वचनाद्वाक्षी प्लाक्षीत्यादौ न भवति ।

न्यासः

यथा— तुहोरिति । उकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । असति हि तत्र 'यङश्चाप्' इत्यत्र
'वृद्धेत्कोसलाजादाञ्च्यङ्' इत्यस्यैव ग्रहणं स्यात्, न ष्यङः । षकारस्तद्विधातार्थ इति ।
तत्र ह्यसत्येकानुबन्धकग्रहणे न द्वयनुबन्धकस्येत्यस्यैव ग्रहणं स्यात्, न ष्यङः ।

उत्तमशब्दोऽयमस्त्येव व्युत्पन्नं तमवन्तं प्रातिपदिकम्, अस्त्यव्युत्पन्नम् । तत्र यदि
व्युत्पन्नस्येदं ग्रहणं स्याद् वाराहोति न सिध्येत्; यस्माद् व्युत्पत्तिमानुत्तमशब्दश्चतुष्प्रभृति-
ष्ववतिष्ठते । तथा ह्युच्छब्दादुद्गताभिधायिनस्तमप् प्रत्ययोऽतिशायने विधीयते ।
अनुद्गतञ्चापेक्ष्योद्गतो भवति । त्रिषु च द्वावुद्गतौ, एकोऽनुद्गतः, न च द्वयोरयं
चोद्गत इत्ययमनयोरतिशयेनोद्गत इत्यर्थविवक्षायां तमव्युत्पद्यते; तरपा विशेषविहितेन
बाधितत्वात् । चतुर्षु तु त्रय उद्गताः, एकोऽनुद्गतः, तत्र त्रीनुद्गतानपेक्ष्यायञ्चो-
द्गतः । अयं चैषामतिशयेनोद्गत इत्यर्थविवक्षायां तमव्युत्पद्यते, तस्माच्चतुर्वैव
प्राप्नोति; तत्र चोत्तमशब्दस्य स्वरूपसिद्धेः, ततश्च वाराहोति न सिध्येत् । न ह्यत्र
चत्वारः सन्तीत्येतदालोच्याव्युत्पन्नोऽयमिहोत्तमशब्दो गृह्यत इति दर्शयन्नाह— उत्तम-
शब्दः स्वभावादित्यादि । अव्युत्पन्न एव ह्युत्तमशब्दः स्वभावात् त्रिप्रभृतीनामन्त्यमाह,

समीपमुपोत्तमम्, गुरुः उपोत्तमं यस्य तद् गुरुपोत्तमं प्रातिपदिकम् ।
करीषस्येव गन्धोऽस्य करीषगन्धिः, कुमुदगन्धिः, 'तस्यापत्यम्'
इत्यण्, तस्य ष्यङादेशः - कारीषगन्ध्या, कौमुदगन्ध्या । वराहस्या-
पत्यम्, 'अत इब्', वाराहिः, तस्य ष्यङादेशः-वाराह्या, बालाक्या ।

अणिब्रोरिति किम् ? ऋतभागस्यापत्यम्, बिदादित्वादब्, आतंभागी । गुरुपोत्तमादिकं सर्वमस्तीति न त्वणिञौ । 'टिड्ढाणब्' इति ङीबेव भवति ।

अनार्षयोरिति किम् ? वासिष्ठी । वैश्वामित्रो । गुरुपोत्तमयोरिति किम् ? औपगवी । कापटवी । गोत्र इति किम् ? 'तत्र जाताः', आहिच्छत्री, कान्यकुब्जी ॥

पदमञ्जरी

टिड्ढाणञिति ङीबेव भवतीति । प्राप्तिमात्राभिप्रायेणेदमुक्तम् । अत्र हि जाति-
त्वात् 'शाङ्गैरवाद्यन्' इति ङीना भाव्यम् । वासिष्ठीति । 'ऋष्यन्धक' इत्यादिनाण् ।

आहिच्छत्रीति । जातादावर्थेऽण् । एवमत्रादेशपक्षः स्थापितः ।

यद्येवम्, हस्तिशिरसोऽपत्यम्, बाह्यादित्वादित्, 'अचि शीर्षः' इति शीर्षादेशः, इब्ः ष्यङादेशः, ततः स्थानिवद्भावेन शीर्षशब्दस्य शिरो-
ग्रहणेन ग्रहणाद् 'ये च तद्धिते' इति शीर्षन्नादेशः प्राप्नोति ? अस्तु; 'नस्तद्धिते'
इति टिलोपो भविष्यति । 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावः प्राप्नोति,
ततश्च हास्तिशीर्षण्येति स्यात्, प्रत्ययपक्षे त्विच्चाऽव्यवहितत्वान्नास्ति शीर्षन्ना-

न्यासः

न व्युत्पन्नः । स हि चतुष्प्रभृतीनामन्यमाह, तस्मात् 'उत्तमशब्दः स्वभावात्' इत्यादिना
ग्रन्थेनाव्युत्पन्नस्योत्तमशब्दस्येह ग्रहणमिति दर्शितं भवति । तदेवमव्युत्पन्नस्य ग्रहणे
वाराहीत्येतदपि सिद्धं भवति ।

टिड्ढाणञिति ङीबेव भवतीति । प्रमादपाठोऽयम् । यथैव हि वैदोति जातित्वा-
जन्तात् 'शाङ्गैरवाद्यन् ङीन्' इति ङीन् भवति, तथेहापि ङीनेव भवितव्यम् । जातिवत्
तु गोत्रत्वाद् । तस्माद् 'शाङ्गैरवाद्यन् ङीन्' इति ङीनेव भवति' इत्ययमेवात्र पाठो
द्रष्टव्यः ।

वासिष्ठी, वैश्वामित्रोति । 'ऋष्यन्धक' इत्यादिनाऽण् । औपगवी, कापटवीति ।
उपगु-कपटुशब्दाभ्यामौत्सर्गिकोऽण्, 'ओर्गुणः' ।

आहिच्छत्री । कान्यकुब्जीति । 'तत्र जातः' इत्यण् ॥

पदमञ्जरी

देशः, यस्येति लोपेऽपि कृते स्थानिवद्भावाद्यवधानमेव, तेन हास्तिशीर्षेति सिद्धयति, तस्मात्प्रत्ययपक्ष आश्रणीयः । तदेतद् 'ये च तद्धिते' इत्यत्र वामनो वक्ष्यति—'यदि प्रत्ययः, कथमौदमेधेय इति, आपत्याद्विहितः व्यङ् सोऽप्यापत्य एव, तत्र यलोपे सिद्धम्' इति ।

जयादित्यस्तु मेने—शीर्षादेशसन्निपातेन व्यङ्, स तद्विघातं न करिष्यतीति । यद्येवम्, अजादिप्रत्ययनिबन्धः शीर्षादेशः कथं तमजादिं विह्न्यात् ? ततः किम् ? व्यङ्कादेशोऽपि न प्राप्नोति, अनित्या सन्निपातपरिभाषा, तेन व्यङ् भवति, शीर्षादेशश्च न भविष्यति । अयं तर्ह्यदेशपक्षे दोषः—अनुबन्धौ कर्तव्यौ यङ्श्चाबिति सामान्यप्रहणतद्विघाताथौ, अन्यथाऽणादेशे व्यङ् 'टिड्ढाणञ्' इत्यादिना ङीप्स्यात्, इवादेशे तु 'इञ् उपसङ्ख्यानम्' इति ङीप्प्रसङ्गः ? नैष दोषः, 'टिड्ढाणञ्' इत्यत्रात इति वर्तते, तत्र चाणाऽकारो विशेष्यते—अण्योऽकार इति । तत्र व्यङ्कादेशे 'अनल्विधौ' इति स्थानिवद्भावाभावान्ङीप् न भविष्यति । अणन्तादकारान्तादिति हि विज्ञायमाने स्वाश्रयमकारान्तत्वं स्थानिवद्भावादणन्तत्वं चेति स्यान्ङीपः प्रसङ्गः । 'इञ् उपसङ्ख्यानम्' इत्यत्रापि 'इतो मनुष्यजातेः' इत्यत 'इतः' इत्यपेक्ष्यते—इञ् इकारः तदन्तादिति । इञन्तादिकारान्तादिति वा विज्ञायमाने व्यङ्कादेशे सति वाराहोक्त्यादिविकाराभावान्ङीपभावः सिद्धः । एवमपि स्वरार्थश्चावेष्टव्यः, अन्यथा इवादेशः व्यङ् स्थानिवद्भावेन चित्, टावपि पित्त्वादनुदात्त इति चित्स्वरेणाद्युदात्तं पदं स्यात् । स्यादेतत्—इञो वकारस्येत्संज्ञायाः प्रागेव प्रतिपदविधानात् व्यङ्कादेशः कारिष्यते, तत्र चित्स्वराभावात् प्रत्ययस्वरे सति टाप्यपि सिद्धः स्वर इति, यथैव तर्हि चित्स्वरो न भवति एवं वृद्धिरपि न स्याद्, अतो वकारस्य सत्यामित्संज्ञायामादेश इत्यास्थेयम्, ततश्च स्वरे दोषप्रसङ्गाच्चावर्थमनुबन्धौ कर्तव्यावेव । प्रत्ययपक्षे तु सति शिष्टे व्यङ्ः प्रत्ययस्वरे कृते तदन्तादापि सिद्धमिष्टम्, न रूपभेदो न स्वरभेदः । ननु च व्यङ्गैव स्त्रीत्वस्य द्योतितत्वादाब्जं स्यात् ? नैष दोषः, यथा गार्ग्यायणीत्यादौ द्वाभ्यां स्त्रीत्वं द्योत्यते, तथाऽत्रापि द्वयोरेव सामर्थ्यमिति टावपि भविष्यति । 'व्यङ्ः सम्प्रसारणम्' इत्यत्र विशेषणार्थं तर्हि त्वयाप्यनुबन्धौ कर्तव्यौ, इह मा भूत्—पाशानां समूहः पाश्या, 'पाशादिभ्यो यः', पाश्यापतिरिति ? एवं तर्ह्यङोऽनुबन्धः करिष्यते, क एकः ? पकारे ङीप्प्रसङ्गः । ङकारे 'यङ्ः सम्प्रसारणम्' इत्युच्यमाने लोलूयापुत्र इत्यत्रापि प्राप्नोति ? अप्रत्ययादित्यकारेऽतो लोपे च सति अकारेण व्यवहितत्वान्न भविष्यति । वाराहीपुत्र इत्यत्रापि तर्हि टापा व्यवधानम् ? एकादेशस्य पूर्वं प्रत्यन्तवत्त्वान्नास्ति व्यवधानम् । ननु 'व्यङ्ः

गोत्रावयवात् ॥ ७९ ॥

पदमञ्जरी

सम्प्रसारणम्' इत्यत्र 'लिटि धातोः' इत्यतो धातुग्रहणमनुवर्तते, 'आदेच उपदेशेऽ-
शिति' इत्यात्त्वं धातोर्यथा स्याद्, गोभ्यामित्यादौ मा भूदित्येवमर्थम् । तत्र यङ्-
न्तस्य धातोः पुत्रपत्योरनन्तरयोः सम्प्रसारणं भवतीत्युक्ते यो धातुर्लोल्यादिर्ना-
सावनन्तरः, यश्चानन्तरो वाराह्यादिर्न स धातुः, तत्र धातुत्वानन्तर्ययोरन्यतर-
रूपपरित्यागेन भवत्सम्प्रसारणं यथा वाराहीपुत्र इत्यादौ असत्यपि धातुत्वे
आनन्तर्यमात्राश्रयणेन भवति, तथा लोल्यापुत्र इत्यत्रास्त्यप्यानन्तर्यं धातुत्वा-
श्रयणेन स्यात् ।

अथ ब्रूयाः—यङ्धात्वोर्न परस्परेण विशेषणविशेष्यभावः, अपि
तर्हि समुच्चयः—पुत्रपत्योरनन्तरस्य यङो धातोश्चेति ? तत्र वाराहीपुत्र
इत्यादौ भविष्यति, न तु लोल्यापतिरित्यादौ; धातोर्यवधानान् । ततश्च साम-
र्थ्याद्धातुग्रहणस्योत्तरार्थवानुवृत्तिः सम्पद्यत इति । यद्येवम्, वाक्पतिरित्यत्र
वचेः सम्प्रसारणप्रसङ्गः ? एवं तर्हि धातोरिति निर्वर्त्तिष्यते, आत्त्वं पुनर्गवादेः
प्रातिपदिकस्य न भवति; उपदेशाभावान् । स्वरूपज्ञापनप्रधानो निर्देशः = उप-
देशः । 'गोद्वयचः', 'नौद्वयचः' इत्यादौ तु कार्यान्तरार्थमुच्चारणम्, न स्वरूप-
ज्ञापनार्थम् । तदेवं प्रत्ययपक्षे एक एवानुबन्धः कर्तव्यः । अत्र संग्रहश्लोकाः—

पुंवद्भावाद्यजादौ यलुगणपि परस्मिन् ष्यङि ह्यौदमेघे
स्वार्थे ष्यङ् तद्यलुगणे क्रमत इह भवेदौडुलोभ्या परस्मिन् ।
ष्यङ्शीर्षाधीनलाभस्तदभिविहतये न प्रभूर्हास्ति शीर्ष्ये
सर्वादेशोऽपि तातङ्ङिव न यङ्गिञोः स्थानिनोरुक्तिहेतोः ॥
स्युक्तावप्याप्परस्मिन्निह सुलभ इति षडौविधेयौ न वा ये-
ऽणादेशे ङीनिवृत्त्यै त्वण इव इति चेद् द्वौ विशेष्यौ न दोषः ।
चित्त्वादादेरुदात्तः प्रसजति सहजादेशेने वृद्धयभावः
पाश्यापुत्रे निवृत्त्यै यण इह इह पित्वेकके ङीप्यङोस्तु ॥
लोल्यापुत्र इत्यद्वयवहित इतरत्रापि दीर्घोऽन्तवत्स्याद्
धात्वानन्तर्ययोगे विधिरिति स यथानन्तरेऽधौ तथा धोः ।
धात्वानन्तर्ययोश्चेन्मिथ इह न हि तेऽपेक्षिता वाक्पताविक्
धोर्नात्राधिक्रियात्वे ह्युपदिशिरिति गोर्नो तदेवं ममैकः ॥

गोत्रावयवात् ॥ गोत्रशब्दोऽयमस्ति पारिभाषिकः 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्'

१. 'अवातो', 'धातोः' इति वक्तव्ये 'अधौ' 'धोः' इत्युपन्यासश्चिन्त्यः । अथ वा—
छन्दोऽनुरोहः के शब्दिना प्राचीनानां तथा पाठसम्प्रदाय एवात्र शरणम् ।

पदमञ्जरी

इति, अस्ति च लौकिकोऽपत्यमात्रवचनः, अस्ति च व्युत्पन्नः—गूयन्ते शब्दन्ते-
 ऽनेन स्वसन्तानप्रभवा इति प्रधानभूत आदिपुरुषः, स्वप्रभवस्यापत्यं सन्तानस्य
 संज्ञाकारी गोत्रमित्युच्यते, यथा—भरतः, रघुः, यदुरिति । अवयवशब्दोऽप्यस्ति
 एकदेशे यत्सम्बन्धादवयवतीति समुदाय उच्यते; अस्ति च पृथग्भावे, अवयुत्या-
 नुवाद इत्यादाववपूर्वस्य यौतेः पृथग्भावेऽपि दर्शनात् ; अस्ति चाप्रधाने—अव-
 यवभूतोऽयमस्मिन् ग्राम इति । तत्र पारिभाषिके गोत्रे एकदेशे चावयवे च
 वचनमनर्थकमिदं स्यात्, कथम् ? पौत्रप्रभृत्यपत्यसमुदायो गोत्रं तदवयव-
 श्चतुर्थादिस्तदपि गोत्रमेव, तद्वाचिनोऽणिबन्तात्पूर्वैर्णैव सिद्धः ष्यङ् । अथ
 कस्मिंश्चिन्महागोत्रे यान्यवान्तरगोत्राणि, यथा—भार्गवगोत्रस्य च्यवनादीनि, ते
 गोत्रावयवास्तेष्वगुरुपोत्तमार्थोऽयमारम्भः । यद्येवम्, सप्तर्षीणामगस्त्याष्टमाना-
 मष्टौ महागोत्राणि प्रवराध्याये पठ्यन्ते तद्व्यतिरिक्तेभ्यः सर्वेभ्यः ष्यङ्ः
 प्रसङ्गः; न चैतदिष्टम्, अगुरुपोत्तमेभ्योऽपि पुणिकादिभ्य एवेष्ट्यते । पृथग्भाव-
 वचने त्ववयवशब्दे गोत्रादन्यवाचिनोऽणिबन्तात्ष्यङि विधीयमाने पूर्वसूत्रे
 गोत्रग्रहणमनर्थकम् । अथाप्रधानवचनोऽवयवशब्दः, पारिभाषिकमेव गोत्रं
 प्रवराध्याये पाठाच्चाप्राधान्यम्, ततोऽयमर्थः स्यात्—येऽणिबन्ता गोत्रापत्य-
 वाचिनः प्रवराध्याये न पठ्यन्ते तेभ्यः ष्यङिति । तत्रानृषिभ्यो गुरुपोत्तमेभ्यः
 पूर्वैर्णैव सिद्धः, अगुरुपोत्तमेभ्यस्तु संज्ञाकारिभ्य एवेष्ट्यते, पारिभाषिके च
 गोत्रे संज्ञाकारित्वं विशेषो न लभ्यत इति । इहापि प्रसज्येत—तुषजको नाम
 कश्चित्तस्य गोत्रं स्त्री 'अत इव्' तौषजकी, अपत्यमात्रे तु गोत्रे यद्येकदेशोऽवयव-
 स्ततोऽपत्यसमुदायस्य पौत्रप्रभृत्यपत्यमवयव इति तद्वाचिनोऽणिबन्ता-
 त्पूर्वैर्णैव सिद्धः । पृथग्भावे त्वपत्यादन्यवाचिन आहिच्छत्रादेरेव प्रसङ्गः ।
 अप्रधाने त्वप्रधानापत्यवाचिनोऽणिबन्ताद् गुरुपोत्तमान्न सर्वत्रेष्ट्यते, किन्तु

न्यासः

गोत्रावयवात् ॥ गोत्रञ्च तदवयवश्चेति गोत्रावयवः । इह त्वमिधानेऽभिधेयोपचारं
 कृत्वा तदभिधायिप्रातिपदिकं गोत्रावयवशब्देनोक्तम् । ननु चैवं विग्रहे विशेषणत्वादवयव-
 शब्दस्य नीलोत्पल इव नीलशब्दस्य पूर्वनिपातः स्यात् । राजदन्तादेराकृतिगणत्वाद्
 विशेषणस्य परनिपातो भविष्यति । गोत्रं पुनरिह लौकिकं गृह्यते, न पारिभाषिकम् । लोके
 च प्रधानभूत आदिपुरुषः स्वप्रभवस्यापत्यसन्तानस्य संज्ञाकारी गोत्रमित्युच्यते । तथा हि
 भरतो नाम कश्चिदाद्यः प्रधानः पुरुषोऽभूत्, तेन सर्व एव तत्पूर्वकाः पुत्रपौत्रादयो भरता
 इति व्यपदिश्यन्ते । अवयवशब्दोऽयमस्त्येवैकदेशे, तत्सम्बन्धादवयवतीति समुदाय
 उच्यते । अस्ति च पृथग्भावे—अवयुतिः = अवयवः, पृथग्भूत इत्यर्थः । यद्यपि यौतिमिश्रणे
 पठ्यते, तथाप्यनेकार्थत्वाद् धातूनामवपूर्वः पृथग्भावमाचष्टे । अस्त्यप्रधाने, यथा—

‘अणिञोः’ इत्येव । गोत्रावयवाः — गोत्राभिमताः कुलाख्याः पुणिकभुणिकमुखरप्रभृतयः, ततो गोत्रे विहितयोरणिञोः स्त्रियां ष्यङादेशो भवति । अगुरुपोत्तमार्थं आरम्भः । पौणिक्या । भौणिक्या । मौखर्या ।

पदमञ्जरी

संज्ञाकारिभ्यः, तत्रापि गोत्रे । व्युत्पन्ने गोत्रे एकदेशवचनोऽवयवशब्दो न सम्भवति, न हि येन पुरुषेण स्वसन्तानप्रभवा गूयन्ते तदवयवाद्धस्तपादादेर्गोत्रेऽणिञोऽसम्भवः । अथ गोत्रं च तदवयवश्चेति कर्मधारयस्तदा भार्गवादिगोत्रेषु येऽवान्तरव्यपदेशकारिणश्च्यवनादयस्तेभ्यः प्रसङ्गः । पृथग्भावे च ये संज्ञाकारिभ्यः पृथग्भूतास्तुषजकादयस्तेभ्य एव स्यात् । अत एवमेषु पक्षेषु दोषसम्भवाद्व्युत्पन्नो गोत्रशब्दः, अप्रधानावचनोऽवयवशब्दः, कर्मधारयश्च समासः । निपातनाद्विशेषणस्य परनिपातः, प्रवराध्यायेऽपाठाच्चाप्राधान्यम् । तदेतदाह—गोत्रावयवा गोत्राभिमता इति । गोत्रमित्येवमभिमताः, गोत्राभिधायिन इत्येव लोके प्रसिद्धाः, न पुनः प्रवराध्याये पठिता इत्यर्थः । काः पुनस्ता इत्यत्राह—कुलाख्या इति । कुलमाख्यायते आभिरिति कुलाख्याः, पुणिकादिभिर्हि कुलमाख्यायते—पुणिका वयं गोत्रेणेत्येवमादि । तत इति । तथोक्तविशेषणविशिष्टाभ्यः कुलाख्याभ्यः । अगुरुपोत्तमार्थं आरम्भ इति । ‘गुरुपोत्तमयोः’ इति निवृत्तम्, अन्यत्सर्वमनुवर्तत

Indira Gandhi National
Centre for the Study of

कुलावयवोऽयम्, सङ्घावयवोऽयमिति । कुलस्य सङ्घस्य चाप्रधानभूतोऽयमिति गम्यते । तत्र यद्येकदेशवाची गृह्यते तदुपादानमनर्थकं स्यात्, गोत्रादित्येव वक्तव्यम् । गोत्रावयवोऽपि हि गोत्रं भवति, यथा—क्षीरावयवः क्षीरमिति । अथापि पृथग्भावे गोत्रादन्यत्र वर्तमानो गृह्यते, एवमपि पुणिकादिभ्यो विहितयोरणिञोः ष्यङादेशो न स्यात्; पुणिकादीनां गोत्रवचनत्वात् । क तर्हि स्यात् ? यत्र गोत्रवाचिनः प्रातिपदिकादणिञौ विहितौ अनिष्टञ्चैतत्; तस्यैकदेशवाचिनि पृथग्भाववाचिनि वावयवशब्दे दोष इत्यत्राप्रधानवाच्येव गृह्यते । गोत्रावयवा इति । पुणिकादिश्रुतीनामेतद्विशेषणम् । अप्रधानगोत्राभिधायिन्य इत्यर्थः । गोत्राभिमता इति । गोत्रमित्येवमभिमता गोत्राभिधायिन्य इत्येवं लोके प्रसिद्धाः । न पुनर्गोत्राध्याये पठिता इत्यर्थः । अत एव तासामप्राधान्यम्; गोत्राध्यायेऽपठितत्वात् । कुलाख्या इति । कुलम् = गोत्रम्, आख्यायत आभिरित्याख्याः, ‘आतभो-पसर्ग’ इत्यङ् । कुलस्याख्याः । इह पुणिकादिश्रुतिभिर्हि कुलमाख्यायते—पुणिकोऽयं गोत्रेणेत्येवमादि । तत इति । तथोक्तविशेषणविशिष्टाभ्यः पुणिकादिश्रुतिभ्यः । यदि तर्हि ततो गोत्रविहितयोरणिञोः ष्यङ् भवत्येवं सत्यपार्थकोऽयं योगः, पूर्वैणैव सिद्धत्वात् ? इत्यत आह—अगुरुपोत्तमार्थं आरम्भ इति । पौणिक्येत्यादि । पुणिक-भुणिक-मुखर-शब्देभ्यः ‘अत इञ्’ इतीञन्तस्य ष्यङश्चाप् ॥

येषां त्वनन्तरापत्येऽपीष्यते — दैवदत्या, याज्ञदत्येति; ते क्रौड्या-
दिषु द्रष्टव्याः ।

क्रौड्यादिभ्यश्च ॥ ८० ॥

‘क्रौडि’ इत्येवमादिभ्यश्च स्त्रियां ष्यङ् प्रत्ययो भवति । अगुरु-
पोत्तमार्थ आरम्भः, अनणित्थश्च । क्रौड्या । लाड्या ।

क्रौडि । लाडि । व्याडि । आपिशलि । आपक्षिति । चौपयत ।
चैटयत । शैकयत । बैल्वयत । वैकल्पयत । सौधातकि । * सूत
युवत्याम् * । * भोज क्षत्रिये * । भौरिकि । भौलिकि । शाल्मलि ।
शालास्थलि । कापिष्ठलि । गौलक्ष्य । गौकक्ष्य ॥

पदमञ्जरी

इति भावः । पौणिक्येत्यादिः । पुणिक-भुणिक-मुखरशब्देभ्यः ‘अत इव्’, तस्य
ष्यङादेशः । ते क्रौड्यादिषु द्रष्टव्या इति । अवृत्कृतत्वात्तस्येति भावः ॥

क्रौड्यादिभ्यश्च ॥ ष्यङ् प्रत्ययो भवतीति । क्रौड्यादिभ्य इति पञ्चमीनिर्देशा-
त्प्रत्ययपक्षेऽप्यत्र दोषाभावाच्चैवमुक्तम् । अगुरुपोत्तमार्थ इत्यादि । तत्र क्रौड्या-
दयः प्राक्चौपयतशब्दादत इवन्ताः, चौपयतप्रभृतयः प्राग् सौधातकिशब्दाद-
णन्ताः, सौधातकिशब्दः ‘सुधातुरकङ् च’ इति इवन्तः । सूत युवत्यामिति ।
सूतशब्दः ष्यङ्मुत्पादयति युवत्यां प्राप्तयौवनायामभिधेयायाम्—सूत्या, अन्यत्र
क्रियाशब्दाद्वा भवति—सूता, जातिवाचिनस्तु ङीप् भवति—सूती । भोज क्षत्रिये
इति । जातिलक्षणस्य ङीषोऽपवादः—भोज्या, क्रियाशब्दात्तु टावेव भवति—
भोजयतीति भोजा, ततः परे इवन्ताः । गौकक्ष्यशब्दो गर्गादियवन्तः ॥

न्यासः

क्रौड्यादिभ्यश्च ॥ क्रौडीत्येवमादिभ्यश्च स्त्रियां ष्यङ् प्रत्ययो भवतीति ।
ननु चादेशपक्षः पूर्वमाश्रितः, तत् किमर्थमिह प्रत्ययपक्ष आश्रीयते ? तदाश्र-
यणेऽप्यत्र दोषो नास्तीति प्रदर्शनार्थः । अगुरुपोत्तमार्थ आरम्भ इत्यादि । येऽत्रा-
णन्ता इजन्ताश्च पठ्यन्ते तान् प्रत्ययमगुरुपोत्तमार्थ आरम्भः । ये त्वन्ये, तान् प्रत्ययम-
णित्थः । तत्राद्याः क्रौड्यादयः प्राक् चौपयतशब्दादिजन्ताः । चौपयतप्रभृतयस्त्वणन्ताः
प्राक् सौधातकिशब्दाद् । सौधातकिशब्दस्तु ‘सुधातुरकङ् च’ इतीजन्तः । सूत युवत्या-
मिति । सूतशब्दाद् युवत्यां प्राप्तयौवनायां ष्यङ् भवति—सूत्या, अन्यत्र टावेव—सूता ।
भोज क्षत्रिय इति । भोजशब्दात् क्षत्रियजातौ वाच्यायां ष्यङ् भवति । जातिलक्षणस्य
ङीषोऽपवादः—भोज्या, अन्यत्र टावेव भवति—भोजा । ततः परे प्राग् गौकक्ष्यशब्दा-
दिजन्ताः । स पुनर्गर्गादियजन्तः ॥

दैवयज्ञिशौचिवृक्षिसात्यमुग्रिकाण्ठेविद्धिभ्योऽन्यतरस्याम् ॥ ८१ ॥

दैवयज्ञि, शौचिवृक्षि, सात्यमुग्रि, काण्ठेविद्धि — इत्येतेषामन्य-
तरस्यां ष्यङ् प्रत्ययो भवति । इवन्ता एते, गोत्रग्रहणं च नानुवर्तते ।
तेनोभयत्रविभाषेयम् । गोत्रे पूर्वेण नित्यः ष्यङादेशः प्राप्नो विकल्प्यते,
अगोत्रे त्वनन्तरेऽपत्ये पक्षे विधीयते । तेन मुक्ते 'इतो मनुष्यजातेः' इति
ङोषेव भवति । दैवयज्ञ्या, दैवयज्ञी । शौचिवृक्ष्या, शौचिवृक्षी ।
सात्यमुग्र्या, सात्यमुग्री । काण्ठेविद्ध्या, काण्ठेविद्धी ।

समर्थानां प्रथमाद्वा ॥ ८२ ॥

त्रयमप्यधिक्रियते — समर्थानामिति च, प्रथमादिति च, वेति
च । स्वार्थिकप्रत्ययावधिश्चायमधिकारः — 'प्राग्दिशो विभक्तिः' इति

पदमञ्जरी

दैवयज्ञिशौचिवृक्षिसात्यमुग्रिकाण्ठेविद्धिभ्योऽन्यतरस्याम् ॥ देवा यज्ञा यष्टव्या
अस्य देवयज्ञः, शुचिर्वृक्षोऽस्य शुचिवृक्षः, सत्यमुग्रमस्य सत्यमुग्रः, निपातना-
द्विशेष्यस्य पूर्वनिपातो समागमश्च, कण्ठे विद्धमस्य कण्ठे वा विद्धः, 'अमूर्द्ध-
मस्तकान्' इत्यलुक् । काण्डेविद्धिभ्य इत्यन्ये पठन्ति, काण्डेन विद्धः, 'कर्तृकरणे
कृता बहुलम्' इति समासः, निपातनात्काण्डशब्दस्यैकारः । सर्वे इवन्ताः ॥

समर्थानां प्रथमाद्वा ॥ प्रत्येकमत्र पदानां स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते, न समुदाय-
स्यैकमित्याह — त्रयमपीति । अत्र च प्रयोजनम् — एकस्य निवृत्तावपरस्य निवृत्तिर्मा-
भूदिति । एतदेव स्पष्टयति — समर्थानामिति चेति । स्वार्थिकप्रत्ययावधिश्चाय-
मिति । स्वस्याः प्रकृतेरर्थे भवाः स्वार्थिकाः, अध्यात्मादिः, भाष्यकारप्रयोगाद्
द्वारादिकार्याभावः, स्वशब्दस्य तु द्वारादिषु पाठादस्ति प्रसङ्गः । तदादिविधिर्हि
तत्र भवति; आद्यज्विशेषणत्वाद् द्वारादीनाम्, यथा — द्वारपालस्येदं दौवारपाल-
मिति । प्राग्दिशो विभक्तिरिति यावदिति । तत आरभ्य हि स्वार्थिकाः प्रत्यया
विधीयन्ते, किं पुनः कारणं स्वार्थिकेष्वेव न प्रवर्तते ? इत्याह — स्वार्थिकेष्वित्यादि ।

न्यासः

दैवयज्ञिशौचिवृक्षिसात्यमुग्रिकाण्ठेविद्धिभ्योऽन्यतरस्याम् ॥ गोत्रे पूर्वेण नित्य
इत्यादि । यदा पौत्रप्रभृतावपत्य इञ् विधीयते तदा पूर्वेण 'अणिजोः' इत्यादिना नित्ये
प्राप्ते विकल्प्यते । यदा त्वनन्तरापत्ये तदाऽप्राप्त एव पक्षे विधीयते ॥

समर्थानां प्रथमाद्वा ॥ स्वार्थिकप्रत्ययावधिश्चायमधिकार इति । स्वार्थे
प्रकृत्यर्थे भवाः स्वार्थिकाः, अध्यात्मादित्वाद्दृष्टञ् । स्वार्थिकाः प्रत्यया अवधिर्मर्यादा यस्य

यावत् । स्वार्थिकेषु ह्यस्योपयोगो नास्ति, विकल्पोऽपि तत्रानवस्थितः । केचिन्नित्यमेव भवन्ति ।

पदमञ्जरी

तत्र समर्थानामिति सम्बद्धार्थानां चेत्यर्थः । तत्र वाक्ये सम्बद्धार्थता, व्यपेक्षा हि तत्र सामर्थ्यम्, अपेक्षा आकाङ्क्षा, अन्योऽन्यापेक्षा = व्यपेक्षा । अनयाऽऽकाङ्क्षासन्निधियोग्यत्वेपु सत्सु यः सम्बन्धः स लक्ष्यते । वृत्तौ संसृष्टार्थता । एकार्थीभावो हि तत्र सामर्थ्यम् । वृत्तौ ह्युपसर्जनपदानि स्वार्थमुपसर्जनीकृत्य प्रधानार्थपराणि भवन्ति, यथा—गङ्गायां घोष इति गङ्गापदं गङ्गोपसर्जनं तीरमाह । तथौपगव इत्यत्रोपगुशब्दः स्वार्थोपसर्जनमपत्यामाह । अत एव ऋद्धस्यौपगव इति ऋद्धत्वमुपगोविशेषणं न भवति । यत्र हि शब्दः पर्यवस्यति तत्रैव विशेषण-सम्बन्धः । यदि च वाक्यवद् वृत्तावपि स्वार्थ एव पर्यवस्येत्तद्वदेव विशेषण-सम्बन्धो भवेत्, प्रधानपदान्यप्युपसर्जनविशिष्टमेव स्वार्थं ब्रुवते । यदि तु वाक्य-वद् वृत्तावपि प्रधानपदानि स्वार्थमेव ब्रवीरन् ततो यथोपगोरपत्यं देवदत्तः कल्याणश्चेत्युभाभ्यामपत्यार्थस्य सम्बन्धः, तथौपगवः कल्याणश्चेत्यप्युक्ते स्यात्, न चैवम् । अतो यादृशस्य सम्बन्धस्य भावादयं विशेषः स एकार्थीभावः । न च स्वार्थिकेषु प्रकृत्यार्थादर्थान्तरं सम्भवति यत्प्रत्यायनाय शब्दान्तरं प्रयुज्येत, येन सह समर्थता स्यात् । एतेन प्राथम्यं व्याख्यातम् । अतः प्रतियोग्यपेक्षया सामर्थ्ये-प्राथम्ययोरभावात्स्वार्थिकेषु नास्योपयोग इति सिद्धम् । विकल्पोऽपि तत्रानवस्थित इति । क्वचित्प्रवर्तते । एतच्चाषडक्ष्यादिसूत्रे वक्ष्यते । इह 'प्रथमात्'

न्यासः

स तथोक्तः । प्राग्दिशो विभक्तिरिति यावदिति । अनेन यतः परेण स्वार्थिकाः प्रत्यया अवधिभूताः प्रवर्तन्ते तत् सूत्रं दर्शयेन् 'प्राग्दिशो विभक्तिः' इत्येतत्सूत्रात् प्रागयमधिकार इत्याचष्टे । किं पुनः कारणं स्वार्थिकेष्वप्ययमधिकारो न प्रवर्तते ? इत्याह—स्वार्थिकेष्वित्यादि । समर्थानामिति । सम्बद्धार्थानामित्येषोऽर्थः । सम्बद्धार्थता च द्विष्टत्वात् प्रतियोगिनि सति भवति, स्वार्थिकानाञ्च प्रकृत्यार्थादर्थान्तरं न सम्भवति यत्प्रत्यायनाय शब्दान्तरं प्रयुज्येत, यदपेक्षया च समर्थता स्यात् । तस्मात् समर्थताया अभावात् स्वार्थिकेषु समर्थानामित्येतत् तावन्नोपयुज्यते । अत एव प्रतियोगिनोऽभावात् प्रथमादित्येतदपि नोपयुज्यत एव । यदि हि प्रतियोगिशब्दान्तरं स्यात्, तत आशङ्का स्यात्—किं प्रथमात् प्रत्ययः ? उत द्वितीयादिति ? ततश्च तन्निवृत्तये प्रथमादिति वचनमनुवर्तमानमर्थवत् स्यात् । असति तु द्वितीये प्रतियोगिनि तदनुवृत्तिर्नोपयुज्यते । विकल्पोऽपि तत्रानवस्थित इति । अनियत इत्यर्थः । यतः केचित् स्वार्थिका नित्यमेव भवन्ति । तथा च 'अषडक्ष्याशितङ्ग्वलंकर्मालम्' इत्यादौ सूत्रे भाष्यकारः परिगणनं

लक्षणवाक्यानि — 'तस्यापत्यम्', 'तेन रक्तं रागात्', 'तत्र पदमञ्जरी

इत्येतद्विशेषणं शास्त्रवाक्यगतमाश्रीयते, न विग्रहवाक्यगतम्; अनियतत्वात् । वाक्ये हि प्रयोगोऽनियत इति सर्वेषां प्राथम्यसम्भवात् । कदाचिदपत्यवद्वाचिनोऽपत्ये प्रत्ययः स्यात्, कदाचिदपत्यवाचिनस्तद्वृत्तिः । अयं च प्रकारोऽसत्यपि 'प्रथमात्' इत्यस्मिन्नल्लभ्यत इत्यनर्थकं तस्यात् ।

ननु च यस्मिन्वाक्ये यत्प्रथमोच्चारितं तस्मिन्तत एव यथा स्यात्, चरमोच्चारितान्मा भूदित्येतत्प्रयोजनं स्यात् ? तन्न; न हि वृत्तिवाक्ययोः सहप्रयोगः, ततश्च वाक्यगते प्राथम्ये व्यवस्थापके सति वृत्तेः प्रयोगो न नियत इति व्यर्थमेव 'प्रथमात्' इति विशेषणं स्यात्, तस्माच्छास्त्रवाक्यगतमेव प्राथम्यं व्यवस्थापकमित्याह—लक्षणवाक्यानीत्यादि ।

न्यासः

करिष्यति—'के पुनर्नित्याः प्रत्ययाः ? तमवादयः प्राक् कात्, ज्यादयः प्राग्वुनः, आमादयः प्राङ्मयटः, बृहत्या जात्यन्तात् समासान्ताश्च' इति । तत्र 'अतिशयने तमविष्टनौ' इति तमप्रभृतयो ये प्रत्ययाः 'प्रागिवात् कः' इत्येतस्मात् प्राक् ते नित्याः । तथा 'पूगाञ्ज्योऽग्रामणीपूर्वात्' इत्यतो अग्रप्रत्ययात् प्रभृति 'पादशतस्य संख्यादेर्वाप्सायां वुन् लोपश्च' इत्यतो वुनः प्राग् ये ते नित्याः । तथा 'किमेत्तिङ्ब्ययघादाम्बद्रव्यप्रकर्षे' इत्यत आग्रप्रभृति प्राक् तत्प्रकृतवचने मयटो ये प्रत्ययास्ते नित्याः । तथा 'बृहत्या आच्छादने' इति यो विहितः कप्रत्ययः 'जात्यन्ताच्छो बन्धुनि' इति च यश्छप्रत्ययो ये समासान्ता ङादयस्ते सर्वे नित्याः । तस्माद् विकल्पः स्वार्थिकेष्वनवस्थितः । ततश्च वाग्रहणमपि तत्रानवस्थितमेव कचिदनुवर्तते, कचिन्नेत्युक्तं भवति ।

इह प्रथमादिति विशेषणं प्रयोगवाक्यस्य ? लक्षणवाक्यस्य वा ? यदि प्रथमः, ततो लौकिके वाक्ये पदानां प्रयोगे नियमो नास्तीति; पात्रमाहर, आहर पात्रमिति प्रयोगात् । ततश्च यदापत्यमुपगोरिति प्रयुज्यते, तदापत्यशब्दात् प्रथमासामर्थ्यात् प्रत्ययः स्यात् । ननु च तस्येत्यनेन सूत्रोपात्तेनानुकरणपदेन पृच्छ्यन्तेन प्रथमेनालौकिकवाक्यसमवायि पश्चान्निर्दिष्टमपि पदमनुकृतम्, तत् प्रथमत्वात् प्रथमव्यपदेशमासादयति । तेन यदापत्यमुपगोरिति लौकिकं वाक्यं प्रयुज्यते, तदोपगुशब्दादेव यथोक्तेनैव प्रकारेण लब्धप्रथमव्यपदेशात् प्रत्ययो भविष्यति; नापत्यशब्दात् । तदाद्येऽपि पक्षे समाश्रीयमाणे न दोष इति चेद् ? वार्त्तमेतत्; न हि मुख्ये प्रथमे सम्भवति सति गौणस्य ग्रहणं युक्तम् । अतः सत्यप्युपगुशब्दस्य गौणेन प्रथमत्वे मुख्यात् प्रथमादपत्यशब्दादेव प्रत्ययः स्यात्, नोपगुशब्दात् । प्रतिपत्तिगौरवश्च । द्वितीये तु पक्षे एष दोषो नावतरति; लक्षणवाक्येषु पदानां प्रयोगस्य नियतत्वात् । अतस्तमाश्रित्याह—लक्षणवाक्यानीत्यादि । समर्थानां मध्ये प्रथमः प्रत्ययप्रकृतित्वेन निर्धार्यत इति, यथा—कृष्णा गवां सम्पन्नक्षीरतमेति, गवां

भवः' — इत्येवमादीनि भविष्यन्ति । तेषु सामर्थ्ये सति प्रथमनिर्दिष्टादेव विकल्पेन प्रत्ययो भवतीति वेदितव्यम् ।

'समर्थानाम्' इति निर्धारणे षष्ठी । समर्थानां मध्ये प्रथमः प्रत्यय-
प्रकृतित्वेन निर्धार्यते । तस्येति सामान्यं विशेषलक्षणार्थम्, तदीयं
प्राथम्यं विशेषाणां विज्ञायते । उपगोरपत्यम् औपगवः ।

पदमञ्जरी

समर्थानामिति निर्धारणे षष्ठीति । ततश्च निर्धारणस्य तुल्यजातीय-
विषयत्वात्प्रथमात्समर्थात्प्रत्ययो भवति, तत्र 'समर्थात् प्रथमात्' इति
वक्तव्ये 'समर्थानां प्रथमात्' इति वचनं प्रधानपदस्याप्युपसर्जनपदेनैकार्थि-
भावप्रतिपादनार्थम्; अन्यथा वाक्यवद् वृत्ता अपि प्रधानपदस्यान्येनापि
सम्बन्धः शङ्क्येत । यदि तर्हि लक्षणवाक्ये प्रथमोच्चारितात्प्रत्ययः, एवं सति
'तस्यापत्यम्' इत्यादौ सर्वनाम प्रथमनिर्दिष्टमिति तत एव प्रत्ययः स्यात्, नोप-
गवादेः, न हि तल्लक्षणवाक्ये प्रथमनिर्दिष्टमित्यत आह—तस्येति । सामान्यमित्यादि
विशेषलक्षणम्^१, विशेषोपलक्षणमित्यर्थः । 'तस्यापत्यम्' इत्यादौ हि विशेषा
एव निर्देष्टुमिष्टाः, तेषां तु सर्वेषां प्रत्येकमुपादाने गौरवं स्याद्, एकस्योपादानेऽनु-
पात्ताद्विशेषान्तरान्न स्याद्, यथा—अद्भिः संस्कृतमित्यादाविति सर्वेषामुपलक्षण-
त्वेन तस्येत्यादिकमुपात्तम् । तस्योपगवादेरिति । न तु स्वयं कार्यितया, न हि
तस्येत्यस्य सामान्यवचनस्य प्रकरणाद्यभावेन विशेषेऽनवस्थितस्यापत्यं प्रति
सम्बन्धिविशेषप्रतिपादनेन सम्बन्ध्यन्तरव्यवच्छेदाख्य उपकारः सम्भवति ।
सम्बन्धिसामान्यं त्वपत्यशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वादेवावगतम्, अतो यत्सूत्रे साक्षा-
त्प्रथमोच्चारितं सामान्यवाचि न तस्मात्प्रत्ययः, यस्माच्च प्रत्ययो न तत्सूत्रे
साक्षात्प्रथमोच्चारितमिति अगत्या उपलक्षणगतं प्राथम्यमुपलक्ष्याणां विज्ञायते ।
तदाह—तदीयं प्राथम्यं विशेषाणां विज्ञायत इति ।

न्यासः

मध्ये कृष्णा गौः सम्पन्नक्षीरतमात्वेन । यदि तर्हि समर्थानां प्रथमात् प्रत्ययो भवति, एवं
सति 'तस्यापत्यम्' इत्यत्र तस्येत्येतत्सर्वनाम सामान्यवाचि प्रथमं निर्दिष्टमिति सामान्य-
वाचिन एव प्रत्ययः स्यात्, न विशेषवाचिनः; प्रातिपदिकादुपग्वित्यादेः, न हि
तल्लक्षणवाक्ये प्रथमं निर्दिष्टम् ? इत्यत आह—तस्येत्यादि । विशेषलक्षणार्थमिति ।
विशेषोपलक्षणार्थमित्यर्थः । यदि हि तस्येत्येतद् विशेषोपलक्षणार्थं न स्यात् तदा समर्थता

समर्थानामिति किम् ? कम्बल उपगोरपत्यं देवदत्तस्य । प्रथमा-

पदमञ्जरी

कम्बल उपगोरित्यादि । यथापत्यशब्दस्य पूर्वपराभ्यां यथेष्टमभिसम्बन्धो भवति, एवमणोऽपि सम्भाव्येतेति भावः । अत्र च प्रत्यये सत्यनर्थकस्यापि समुदायस्य तद्धितान्तत्वेन प्रातिपदिकसंज्ञायामेकत्वाद्यभावेऽपि अव्ययेभ्य इव स्वादयः स्युः । ननु 'तस्यापत्यम्' इति श्रूयमाणसम्बन्धपेक्षायां विभक्तौ विज्ञायमानायां नात्र प्रसङ्गः ? नैतदेवम् ; न हि लक्षणवाक्ये विभक्त्युच्चारणम्, सम्बन्धप्रतिपादनार्थसामान्यस्य सम्बन्धासम्भवात्, किं तर्हि ? पृष्ठ्यन्तात्प्रत्ययविध्यर्थम् । तथापि विशेषोपलक्षणद्वारेण सम्बन्धः स्याद् ? एवमपि ऋद्धस्योपगोरपत्यमित्यादौ सापेक्षादपि स्यादेव । समर्थपरिभाषया तर्हि व्यवस्था भविष्यति ? स्यादेवं यद्येतस्मात्सूत्रात्प्रागेव सुवन्तात्तद्धिता इति व्यवस्थितं स्यात् । इह तु ङथाप्रातिपदिकाधिकारात् पृष्ठ्यादिविभक्त्यर्थवृत्तेस्तत एव तद्धिताः स्युः । सति त्वस्मिन्सम्बन्धप्रतिपत्तेर्विभक्त्यायत्तत्वात्सुवन्तादेव तद्धिता भवन्ति, न चैवं सति पदकार्यप्रसङ्गः । तथा हि—राजन्ये वार्त्रघ्न इत्यादौ भसंज्ञयोपजातया लुप्तविभक्त्याश्रयापि पदसंज्ञा एकसंज्ञाधिकाराद् बाधिष्यते । राजत्वं राजतेत्यादौ तु प्रातिपदिकादप्युत्पत्तौ 'स्वादिषु' इति पदसंज्ञा भवत्येव । ननु तद्धितलुकि सर्वज्ञानस्थाने दोषः, काश्यपेन प्रोक्तमधीयते 'काश्यपकौशिकाभ्यामृषिभ्यां णिनिः', 'छन्दोब्राह्मणानि' इति तद्विषयतायाम् । 'तदधीते तद्वेद' इति द्वितीयान्तात्काश्यपिन्शब्दादुत्पन्नस्याणः प्रोक्ताल्लुकि

न्यासः

तस्य न स्यात् । न हि तस्येत्येतत् प्रकरणाद्यनपेक्षं विशेषेष्ववतिष्ठते । न च विशेषेष्वनवस्थितेनानेनापत्यस्य कश्चिदुपकारः क्रियते । सम्बन्धिसामान्यं हि सामान्यवाचिनोऽपत्यस्य प्रतिपादनेनावगतमिति । तस्येत्यनेनास्यापूर्वः कश्चिदुपकारः कृतो भवति; सम्बन्धिसामान्यस्य सम्बन्धिशब्दत्वात्, अपत्यशब्देनैव गमितत्वात् । ततश्चोपकाराभावात् समर्थता न स्यात् । उच्यते चेदम्—तस्येति । तस्मात् सामर्थ्याद् विशेषोपलक्षणार्थत्वं तस्येत्यस्य । तेन ये विशेषा उपलक्षिताः = प्रतिपादितास्ते सम्बन्ध्यन्तरव्यवच्छेदेन विशिष्टं सम्बन्धिनं प्रतिपादयन्त उपकारिणो भवन्तीत्युपपद्यते तैः सह सामर्थ्यम् । तस्मात् तस्येत्येतत् सामान्यं विशेषोपलक्षणार्थं द्रष्टव्यम् । तेन तस्य यत् प्राथम्यं तद्विशेषाणामुपगुशब्दादीनां विज्ञायते । ततश्च तत एव प्रत्ययो भवति, न च सामान्यवाचिनः ।

कम्बल उपगोरपत्यं देवदत्तस्येति । अत्रोपगुशब्दः कम्बलेन सह सम्बद्धः, नापत्येन । अपत्यशब्दस्यापि देवदत्तशब्देन, नोपगुशब्देन । तस्मादपत्यशब्देन सहोपगुशब्दस्य सम्बन्धो नास्तीति न ततः प्रत्ययो भवति ।

पदमञ्जरी

यद्यपि काश्यपिन इत्यादौ भसंज्ञाया लुप्तविभक्तिनिमित्ताया अपि पदसंज्ञाया बाधाददोषः, काश्यपिभ्यामित्यादौ तु भवत्येव पदसंज्ञा; तथापि काश्यपिनौ, काश्यपिन इत्यादौ सर्वनामस्थाने भसंज्ञाया अभावाल्लुप्तामन्तर्वर्तिनी विभक्तिमाश्रित्य पदसंज्ञा स्यात् । न चासर्वनामस्थान इति प्रतिषेधः, किं कारणम् ? स्वादिष्विति या प्राप्तिस्तस्या एव स निषेधः । एवं तर्हि 'असर्वनामस्थाने' इति विभज्यते, प्रसज्यप्रतिषेधश्चाश्रीयते, तत्सामर्थ्याद् 'अनन्तरस्य विधिर्वा' इत्येतन्नाश्रीयते, तेन सर्वनामस्थाने परतः पूर्वस्यावधेया च यावती पदसंज्ञा स्वादिष्विति वा सुबन्तमिति वा सा सर्वा प्रतिषेत्त्यते । यद्येवम्, राजा दण्डीत्यादौ सावपि न स्यात्, 'यच्च भम्' इत्यतोऽचीत्येतदसर्वनामस्थाने इत्यत्रापेक्ष्यते, तेनाजादावेव सर्वनामस्थाने सर्वा पदसंज्ञा निषेत्त्यते ? सौ ह्लादौ स्वादिष्विति वा सुबन्तमिति वा भविष्यतीत्यदोषः । तदेवं सत्यस्मिन् वचने सुबन्तात्तद्धिते न कश्चिदोष इति स्थितम् ।

अत एव पूर्वाह्ने तरां पूर्वाह्ने तमामित्यादौ 'घकाल्तनेषु' इत्यलुक् विधास्यते । ननु सत्यप्यस्मिन् स्वार्थिकेष्वस्याव्यापारात्कथं सुबन्तात्तरप् स्यात् ? एवं तर्ह्यर्थक्रम एवायमीदृशो यदुत पूर्व विभक्त्या योगः, पश्चात्तरपा । उक्तं हि प्रियकुत्सनादिषु ततः प्रवर्ततेऽसौ विभक्त्यन्त इति । एवं च कृत्वाऽलुग्विधानमप्युपपद्यते । यदि तु तदेवालुग्विधानं ज्ञापकम्, तस्यापत्यमित्यादौ न विभक्त्यर्थमात्रे तात्पर्यम्, किन्तु षष्ठ्यादिविभक्त्यन्ता एवोपलक्षयितुमिष्टाः । इत्याप्रातिपदिकाधिकारस्तु वृद्धादिविशेषणत्वेनैवोपयुज्यत इति, तथा सति पदविधित्वात् समर्थपरिभाषयैव व्यवस्था सिद्ध्यति । किञ्च—अनभिधानादसामर्थ्ये न भविष्यति, नार्थः समर्थवचनेन ।

इदं तर्हि प्रयोजनम्—यदर्थाभिधानसमर्थं तस्माद्यथा स्यात् । किं पुनस्तत् ? कृतवर्णानुपूर्वीकं पदम्—सौत्थितिः, वैक्षमाणिरिति, अत्र सवर्णदीर्घत्वे कृते प्रत्ययो भवति, सु + उत्थित वि + ईक्षमाण—इत्यस्यामवस्थायां न भवति । यदि स्यात्, सावुत्थितिः वायीक्षमाणिरिति प्राप्नोति, 'वार्षादाङ्गं बलीयः' इति वृद्धिप्रसङ्गात् । नन्वन्तरङ्गत्वाद्ग्राणेषु कृतेषु प्रत्ययो भविष्यति ? एवं तर्ह्येतदर्थं समर्थवचनं कुर्वन्नेतज्ज्ञापयति—अस्तीयं परिभाषा 'अकृतव्यूहाः पाणिनीयाः' कृतमपि शास्त्रं निवर्तयन्तीति । व्यूहः = शास्त्रकार्यम्, तदन्तरङ्गत्वात्प्राप्तमपि पश्चादस्य निमित्तविघातो भविष्यतीति बुद्ध्या न कृतं येस्तेऽकृतव्यूहाः, एवंभूता भवन्ति पाणिनीया इत्यर्थः । कृतमपीत्यत्र वाशब्दोऽध्याहार्यः, कृतमपि वा शास्त्रकार्यं निवर्तयन्ति निमित्ताभाव उत्पत्त्यमाने इत्यर्थः । तेन पपुष इत्यादि सिद्धं भवति । अत्रान्तरङ्गत्वात्पूर्वकृतोऽपीडागम एतत्परिभाषावशान्निवर्तते, पूर्वमेव वा न क्रियते,

दिति किम् ? षष्ठ्यन्ताद्यथा स्यात् , प्रथमान्तान्मा भूत् ।

वाग्रहणं किम् ? वाक्यमपि हि यथा स्यात् — उपगोरपत्यमिति । यद्येवम्, समासवृत्तिस्तद्धितवृत्त्या बाध्येत — उपग्वपत्यमिति ? नैष दोषः; पूर्वसूत्रादन्यतरस्याग्रहणमनुवर्तते, तेनैतदपि भविष्यति ॥

पदमञ्जरी

ततः शसि सम्प्रसारणे कृते बलादित्वादिङभावः । प्रथमान्तादिति । प्रथमानिर्दिष्टा-
दपत्यविशेषवाचिनो देवदत्तादिशब्दादित्यर्थः । अन्यथा 'सास्य देवता' इति
यथा इन्द्रो देवतास्य ऐन्द्रः स्थालीपाक इति प्रथमान्तान् षष्ठ्यर्थे प्रत्ययो भवति,
एवमिहापि स्यात्—देवदत्तोऽपत्यमस्य देवदत्तिरूपगुरिति ।

वाग्रहणं किमिति । वृत्तिवाक्ययोर्व्यपेक्षैकार्थीभावलक्षणादर्थभेदादेव बाध्य-
बाधकभावो न भविष्यतीति प्रश्नः । वाक्यमपि यथा स्यादिति । तद्यथा गोशब्देन
गावीशब्दो निवर्तते सत्यामपि स्त्रीत्वप्रतिपत्तौ, तथेहाप्यौपगवमानयेत्युक्ते य
एवानीयते 'उपगोरपत्यमानय' इत्युक्ते स एवेति प्रधानार्थभेदाद् वृत्त्या वाक्यं
बाध्येतेति भावः । यद्येवं समासवृत्तिस्तद्धितवृत्त्या बाध्येतेति । 'यत्रोत्सर्गापवादौ
विभाषा तत्रापवादेन मुक्ते उत्सर्गो न प्रवर्तते' इति राज्ञोऽनन्तरो राजानन्तर
इत्यादिषु सावकाशा समासवृत्तिस्तद्धितवृत्त्या बाध्येत, यथा—दाक्षिरित्यण्
प्रत्यय इवेति भावः । एतदपीति । समासवृत्त्याख्यं कार्यमित्यर्थः ॥

न्यासः

वाक्यमपि हि यथा स्यादिति । असति हि वाग्रहणे वाक्येनापत्यस्याभिधाने
प्राप्ते तस्मिन्नर्थे विधीयमानः प्रत्ययस्तन्निवर्तयेत् । ननु च समानेऽर्थे शास्त्रान्वितो-
ऽशास्त्रान्वितस्य निवर्तको भवति, यथा—'गमेडोंः' इत्यनेन शास्त्रान्वितो गोशब्दो-
ऽशास्त्रान्वितस्य गावीशब्दस्य समानार्थस्यैव, न तु भिन्नार्थस्य हित्यादेः । न च वृत्ति-
वाक्ययोः समानोऽर्थः, वृत्तौ ह्येकार्थीभावः सामर्थ्यम्, वाक्ये तु व्यपेक्षा ? नैतदेवम्,
सत्यपि ह्यंतस्मिन्नर्थभेदे प्रधानार्थो न भिद्यते । तथा हि—उपगोरपत्यमानयेत्युक्ते य एवार्थो-
ऽपत्यापत्यवत्सम्बन्धविशिष्टः स आनीयते । औपगवमानयेत्युक्ते स एव । प्रधानापेक्षयैव
च समानार्थः शास्त्रान्वितोऽशास्त्रान्वितं निवर्तयति, अन्यथा हि गोशब्दोऽपि गावीशब्दं
न निवर्तयेत् । अस्ति हि तयोरप्यर्थभेदः, तथा हि—गोशब्दो गोत्वमाचष्टे, गावीशब्दस्तु
तथा; अशास्त्रीयत्वञ्च । तस्मादसति वाग्रहणे यथा गोशब्दः सत्यप्यप्रधानार्थभेदे
प्रधानार्थस्य समानार्थाद् गावीशब्दं निवर्तयति, तथा तद्धितोऽपि शास्त्रान्वितोऽशास्त्रा-
न्वितं वाक्यं निवर्तयेत् । तस्माद्वाक्यमपि यथा स्यादिति वाग्रहणं क्रियते । यद्येव-
मित्यादि । यदि वाग्रहणेन तद्धितस्य भावाभावौ कुर्वता वाक्यस्य भावः क्रियते, एवं

प्राग्दीव्यतोऽण् ॥ ८३ ॥

‘तेन दीव्यति’ इति वक्ष्यति । तदेकदेशो दीव्यच्छब्दोऽवधित्वेन गृह्यते, प्राग्दीव्यत्संशब्दनाद यानित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामोऽण्प्रत्ययस्तत्र भवतीति वेदितव्यम् । अधिकारः, परिभाषा, विधिर्वेति त्रिष्वपि दर्शनेष्वपवादविषयं परिहृत्याण् प्रवर्तते । वक्ष्यति — ‘तस्यापत्यम्’ औपगवः, कापटवः ।

पदमञ्जरी

प्राग्दीव्यतोऽण् ॥ तेन दीव्यतीति वक्ष्यतीति । यदि तस्येदमनुकरणं प्राग्दीव्यतेरिति वक्तव्यम्, कथं प्राग्दीव्यत इति निर्देशः ? अत आह—तदेकदेश इति । भवति हि समुदायगुणीभूतस्याप्येकदेशस्य पृथक्कृत्यानुकरणम्, यथा—अस्यवामीयमित्यत्रेति भावः । ‘प्रत्ययः’ इत्यादिवदणित्येवाधिकारे सति ‘अत इव्’ इत्यादिनापवादप्रकरणेन विच्छिन्नस्याणः ‘तेन रक्तं रागात्’ इत्यादिष्वर्थेषूपस्थानं न स्यात् । तस्मादधिकारपरिमाणख्यापनार्थं प्राग्दीव्यत इत्युक्तम् । त्रिष्वपि दर्शनेष्वित्यादि । नन्वधिकारपक्षेऽपि प्रतियोगमुपस्थानादत इव् अण्वेत्यणपि न्यासः

सति यदा वाक्यं नास्ति तदा तद्धितेनैव भवितव्यम् । समासवृत्तिरुपगवपत्यमित्येषा तद्धितवृत्त्या बाध्येत । नैष दोष इत्यादि । गतार्थम् ॥

प्राग्दीव्यतोऽण् ॥ ‘प्राग्दीव्यत्’ इत्युक्तोऽयं निर्देशः, यावता ‘दीव्यति’ इति वक्ष्यति, न तु दीव्यदिति, तत्र दीव्यतिशब्दस्यावधित्वेनोपादाने दीव्यतेरिति निर्देशेन भवितव्यम् ? इत्यत आह—तदेकदेश इत्यादि । समस्तस्य दीव्यतिशब्दस्यावधित्वेनोपादाने सति न युज्येतायं निर्देशः, न तु समस्तस्योपादानम्, अपि तु तदेकदेशस्य दीव्यच्छब्दस्येत्यदोषः । अथ किमर्थं दीव्यद्ग्रहणं प्राग्रहणञ्च, नाणित्येवाधिकारः क्रियताम् ? नैवं शक्यम् ; एवं हि क्रियमाणे ‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इत्येवमादिनाऽधिकारान्तरेण विच्छिन्नस्याणः ‘तेन रक्तं रागात्’ इत्येवमादिषु पुनरग्रहणं कर्तव्यं जायेत । अवधिनाधिकारपरिमाण आख्याते तदवधिकेष्वर्थेषु सर्वेष्वयमभ्यनुज्ञायत इति पुनरग्रहणं कर्तव्यं न भवति । तस्मादधिकारपरिमाणज्ञापनार्थं दीव्यद्ग्रहणं तावत् कर्तव्यम् । प्राग्रहणमपि कर्तव्यमेव तस्यैवावधित्वद्योतनार्थम् । असति हि तस्मिन् ‘दीव्यतोऽण्’ इत्युच्यमाने प्रकृतिरणो दीव्यच्छब्दो विज्ञायेत । त्रिष्वपि दर्शनेष्वित्यादि । कथं पुनरियमपवादविषयपरिहारेणाणः प्रवृत्तिर्लभ्यते, यावताधिकारे तस्मिन् सति प्रतियोगमुपस्थानादपवादविषयेऽप्यण् प्राप्नोति—‘अत इव् अण् च’ इति, अन्यथा हि तस्य तत्रोपादानमनर्थकं स्यात् ? परिभाषापक्षेऽपि प्राग्दीव्यतोऽर्थेष्वणित्यविशेषेण परिभाषिते सामान्येन परिभाषा

अश्वपत्यादिभ्यश्च ॥ ८४ ॥

अश्वपत्यादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेष्वण् प्रत्ययो
पदमञ्जरी

प्राप्नोति, परिभाषापक्षेऽपि प्राग्दीव्यतीयाः प्रकृतयस्ताभ्यः सर्वाभ्योऽण् परिभाष्यमाणः केनापवादविषये न स्यात्, एवं विधिपक्षेऽपि सर्वत्र प्रसङ्गः ? एवं मन्यते—यदयं 'पीलाया वा' इति सूत्रमारभते, तद् ज्ञापयति—नापवादविषयेऽण् भवतीति; अन्यथा 'द्वयचः' इति ढक् सिद्धः, अनेन चाणित्यनर्थकं तत्स्यादिति । 'उदश्वितोऽन्यतरस्याम्' इति विकल्पवचनमप्यस्मिन्नर्थे लिङ्गम् ।

वयं तु ब्रूमः—'प्राग्दीव्यतः' इति नेदं दीव्यतीतिशब्दैकदेशस्य दीव्यच्छब्दस्यानुकरणम्, किं तर्हि ? तत्रत्योऽर्थो निर्दिश्यते—दीव्यतोऽर्थात्प्रागिति । तत्र दिवेलेटि कृतेऽर्थादित्यनेन गम्यमानार्थत्वादप्रयुक्तेनाप्यप्रथमान्तेन सामानाधिकरण्याल्लटः शत्रादेशः कृतः । तत्रावधेरर्थत्वादवधिमन्तोऽप्यर्था एव प्रतीयन्ते, सजातीयविषयत्वेन प्रसिद्धतरत्वादवध्यवधिमद्भावस्य, ततश्च प्राग्दीव्यतो येऽर्थास्तेष्वेवास्य त्रिष्वपि पक्षेषु व्यापारः । तत्र समानेऽर्थे प्रकृतिविशेषादुत्पद्यमानोऽपवादोऽणं बाधत इति सिद्धमिष्टम् ।

अश्वपत्यादिभ्यश्च ॥ प्राग्दीव्यतीयेष्विति । 'अपपरिवहिरञ्चवः पञ्चम्या' इत्यव्ययीभावाद्वार्थे 'वृद्धाच्छः' । 'अव्ययानां भमात्रे' इति टिलोपो न भवति; 'लुङ्मुखस्त्रोपचाराः' इति परिगणनात् । अत एवाव्ययान्यवपि न भवति, 'अमेहकृतसित्रेभ्यः' इति परिगणनाद्वा । गणपतिशब्दस्यात्र पाठाद्वाणपत्यो मन्त्र

न्यासः

प्रवर्तमाना केनापवादविषयं परिहरेत् ? विधावपि प्राग्दीव्यतो याः प्रकृतयस्ताः सर्वा इहैकथमुपनोयाण् विधीयमानः सर्वतः प्रवर्तेत, अन्यथा सर्वतो विधानमनर्थकं स्यात् ? एवं मन्यते—ज्ञापकादपवादविषये न भविष्यतीति, यदयं क्वचिद्वाग्रहणमन्यतरस्याग्रहणञ् करोति—'पीलाया वा', 'उदश्वितोऽन्यतरस्याम्' इति, तज्ज्ञापयति—नापवादविषयेऽण् भवतीति । विधौ तु भूयान् परीहारः । न हि प्राग्दीव्यतो याः प्रकृतयस्ताभ्योऽण् विधीयते, किं तर्हि ? प्राग्दीव्यतो येऽर्थास्तेषु । तत्र समानार्थे प्रकृतिविशेषादुत्पद्यमान इजणं बाधित इति । अथ किमर्थमियानवधिरुपादीयते, न प्राक् ठक् इत्येवोच्येत, 'प्राग्वहतेष्टक्' इत्येतस्माट् ठक् प्रागित्यर्थः ? नैवं शक्यम् ; 'दध्नष्टक्' इत्येवमादिरपि ठगवधित्वेन विज्ञायेत । 'प्राक् कंसीयात्' इत्येवं तर्हि वक्तव्यम्—'कंसीयपरशव्ययोर्यञौ लुक् च' इति, तत्र यः कंसीयशब्दस्ततः प्रागित्यर्थः ? एवमप्यशक्यं वक्तुम् ; 'द्विगोर्लुगनपत्ये' इत्येतयापि कंसीयादुत्पद्येत, ततश्च द्वयोः कंसीययोर्विकारो द्विकंस इत्यत्र लुङ् न स्यात् । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ॥

भवति । पत्युत्तरपदाद् ण्यं वक्ष्यति, तस्यापवादः । आश्वपतम् । शतपतम् ।

अश्वपति । शतपति । धनपति । गणपति । राष्ट्रपति । कुलपति । गृहपति । धान्यपति । पशुपति । धर्मपति । सभापति । प्राणपति । क्षेत्रपति ।

दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्यः ॥ ८५ ॥

‘प्राग्दीव्यतः’ इत्येव । दिति, अदिति, आदित्य — इत्येतेभ्यः पत्युत्तरपदाच्च प्रातिपदिकात्प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेषु ण्यः प्रत्ययो भवति । दैत्यः । आदित्यः । आदित्यम् । पत्युत्तरपदात् — प्राजापत्यम् । सैनापत्यम् ।

पदमञ्जरी

इत्यपशब्दः । एतेन चैत्रपत्यं व्याख्यातम् । ‘चैत्रपत्यं चरुं निर्वपेत्’ इति तु छान्दसम् । चैत्रपत्यं प्राशनन्तीति, छन्दोबह्वचयः कुर्वन्ति ॥

दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्यः ॥ पतिशब्दस्योत्तरपदशब्देन बहुव्रीहौ कृते पश्चाद् द्वन्द्वः, न तु द्वन्द्वस्योत्तरपदशब्देन बहुव्रीहिरित्याह — पत्युत्तरपदाच्चेति । एतच्च प्रत्यासत्तेर्व्याख्यानाद्वा लभ्यते । अदितिग्रहणं तु तदुत्तरपदपरिग्रहार्थं स्यात्, न ह्यदित्युत्तरपदं दित्युत्तरपदं भवति । पत्यन्तादिति नोक्तम्, बहुचूर्वाणाम् भूदिति ।

वाङ्मतिपितृमतामिति । कुर्वादिषु मतिपितृमच्छब्दयोः पाठोऽपत्यार्थो भाषायामपि ण्यो यथा स्यादिति । अनेन तु छन्दसि सर्वेष्वेव प्राग्दीव्यतीयेषु ण्यविधिः । केचिद्वाक्यशब्दमपि तत्रैव पठन्ति, तेन ‘याना वाच्या एते वत्साः’ इति प्रयोगोपपत्तिः ।

न्यासः

अश्वपत्यादिभ्यश्च ॥ दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्यः ॥ पत्युत्तरपदाच्चेति एतेनोत्तरपदशब्दः पतिशब्देनैव सम्बध्यते, नान्यैर्दित्यादिभिरिति दर्शयति । एतच्च प्रत्यासत्तेर्व्याख्यानाद्वा लभ्यते ।

१. स्थानपति, यज्ञपति, धन्वपति, अग्निपति, बन्धुपति—एतेऽत्र गरी कचिदधिकाः ।

२. पदमञ्जरीकारसमये ‘यमाच्चेति’ ‘वाङ्मति’ इत्येतद्वाक्तिकद्वयस्य पाठव्यत्यासो जातः, इति स्पष्टं प्रतिभाति ।

* यमाच्चेति वक्तव्यम् * । याम्यम् ।

* वाङ्मतिपितृमतां छन्दस्युपसंख्यानम् * । वाच्यम् । मात्यम् ।
पैतृमत्यम् ।

* पृथिव्या आजौ * । पार्थिवा । पार्थिवी ।

* देवाद्यजत्रौ * । दैव्यम् । दैवम् ।

* बहिषष्टिलोपश्च * । बाह्यः ।

* ईकक्च * । बाहीकः ।

* ईकञ् छन्दसि * । बाहीकः । स्वरे विशेषः । टिलोपवचनम-
व्ययानां भमात्रे टिलोपस्यानित्यत्वज्ञापनार्थम् — आरातीयः ।

* स्थाम्नोऽकारः * । अश्वत्थामः ।

पदमञ्जरी

यमाच्चेति । यमशब्दोऽपि सूत्रे पठितव्य इत्यर्थः ।

पृथिव्या आज्ञाविति । आज्ञोः स्त्रियां विशेष इत्याह—पार्थिवा, पार्थिवीति ।
स्थाम्न इति । बलवचनोऽयम् । तस्य केवलस्य यद्यप्यपत्येन योगो नास्ति,
जातादिना तु योगः सम्भवत्येव । सर्वेषु च प्राग्दीव्यतीयेष्वयं विधिः, तस्मा-
न्यासः

यमाच्चेति वक्तव्यमिति । यमशब्दाच्च ण्यप्रत्ययो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्ये-
यम् । तत्रेयं व्याख्या—इह लाघवाय पत्यन्तादिति वक्तव्ये पत्युत्तरपदादिति वचनमधिक-
विधानार्थम् । ग्रन्थाधिकादर्थोऽधिक्यं भवतीति । तेन यमशब्दादपि ण्यो भविष्यतीति ।
अथ वा—पूर्वसूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते, तस्मादनुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् भविष्यतीति ।

वाङ्मतिपितृमतामित्यादि । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनं तु
तदेव ग्रन्थाधिकादर्थोऽधिक्यमाश्रित्य चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थस्यानुवृत्तेर्वा कर्तव्यम् ।
याम्यमित्यादिषु यथायोगं प्राग्दीव्यतीयेऽपत्यादावर्थे ण्यप्रत्ययः ।

पृथिव्या आज्ञाविति । ‘एते आदयस्तद्धिताः’ इति बहुवचनेनानुक्ततद्धितपरि-
ग्रहायैव सिद्धयन्तीति न वक्तव्याः । तत्र पृथिवीशब्दाद् यदा अस्तदा टाप्—पार्थिवा,
यदा त्वञ् तदा ‘टिङ्ढाणञ्’ इति ङीप्—पार्थिवी । बहिषष्टिलोपश्चेत्यादि । ननु
च ‘अव्ययानां भमात्रे टिलोपः सायंप्रातिकाद्यर्थः’ इत्यनेनैव टिलोपे सिद्धिः, तत् किमर्थं
पुनरुच्यते ? इत्यत आह—टिलोपवचनमित्यादि । आरातीय इति । अनित्यत्वज्ञापनस्य
प्रयोजनम् । आराद् भवतीति ‘वृद्धाच्छः’ ।

स्थाम्नोऽकारः । स्थाम्नशब्दस्य केवलस्यापत्यार्थे प्रयोगो नास्तीति तदन्तस्थाकार-

* लोम्नोपत्ये बहुषु * । उडुलोमाः । शारलोमाः । बहुष्विति किम् ? औडुलोमिः । शारलोमिः ।

* सर्वत्र गोरजादिप्रत्ययप्रसङ्गे यत् * । गव्यम् । अजादिप्रत्यय-प्रसङ्ग इति किम् ? गोभ्यो हेतुभ्य आगतं गोरूप्यम् । गोमयम् ।

* ण्यादयोऽर्थविशेषलक्षणादपवादात्पूर्वविप्रतिषेधेन * । दितेरपत्यं

पदमञ्जरी

दश्वत्थाम इति भाष्योदाहरणादत्र तदन्तविधिर्भवति । अश्वत्थाम इति । अश्व-स्येव स्थाम यस्येति बहुव्रीहौ अकारष्टिलोपः, षष्ठोदरादित्वात्सकारस्य तकारः ।

लोम्नोऽपत्ये बहुष्विति । बाह्वादिष्वयं पठ्यत इतीञि प्राप्ते बहुष्वकारः, केवलस्यापत्येनायोगात्सामर्थ्यात्तदन्तविधिः । उडुलोमा इति । उडूनीव लोमान्यस्य, शरा इव लोमान्यस्येति बहुव्रीहिः । ननु बाह्वादिलक्षणे इज्यपि कृते तस्य बह्वच इति लुकि सुबन्तादिबुत्पन्न इति प्रत्ययलक्षणेन 'सुबन्तं पदम्' इति पद-संज्ञायां नलोपेन सिद्धम् ? सिद्धयतु नामेदम् : उडुलोमेः, उडुलोमेभ्य इत्येवमादौ सुविवधौ नलोपस्यासिद्धत्वादसौ सिद्धिर्न स्यात्, इवो लुगपि प्राच्यभरतगोत्रादन्यत्र न सिध्यति, न वात्र पदसंज्ञा, 'असर्वनामस्थाने' इति निषेधात् । यथा च प्रत्ययलक्षणेन प्राप्तायाः सुबन्तमित्यस्या अपि पदसंज्ञायाः स निषेधस्तथोक्तं पुरस्तात् ।

सर्वत्रेति । नापत्य एव । यद्वा प्राग्दीव्यतीयेऽन्यत्र च, तेन गवा चरतीत्यत्रापि गव्य इति भवति । गोरूप्यमिति । 'हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः', 'मयट् च' इति रूप्यमयटौ । एयादय इति । येन नाप्राप्तिन्यायेनाण एव ण्यादयोऽपवादाः,

न्यासः

प्रत्ययो विज्ञेयः । अश्वस्येव स्थामास्येत्यश्वत्थामा, षष्ठोदरादित्वात् सकारस्य तकारः । अश्वत्थाम्नोऽपत्यमश्वत्थामः, 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः ।

लोम्नोऽपत्य इति । लोमशब्दो बाह्वादिषु पठ्यते, तस्य केवलस्यापत्येन सम्बन्धो नास्तीति तदन्तविधिर्विज्ञायते । अत्रापत्यविवक्षायां बहुष्विञि प्राप्ते तदपवाद एवाकारो विधीयते । उडुलोम्नोऽपत्यानि बहून्युडुलोमाः ।

सर्वत्रेति । अपत्ये च अन्यत्र च । अथ वा—प्राग्दीव्यतीये चान्यत्र चार्थेऽजादि-प्रत्ययप्रसङ्ग इति । अजादेः प्रत्ययस्य प्रसङ्गः = प्राप्तिः । तत्र गोशब्दात् सर्वत्र यद् भवति । यथेवम्, 'उगवादिभ्यो यत्' इत्यत्र गौग्रहणं किमर्थम् ? अस्यैव प्रपञ्चार्थम् । गव्य-मिति । गोरपत्यम्, गवा चरतीति वा । अणष्टको वाऽजादेर्यत्रार्थे प्रसङ्गस्तत्र यद्भवति, नान्यत्र । गोरूप्यम्, गोमयमिति । 'हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः', 'मयट् च' ।

दैत्यः । वनस्पतीनां समूहो वानस्पत्यम् ।

कथं दैतेयः ? दितिशब्दात् 'कृदिकारादक्तिनः', 'सर्वतोऽक्तिन्नार्थादि-

पदमञ्जरी

अणापवादैस्तु ढगादिभिः सह सम्प्रधाराणायां परत्वात्त एव स्युरिति वार्त्तिक-
रम्भः । अर्थविशेषोऽपत्यादिलक्षणं निमित्तं यस्य सोऽर्थविशेषलक्षणः । यस्तु
तस्योदमित्यर्थसामान्यलक्षणोऽणपवादः स परत्वाद्भवति, उष्ट्रपतिर्नाम पत्रं तस्ये-
दमौष्ट्रपतम् 'पत्राध्वर्युपरिषदश्च' इत्यञ् भवति, न तु ण्यः । दितेरपत्यमिति ।
अत्र 'इतश्चानिजः' इति ढग्न भवति, ढौलेय इत्यादावेव तु भवति । वानस्पत्य-
मिति । अचित्तादिलक्षणष्टग्न भवति, आपूपिकादावेव तु भवति ।

कथं दैतेय इति । अत्र तर्हीति । गम्यमानत्वान्न प्रयुक्तम् । यदि ण्यादयोऽर्थ-
विशेषलक्षणादणपवादात्पूर्वविप्रतिषेधेन भवन्ति, कथं तर्हि दैतेयः सिध्यती-
त्यर्थः । दितिशब्दादित्यादि । ननु 'प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणम्'

न्यासः

ण्यादय इत्यादि । लक्षणशब्दो निमित्तवचनः, चिह्नवचनो वा । अर्थविशेषो
लक्षणं यस्य सोऽर्थविशेषलक्षणोऽणपवादः । तस्मात् पूर्वविप्रतिषेधेन ण्यादयो भवन्ति ।
न चेदं वक्तव्यम् ; पशुशब्दस्येष्टवाचित्वात् तेनैव सिद्धत्वात् । आदिशब्देन 'उत्सादिभ्योऽञ्'
इत्येवमादयः प्रत्यया गृह्यन्ते । तत्र ण्यस्यावकाशः — दितिर्देवतास्य स्थालोपाकस्येत्याद्यर्थ-
विवक्षायां नात्राणोऽपवादः कश्चिदन्योऽस्तीति निष्प्रतिद्वन्द्वी ण्य एवाणपवादो भवति—
दैत्यः, वानस्पत्यमिति । ण्यश्चायं सर्वेष्वपत्यादिष्वर्थेषु विधीयत इति सामान्यप्रत्ययो
भवतीति, अतो नार्थविशेषलक्षणः । अर्थविशेषलक्षणादणपवादस्यावकाशः — दुलेरपत्य-
मिति 'इतश्चानिजः' इति ढक् — ढौलेयः, ढगयमपत्य एवार्थविशेषे विधीयत इत्यर्थविशेष-
लक्षणो भवति । इहोभयं प्राप्नोति — दितेरपत्यं दैत्यः, वनस्पतीनां समूहो वानस्पत्यमिति
वा, ण्यप्रत्ययो भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । अर्थविशेषलक्षणादिति किम् ? योऽणपवादोऽ-
र्थसामान्येनार्थविशेषे विहितः स परत्वाण्ययादीन् वाचित्वा भवत्येव । उष्ट्रपतिर्नाम पत्रम्,
तस्योष्ट्रपतेरिदमिति तस्येदं विवक्षायाम् 'पत्राध्वर्युपरिषदश्च' इत्यञ् — औष्ट्रपतम्, तस्येदं-
लक्षणो ह्ययमणोऽपवादः, न योऽर्थविशेषलक्षणस्तस्य । अर्थविशेषा ह्यपत्यादयोऽर्थाः ।
तस्येदमर्थस्तु सामान्यम्, नार्थविशेषः ।

कथं दैतेय इति । यदि ण्यादयोऽर्थविशेषलक्षणादणपवादात् पूर्वविप्रतिषेधेन भवन्ति,
दैतेय इति न सिध्यति । अत्रापि हि ण्यप्रत्ययेनैव भवितव्यमिति भावः । दितिशब्दा-
दित्यादि । दितिशब्दोऽयं 'दो अवखण्डने' इत्यस्मात् 'क्तिञ्चौ' इति क्तिच्, 'द्यतिस्वति'
इत्यादिनेचमित्येवं यदा व्युत्पाद्यते तदा 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीष् । अथाव्युत्पन्नं
प्रातिपदिकं तदा 'सर्वतोऽक्तिन्नार्थादित्येके' इति । ननु 'प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि

त्येके' इति ङीष् कृत्वा स्त्रीभ्यो ङक् क्रियते । लिङ्गविशिष्टपरिभाषा चानित्या^१ ॥

उत्सादिभ्योऽञ् ॥ ८६ ॥

‘प्राग्दीव्यतः’ इत्येव । उत्सादिभ्यः प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेष्वञ् प्रत्ययो भवति, अणस्तदपवादानां च बाधकः । औत्सः । औदपानः ।

उत्स । उदपान । विकर । विनोद । महानद । महानस । महाप्राण । तरुण । तलुन । * वष्कयाऽसे * । धेनु । पृथिवी । पङ्क्ति । जगती । त्रिष्टुप् । अनुष्टुप् । जनपद । भरत । उशीनर । ग्रीष्म । पीलु । कुल । * उदस्थानाद्देशे * । * पृषदंशे * । भल्लकीय ।

पदमञ्जरी

इति ङीष्गतादपि ण्य एव प्राप्नोति ? तत्राह—लिङ्गविशिष्टपरिभाषा चानित्येति । अन्ये तु भाष्यवाचिकयोरनुक्तत्वाद् दैतेय इत्यसाधुरिति स्थिताः ॥

उत्सादिभ्योऽञ् ॥ तदपवादानां चेति । इजादीनाम् । वष्कयास इति । वष्क-
यशब्दोऽञ्मुत्पादयति, असे, असमास इत्यर्थः । पूर्वाचार्यसंज्ञेयम्, वाष्कयः ।
अस इति किम् ? गोवष्कयिः । ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधादे-
वात्र न भविष्यति ? ज्ञापनार्थं तु । एतज्ज्ञापयति—भवत्यत्र तदन्तविधिरिति ।
किं सिद्धं भवति ? धेनुशब्दोऽत्र पठ्यते, तदन्तादपि भवति—अधेनूनां समूह
आधेनवमिति । उदस्थानदेश इति । उदस्थानशब्दोऽञ्मुत्पादयति देशे वाच्ये—

न्यासः

ग्रहणं भवति' इति दितिशब्दो गृह्यमाणो दितिशब्दमणि ग्राहयति, ततश्च यथा दिति-
शब्दाण्यप्रत्ययः पूर्वविप्रतिषेधेन भवति, तथा दितिशब्दादपि तेन भवितव्यमित्यत आह—
लिङ्गविशिष्टपरिभाषाऽनित्येति । अनित्यत्वं पुनरस्याः ‘अच्छकरणे शक्तिलाङ्गलाकुश-
यष्टितोमरघटघटीधनुःषु ग्रहेरुपसंख्यानम्’ इति घटशब्दमुच्चार्य घटीशब्दोच्चारणा-
द्देदितव्यम् ॥

उत्सादिभ्योऽञ् ॥ तदपवादानाञ्चेति । इजादीनाम् । वष्कयाऽस इति गणे
पठ्यते । तस्यायमर्थः—वष्कयशब्दादञ् भवति, असे असमासे इत्यर्थः । पूर्वाचार्यः
समासस्य ‘स’ इत्येषा संज्ञा कृता । वष्कयस्यापत्यं वाष्कयः । अस इति किम् ?
गौवष्कयिः । ‘अत इञ्’ इतीञेव भवति । उदस्थानाद्देशे इति । उदस्थानशब्दाद्देशे

१. ‘विधानसामर्थ्यादेव टिलोपाभावः’ इत्यधिकं क्वचित् ।

रथन्तर । मध्यन्दिन । बृहत् । महत् । ॐ सत्वन्तु ॐ । सच्छब्दो मतुबन्त
 आगतनुङ्को गृह्यते - सत्वन्त्विति । कुरु । पञ्चाल । इन्द्रावसान ।
 उष्णिक् । ककुप् । सुवर्ण । देव ।

ॐ ग्रीष्मादच्छन्दसीति वक्तव्यम् ॐ । इह मा भूत् - ग्रैष्मी
 त्रिष्टुप् । छन्दश्चेह वृत्तं गृह्यते, न वेदः ॥

पदमञ्जरी

औदस्थानो देशः । देशादन्यत्र यदृच्छया कश्चिदुदस्थानः, तस्यापत्यमौद-
 स्थानिः । पृषदंश इति । पृषच्छब्दोऽत्रमुत्पादयति अंशे वाच्ये-पार्षदोऽंशः, अंश-
 दन्यत्राणैव भवति । ग्रैष्मी त्रिष्टुबिति । ग्रीष्मो देवता अस्या इत्यशेषार्थविव-
 क्षायामौत्सर्गिकोऽणैव भवति, ग्रीष्मे भवेत्यादिशेषविवक्षायां तु ऋत्वणैव सिद्धम् ।
 न ह्यनेनात्रा शैषिकस्याणो बाधप्रसङ्गः, अर्थविशेषलक्षणानामेव प्रत्ययानां प्या-
 दिभिर्बाधनात् । ऋत्वण् तु शेषमात्रे विधानान्नार्थविशेषलक्षणः, कक्षान्तर-
 प्राप्तश्च । कथम् ? 'कालाट्ठच्' अणोऽपवादः, तस्याप्यृत्वण् । छन्दश्चेह वृत्तं
 गृह्यत इति । यस्य त्रिष्टुबादयो विशेषाः । न वेद इति । तेन वेदविषयेऽपि
 वृत्तेऽभिधेयेऽञः प्रतिषेधादणैव भवति—ग्रैष्मी त्रिष्टुबिति ।

Indira Gandhi National
 Centre for the Study of Classical Languages

वाच्येऽञ् भवति । उदस्थाने भवो देश औदस्थानः । देश इति किम् ? उदस्थानो नाम
 कश्चित् पुरुषः, तस्यापत्यमौदस्थानिः । पृषदंश इति । पृषच्छब्दादंशोऽभिधेयेऽञ् भवति ।
 पृषदोऽंश पार्षदः । अंश इति किम् ? पार्षदोऽन्वः । अणैव भवति । कुरुशब्दोऽत्र
 षष्ठ्यते, तस्यापत्यविपश्नायां कौरव इति न सिध्यति, यस्मात् 'कुर्वादिभ्यो ण्यः' 'कुरुना-
 दिभ्यो ण्यः' इति च ण्यप्रत्ययः प्राप्नोति । अत्रप्रत्ययो हि सामान्यविहितः, ण्यप्रत्ययस्तु
 विशेषविहितः । सामान्यविहितश्च विशेषविहितेन बाध्यते ? नैष दोषः; अयं योगस्तयो-
 यौगयोरनुवर्तिष्यते; तत्राप्यपत्येऽर्थे कुरुशब्दोऽनवकाश इत्यपि ततो भविष्यति ।
 अपत्यार्थस्य 'तस्येदम्' इत्यर्थविवक्षायां वा कौरव इति भविष्यति ।

ग्रीष्मादच्छन्दसीति वक्तव्यम् । ग्रीष्मशब्दादच्छन्दस्यभिधेयेऽञ् भवतीत्येतदर्थरूपं
 व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थमित्याह—इह मा भूदित्यादि । छन्दसि त्रिष्टुबादौ वाच्ये
 सन्धिबेलादिसूत्रेण ऋत्वणैव यथा स्याद्, अञ् मा भूदित्येवमर्थम् । तेन ग्रैष्मी
 त्रिष्टुबित्यञ् न भवति । तत्रेदं व्याख्यानम्—वेति वर्तते, सा च व्यवस्थितविभाषा ।

१. स्वरे विशेषः—अग्रन्तस्य त्रित्वादादधुदात्तत्वम्, अग्रन्तस्य तु प्रत्ययस्वरेणान्तो-
 दात्तत्वम् ।

स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्सन्तौ भवनात् ॥ ८७ ॥

‘धान्यानां भवने’ इति वक्ष्यति । तस्य ‘प्राक्’ इत्यनेनैव संबन्धः । प्राग्भवनसंशब्दनाद्येऽर्थास्तेषु स्त्रीशब्दात्पुंशब्दाच्च यथाक्रमं नञ्सन्तौ प्रत्ययौ भवतः । स्त्रीषु भवं स्त्रैणम् । पौंसनम् । स्त्रीणां समूहः स्त्रैणम् । पौंसनम् । स्त्रीभ्य आगतं स्त्रैणम् । पौंसनम् । स्त्रीभ्यो हितं स्त्रैणम् । पौंसनम् ।

पदमञ्जरी

स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्सन्तौ भवनात् ॥ स्त्रीशब्दात्पुंशब्दाच्चेति । स्वयधिकारविहितानां टावादीनां ‘पुंसि संज्ञायां घः’ इत्येतदधिकारविहितानां च प्रत्ययानां ग्रहणं न भवति, स्त्रीपुंशब्दयोरस्वरितत्वात् । नापि स्त्रीपुंसार्थग्रहणम्, ‘स्वं रूपं शब्दस्य’ इति वचनात् । पौंसनमिति । संयोगान्तस्य लोपः’ इति पुंशब्दसकारस्य लोपः, तत्र कर्त्तव्येऽनुस्वारस्यासिद्धत्वात्सकारस्य संयोगान्तत्वात् । अत एव संयोगान्तलोपप्रसङ्गान्नवेवोभाभ्यां न विधीयते । एवं हि मा भून्नञ्, मा च भूत्सन्ञ्, अञ् प्रकृतस्तत्रैतावदस्तु स्त्रीपुंसयोर्नुक्चेति; तत्रायमप्यर्थः, स्त्रैणी पौंसनी अञ् इतीकारः सिद्धो भवति ? नैवं शङ्क्यम्; स्त्रैणाः, पौंसनाः—‘यञ्-ञोश्च’ इति बहुषु लुक् प्राप्नोति । इह च स्त्रैणानां सङ्घः ‘सङ्घाङ्कलक्षणेष्वाञ्यञ्-ञिवाम्’ इत्यण् प्राप्नोति ? नैष दोषः; उभयत्रापि गोत्र इति वर्तते, लौकिकस्य च गोत्रस्य ग्रहणं ऋषिप्रजनं च लोके गोत्रमुपचरन्ति, न च स्वयंविधापि पुंशब्दवाच्यं सामान्यम् । ‘नस्तद्धिते’ इति टिलोपस्तर्हि प्राप्नोति ? ‘प्रकृत्यैकाच्’ इति प्रकृतिभावो भविष्यति, ‘इष्टेमेयसु’ इति तत्रानुवर्तते । एवं तर्हि नुग्विधानसामर्थ्याद्विलोपो न भविष्यति ? यं विधिं प्रत्युपदेशोऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते, यस्य तु विधेर्निमित्तमेव नासौ बाध्यते, तत्र टिलोपार्थमेव नुग्विधानं स्यात् । स्त्रीशब्दस्यापि नुगेव लोपस्य निमित्तम्, अन्यथा यस्येति लोपात्परत्वाद् वृद्धिः स्यात्, यथा—श्रीर्देवता अस्य श्रायं हविरिति । तस्माद्यथान्यासमेवास्तु ।

न्यासः

तेन ग्रीष्मशब्दाच्छन्दसि वाच्येऽञ् न भवतीति । वृत्तं गृह्यत इति । यस्य त्रिष्टुब्जगतीत्यादयो विशेषास्तदिह वृत्तम्; अतश्छन्दो गृह्यते, न वेदः ॥

स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्सन्तौ भवनात् ॥ अत्र तावत् स्त्रीशब्दस्य स्वरूपग्रहणम्, न टावादिस्त्रीप्रत्ययान्तस्य शब्दस्य । ततो हि ‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इति ढकं वक्ष्यति, तत्साहचर्यात् पुंशब्दोऽपि तद्धर्मैव विज्ञायते । तस्यापि स्वरूपग्रहणमेव । पौंसनमिति । ‘संयोगान्तस्य लोपः’ इति लोपः ।

‘स्त्रियाः पुंवत्’ इति ज्ञापकाद्व्यर्थे न भवति । योगापेक्षं च ज्ञापकमिति स्त्रीवदित्यपि सिद्धम् ॥

द्विगोर्लुगनपत्ये ॥ ८८ ॥

‘प्राग्दीव्यतः’ इति वर्तते, न ‘भवनात्’ इति । ‘द्विगोः’ इति षष्ठी । द्विगोर्यः सम्बन्धो निमित्तत्वेन तद्धितः प्राग्दीव्यतीयोऽपत्यप्रत्ययं

पदमञ्जरी

योगापेक्षं चेति । स्त्रीपुंसाभ्यामित्ययं योगो वत्यर्थे न प्रवर्तत इत्येवं ज्ञापन-
शरीरम्, न तु स्नञ् वत्यर्थे न प्रवर्तत इत्यर्थः । कथं स्त्रीत्वं स्त्रीता पुंस्त्वं पुंस्ता
चेति ? ‘आ च त्वान्’ इत्यत्र परिहारो भविष्यति ॥

द्विगोर्लुगनपत्ये ॥ द्विगोरिति षष्ठीति । आनन्तर्यलक्षणायां तु पञ्चम्यां पञ्च-
कपालस्य पुरोडाशस्येदम् ‘तस्येदम्’ इत्यण्, पाञ्चकपालमित्यत्रापि प्राप्नोतीति
भावः । षष्ठ्यापि यद्यानन्तर्ययोगे स्यात्स एव दोषो यः पञ्चम्याम्, ततश्च
षष्ठ्याश्रयणमनर्थकं स्यादिति मत्वाऽऽह—द्विगोर्यः सम्बन्धो निमित्तत्वेनेति । यस्य

न्यायः

यादे प्राग् भवनसंशब्दनात् स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्स्नञौ भवतः, वत्यर्थेऽपि तौ स्याताम्,
ततश्च स्त्रीवत्, पुंवदिति न सिध्यदित्याह—स्त्रियाः पुंवदित्यादि । यदयम् ‘स्त्रियाः
पुंवत्’ इति निर्देशं करोति ततो ज्ञायते—वत्यर्थे नञ्स्नञौ न भवतः । ननु चैतस्मान्निर्दे-
शात् स्नञ्प्रत्ययो वत्यर्थे न भवतीति शक्यं विज्ञातुम्, न तु नञ्प्रत्ययो न भवतीति,
ततश्च स्त्रीवदिति न सिध्यति ? इत्यत आह—योगापेक्षश्चेत्यादि । ‘पुंवत्’ इति निर्देशादयं
योगो वत्यर्थे न प्रवर्तते—इत्येवमर्थमिदं योगापेक्षं ज्ञापकम्, न तु स्नञ्प्रत्ययापेक्षम् । तेन
स्त्रीवदित्येतदपि सिध्यति ॥

द्विगोर्लुगनपत्ये ॥ प्राग्दीव्यत इति । तस्य स्वरितत्वात् । न भवनादिति ।
विपर्ययात् । द्विगोरिति पञ्चमी चेयं स्यात् ? षष्ठी वा ? तत्र यदि पञ्चमी, तदायमर्थः
स्यात्—द्विगोः परस्थानपत्यप्रत्ययस्य प्राग्दीव्यतीयस्य लुग् भवतीति । ततश्च यथा
द्विगुसंज्ञानिमित्तस्य लुग् भवति—पञ्चकपालेषु संस्कृतः पुरोडाशः पञ्चकपाल इति, तथा
यो द्विगोर्निमित्तं न भवति तस्यापि स्यात्—पञ्चकपालस्य पुरोडाशस्येदं खण्डम् ।
‘तस्येदम्’ इत्यण्-पाञ्चकपालमिति । तमिमं पञ्चमीपक्षे दोषं दृष्ट्वा, षष्ठीपक्षमाश्रित्याह—
द्विगोरिति षष्ठीति । द्विगोर्यः सम्बन्धोति । यस्य तद्धितस्यार्थे ‘तद्धितायां चतुरपदसमा-
हारे च’ इति समाहारद्विगुर्विधीयते स द्विगोः सम्बन्धोति; अर्थद्वारेण तदर्थस्य द्विगुसम्ब-
न्धित्वात् । सोऽपि तद्द्वारेण द्विगुसम्बन्धो । निमित्तत्वेनेति । अनेन निमित्तनैमित्तिक-
भावेन यः सम्बन्धो तस्य लुग् भवति, न तु पौर्वापर्यभावेन यस्तस्येति दर्शयति । एतच्च

वर्जयित्वा तस्य लुग्भवति । पञ्चसु कपालेषु संस्कृतः पञ्चकपालः ।
दशकपालः । द्वौ वेदावधीते द्विवेदः । त्रिवेदः ।

अनपत्य इति किम् ? द्वैदेवदत्तिः । त्रैदेवदत्तिः ।

प्राग्दीव्यत इत्येव — द्वैपारायणिकः ।

द्विगुनिमित्तविज्ञानादिह न भवति — पञ्चकपालस्येदं पाञ्च-
कपालम् । अथ वा — द्विगोरेवायं लुग्विधीयते, 'द्विगोः' इति स्थानषष्ठी ।

पदमञ्जरी

तद्धितस्यार्थे 'तद्धितार्थोत्तरपद' इति द्विगुविहितः स निमित्तत्वेन सम्बन्धी । पञ्च-
कपाल इति । 'संस्कृतं भक्षाः' इत्यत्रार्थे विवक्षिते द्विगुः, अण्, तस्य लुक् ।
द्विवेद इति । 'तदधीते तद्वेद' इत्यत्रार्थे द्विगुः ।

द्वैदेवदत्तिरिति । द्वयोर्देवदत्तयोरपत्यम्, 'अत इञ्', अपतनादपत्यम्, यस्य
पित्रादिषु द्वौ देवदत्तसंज्ञकौ स एवमुच्यते, एकस्य वा दत्तपुत्रोऽन्यस्य
साक्षात्पुत्रः ।

द्विगुनिमित्तविज्ञानादिति । द्विगुनिमित्तस्य प्रत्ययस्य लुग्विधानादित्यर्थः ।
पञ्चकपालस्येदमिति । अत्र संस्कृतार्थे यः प्रथममुत्पन्नः प्रत्ययः स एव द्विगो-
निमित्तं न द्वितीय इति तस्य लुग्न भवति । अथ वेत्यादि । पूर्वं लुगित्यनेनो-
पस्थापितस्य प्रत्ययस्य द्विगोरित्यनेन वैयधिकरण्यमाश्रित्य व्याख्यातम्, इदानीं
सामानाधिकरण्यमित्येष विशेषः । कथं पुनर्द्विगोरेव लुग् लभ्यत इत्याह—
द्विगोरिति स्थानषष्ठीति ।

न्यासः

निमित्तनैमित्तिकभावस्यान्तरङ्गत्वान्न भवति । स हि द्विगोराद्यस्तद्धितेन सम्बद्धः; तस्मात्
स गृह्यते । पौर्वापर्यभावस्तूत्तरकालमपि भवतीति बहिरङ्गो भवति, अतो न तस्य
ग्रहणम् । पञ्चकपाल इति । पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इति 'तद्धितार्थ' इति समासः,
'संख्यापूर्वो द्विगुः' इति द्विगुसंज्ञा, 'संस्कृतम्' इत्यण्, तस्य लुक् । द्विवेद इति । द्वौ
वेदावधीते इति पूर्ववत् समासः, 'तदधीते तद्वेद' इत्यण् ।

द्वैदेवदत्तिरिति । द्वयोर्देवदत्तयोरपत्यमिति 'अत इञ्' । पञ्चकपालस्येदमिति पाञ्च-
कपालमिति । अत्र संस्कृतार्थे यः प्रथमः प्रत्यय उत्पन्नः स एव द्विगोनिमित्तम्, न तु
य उत्तरकालं तस्येदमित्यर्थविवक्षायाम् । न हि तस्यार्थे विषयभूते द्विगुविहितः, किं तर्हि ?
संस्कृतार्थे यो विहितस्तस्य । तेनाद्विगुनिमित्तत्वात् 'तस्येदम्' इति यो विहितस्तस्येह
लुग्न न भवति । अथ वेत्यादि । पूर्वं हि द्विगोर्यस्तद्धितो निमित्तं तस्य लुग् विहितः,

ननु च प्रत्ययादर्शनस्यैषा संज्ञा ? सत्यमेतत्; उपचारेण तु लक्षणया द्विगुनिमित्तभूतः प्रत्यय एव द्विगुस्तस्य लुग्भवति । द्विगुनिमित्तकोऽपि तर्हि गुणकल्पनया कस्मान्न द्विगुरुच्यते — पाञ्चकपालमिति ? न तस्य

पदमञ्जरी

ननु चेत्यादि । 'प्रत्ययस्य लुक्श्लुपः' इति प्रत्ययादर्शनस्य लुगादयः संज्ञा विहिताः, ततश्च द्विगोलुङ्गिति नैव समञ्जसमिति भावः । उपचारेण त्वित्यादि । अतस्मिन्स्तद्रूपारोपः = उपचारः, परत्र परशब्दप्रयोगः = लक्षणा, उपचारेण निमित्तेन या लक्षणा तयेत्यर्थः । अन्ये तूपचारेणेत्यस्य विवरणं लक्षणयेत्येतदित्याहुः । अद्विगुरूपस्तद्धितो द्विगुरूपतया यथा बुद्ध्या विवक्ष्यते सा लक्षणा उपचार एवेति । उपचारस्य निवन्धनं द्विगुनिमित्तत्वम् । भवति हि कारणे कार्योपचारः—आयुर्धृतमिति यथा । द्विगुनिमित्तकोऽपि तर्हीत्यादि । कार्येऽपि कारणवदुपचारो दृश्यते, यथा—पुरातनं कर्म भुज्यत इति, ततश्च द्विगुर्यस्य प्रत्ययस्य निमित्तं सोऽपि गुणकल्पनया गुणशब्देनोपचारस्य निमित्तभूतो धर्मो विवक्षितः, तन्निमित्ता कल्पना गुणकल्पना, सा पुनरुपचारात्मिका बुद्धिः, तथा कस्मान्न द्विगुरित्युच्यते ? अर्हत्येवायमेवेति वचनमित्यर्थः । परिहरति—न

न्यासः

Indira Gandhi National
Centre for the Study of
Ancient Languages

इदानीं द्विगोरेव विधीयत इत्यस्ति विशेषः । कथं पुनर्द्विगोरेव लुग्भवति ? इत्यत आह—
द्विगोरिति स्थानपट्टीति ।

ननु चेत्यादिनान्तरोक्तव्याख्यानं विघटयति । 'प्रत्ययस्य लुक्श्लुपः' इति लुगादिकाः प्रत्ययादर्शनस्यैताः संज्ञा विहिताः, ततो लुगुच्यमानोऽनेन न शक्तो द्विगोरेव लुक् विधातुमित्यभिप्रायः । सत्यमेतदिति । यदनन्तरमुक्तम् । यद्येवम्, कथं लुक्संज्ञाया द्विगोलुङ्गं लभ्यते ? इत्यत आह—उपचारेण त्वित्यादि । अतथाभूते वस्तुनि योऽध्यारोपिततथाभावो ज्ञानविशेषः स उपचारः । लक्ष्यतेऽनयेति लक्षणा, सा पुनरिहोपचार एव । एतेन ह्यद्विगुरूपस्तद्धितो द्विगुरूपतया लक्ष्यते । यथा मञ्चाः क्रोशन्तीत्यत्रामञ्चरूपा अपि पुरुषा मञ्चरूपतया लक्ष्यन्ते, तथेहाप्यद्विगुरूपस्तद्धितो द्विगुरूपतया । उपचारस्य तु निवन्धनं द्विगुनिमित्तभूतत्वम्, यदाह—द्विगुनिमित्तभूतः प्रत्यय एव द्विगुरिति । भवति हि कारणे कार्योपचारः, यथा—आयुर्धृतमिति । द्विगुनिमित्तकोऽपि तर्हीत्यादि । द्विगुनिमित्तं यस्य स तथोक्तः । यो धर्म उपचारस्य निवन्धनं स इह गुणशब्देन विवक्षितः । गुणनिमित्ता कल्पना = गुणनिमित्तकल्पना, सा पुनरुपचारात्मिकैव वेदितव्या । यद्युपचारेण द्विगोनिमित्तं प्रत्ययोऽपि द्विगुरुच्यते, द्विगुर्यस्य निमित्तम् सोऽपि गौण्या कल्पनया कस्माद् द्विगुरिति नोच्यते ? कार्येऽपि हि कारणशब्द उपचारात् प्रयुज्यमानो विद्यत एव, यथा—पुरातनं सर्वमिदं शुभाशुभं कर्म भुज्यत इति । पाञ्चकपालमिति ।

द्विगुत्वं निमित्तम्, इतरस्तु द्विगुत्वस्यैव निमित्तमित्यस्ति विशेषः ।

यद्येवम्, इह कथं पञ्चकपाल्यां संस्कृतः पञ्चकपाल इति ? नैवात्र तद्धित उत्पद्यते, वाक्यमेव भवति । त्रैशब्द्यं हि साध्यम्—पञ्चसु

पदमञ्जरी

तस्येति । तत्र हि सन्निहितमपि द्विगुत्वं प्रत्ययोत्पत्तौ नोपयुज्यते, न ह्यसौ द्विगोरित्येवं विधीयते, किं तर्हि ? प्रातिपदिकादित्येवमित्यर्थः । इतरस्त्विति । प्रत्ययः, यस्य लुग्दर्शितः । द्विगुत्वस्यैव निमित्तमिति । तदर्थे हि समासो विधीयते, तस्यैव च द्विगुसंज्ञा, तेनासौ द्विगुत्वस्यैव निमित्तम् ।

यद्येवमित्यादि । उभयोरपि पक्षयोरेतच्चोद्यम् । न ह्यत्र द्विगोर्निमित्तत्वेन सम्बन्धी तद्धितः, नापि द्विगुनिमित्तत्वादुपचारेण तद्व्यपदेशार्हः, अत्र हि समाहारे द्विगौ निष्पन्ने पञ्चात्तद्धित उत्पद्यते, स च द्विगोर्निमित्तं न भवतीति चोद्यार्थः । परिहरति—नैवात्र तद्धित उत्पद्यत इति । अनभिधानादिति भावः । यदि नोत्पद्यते, कथमस्मिन्नर्थे पञ्चकपाल इति रूपसिद्धिस्तस्मादुत्पद्यत एवात्र तद्धितः, तस्य च लुग्विधेयः ? इत्यत आह—त्रैशब्द्यं हीति । त्रय एव शब्दास्त्रैशब्द्यम् = चातुर्वर्ण्यादिः । इह ह्यस्माभिस्त्रैशब्द्यं साध्यम्, तच्च पञ्चकपालीशब्दा-

Indira Prasth: National
Centre for the Arts

पञ्चकपालस्य पुरोडाशस्येदं खण्डमित्यण्, स च द्विगोरुत्पन्नत्वाद् द्विगुनिमित्तक इत्यभिप्रायः । न तस्य द्विगुत्वं निमित्तमिति निष्पन्नत्वाद् द्विगोस्तद्धितस्योत्पद्यमानस्य न द्विगुत्वं निमित्तम्, किं तर्हि ? प्रातिपदिकम् । तथा हि—नासौ द्विगुरित्येवं विधीयते, किं तर्हि ? प्रातिपदिकादित्येवम् । तस्मात् सन्निहितापि द्विगुता न प्रत्ययस्य निमित्तमिति, न च प्रत्ययो द्विगुरित्युपचारेण व्यपदेश्युं शक्यत इति । इतरस्त्विति । तद्धितप्रत्ययः, यस्य मूलोदाहरणे लुग्दर्शितः । द्विगुत्वस्यैव निमित्तमिति । एवकारेण प्रातिपदिकस्य व्यवच्छेदः क्रियते—द्विगुत्वस्यैव निमित्तम्, न तु प्रातिपदिकत्वस्य; यतस्तदर्थं द्विगुसमासो विधीयते, न तु प्रातिपदिकत्वमित्यस्ति विशेषः । ततश्च द्विगोर्यो निमित्तं तत्रैव द्वित्वव्यपदेश उपचाराद्भवति । न तु निष्पन्नाद् द्विगोर्य उत्पद्यते तत्रापि ।

यद्येवमित्यादि । यदि द्विगोर्यो निमित्तं तद्धितः सोऽत्र निमित्तत्वादुपचारेण द्विगुरुच्यते तस्य लोपो भवति । एवं सतीह कथं लोपः—पञ्चकपाल्यां संस्कृतः पञ्चकपाल इति ? अत्र हि पञ्चानां कपालानां समाहार इति समाहारे द्विगौ निष्पन्ने ततस्तत्तरकालं तद्धितो विधीयमानो न द्विगोर्निमित्तं भवति । नैवात्रेत्यादि परिहारः । कस्मान्नोत्पद्यत इत्याह—त्रैशब्द्यं हीत्यादि । त्रय एव शब्दाः = त्रैशब्द्यम् । चातुर्वर्ण्यादिवात् स्वार्थे ष्यञ् । इहास्माभिस्त्रैशब्द्यं साध्यम् । पञ्चकपालीशब्दस्तद्धितोत्पत्तिमन्तरेणापि सिध्यतीति

कपालेषु संस्कृतः, पञ्चकपाल्यां संस्कृतः, पञ्चकपाल इति; तत्र द्वयोः शब्दयोः समानार्थयोरेकेन विग्रहः, अपरस्मादुत्पत्तिर्भविष्यति ।

अथेह कस्मान्न भवति—पञ्चभ्यो गर्गेभ्य आगतं पञ्चगर्गरूप्यम्, पञ्चगर्गमयमिति ? वेत्यनुवर्तते, सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते ।

गोत्रेऽलुगचि ॥ ८९ ॥

पदमञ्जरी

तद्धितोत्पत्तिमन्तरेणापि सिद्धयतीति नास्मात्तद्धित उत्पद्यते । तानेव त्रीन् शब्दान्दर्शयति—पञ्चसु कपालेष्विति । द्वयोः शब्दयोरिति । यः समाहारे द्विगुः, यश्च तद्धितार्थे, द्वावपि तौ समानार्थौ, तयोरेकेन पूर्वेण विग्रहः । अवधारणमत्र द्रष्टव्यं विग्रह एव, न तद्धितोत्पत्तिः; अनभिधानात् ! अपरस्मात् पञ्चकपालादुत्पत्तिः । सोऽयमव्यविकन्याय उच्यते, तद्यथा अवेर्मांसमित्यविशब्देन विग्रह एव, अविकशब्दादुत्पत्तिर्विग्रहश्च आविकमविकस्य मांसमिति ।

सा च व्यवस्थितविभाषेति । एवं कृत्वा त्रैविध्यः, पाञ्चनदम्, पाट्कुल इत्यादिषु लुङ्गन भवति । अथ वा—अव्यवस्था—विद्या त्रिविद्या, शाकपार्थिवादिः, तामधीते त्रैविध्यः, विद्यात्रयरूपस्य च समुदायस्य विद्यात्वं विवक्षितमित्यर्थभेदाभावः । पञ्चानां नदीनां समाहारः पञ्चनदम्, नदीभिश्च इत्यव्ययीभावः 'गोदावर्याश्च नद्याश्च' इत्यच्समासान्तः, पञ्चनदे भवः पाञ्चनदः । अथ वा—अभिधाने हि सति समाहारद्विगोरपि भवत्येव तद्धितः । तथा षण्णामादिपुरुषाणां कुलानि तत्र भवः पाट्कुलः । अव्यविकन्यायाच्च तिस्रो विद्या अधीते, पञ्चसु नदीषु भवः, षट्सु कुलेषु भव इति विग्रह एव; न द्विगुः, नापि तद्धितः ॥

न्यासः

न तस्मात् तद्धित उत्पद्यते । पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इत्यादिना त्रैशब्ध्यं दर्शयति । द्वयोः शब्दयोरित्यादि । यश्च समाहारे पञ्चकपालीशब्दः, यश्च तद्धितार्थविषये समासे पञ्चकपालशब्दस्तौ द्वावपि समानार्थौ, तयोरेकेन पूर्वेण विग्रह एवेति तस्मान्न तद्धितोत्पत्तिर्विज्ञेया । अपरस्मादुत्पत्तिरिति । पञ्चकपालशब्दात् । अव्यविकन्यायेन । यथा ऽवेर्मांसमाविकमित्यादिशब्देन विग्रहः, अविकशब्दस्तु प्रत्ययमुत्पादयति तद्वदिहापि ।

अथेह कस्मान्न भवतीत्यादि । रूप्यमयदावपि हि द्विगोर्निमित्तभूतौ, अतस्तयोरपि लुका भवितव्यमिति भावः । वेत्यनुवर्तते इति । 'समर्थानां प्रथमाद्वा' इत्यतः । नन्वेवमपि सर्वत्र विकल्पेन लुक् प्राप्नोतीत्यत आह—सा चेत्यादि । चशब्दो हेतौ । यस्मात् सा व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते, तेन पञ्चकपाल इत्यादौ नित्यं लुग् भवति । पञ्चगर्गरूप्यमित्यादौ न भवत्येव ॥

‘प्राग्दीव्यतः’ इत्येव । ‘यस्कादिभ्यो गोत्रे’ इत्यादिना येषां

पदमञ्जरी

गोत्रेऽलुगचि ॥ पूर्वत्रोत्तरत्र च लुग्विधानादिह नव् प्रश्लिष्यते । यस्कादिभ्यो गोत्र इत्यादिनेति । ‘प्राग्दीव्यतः’ इत्युपजीवनाय तु प्रकरणोत्कर्षः, प्रसज्य-प्रतिषेधश्चायम् । अचीति । यद्येषा परसप्तमी स्याच्छविधावितरेतराश्रयं प्राप्नोति—गार्गीया वात्सीया इतिच्छे परतोऽलुका भवितव्यम्, अलुकि च सति वृद्धत्वाच्छेन भवितव्यमिति । ननु न छे परतोऽलुग्विधीयते, किं तर्हि ? ‘अजादिमात्रे, तत्र य एवाजादिः सम्भवति तत्रैवालुगभविष्यति, तद्यथा—गर्गाणां छात्राः, ‘प्राग्दीव्यतोऽण्’, तत्र परतः ‘यञञोश्च’ इति प्राप्तस्य लुकः प्रतिषेधे गर्गा इति भवति । यद्यप्यत्र सत्यसति वा लुकि नास्ति विशेषः, ‘आपत्यस्य च तद्धिते’ इति यलोपविधानात् । इह त्वत्त्रेपत्यानि बहूनि ‘इतश्चानिञः’ इति ढकः ‘अत्त्रिभृगु’ इति लुकि कृतेऽत्रीणां छात्रा इत्यणि परतः प्रतिषेधे सति आत्त्रेया इति भवति, असति तु प्रतिषेधे आत्त्रा इति स्यात् ? स्यादेतदेवं यदि लुप्तस्य प्रत्ययस्य पुनः प्रादुर्भावो विधीयेत, इह त्वलुगिति वचनाल्लुकः प्रतिषेधो विधेयः, प्राप्तस्य चानभिनिर्वृत्तस्य प्रतिषेधेन निवृत्तिः शक्यते कर्तुम्, ततश्च यद्यत्राणजादिरभिप्रेतः स्यात्, प्रागेव लुकः प्रवृत्तिरभ्युपगन्तव्या; अन्यथा वृद्धत्वाच्छ एव स्यात्, लुक् चेत्प्रवृत्तः प्रतिषेधः किं करिष्यति ! यो हि भुक्तवन्तं प्रति ब्रूयान्मा भुङ्क्था इति, किं तेन कृतं स्यात् ! तदिहाजादौ प्रवृत्तेऽलुका भवितव्यम्, अलुकि च प्रवृत्तेऽजादिना भवितव्यमिति व्यक्तमितरेतराश्रयम् । विप्रतिषेधात्सिद्धम्, लुकोऽवकाशो यत्र प्राग्दीव्यतीयार्थो न विवक्ष्यते—गर्गा वत्सा इति, छस्यावकाशः—शालीय इति; गार्गीय इत्यत्रोभयप्रसङ्गे परत्वाच्छो भविष्यति । तत्र परतो लुकः प्रतिषेधः, अन्तरङ्गो लुग् आपत्यबहुत्वमात्रापेक्षत्वात्, बहिरङ्गश्छः प्राग्दीव्यतीयाथपेक्षित्वात्, अन्तरङ्गबहिरङ्गयोश्चायुक्तो विप्रतिषेधः । एवं तर्ह्युच्यते चेदमजादौ परतो लुग्भवतीति, यदि च न्यासः

गोत्रेऽलुगचि ॥ अचीति । यद्येषा परसप्तमी स्याच्छविधावितरेतराश्रयता प्रसज्येत । कथम् ? गर्गस्यापत्यानि बहूनि ‘गर्गादिभ्यो यञ्’, तस्य यदि लुक् स्याच्छो न स्यात् । लुप्तेऽपि तरिमन् ‘प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्’ इति चेत् ? ‘न लुमताङ्गस्य’ इति प्रत्ययलोपप्रतिषेधाद् वृद्धयभावेन वृद्धसंज्ञा न स्यात्, ततश्च वृद्धलक्षणच्छो न स्यात् । तस्माद्वृद्धत्वं प्रातिपदिकस्य बाञ्छतोऽलुक् पूर्वं स्यात् । स चालुक् छे परतो यदि भवति ततश्चालुग्निमित्तश्छः, तन्निमित्तश्चालुगिति व्यक्तमितरेतराश्रयत्वम् । तदिदं परसप्तम्यां दोषं दृष्ट्वा विषयसप्तमीयमिति दर्शयन्नाह—अजादौ प्राग्दीव्यतीये विषय-

गोत्रप्रत्ययानां लुगुक्तस्तेषामजादौ प्राग्दीव्यतीये विषयभूते प्रतिषिद्धयते । गर्गाणां छात्रा गार्गीयाः । वात्सीयाः । आत्त्रेयीयाः । खारपायणीयाः ।

गोत्र इति किम् ? कौबलम् । बादरम् । अचीति किम् ? गर्गेभ्य

पदमञ्जरी

तावत्येव निमित्तमस्तीति बहुत्वमात्रापेक्षो लुक् प्रवर्तेत प्रतिषेधविधानमनर्थकं स्यादिति यावत्प्राग्दीव्यतीयोऽजादिर्नोत्पद्यते तावल्लुग् न प्रवर्तेत इति कल्प्यते, ततश्च वृद्धत्वाच्छे सति लुकि प्रतिषिद्धे गार्गीय इति सिद्धमिष्टम् । विषयसप्तम्यां तु न किञ्चिद्यत्नसाध्यम्, गर्गाणां छात्रा इत्यर्थविवक्षायामजादौ प्रत्यये विवक्षिते बुद्धिस्थेऽनुत्पन्न एव लुकि प्रतिषिद्धे वृद्धत्वाच्छो भवतीति, तस्माद्विषयसप्तमीमाश्रित्याह—प्राग्दीव्यतीये प्रत्यये विषयभूत इति । खारपायणीया इति । खरपस्यापत्यानि बहूनि 'नडादिभ्यः फक्', तस्य 'यस्कादिभ्यो गोत्रे' इति प्राप्तस्य लुकः प्रतिषेधः ।

कौबलम्, बादरमिति । कुबलीवदरीशब्दौ गौरादिङीपन्तावन्तोदात्तौ, ताभ्यां फले विकारे 'अनुदात्तादेश्च' इत्यञ्, तस्य 'फले लुक' इति प्राप्तस्य लुकः

प्रतिषेधः ।

भूत इति । विषयभूते = अनुत्पन्न एव बुद्धिस्थ इत्यर्थः । गार्गीया इति । गर्गस्यापत्यानि बहूनि । गर्गादित्वाद् यञ् । तस्य गर्गाणाञ्छात्रा इत्यर्थविवक्षायामजादावनुत्पन्ने बुद्धयभिमुखीकृते विषयभूते 'यञिञोश्च' इति यो लुक् प्राप्नोति तस्यानेन प्रतिषेधः क्रियते, ततश्चादिवृद्धौ कृतायां तन्निवन्धनायां च वृद्धसंज्ञायाम् 'वृद्धाच्छः' इतिच्छः, ईयादेशः, 'यस्येति च' इत्यकारलोपः, 'आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति' इति यकारस्य । वात्सीया इति । पूर्वेण तुल्यम् । आत्त्रेयीया इति । अत्त्रेरपत्यानि बहूनि । 'इतश्चानिञः' इति ढक्, तस्य 'अत्त्रिभृगुकुत्स' इत्यादिना लुकि प्राप्तेऽत्रोणां छात्रा इति च्छे विषयभूते तस्य प्रतिषेधः । खारपायणीया इति । खरपस्यापत्यानि बहूनि । 'नडादिभ्यः फक्', 'यस्कादिभ्यो गोत्रे' इति तस्य प्राप्तस्य लुकः खरपाणां छात्रा इति च्छे विषयभूते प्रतिषेधः ।

कौबलम्, बादरमिति । कुबलीवदरीशब्दौ गौरादिङीपन्तौ प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तौ, तयोः शेषमनुदात्तम् । तेन कुबल्या विकारः फलम्, वदर्या विकारः फलमित्यर्थविवक्षायाम् 'अनुदात्तादेरञ्', तस्य 'फले लुक' इति तयोर्लुग् यः प्राप्नोति तस्य कुबलस्येदं वदरस्येदमित्यर्थविवक्षायामजादौ छे विषयभूते प्रतिषेधो न भवति; गोत्रप्रहणात् । गोत्रे यः प्रत्ययो वाचकत्वेन वर्तते तस्य लुकः प्रतिषेधेन भवितव्यम् । न चायमञ् गोत्रे वाचकत्वेन वर्तते, अपि तु विकारे, तेन तस्य लुग् भवत्येव । तस्मिन् सति 'लुक् तद्धित-

आगतं गर्गरूप्यम् । गर्गमयम् ।

प्राग्दीव्यत इत्येव — गर्गेभ्यो हितं गार्गीयम् ।

गोत्रस्य बहुषु लोपिनो बहुवचनान्तस्य प्रवृत्तौ द्व्येकयोरलुक् ।

पदमञ्जरी

तस्येदमित्यर्थविवक्षायां प्रतिषेधो न भवति, तेनावृद्धत्वादणेव भवति । गर्गरूप्यमिति । यद्यत्रालुक् स्याद्, गार्गरूप्यमिति स्यात् ।

गार्गीयमिति । 'तस्मै हितम्' इति प्राक्क्रीताच्छः ।

विषयसप्तम्या एव फलं दर्शयति— गोत्रस्येत्यादि । गोत्रस्येति गोत्रप्रत्ययस्येत्यर्थः । बहुषु लोपिन इति । बहुष्वर्थेषु विधीयमानलोपस्येत्यर्थः । बहुवचनान्तस्य प्रवृत्ताविति । प्रवृत्तिः = अर्थान्तरसंक्रान्तिः, बहुवचनान्तस्य सतोऽर्थान्तरसंक्रान्तौ सत्यामित्यर्थः । द्व्येकयोरिति । यत्रार्थान्तरे संक्रान्तस्य द्वित्वैकत्वयोः सतोरित्यर्थः । सा चार्थान्तरसंक्रान्तिस्तदन्ताद्यदा यूनि प्रत्यय उत्पद्यते तस्य च लुक् क्रियते तदा भवति । लुप्ते हि युवप्रत्यये प्रकृतिरेव तदर्थमाहेति

न्यासः

लुकि' इति स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक् । अत्रि लुप्ते वृद्धयभावाद् वृद्धत्वं नास्तीत्यणेव भवति, न तु च्छः । गर्गरूप्यम्, गर्गमयमिति । पूर्ववद्रूप्यमयदौ । यद्यत्रालुक् स्याद् गार्गरूप्यं गार्गमयमिति स्यात् । गार्गीयमिति । 'तस्मै हितम्' इति 'प्राक्क्रीताच्छः' इति च्छः, स च प्राग्दीव्यतीयो न भवति; दीव्यतः परेण विधानात् । गोत्रस्येति । गोत्रप्रत्ययस्य । बहुषु लोपिन इति । बहुष्वर्थेषूपत्यन्नस्य यस्य लोपो विधीयते स बहुषु लोपी । बहुवचनान्तस्य प्रवृत्ताविति । प्रवृत्तिः = अर्थान्तरसंक्रान्तिः । एतदुक्तम्भवति— बहुवचनान्तस्यार्थान्तरसंक्रान्ताविति । सा चार्थान्तरसंक्रान्तिस्तदन्ताद् यदा यूनि प्रत्यय उत्पद्यते तदा भवतीति वेदितव्यम्; तदा गोत्रान्तस्य यूनि प्रवृत्तेः । द्व्येकयोरिति । यदा गोत्रप्रत्ययान्तादेकस्मिन्नर्थे यूनि द्वयोर्वा यूनोः उत्पद्यते तदाऽर्थान्तरसंक्रान्तौ सत्यामलुग् भवति । विदस्यापत्यानि बहूनि । 'अनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽञ्' इत्यञ्, स च 'यजजोश्च' इति बहुषु लुग्विधानाद् बहुषु लोपी भवति, तदन्ताद् युवाविवक्षायामेकस्मिन् यूनि द्वयोर्वा 'अत इञ्', तस्य ण्यश्चत्त्रियादिसूत्रेण लुकि कृते गोत्रप्रत्ययान्तस्य तस्यार्थान्तरसंक्रान्तौ सत्यां गोत्रप्रत्ययस्याज इहापि बहुषूपत्यन्नस्य लुग् न भवति । कथं पुनर्न भवति, यावताऽलुको विषयाभावात् प्राग्दीव्यतीयोऽञ्जादिरिञ् प्रत्यय उपनीतः ? प्रत्ययलक्षणेन भविष्यतीति चेत् ? नैतदस्ति; 'अचि' इति वचनाद् । वर्णाश्रयोऽसौ, 'वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम्' इति च परिभाषा । यथा गवे हितं गोहितमिति चतुर्थीसमासे सुब्लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन चतुर्थाविभक्तिमाश्रित्य गोशब्दस्य 'एचोऽयवायावः' इत्यवादेशो न भवति; वर्णाश्रयत्वात् । वर्णाश्रयत्वं तु तस्याचि विधानात् । यथा च 'वर्णा-

विदानामपत्यं युवा युवानौ - वैदः, वैदौ । वैदशब्दादत इमि कृते तस्य च इञः 'प्यक्षत्त्रियार्षजितः' इति लुकि रूपम् ।

पदमञ्जरी

भवति संक्रान्तिः । विदानामिति । विदस्यापत्यानि बहूनि, 'अनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽञ्,' विदाः, तेषां विदानामपत्यं युवा युवानौ वेति विवक्षायाम् 'अतः' इति इञि विवक्षिते गोत्रप्रत्ययस्याञो लुक् प्राप्त्स्यानेन प्रतिषेधः । इञः 'प्यक्षत्त्रियार्ष' इति लुकि वैदः, वैदाविति भवति । परसप्तमीपक्षे त्वलुग्न प्राप्नोति; अजादेरभावात् ।

इदमिह सम्प्रधार्यम्—इञो लुक् क्रियतामयं वाऽलुगिति ? परत्वादलुग्भवति । इञो लुग्नित्यः, कृतेऽप्यस्मिन्नलुकि प्राप्नोति अकृतेऽपि, अयं पुनरलुग्नित्यः, न हीञो लुकि कृते प्राप्नोति; अजादेरभावात् ? प्रत्ययलक्षणेन भविष्यति । वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम् ? नात्र वर्णो निमित्तम्, किं तर्हि ? प्रत्ययः, तस्यैव तु विशेषणमचीति । तत्र यथा हलादौ पिति सार्वधातुके विधीयमानः 'तृणह इम्' अतृणेऽडित्यत्रापि भवति प्रत्ययलक्षणेन तद्वदिहापि भविष्यति ? सत्यम्; विषयसप्तमीपक्षे नैवं क्लेशोऽनुभवनीयो भवति । ननूभयोरपि पक्षयोरिहापि न प्राप्नोति—विदानामपत्यं बहवो माणवका विदा इति ? नैष दोषः; द्वे अत्र बहुत्वे—युवबहुत्वं गोत्रबहुत्वं च, तत्र गोत्रबहुत्वाश्रयस्य लुक् प्रतिषेधोऽस्तु पुनर्युवबहुत्वाश्रयो लुग्भविष्यति । लुग्विधौ हि लौकिकस्य गोत्रस्य ग्रहणम्, युवापि च लोके गोत्रमित्युपचर्यते—गार्ग्यायणोऽस्मि गोत्रेणेति ।

अथ युवबहुत्वाश्रयस्यापि लुक् पुनः प्रतिषेधः कस्मान्न भवति ? विषयसप्तम्यां तावद् यस्यामवस्थायां लुक् प्राप्तः तस्यामवस्थायां यदि कश्चिदजादिविषयभूतस्ततोऽलुका भवितव्यम्, इह चाजादिविषयभूत उत्पन्नो लुप्तश्च, पश्चाद्युवसु बहुषु संक्रान्तौ सत्यां लुक् प्राप्तः, न चास्यामवस्थायां कश्चिदजादिविषयभूत इति पुनर्लुग्न भविष्यति । परसप्तम्यामपि गोत्रे वर्तमानस्यालुग्भवत्यजादौ परतः । कस्मिन्नजादौ ? प्राग्दीव्यतो येऽर्थास्तेषु योऽजादिस्तस्मिन्त्रित्युच्यमाने यस्मिन् गोत्रे वर्तमानस्य लुक् प्राप्तस्तद्व्यतिरिक्ते प्राग्दीव्यतीयेऽर्थे योऽजादिस्तत्रेति गम्यते । इह चेन्नेवाजादिस्तदर्थ एव च गोत्रे लुगिति प्रतिषेधो न भविष्यति ।

यद्वा—'समर्थानां प्रथमात्' इत्यतः प्रथमादिति वर्तते, तच्च पृच्छयन्तं विपरिणम्यते, प्रथमार्थवृत्तित्वाच्च प्राथम्यमाश्रीयते, तदयमर्थो भवति—प्रथमस्य गोत्रप्रत्ययस्य लुग्न भवति, यस्मिन्नर्थे प्रत्यय उत्पन्नस्तत्रैवार्थे वर्तमानस्य यो लुक् प्राप्तः स न भवति । इह तु द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तस्य लुक् प्राप्त इति न

एकवचनद्विवचनान्तस्य प्रवृत्तौ बहुषु लोपो यूनि - वैदस्य वैदयो-

पदमञ्जरी

प्रतिषिध्यते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्—प्रथमस्य लुक् प्रतिषिध्यत इति, अन्यथा अत्रेरेपत्यम् 'इतश्चानिचः' इति ढक्, तस्यापत्यं बहवो युवानः, अत इञः 'ण्य-क्षत्त्रियार्ष' इति लुक्, ढकः 'अत्रिभृगु' इति लुक्, अत्रयः; भरद्वाजशब्दाद्विदाद्यञ्, तदन्ताद्युवबहुत्वे इञो लुक्, अञः 'यञञोश्च' इति लुक्, अत्रयश्च भरद्वाजाश्च अत्रिभरद्वाजास्तेषां मैथुनिकाद् द्वन्द्वाद् वुन्—अत्रिभरद्वाजिकाः, तत्रालुक् प्राप्नोति; कुत्सादृष्यणः 'अत्रिभृगु' इति लुक्, कुशिकादञन्तादिञो लुकि कुशिकाः, कुत्सकुशिकिकाः, वसिष्ठकश्यपिकाः, भृग्वङ्गिरसिकाः । अथ वा—गोप-वनादिषु गर्गभार्गविकाशब्दः पठ्यते, भार्गवशब्दस्य युवबहुत्वे प्राप्तस्य लुक्ः प्रति-षेधार्थं तन्नियमार्थं भविष्यति—एतस्यैव द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तस्यालुगभवतीति । नैव वा पुनरत्र युवबहुत्वे वर्तमानस्यालुक्प्राप्नोति, किं कारणम् ? गोत्र इत्यु-च्यते, यद्यप्यपत्याधिकारादन्यत्र लौकिकं गोत्रं गृह्यते, इह तु पारिभाषिकस्य ग्रहणम्, युवशब्दसाहचर्यात् ; अन्यथा गोत्रयुवसंज्ञयोः समावेशे योऽयं दोषो वक्ष्यते—शालङ्केरपत्यं 'यञिञोश्च' इति फक्, तस्य 'पैलादिभ्यश्च' इति लुक्, शालङ्केर्यूनश्चात्रा इत्यर्थविवक्षायाम् 'गोत्रेऽलुगचि' इत्यलुक् प्राप्नोति, ततश्च 'यूनि लुक्' इत्यस्य 'फक्फञोरन्यतस्याम्' इति विकल्पितत्वात्पक्षे फकः श्रवणं प्राप्नोतीति स तदवस्थ एव स्यात्, असमावेशेऽपि यूनो लौकिकगोत्रत्वादेवा-लुक्प्रसङ्गात् । तदेवं गोत्रस्य बहुषु लोपिन इत्यादि न वक्तव्यमिति स्थितम् ।

एकवचनद्विवचनान्तस्येत्यादि । एकवचनान्तस्य गोत्रप्रत्ययस्य द्विवचना-न्तस्य वा बहुष्वर्थेषु युवसंज्ञकेषु प्रवृत्तौ संक्रान्तौ सत्यामित्यर्थः । लोप इति । लुगित्यर्थः । लोपे हि प्रत्ययलक्षणेन वृद्धिस्वरप्रसङ्गः । ननु च युवबहुत्वाश्रयो

न्यासः

श्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम्' इति परिभाषा, तथा वैदः, वैदौ—इत्यत्राप्यलुका वर्णाश्रयतया न भवितव्यम् ? नैतदस्ति; न ह्यलुगत्र वर्णाश्रयः, किं तर्हि ? तद्धिताश्रयः । अचीत्येतत् त्विह सूत्रे विशेषणत्वेनोपात्तम् । अत एव वृत्तालुक्तम्—अजादौ प्राग्दीव्यतीये प्रत्यय इति । तस्मात् तस्याः परिभाषाया इहोपस्थानेऽसति 'गोत्रेऽलुगचि' इति भवतीति, अनेनैवात्रालुक् सिद्धः । स च बहुषु युवसु मा भूदिति द्वयेकयोरेवेत्युपसंख्यानम् । तत्र त्रिदा इत्येव भवति ।

एकवचनद्विवचनान्तस्येत्यादि । एकवचनान्तस्य गोत्रप्रत्ययस्य द्विवचनान्तस्य च बहुष्वर्थेषु युवसंज्ञकेषु प्रवृत्तौ संक्रान्तौ सत्यां लुगवक्तव्यः । तत्र वैदस्येत्येकवचनान्तं गोत्रम्, वैदयोरिति द्विवचनान्तम् । अत्र च पूर्ववदञ्, तयोर्युवापत्यबहुत्वविवक्षायाम् 'अत इञ्' । तस्य ण्यक्षत्त्रियादिसूत्रेण लुकि कृतेऽञोऽपि गोत्रप्रत्यय लुगिष्यते । स च न

वाऽपत्यं बहवो माणवका विदाः, न ह्यत्राञ् बहुषूत्पन्नः ॥

यूनि लुक् ॥ ९० ॥

‘प्राग्दीव्यतः’ इति वर्तते, ‘अचि’ इति च । प्राग्दीव्यतोयेऽजादौ प्रत्यये विवक्षिते बुद्धिस्थेऽनुत्पन्न एव युवप्रत्ययस्य लुग्भवति । तस्मिन्निवृत्ते सति यो यतः प्राप्नोति स ततो भवति । फाण्टाहृतस्यापत्यं फाण्टाहृतिः, तस्यापत्यं युवा, ‘फाण्टाहृतिमिमताभ्यां णफिजौ’, फाण्टाहृतः, तस्य छात्रा इति विवक्षितेऽर्थे बुद्धिस्थे युवप्रत्ययस्य लुग्भवति, तस्मिन्निवृत्ते इवन्तं प्रकृतिरूपं सम्पन्नम्, तस्मात् ‘इवश्च’ इत्यण् भवति—फाण्टाहृताः ।

पदमञ्जरी

‘यञञोश्च’ इत्येवात्र लुक् सिद्धस्तत्राह—न ह्यत्राञ्बहुषूत्पन्न इति । अञ्यो बहुषु, यञ्यो बहुष्विति विज्ञायमाने लुग्न सिध्यतीत्यर्थः । यदा त्वञन्तं यद्वहुषु, यञन्तं यद्वहुष्विति विज्ञायते; तदाञन्तस्य बहुषु युवसु वृत्तेर्लौकिकस्य च गोत्रस्यापत्यमात्रस्य तत्र ग्रहणात्सिद्ध एव लुक् । तथा च—गार्ग्यश्च वात्स्यश्च वाज्यश्च गर्गवत्सवाजाः, वैदश्च और्वश्च भारद्वाजाश्च विदौर्वभारद्वाजा इति यञञोरूपत्तिवेलायामवहुत्वेऽपि द्वन्द्वे युगपदधिकरणवचनतया यञन्तस्याञन्तस्य बहुत्वोपजनाल्लुग्भवति । न चैवं काश्यपस्यैकस्य बह्वयः प्रतिकृतयः काश्यपा इति ‘इवे प्रतिकृतौ’ इति विहितस्य कनः ‘जीविकार्ये चापण्ये’ इति लुप्, ‘हरीतक्यादिषु व्यक्तिः’ इति वचनाद् युक्तवद्वचनाभावेऽञन्तस्य बहुषु वृत्तेर्लुक्प्रसङ्गः; गोत्रबहुत्वे लुग्विधानात् ॥

यूनि लुक् ॥ अत्रापि यद्यचीति परसप्तमी स्यात्, प्रत्ययस्य यथेष्टप्रसङ्गः । युवप्रत्यये श्रूयमाणे यः प्राप्नोति स तावत्कृत्तव्यः, तत्र कृते युवप्रत्ययस्य लुकि तस्य श्रवणं प्राप्नोति, विषयसप्तम्यां त्वजादौ विषयभूत एव युवप्रत्यये लुप्ते यो

न्यासः

प्राप्नोति, तस्मादुपसंख्यायते । किं पुनः कारणं न प्राप्नोति ? इत्याह—न ह्यत्रेत्यादि । ‘यञञोश्च’ इति अनेन हि बहुषूत्पन्नयोरुलुग् विधीयते, न चाञ् बहुषूत्पन्नः, किं तर्हि ? एकस्मिन् द्वयोश्च, तस्मान्न प्राप्नोतीति । तदेवं सर्वथा बहुषु विदा इत्येवं भवितव्यमिति स्थितम् ॥

यूनि लुक् ॥ यूनीति ‘व्यत्ययो बहुलम्’ इति षष्ठ्यर्थे सप्तमी । अत एव वृत्तावाह—युवप्रत्ययस्येति । अजादौ प्रत्यये विवक्षिते बुद्धिस्थ इत्यादिनाऽचोति विषयसप्तमीत्वं

भागवित्तस्यापत्यं भागवित्तिः, तस्यापत्यं युवा 'वृद्धाट्क्सौवीरेषु बहुलम्' इति ठक् — भागवित्तिकः, तस्य छात्राः — पूर्ववद् युवप्रत्यये निवृत्ते 'इञश्च' इत्यण् — भागवित्ताः ।

तिकस्यापत्यम् 'तिकादिभ्यः फिञ्' — तैकायनिः, तस्यापत्यं युवा- 'फेश्छ च' इति छः, तैकायनीयः, तस्य छात्राः — युवप्रत्यये निवृत्ते 'वृद्धाच्छः' — तैकायनीयाः ।

कपिञ्जलादस्यापत्यं कापिञ्जलादिः, तस्यापत्यं युवा — 'कुर्वादिभ्यो ण्यः' — कापिञ्जलाद्यः । तस्य छात्राः — ण्ये निवृत्ते 'इञश्च' इत्यण्-कापिञ्जलादाः ।

पदमञ्जरी

यतः प्राप्नोति ततः स स भवतीति सिद्धमिष्टम् । एतच्चोदाहरणेषु व्यक्तीकरिष्यते, तदेतदाह—अजादौ प्रत्यये विवक्षित इत्यादि । इञश्चेत्यण् भवतीति । परसप्तम्यां तु वृद्धाच्छ एव स्यात् ।

फेश्छ चेति । 'यमुन्दश्च सुयामा च वार्ष्ण्यायणिः फिञः स्मृताः' इति परिगणनं भाष्यकारेण नाश्रितम्, तेन तैकायनेरपिच्छो भवति । तैकायनीया इति । अत्र परसप्तम्यामप्यदोषः, 'ण्यश्चत्त्रियार्पचितः' इत्यत्र तु वृत्तिकारेणाणो लुगुदाहृतः—तैकायनिः पिता तैकायनिः पुत्र इति, स परिगणनाश्रयेण द्रष्टव्यः, तदा च तैकायनीया इत्यनुदाहरणम् ।

कापिञ्जलादा इति । अत्रापि परसप्तम्यां वृद्धाच्छः स्यात् । एवं ग्लौचुकायना इत्यत्रापि द्रष्टव्यम् । इह तु औपगवेर्यूनश्छात्रा इवो लुकि वृद्धाच्छो भवति, परसप्तम्याम् 'इञश्च' इत्यण्यस्यात् । नैतदस्य योगस्योदाहरणम्, कथम् ? 'इञश्च' इत्यत्र 'गोत्रे' इति वर्तते, तेनेवं विशेषयिष्यामः—गोत्रे य इञ् विहित इति । पारिभाषिकं च गोत्रं गृह्यते, कथम् ? 'कण्वादिभ्यो गोत्रे' इत्यत्र तावद् 'गोत्रे कुञ्जादिभ्यः' इत्यस्य गोत्रस्यानुवादः—कण्वादिभ्यो गोत्रे यः प्रत्ययो विहितस्तदन्तादण् भवतीति, तत्र च पारिभाषिकं गृह्यते तस्यैव चानुवादः, तदेव च 'इञश्च' इत्यत्राप्यनुवर्तते, तत्कुतो युवप्रत्ययान्तादणः प्रसङ्गः ! अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्, अन्यथा लुप्तेऽपीञि प्रत्ययलक्षणेनाण् स्यादेव ।

न्यासः

दर्शयति । यद्येषा परसप्तमी स्याद्, यत्रापि च्छप्रत्ययो नेष्यते तत्रापि स्यात् । युवप्रत्ययान्तस्य वृद्धत्वादित्यभिप्रायः ।

ग्लुचुकस्यापत्यम् 'प्राचामवृद्धात्किन्बहुलम्' इति ग्लुचुकायनिः,
तस्यापत्यं युवा - 'प्राग्दीव्यतोऽण्' - ग्लौचुकायनः, तस्य छात्राः -
युवप्रत्यये निवृत्ते स एवाण् - ग्लौचुकायनाः ।

अचीत्येव - फाण्टाहृतरूप्यम् । फाण्टाहृतमयम् ।

प्राग्दीव्यत इत्येव - भागवित्तिकाय हितं भागवित्तिकीयम् ॥

पदमञ्जरी

इमानि तर्ह्यत्रोदाहरणानि—यत्स्वच्छान्ताः । यत्—'राजश्वशुरायन्', श्वशुर-
स्यापत्यं श्वसुर्यः, तस्यापत्यं स्वाशुरिस्तस्य छात्रा इति लुकि 'प्राग्दीव्यतोऽण्' भवति
श्वाशुरः, अन्यथा 'वृद्धाच्छः' स्यात् ; 'कुलात्त्वः' कुलीनः, तस्यापत्यं कौलीनः,
तस्य छात्राः, इवो लुकि कौलीनः ; 'स्वसुश्छः', स्वस्त्रीयः, तस्यापत्यं स्वास्त्रीयः,
तस्य छात्रा इवो लुकि स्वस्त्रीयाः ? नैतान्युदाहरणानि ; 'अब्राह्मणाद् गोत्रमात्रा-
द्युवप्रत्ययस्योपसङ्गयानम्' इतीवो लुकि कृते श्वशुर्यः पिता श्वशुर्यः पुत्रः, कुलीनः
पिता कुलीनः पुत्रः, स्वस्त्रीयः पिता स्वस्त्रीयः पुत्र इति भवितव्यम् । न च
ब्राह्मणगोत्रे कश्चिद्वृद्धिनिमित्तः प्रत्ययः सम्भवति, यत इवि कृते छः प्राप्नोति;
वृद्धिनिमित्ते तु गोत्रप्रत्यये नास्ति विशेषः, यतः श्रूयमाणोऽपीवि छेन
भवितव्यम् । लुप्तेऽपि तस्मिन् गोत्रप्रत्ययान्तस्यापि वृद्धत्वाच्छेन भवितव्यम्,
तद्यथा—औपगवीया इति । तदेवमिव उदाहरणं न सम्भवतीति स्थितम् ।

यदि तु पूर्वसूत्रे लौकिकस्य गोत्रस्य ग्रहणं तदा स्यादेवेव उदाहरणम् । तथा हि-
श्वशुर्यादिभ्य उत्पन्नस्येवः सत्यप्यौपसङ्गयानिके लुकि तस्य प्राग्दीव्यतीयविव-
क्षायाम् 'गोत्रेऽलुगचि' इति प्रतिषेधेन पुनः प्रादुर्भावादिवाश्रयः 'वृद्धाच्छः'
स्यात्, यदि तस्य 'यूनि लुक्' इति लुप्ति क्रियेत । अतोऽस्मादिव उदाहरणत्व-
प्रतिषेधादप्यवसीयते—पारिभाषिकं गोत्रं पूर्वसूत्रे भाष्यकारस्याभिमतमिति ।

किमर्थं पुनरिदमुच्यते, यावता यूनोऽपि गोत्ररूपे विवक्षिते गोत्रप्रत्ययेनाभि-
धानात्तन्निबन्धन एव प्रत्ययो भविष्यति, अर्थप्रकरणादिना च युवविशेष-
सिद्धिः, अवश्यं चार्थप्रकरणादिनैव विशेषोऽवसातव्यः, आरब्धेऽप्यस्मिन्सूत्रे
शब्दस्य साधारणत्वात् । न हि ज्ञायते—किं भागवित्तेश्छात्रा भागवित्ताः ?
आहोस्विद्धागवित्तिकस्येति ? यदा तर्हि विशेषविवक्षा, तदापि भागवित्ता इत्येव
यथा स्याद्, भागवित्तिकीया इति जातुचिन्मा भूदित्येवमर्थमिदम् ॥

न्यासः

फाण्टाहृतरूप्यम्, फाण्टाहृतमयमिति । यद्यत्र लुक् स्यात् फाण्टाहृतरूप्यं फाण्टा-
हृतमयमिति न स्यात् । भागवित्तिकीयमिति । प्राक्क्रीतीयच्छः पूर्ववत् ॥

फक्फिजोरन्यतरस्याम् ॥ ९१ ॥

‘यूनि’ इत्येव । पूर्वसूत्रेण नित्ये लुकि प्राप्ते विकल्प उच्यते । फक्फिजोर्युवप्रत्यययोः प्राग्दीव्यतीयेऽजादौ प्रत्यये विवक्षितेऽन्यतरस्यां लुग्भवति । गर्गादिभ्यो यञि कृते ‘यञिजोश्च’ इति फक्, गार्ग्यायणः, तस्य छात्राः गार्गीयाः, गार्ग्यायणीयाः । वात्सीयाः, वात्स्यायनीयाः ।

फिजः खल्वपि — यस्कस्यापत्यम्, ‘शिवादिभ्योऽण्’, यास्कः, तस्यापत्यं युवा — ‘अणो द्व्यचः’ इति फिज् — यास्कायनिः । तस्य छात्राः यास्कीयाः । यास्कायनीयाः ॥

तस्यापत्यम् ॥ ९२ ॥

अर्थनिर्देशोऽयम्, पूर्वैरुत्तरैश्च प्रत्ययैरभिसम्बद्ध्यते । ‘तस्य’ इति

पदमञ्जरी

फक्फिजोरन्यतरस्याम् ॥ किमर्थमिदम्, यावता युवरूपविवक्षायां गार्ग्यायणीया इति, गोत्ररूपविवक्षायां च गार्गीया इति, अर्थप्रकरणादिना च विशेषावसायः, आरब्धेऽप्यस्मिन्सूत्रेऽयमाश्रयणीयः, गार्गीया इति शब्दस्य साधारणत्वात् ? इत्यत आह — पूर्वसूत्रेणेति । ‘यूनि’ लुक् इत्येतदारम्भणीयमित्युक्तम्, तस्मिन्श्चार्भ्यमाणे यदीदं नोच्येत, फक्फिजोरपि नित्यमेव लुक् स्यात्, ततश्च गार्ग्यायणीया इति न स्यात् । तस्मादिदमप्यारम्भणीयमित्यर्थः ॥

तस्यापत्यम् ॥ अर्थनिर्देशोऽयमिति । प्रकृत्यर्थविशिष्टः षष्ठ्यर्थोऽपत्यरूपः प्रत्ययार्थोऽनेन निर्दिश्यत इत्यर्थः । तेन समर्थविभक्तेरपि षष्ठ्या निर्देशो दर्शित एव । पूर्वैरुत्तरैश्चेति । पूर्वैस्तावदणादिभिः सम्बद्ध्यते; असंयुक्तविधानात्, अन्यथा ‘तस्यापत्यमत इज्’ इत्येकं योगमेव कुर्यात्, यतस्त्वसंयुक्तं करोति, ततो ज्ञायते — पूर्वैः सम्बद्ध्यत इति । उत्तरैरपि सम्बद्ध्यते; स्वरितत्वात्साकांक्षत्वाच्च न्यासः

फक्फिजोरन्यतरस्याम् ॥ गार्गीयाः, वात्सीया इति । पूर्ववदकारयकारलोपः । ‘वा’ ति वर्तमानेऽन्यतरस्याग्रहणम् ‘पूर्वसूत्रे नित्यो विधिः’ इति ज्ञापनार्थम् ॥

तस्यापत्यम् ॥ पूर्वैरुत्तरैश्च प्रत्ययैरभिसम्बद्ध्यत इति । तत्र पूर्वैस्तावदणादिभिः सम्बद्ध्यते; असंयुक्तविधानात् । अस्य यदि पूर्वैरभिसम्बन्धो न भवेत् ‘तस्यापत्यमत इज्’ इत्येकयोगमेव कुर्यात् । यतस्तु ‘अत इज्’ इत्यनेन ‘तस्यापत्यम्’ इत्येतदसंयुक्तं करोति, ततोऽसंयुक्तविधानात्पूर्वार्थमेतद्विज्ञायत इत्येवं तावत्पूर्वैरभिसम्बद्ध्यते । उत्तरैरप्यभिसम्बद्ध्यते; तेष्वस्य

षष्ठीसमर्थादपत्यमित्येतस्मिन्नर्थे यथाविहितं प्रत्ययो भवति । प्रकृत्यर्थ-
विशिष्टः षष्ठ्यर्थोऽपत्यमात्रञ्चेह गृह्यते । लिङ्गवचनादिकमन्यत्सर्वम-
पदमञ्जरी

तेषाम् । तस्येति षष्ठीसमर्थादिति । तस्येति सामान्यं षष्ठ्यन्तविशेषोपलक्षणा-
र्थम्, 'समर्थानाम्' इति च निर्द्धारणे षष्ठी । तत्र तुल्यजातीयस्य निर्द्धारणादयमर्थः
सम्पद्यते—षष्ठ्यन्तात्समर्थादिति । अपत्यमित्येतस्मिन्नर्थे इति । प्रथमान्तस्याप-
त्यशब्दस्यान्यथासम्बन्धानुपपत्तेरयमध्याहारो लब्धः । यथाविहितमिति । 'यथार्थं
यदव्ययम्' इति वीप्सायामव्ययीभावः । 'प्राग्दीव्यतोऽणू' इत्यादिभिर्यो यतो
विहितः स तस्मादित्यर्थः । इह 'तस्य' इति पुनर्पुंसकयोरन्यतरेणायं निर्देशः
क्रियते, एकवचनान्तेन च, तेन लिङ्गान्तराद्वचनान्तराच्च न स्यात्—सुमातुरपत्यं
सौमात्रः, क्षत्रस्यापत्यं क्षात्रिः, उपगोरपत्यमौपगव इति । अपत्यमिति चैकवच-
नेन नपुंसकेन च निर्देशः क्रियते, तेनैकस्मिन्नेवापत्ये स्यात्, न द्वयोः, नापि बहुषु,
नपुंसक एव स्यात्, न स्त्रीपुंसयोरित्याशङ्क्याह—प्रकृत्यर्थेत्यादि । प्रकृत्यर्थे उपगवा-
दिर्विशेषः, तस्येत्यस्य विशेषोपलक्षणार्थत्वात् । अपत्यमात्रं चेति । मात्रशब्दोऽयं
लिङ्गवचनयोर्व्यवच्छेदाय । लिङ्गवचनादिकमिति । आदिशब्देन कालस्य

न्यासः

स्वरितत्वात् । तस्येति । पुल्लिङ्गेन निर्देशः क्रियते, एकवचनेन च । तेन पुल्लिङ्गादेवो-
त्पत्तिः स्यात्, एकवचनान्ताच्च । स्त्रीलिङ्गात्पुंसकाच्च न स्यात्—देवदत्ताया अपत्यम्,
कुलस्यापत्यमेवमादौ न स्यात् । द्विवचनबहुवचनान्ताच्च—द्वयोर्मात्रोरपत्यम्, तिसृणां
मातृणामपत्यमेवमादौ न स्यात् । अथ नपुंसकलिङ्गेनायं निर्देशः ? स्त्रीलिङ्गात् पुल्लिङ्गाच्च
न स्यात् । अपत्यमित्येकवचनेऽत्र निर्देशः क्रियते, तेनैकस्मिन्नेवापत्ये स्यात्, न द्वयोर्नापि
बहुषु—उपगोरपत्ये औपगवौ; उपगोरपत्यान्यौपगवा इति । एतस्मिन् पूर्वपक्ष
इदमाह—प्रकृत्यर्थविशिष्ट इत्यादि । 'गृह्यते' इति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । प्रकृत्यर्थं
उपगवादिशब्दानामर्थः, तेन विशिष्टः षष्ठ्यर्थोऽपत्यापत्यवत्सम्बन्धः । ननु च तस्यात्र
तच्छब्दस्य सामान्यवाचिनो ग्रहणम्, तस्य कुत उपगवादिरर्थविशेषः, येन षष्ठ्यर्थो
विशिष्यते ? तस्येत्यस्य विशेषोपलक्षणत्वाददोषः । विशेषोपलक्षणत्वं चास्य प्रागेव
प्रतिपादितम् । तस्माद् विशेष एवोपगवादः प्रकृत्यर्थः । अपत्यमात्रञ्चेति । मात्रशब्दोऽ-
धिकस्य लिङ्गादेर्व्यवच्छेदाय ।

लिङ्गवचनादिकमिति । आदिशब्देन कालस्य ग्रहणम् । वर्त्तमानेन हि कालेनायं
निर्देशः क्रियते । यथोक्तम्—'यत्रापि साक्षादन्यक्रियापदं न श्रूयते तत्राप्यस्तिर्भवन्तीपरः
प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यते' इति । तत्र वर्त्तमानकालविवक्षायां कालान्तरे
न स्यात् । किं पुनः कारणं लिङ्गवचनादि न विवक्ष्यते ? तस्याप्राधान्यात् । अवश्यं हि

विवक्षितम् । उपगोरपत्यमौपगवः । आश्वपतः । दैत्यः । औत्सः ।
स्त्रैणः । पौस्तः ।

तस्येदमित्यपत्येऽपि बाधनार्थं कृतं भवेत् ।

उत्सर्गः शेष एवासौ वृद्धान्यस्य प्रयोजनम् ॥

पदमञ्जरी

ग्रहणम् ; अत्र हि वर्तमानकालेन निर्देशोऽस्तीति प्रतीतेः, यथोक्तम्—यत्रान्यत्क्रिया-
पदं नास्ति तत्रास्तिर्भवतिपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यत इति ।
ततश्च तस्य कालस्य विवक्षायां कालान्तरे न स्यात् । सर्वमविवक्षितमिति ।
नान्तरीयकत्वादुपादानस्यावश्यं हि केनचिल्लिङ्गादिना निर्देशः कर्तव्यः ।

तस्येदमित्यपत्येऽपीति । अणादीनां विधानं सिद्धमिति शेषः । तस्येदंविशेषा
ह्यपत्यसमूहविकारादयः; सम्बन्धसामान्येऽपि सर्वविशेषान्तर्भावात्, ततश्च
'तस्येदम्' इत्यनेनैवापत्येऽप्यणादीनां विधानं सिद्धम्, तत्किं योगविभागेनापत्येऽणा-
दयो विधीयन्ते, न 'तस्यापत्यमत इव्' इत्युपवादैः संयुक्त एवापत्यार्थो निर्दिश्यते
इति चोद्यार्थं परिहरति—बाधनार्थं कृतं भवेदिति । 'तस्येदम्' इत्यनेन विधीय-
मानानामणादीनां यो बाधकश्छः, तस्य बाधनार्थमपत्येऽणादीनां विधानं कृतं भवे-
दित्यर्थः । ननु शैषिकश्छः, अपत्यादिचतुर्थपर्यन्तेभ्यो योऽन्योऽर्थः स शेषः,
तत्कथमपत्ये छस्य प्रसङ्गो येन तद्बाधनार्थमिदम् ? इत्याह—उत्सर्गः शेष एवासा-
विति । यदि योगविभागमकृत्वा 'तस्यापत्यमत इव्' इत्युच्येत तदा प्रकृति-
विशेषसम्बद्धस्यैवापत्यार्थस्योपयोगः, अतोऽन्योऽपत्यार्थः शेष एव स्यादिति
स्यादेव वृद्धादपत्ये छः । योगविभागे तु—अपत्यार्थस्याणादिविधावुपयोगाच्छेष-

न्यासः

येन केनचिल्लिङ्गादिना निर्देशः कर्तव्य इति, नान्तरीयकत्वात् । तस्येहोपादानम्,
यथा—धान्यार्थिनः पलालादेरुपादानस्यापि ।

तस्येदमित्यादि । 'तस्येदम्' इत्येतत् सूत्रमपत्यार्थेऽपि वर्तते । यो ह्युपगोरपत्यमुप-
गोरसावयमिति शक्यते व्यपदेशेऽप्युम् । तस्येदमित्यस्य विशेषा ह्येते—अपत्यम्, समूहः, निवासः,
विकार इति । ततश्च 'तस्येदम्' इत्यनेनैवापत्यार्थेऽप्यण् सिद्धः, तत् किमर्थं तस्यापत्य-
मित्येतत् सूत्रं कृतम् ? बाधनार्थं कृतं भवेदिति । 'तस्येदम्' इत्यनेन विधीयमानस्याणो
यो बाधकः 'वृद्धाच्छः' इति च्छः प्राप्नोति, तद्बाधनार्थमिदं कृतम् । एतत्सूत्रविहितेनाणा
छप्रत्ययस्य बाधनं यथा स्यात् । कथं पुनरशैषिकः शैषिकं बाधते ? अपत्यादिभ्यश्चतुर-
र्थपर्यन्तेभ्योऽन्योऽर्थः शैषिकानां विषयः । अयं चापत्याण्डविषये नास्त्येव । तदसन्नयं
कथं छप्रत्ययं बाधिष्यत इत्यत आह—उत्सर्गः शेष एवासाविति । असत्यस्मिन् योग

भानोरपत्यं भानवः । श्यामगवः ॥

एको गोत्रे ॥ ९३ ॥

पदमञ्जरी

त्वाभावाच्छस्याप्राप्तिरेव, सैवात्राप्राप्तिर्वाधेत्युच्यते । उत्सर्ग इति प्रकृति-
सामान्यसम्बद्धः सामान्यभूतोऽपत्यार्थ उक्तः । बाधनार्थस्योदाहरणमाह—वृद्धा-
न्यस्य प्रयोजनमिति । श्यामगव इति । श्यामा गावोऽस्य श्यामगुरिति ॥

एको गोत्रे ॥ एकशब्दोऽयमन्यप्रधानासहायसङ्ख्याप्रथमसमानसाधारण-
वाची, अन्यार्थे तावद्—‘एकान्याभ्यां समर्थाभ्याम्’, ‘प्रजामेका रक्षत्यूर्जमेका’,
‘एकान् बन्धुरपरान्निरासुः’, ‘इत्येके मन्यन्ते’, ‘यजुष्येकेषाम्’ इति; केचित्त्व-
नयोः प्रयोगयोः केचिच्छब्दपर्याय एकशब्द इत्याहुः । ‘एकः पार्थो धनुष्मताम्’
इति प्रधानार्थे । ‘आद्यन्तवदेकस्मिन्’, ‘एकहलादौ’, ‘एकहल्मध्ये’ इत्यसहायार्थे ।
‘एको द्वौ बहवः’ इति सङ्ख्यार्थे । ‘एकेऽल्पप्राणः’ इति प्रथमार्थे । ‘तेनैकदिक्’ इति
समानार्थे । ‘देवदत्तयज्ञदत्तावेकधनौ’ इति साधारणार्थे । तत्र सङ्ख्यावचनः
साधारणवचनः, प्रथमवचनो वा गृह्यते; अर्थान्तराणामसम्भवात् । गोत्रं
पारिभाषिकम्; कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसम्प्रत्ययात्, अपत्याधिकारे
गोत्रग्रहणाच्च ।

किमर्थमिदमुच्यते, पौत्रप्रभृतावपत्ये विवक्षिते मूलप्रकृतेरुपगवादेरेव
न्यासः

इत्यभिप्रायः । असावित्यनेन प्रकृतत्वात् तस्यापत्यमित्येषोऽर्थः प्रत्यवमृश्यते । उत्सर्ग
उत्पन्नेनाप्यणा स एवार्थ उत्सर्गाहचर्यादुच्यते । उत्सर्गाहचर्यं तु तस्य तत्रोत्सर्गस्या-
णादेर्विधानात् । इहापि क्रियमाणे ‘तस्यापत्यम्’ इत्येतस्मिन् योगे ‘तस्येदम्’ इत्येतस्मिन्नु-
पवेशाद् यथान्यस्तद्विशेषः शेषो भवति, तथापत्यार्थोऽपि । अस्ति तस्याप्युपयुक्तापेक्षम-
न्यत्वम्; चतुरर्थीपर्यन्तेष्वनन्तर्भावात् । ततश्च शेषत्वादपत्यार्थे च्छप्रत्ययः प्राप्नोति ।
अस्मिन्तु योगे सत्यपत्यार्थः ‘तस्येदम्’ इत्यत्र शेषे नानुप्रविशति; उपयुक्तत्वात् । ततश्चाशेष-
त्वादपत्ये छप्रत्ययस्य प्राप्तिर्नास्त्येव । सैवाप्राप्तिर्वाधनशब्देनोक्ता । अथ बाधनार्थस्यास्य
किं प्रयोजनमित्याह—वृद्धान्यस्य प्रयोजनमिति । वृद्धानि प्रातिपदिकान्यस्य योगस्य
प्रयोजनम् । भानोरपत्यं भानवः, श्यामगोरपत्यं श्यामगव इत्यत्राण् सिद्धो भवति ।
असति त्वस्मिन् योगेऽपत्यार्थः पूर्वोक्तरीत्या शेषः स्यात् । ततश्च तत्र बृद्धेभ्यः ‘वृद्धाच्छः’
प्रसज्येत ॥

एको गोत्रे ॥ ‘कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्ययः’ इति पारिभाषिकस्यैव गोत्रस्य
ग्रहणम् । अपत्याधिकारे गोत्रग्रहणाच्च । अपत्यमात्रं हि लौकिकं गोत्रम्, तस्य यदीह
ग्रहणमभिमतं स्यादेक इत्येवं ब्रूयात्, लौकिकस्य गोत्रस्यापत्याधिकारादेव लब्धत्वात् ।

पदमञ्जरी

प्रत्ययो यथा स्याद्, औपगवादेः प्रत्ययान्तान्मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम्, सन्विधिवदेतद्भविष्यति, तद्यथा—धातोर्विधीयमानः सन् सनन्तान्न भवति, तत् कस्य हेतोः ? आकृतौ पदार्थे समुदाये सकृल्लक्षणं प्रवर्त्तते, न च सन् विधीयमाने सनन्तो धातुः सम्भवति, तद्वदिहाप्यप्रत्यये विधीयमानापत्यप्रत्ययान्ता प्रकृतिः सम्भवतीति ततः प्रत्ययो न भविष्यति ? विषम उपन्यासः; एकः सन् प्रत्ययः, विधायकं च लक्षणमेकमेव तत्र युक्तम्, न तस्मिन्विधीयमाने तदन्ता प्रकृतिः सम्भवतीति ।

इह पुनः 'तस्यापत्यम्' 'अत इव्' 'यच्चिञ्चोश्च' इति बहूनि लक्षणानि, प्रत्ययाश्च बहवः; तत्र कस्मिंश्चित्प्रत्यये विधीयमाने प्रत्ययान्तरेण तदन्ता प्रकृतिः सम्भवत्येव, तथा च गुपादीनां सनः सन् भवति—जुगुप्सिषते इति ? किं पुनः स्याद्यद्येतन्नारभ्येत ? उच्यते; इह केचिन्मन्यन्ते—पुत्रशब्दपर्यायोऽपत्यशब्दः; निघण्टुषु तथा पाठाल्लोके च दृष्टत्वात् । तद्यथा पितामहस्योत्सङ्गे दारकमासीनं दृष्ट्वा कश्चित्पृच्छति—कस्य पुत्रोऽयमिति, कस्यापत्यमिति ? स देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य वेत्युत्पादयितारं व्यपदिशति, नात्मानम्, ततश्च यथा पितामहं प्रति पुत्रो न भवति तथापत्यमिति । उत्पादयितैवैकोऽपत्येन युज्यते, न तु पितामहादयोऽपीति । अन्ये तु—क्रियानिमित्तकोऽपत्यशब्दः, न पतन्त्यनेनेत्यपत्यमिति औणादिको यत्प्रत्ययः, यस्य च येनापतनं तत्तस्यापत्यम् । व्यवहितजनितोऽपि पौत्रादिः पितामहादेरपतनहेतुर्भवति, श्रूयते हि—'जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येणर्षिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः', एष वा अनृणो यः पुत्री' इति, एतेन पुत्रमुत्पाद्य पितृणामनृणो भवतीति प्रतिपादनात् पुत्रोत्पादितया प्रजया पितृणामुपकारो दृश्यते । स्मर्यते च—

पुत्रेण लोकाञ्जयति पौत्रेणानन्त्यमश्नुते ।

अथ पुत्रस्य पौत्रेण ब्रह्मस्याप्नोति विष्टपम् ॥ इति ।

इतिहासेषु च जारत्कारवादिषु महती वार्ता—व्यवहितजनितोऽप्युपकारक इति । सूत्रकारश्च शब्दविदां मूर्द्धाभिषिक्तः सूत्रयति—'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इति, ततो विज्ञायते क्रियानिमित्तकोऽप्यपत्यशब्द इति; अन्यथा यथा पौत्रप्रभृतिः पुत्र इत्यनुपपन्नं तादृगेव तत्स्यात् । एवं सति साक्षात्परम्परया वा यस्य य उत्पाद्यः स तं प्रत्यपत्यमिति सर्वेऽपि पितामहादयोऽप्यपत्येन युज्यन्ते, न तूत्पादयितैवेति । तत्राद्ये पक्षे यद्येतन्नारभ्येत, ततस्तत्र तत्रापत्ये तत्तत्पितृवचनात्स स प्रत्ययः स्यात्, तद्यथा—उपगोरौपगवः, तस्यौपगविः, तस्यौपगवायनः । एवं शततमेऽपत्ये एकोनशतमपत्यप्रत्ययाः—इत्यनिष्टं प्राप्नोति, इष्टं च न सिद्ध्यति—औपगव इति, तृतीयादेरुपगुं प्रत्यनपत्यत्वात् । द्वितीये तूपनोः

पदमञ्जरी

पञ्चमः पूर्वेषां चतुर्णामपत्यं ततो यदोपगोः प्रत्ययस्तदौपगव इतीष्टं तावत्सिद्धयति; अनिष्टमपि च प्राप्नोति, तच्चानिष्टमनियतमौपगविः, तत औपगवायनः, तत औपगवायनिरिति । पञ्चमे त्रीण्यनिष्टानि, षष्ठे चत्वारित्येवं यावत्तथमपत्यमभिधित्सितम्, तावन्ति द्वयूनान्यनिष्टानि प्राप्नुवन्ति, तद्यथा—शततमेऽष्टौ नवतिश्चेति । एवं स्थिते इदमारभ्यते ।

आरभ्यमाणेऽप्येतस्मिन्यदि प्रथमः पक्ष आश्रीयते ततो विध्यर्थमेतत्स्याद्, नियमार्थं वा ? कथं चेदं विध्यर्थं कथं वा नियमार्थम् ? यदि गोत्रशब्देन पौत्रप्रभृत्यपत्यसमुदाय एकैकमपत्यमभिधीयते ततो विध्यर्थम्, तर्हि तथा नियमार्थः सम्भवति, एकस्मिन्नपत्येऽनेकप्रत्ययप्रसङ्गस्याभावाद् । न तावदेकस्मिन्प्रयोगे एकस्याः प्रकृतेरनेकप्रत्ययप्रसङ्गः; एकैकैवोक्तत्वात्तस्यार्थस्य । नापि प्रयोगभेदेन नानाप्रकृतिभ्यो नानाप्रत्ययप्रसङ्गः, सर्वदा स्वपितृवचनादेव प्रसङ्गादिति परमप्रकृतेस्तृतीयादावपत्येऽप्राप्तः प्रत्ययो विधीयते । कथं पुनः 'एको गोत्रे' इत्येतावति वचने परमप्रकृतेः प्रत्ययो विधीयत इति शक्यं विज्ञातुम्, यावता यथा परमप्रकृतेरयोगादप्राप्तः, एवमौपगवाच्चतुर्थादाविति, ततः किं न विधीयते वचनव्यक्तिभेदात् ? एवं ह्यत्र वचनं व्यज्यते—गोत्र एकः प्रत्ययो भवति, यत एक एव प्रत्ययः कर्तुं शक्यते, तत एव प्रत्ययो भवतीत्यर्थः । एकग्रहणसामर्थ्याच्चायमर्थो लभ्यते । ननु विधीयमानेऽपि प्रत्यये प्रकृतिप्रत्ययावसम्बन्धौ स्याताम् ? वचनसामर्थ्यादपत्यापत्यस्यापत्यत्वोपचारात् प्रत्ययो भविष्यतीत्यदोषः ।

मुख्येऽपत्ये चरितार्थः प्रत्ययो न स्यादिति विधातव्यमपि, अस्मिन्पक्षे सर्वेष्वौपगव इतीष्टं सिद्धयति, प्रत्ययमालाप्रसङ्गस्तदवस्थ एव । न ह्यनेन तत्तत्पितृवचनात्प्राप्तः प्रत्ययः प्रतिषिद्धयते । तथा पञ्चमेऽपत्ये उपगुशब्दादनेन प्रत्यये विहिते तस्यापत्यमिति षष्ठ औपगविः स्यात् । यदा तु 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इत्यपत्यशब्देन पौत्रप्रभृत्यसमुदायं लक्षयित्वा तस्यैव गोत्रसंज्ञा विधीयते, एकैकस्मिन्नपत्ये गोत्रशब्दप्रयोगः, समुदायेषु वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वनीति न्यायात् । अत्रत्येन वा गोत्रशब्देनावयवधर्मेण समुदायव्यपदेशात्पौत्रप्रभृत्यपत्यसमुदायोऽभिधीयते तदा नियमार्थम्—गोत्रसमुदाये एक एव प्रत्ययो भवतीति ।

यद्यप्येकैकस्मिन्नपत्ये एकैकः प्रत्ययः प्राप्नोति, तथापि पौत्र एकस्तदपत्ये चापर इति सकलनिरूपणे समुदाये बहवः प्रत्ययाः कृताः स्युरिति नियम उपपद्यते । अस्मिन्पक्षे दोषः—अनन्तरापत्यप्रत्ययान्तात्तृतीये प्रत्ययः प्राप्नोति, गोत्रशब्दोपादानेन हि नियमः क्रियते—गोत्र एक एवेति, ततश्च गोत्रेऽनेकः

‘अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्’, तस्मिन् विवक्षिते भेदेन प्रत्यपत्यं

पदमञ्जरी

प्रत्ययो मा भूत् । अनन्तर एकस्त्वृतीये चापर इत्येवमनेकः कस्मान्न स्यात् ? एवमपि गोत्रे एक एव हि कृतो भवति । अथ वा— गोत्रसमुदाये एक एवेत्यनेन किं क्रियते ? तृतीयादेश्चतुर्थादौ प्राप्तः प्रतिषिध्यते । यदि तृतीयादेः स्यात्समुदायेऽनेकः प्रत्ययः कृतः स्यादिति । यस्त्वनन्तरस्त्वृतीये प्राप्तः सोऽभ्यनुज्ञायते— एक एवेतीतरव्यावृत्तौ नियमेषु तात्पर्यम् । ततश्च यतः प्रत्यये क्रियमाणे समुदायेऽनेकः प्रत्ययः कृतो भवति ततो न भवतीत्येव वचनार्थो भवति । एवं चतुर्थस्यापत्यप्रत्ययेनाभिधानं न प्राप्नोति, द्वितीयादुत्पन्नरत्वीयमेवाचष्टे न तृतीयादुत्पद्यत इति, किन्तु औपगवेरपत्यमिति वाक्यमेव । पञ्चमादेस्तु वाक्येनाप्यभिधानं न प्राप्नोति, न हि तत्तत्पितृवचनः कश्चिदपत्यप्रत्ययान्तः शब्दोऽस्ति येन विगृह्येत । परमप्रकृतेश्च तृतीयादौ न वृत्रचित्प्रत्ययः प्राप्नोति, अयोगात् । तदेवमस्मिन्पक्षे परमप्रकृतेऽप्युत्पत्तिर्वक्तव्या, अनन्तराच्च तृतीये प्राप्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः ।

स्यादेतत्— न परमप्रकृतेरुत्पत्तिर्वक्तव्या, अभेदोपचारेणैव सिद्धेः । अभेदोपचारश्चोपगवौपगवयोरौपगवतदपत्ययोर्वा । तदेवं शततमेऽप्यपत्येऽभेदोपचारपरम्परया औपगव इत्यभिधानं सिध्यति, न चैवमभेदोपचारेणैवेष्टस्य सिद्धेः सूत्रस्य वैयर्थ्यम्, भेदविवक्षायां प्रत्ययमालीप्रसङ्गनिवृत्त्यर्थत्वादिति ? एवमप्यनन्तरस्य तृतीयस्य च भेदविवक्षायां तृतीय औपगविः स्यात्, तथाऽनन्तरे तृतीयादौ च यत्र प्रत्ययो भिद्यते, यथा—गर्गादौ, तत्राप्यनिष्टप्रसङ्गः । यदि तावद् गार्ग्ये गर्गोपचारस्तदा तदपत्यमपि गार्गिः स्याद्, गार्ग्यश्चेष्ट्यते । अथापि गार्गेस्तदपत्यस्य चाभेदोपचारः, एवमपि गार्गिः स्यादिति तृतीयादौ विषये दोषवानेवाभेदोपचारः । तदेवं प्रथमपक्षे विधौ नियमे च दोषप्रसङ्गाद् द्वितीयः पक्ष आश्रीयते, तत्रापि नियमः । यद्यप्येकैकस्मिन्प्रयोगे एकस्याः प्रकृतेरेक एव प्रत्ययः प्राप्नोति, तथाप्युपगोः पञ्चमे पूर्वाभ्यश्चतसृभ्यः प्रकृतिभ्यः प्रयोग-

न्यातः

तस्माद् गोत्रग्रहणाच्च पारिभाषिकस्य ग्रहणमित्याह—अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रमिति । भेदेनेत्यादि । भेदेन = विभागेन, अपत्यमपत्यं प्रति = प्रत्यपत्यम् । यावन्तपत्यानि सम्भवन्ति तेभ्योऽपि सर्वेभ्यः प्रत्ययानामुत्पत्तेः प्रसङ्गे प्राप्तौ सत्यामित्यर्थः । सर्वेषामपत्येन योगेन गार्गगार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणानामन्यतमस्य यदपत्यं तत्सर्वेषामपत्यं भवतीति परमप्रकृतेरनन्तरगोत्रबुलश्रणाः प्रत्ययाः प्राप्नुवन्ति । गर्गस्य यदपत्यं तत्सर्वेषां गार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणानामपि सम्बन्धि भवति । तथा हि—गार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणानामन्यतमस्य यदपत्यं तत्सर्वेषां

प्रत्ययोत्पत्तिप्रसङ्गे नियमः क्रियते — गोत्रे एक एव प्रत्ययो भवति,

पदमञ्जरी

भेदेन नानाप्रत्ययप्रसङ्गे नियमः क्रियते—एक एवेति । तदिदमुक्तम्—भेदेन प्रत्ययप्रसङ्गे नियमः क्रियते ।

ननु न ज्ञायते—क एको भवतीति, यो वा परमप्रकृतेर्यो वा प्रत्ययान्तादिति ? नन्वेक इत्युच्यते, यदि च प्रत्ययान्तात्प्राप्तः प्रत्ययः स्यादनेकः कृतः स्यात् । क ? न तावत्पञ्चमे; पूर्वेषां प्रत्ययानामस्मिन्प्रयोगे प्रसङ्गोऽपत्यान्तरविषयत्वात् । अथ गोत्रसमुदाये केनासौ निवार्यते ? न तावदनेनैव, न हि गोत्रसमुदायो गोत्र-ग्रहणेन गृह्यते । अथापि गृह्येत, एवमपि न ज्ञायते—यो वा परमप्रकृतेः, यो वा-ऽनन्तरादिति ? यदि पुनर्गोत्रग्रहणं न क्रियते, क्रियमाणं वाऽपत्यमात्रपरं विज्ञायते, न स्यादेष दोषः; अपत्ये समुदाये एक एवेति नियमात् । अपत्याधिकारे गोत्रग्रहणाच्चेव दोषो जायते ? नैष दोषः; अपत्यमिति वर्तते, गोत्रे-ऽपत्ये एक एवापत्यप्रत्ययो भवतीति वचनव्यक्तिः । यदि च प्रत्ययान्तात्प्रत्ययः स्यादपत्यप्रत्ययोऽनेको गोत्रे कृतः स्यात्, सामर्थ्येन वा प्रत्ययो विशेष्यते—गोत्राभिधाने समर्थानां मध्ये एक एवेति । यदि च प्रत्ययान्तात् प्रत्ययः स्याद् गोत्राभिधानसमर्थोऽनेकः कृतः स्यात्प्रथमस्यापि समर्थत्वात् । यद्यप्यस्मिन्प्रयोगेऽपत्यान्तरे वर्तते पञ्चमं प्रत्यपि सामर्थ्यं तावदस्ति, यदि वा 'तस्यापत्यम्' इत्यादिलक्षणेनैक एव प्रत्ययः कर्तव्यः, क ? गोत्रे, यस्मिन्प्रत्यये गोत्रमभिधित्सितं तत्रेत्यर्थः । प्रत्ययान्ताच्च प्रत्यये तस्मिन्नेव प्रयोगे प्रकृतिरूपसम्पादनायापि तावदनेक कृतः स्यात् ।

न्यासः

गर्गप्रभृतीनां सम्बन्धि भवति । तथा ह्यत्र यद्यपि गर्गस्यापत्यमिति गर्गशब्देन विग्रहः क्रियते, तथापि नायं नियमो लभ्यते—गर्गशब्दादेवोत्पत्तिरिति, अपि तु कामचारः । ततश्च यदा गर्गशब्दादुत्पत्तिर्भवति तदा गर्गादित्वाद् यञ्, यदा गार्गिशब्दात् तदा 'यञिञोश्च' इति फक्, यदापि गार्ग्यशब्दात् तदापि स एव फक्, यदा गार्गायणशब्दात् तदा 'अत इञ्' । एवं प्रत्यपत्यं विभागेन प्रत्ययानामुत्पत्तौ प्रसक्त्यायामनेन नियमः क्रियते—एक एव प्रत्ययो भवतीति । एतेन प्रत्ययनियम इति दर्शयति । प्रत्ययनियमस्त्वेकशब्दस्य प्रत्ययशब्दसामानाधिकरण्याल्लभ्यते । एकशब्दश्चास्मिन्नियमे संख्यावचनो वेदितव्यः, यथा—एकः, द्वौ, बहव इति । एवकारेण द्वयादिव्यवच्छेदः क्रियते—एक एव प्रत्ययो भवति, न द्वौ, नापि बहव इति । स चैकः प्रत्ययो भवत्वेकग्रहणात् परमप्रकृतेरेव भवतीति सामर्थ्यादुक्तं भवतीति । यदि हि गार्गिशब्दादुत्पद्येत, द्वौ स्याताम्—इष्फकौ, नैकः ? अथ गार्ग्यशब्दादेवमपि द्वावेव—यष्फकौ ? अथ गार्गायणशब्दात्, त्रयः स्युः—

सर्वेऽपत्येन युज्यन्ते । अपतनादपत्यम् । योऽपि व्यवहितेन जनितः, सोऽपि प्रथमप्रकृतेरपत्यं भवत्येव । गर्गस्यापत्यं गार्गिः । गार्गेरपत्यं गार्ग्यः । तत्पुत्रोऽपि गार्ग्यः । सर्वस्मिन् व्यवहितजनितेऽपि गोत्रापत्ये गर्गशब्दाद् यजेव भवतीति प्रत्ययो नियम्यते ।

पदमञ्जरी

यदि वा प्रथमवचन एकशब्दः, कश्च प्रथमः ? यमकृत्वा प्रत्ययान्तरं कर्तुं न शक्यते । साधारणवचनो वा, अपत्याधिकाराच्च यः सर्वापत्यसाधारणः स एव गोत्रे भवतीति, गर्गशब्दाद्यजेव भवतीति । गर्गशब्दाद्यो यञ् प्राप्तः स एव भवति, न प्रकृत्यन्तरेभ्यः प्राप्ताः प्रत्यया इत्यर्थः, तदाह—प्रत्ययो नियम्यत इति । प्रत्ययान्तरं वार्यत इत्यर्थः । एतेन प्रकृतिनियम्यते इत्यपि व्याख्यातम् ।

न्यासः

यञ्फगिञः । तस्मान्मूलप्रकृतेरेवोत्पत्तावेकः प्रत्ययः सिध्यतीत्येकग्रहणं कुर्वता सामर्थ्याद् मूलप्रकृतेरेव गोत्रप्रत्ययस्योत्पत्तिरुक्ता भवति । ननु चोत्पादयितैवापत्येन सम्बध्यते, एवं हि लोके दृश्यते—पितामहस्योत्सङ्गे दारकामासीनं दृष्ट्वा कश्चित् पृच्छति—कस्यायमिति ? स आह—देवदत्तस्येति; तेनोत्पादयितारं व्यपदिशति, नात्मानम् । ततः सर्वेषामपत्येन योगाभावात् प्रत्यपत्यं भेदेन प्रत्ययोत्पत्तिप्रसङ्गो नास्त्येवेति निर्द्वयाभावादिदं नियमार्थं नारब्धमित्यत आह—सर्वेऽपत्येन युज्यन्त इति ।

अत्रैवोपपत्तिमाह—अपतनादपत्यमिति । यन्निमित्तं हि यस्य पापेष्वपतनं तदपतनात् तस्यापत्यं भवति । तस्माद् यो व्यवहितेन जनितः सोऽपि परमप्रकृतिवाच्यस्यार्थस्यापत्यं भवति, तस्यापि येनापतनात् । परमप्रकृतिग्रहणञ्चोपलक्षणं वेदितव्यम् । इतरप्रकृतिवाच्यस्यापि ह्यर्थस्याव्यवहितजनितोऽपत्यं भवत्येव । यत्पुनरुक्तम्—कस्यायमित्युक्ते उत्पादयितारं व्यपदिशति, नात्मानमिति, न तेनोत्पादयितुरेवापत्येन योगः शक्यते प्रतिपादयितुम् । यस्मान्न तत्र यस्य तेनापतनं स जिज्ञासितः स्यात्, किं तर्हि ? य उत्पादयिता स एव; अत उत्पादयितारं व्यपदिशति, नात्मानम् । यदि यस्य तु तेनापतनं स जिज्ञासितः स्यात् तदाऽत्मानमपि व्यपदिशेदेव । यदि च सर्वेऽपत्येन न युज्येरन्, 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इति योऽयमपत्यपौत्रप्रभृतिशब्दयोः सामानाधिकरण्येन निर्देशः, स नोपपद्यते; यदपेक्षया पौत्रादिव्यपदेशमासादयन्ति पुमांसस्तं प्रति तेषामनपत्यत्वात् । तस्मादतोऽपि निर्देशात्—सर्वेऽपत्येन युज्यन्त इति विज्ञायते । तत्पुत्रोऽपि गार्ग्य इति । अपिशब्दात् तत्पौत्रादिरपि । किं पुनः कारणं तत्पुत्रोऽपि गार्ग्य इत्याह—सर्वस्मिन्नित्यादि । यदपि गार्ग्यायण इत्यत्रैकेन व्यवहितेन जनितं गोत्रापत्यं यस्मात् तत्रापि गर्गशब्दाद् यजेव भवति, तस्मात् तत्पुत्रोऽपि गार्ग्यो भवति । गर्गशब्दादित्यनेन परमप्रकृतेर्भवतीति दर्शयति । एतच्चैकग्रहणाल्लभ्यत इत्युक्तम् ।

अथ वा — गोत्रापत्ये विवक्षिते एक एव शब्दः प्रथमा प्रकृतिः प्रत्ययमुत्पादयतीति प्रकृतिर्नियम्यते — गार्ग्यः । नाडायनः ॥

गोत्राद् यून्यस्त्रियाम् ॥ ९४ ॥

अयमपि नियमः । यून्यपत्ये विवक्षिते गोत्रादेव प्रत्ययो भवति,

पदमञ्जरी

अथ वेत्यादि । अस्मिन्पक्षे प्रथमवचन एक शब्द इति दर्शितम् । प्रथमा प्रकृतिरिति । सूत्रे तु शब्दापेक्षया पुल्लिङ्गनिर्देश इति दर्शितम् । एक एव शब्द इति । अथ वा—अस्मिन्पक्षे साधारणवचन एकशब्दः परमप्रकृतिश्च सर्वप्रत्यय-साधारणी, सङ्ख्यावचनो वा प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्परमप्रकृतिरेकशब्देन गृह्यते । अनयोः पक्षयोः प्रथमा प्रकृतिरिति । एकशब्दस्यार्थतो विवरणं द्रष्टव्यम् ॥

गोत्राद्यून्यस्त्रियाम् ॥ अत्राप्यनारभ्यमाणेऽस्मिन्योगे उत्पादयितर्यपत्ययुक्ते गोत्रसंज्ञाया युवसंज्ञया बाधितत्वादसति पूर्वसूत्रव्यापारे चतुर्थे तृतीयात्पञ्चमे चतुर्थात्षष्ठे पञ्चमादित्येवं प्रत्ययान्तादेव प्रत्ययप्रसङ्ग इत्यनिष्टमेव प्राप्नोति । व्यवहिते च पञ्चमादौ यूनि तृतीयादुत्पत्तिर्न प्राप्नोति, तं प्रत्ययनपत्यत्वादितिष्टं न सिध्यति । सर्वेषु त्वपत्ययुक्तेषु पञ्चमे यूनि पूर्वैभ्यश्चतुर्भ्यः प्रत्ययः प्राप्नोति । तत्र यदा तृतीयात्तदा गार्ग्यायण इतीष्टं तावत्सिध्यति, अनिष्टमपि प्राप्नोति; प्रकृत्यन्तरेभ्योऽपि प्रत्ययप्रसङ्गादित्यत इदमारभ्यते ।

न्यातः

अथ वेत्यादिना प्रकृतिनियमं दर्शयति । प्रकृतिनियमस्त्वेकशब्दस्य प्रकृतिसामानाधिकरण्याल्लभ्यते । एकशब्दोऽत्र प्राथम्यनियमे वर्तत इति वेदितव्यम्, यथा — वर्गाणां प्रथमद्वितीयाः संबृतकण्ठाः श्वासानुप्रदाना अघोषा एकेऽल्पप्राणा इतरे सर्वे महाप्राणा इति । अत्र हि प्रथमेऽल्पप्राणा इति गम्यते । एकशब्दस्येदं विवरणम्—प्रथमा प्रकृतिरिति । का च प्रथमा ? या परमप्रकृतिरप्रत्ययान्ता 'गर्गं नड'—इत्येवमादिका । प्रकृतिर्नियम्यत इति । प्रथमैव प्रकृतिः प्रत्ययमुत्पादयति, नाप्रथमा—गार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणप्रभृतिशब्दाः प्रत्ययान्ताः । गर्गस्यापत्यं गार्ग्यः, तत्पुत्रोऽपि गार्ग्यः । नडस्यापत्यं नाडायनः, तत्पुत्रोऽपि नाडायनः । सर्वत्र व्यवहितर्जनितेऽपि गोत्रापत्ये प्रथमा प्रकृतिः प्रत्ययमुत्पादयति ॥

गोत्राद् यून्यस्त्रियाम् ॥ अयमपि नियम इति । न केवलं पूर्वः—इत्यपिशब्देन दर्शयति । सर्वेषां ह्यपत्येन योगे परमप्रकृत्यनन्तरयुवभ्योऽपि युवापत्यविवक्षायां प्रत्ययः प्राप्नोति, अतस्तन्निवृत्त्यर्थं नियमः क्रियते । गोत्रादेवेति । गोत्रप्रत्ययान्तादेवेत्यर्थः ।

न परमप्रकृत्यनन्तरयुवभ्यः । गार्ग्यस्यापत्यं युवा गार्ग्यायणः । वात्स्या-
यनः । दाक्षायणः । प्लाक्षायणः । औपगविः । नाडायनिः ।

अस्त्रियामिति किम् ? दाक्षी । प्लाक्षी ।

किं पुनरत्र प्रतिषिद्धयते ? यदि नियमः, स्त्रियामनियमः

पदमञ्जरी

अत्रापि यदि पूर्वः पक्ष आश्रीयते ततो विध्यर्थमेतत्स्यात्, नियमार्थं वा ? यदि युवशब्देनैकमपत्यमुच्यते, तत एकस्मिन्यूनि गोत्रादगोत्राच्च प्राप्त्यभावात् चतुर्थेन व्यवहिते पञ्चमादौ यूनि गोत्राद्विध्यर्थं भवति । अथ चतुर्थप्रभृत्यपत्य-समुदायो युवशब्देनोच्यते, ततो गोत्राच्चतुर्थे चतुर्थादगोत्रात्पञ्चम इति गोत्राद्-गोत्राच्च युवसमुदाये प्रत्ययप्रसङ्गे गोत्रादेवेति नियमार्थं भवति । तत्र विधौ गार्ग्यायण इतीष्टं सिध्यति, प्रत्ययमालाप्रसङ्गदोषः स्यादेव; तत्पितृवचनात्प्राप्तस्य प्रत्ययस्यानिषिद्धत्वात् । नियमे चतुर्थादेः प्राप्तस्य प्रत्ययस्य प्रतिषेधोऽयं सम्पद्यते—यदि चतुर्थादेः स्याद् युवसमुदाये गोत्रादपि प्रत्ययः कृतः स्यादिति, ततश्च नानिष्टप्रसङ्गः; किन्तु पञ्चमादौ यूनि गोत्रादुत्पत्तिर्न प्राप्नोति, तं प्रत्यन-पत्यत्वादिति पञ्चमस्य वाक्येनाभिधानं स्याद्—गार्ग्यायणस्यापत्यमिति । षष्ठस्य तु वाक्येनापि न सिद्धयति, न हि तत्पितृवचनोऽपत्यप्रत्ययान्तः शब्दोऽस्ति, येन विगृह्येत । तदेवमत्रापि द्वितीयः पक्ष आश्रीयते, नियमश्च, तदाह—अयमपि नियम इति । गोत्रादेवेति । यूनेवेत्येष विपरीतं नियमो न भवति; ‘एको गोत्रे’ इति नियमाद्यूनोऽन्यत्र गोत्रप्रत्ययस्य प्रसङ्गाभावात् । न परमप्रकृत्यनन्तरयुवभ्य इति । अन्यथा प्रयोगभेदेन तेभ्योऽपि स्यात् ।

किं पुनरत्र प्रतिषिध्यत इति । सर्वस्मिन्नपि प्रतिषिध्यमाने दोषदर्शनात्प्रश्नः । तमेव दोषमाविष्करोति—यदि नियम इति । तदेकवाक्यत्वात्प्रतिषेधस्येति भावः । स्त्रियामनियमः प्राप्नोतीति । परमप्रकृत्यनन्तरयुवलक्षणाः प्रत्ययाः

न्यासः

अनेन नियमस्वरूपं दर्शयति । न परमेत्यादिना नियमस्य व्यवच्छेद्यम् । गार्ग्यायणः, दाक्षायण इति । गोत्रे यौ यजिजौ विहितौ तदन्ताद् ‘यजिजोश्च’ इति फक् । औपगविः, नाडायनिरिति । गोत्रे यावण्फकौ विहितौ तदन्ताद् ‘अत इज्’ ।

दाक्षीति । दक्षस्यापत्यं चतुर्थं स्त्री । ‘अत इज्’, ‘इतो मनुष्यजातेः’ इति ङीष् ।

किं पुनरत्र प्रतिषिध्यत इति । सर्वस्मिन् प्रतिषिध्यमाने दोषं मन्यते । तमेव दोषमाविष्कुरुमाह—यदोत्यादि । स्त्रियामनियमः प्राप्नोतीति । परमप्रकृत्यनन्तरयुव-

प्राप्नोति ? अथ युवप्रत्ययः, स्त्रियां गोत्रप्रत्ययेनाभिधानं न प्राप्नोति गोत्र-
संज्ञाया युवसंज्ञया बाधितत्वात् ? तस्माद्योगविभागः कर्तव्यः — गोत्राद्यूनि

पदमञ्जरी

प्रयोगभेदेन पर्यायेण स्युरित्यर्थः । अथ युवप्रत्ययः प्रतिषिध्यत इति । अस्त्रिया-
मिति योगविभागेन प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण चेति भावः । गोत्रप्रत्ययेनाभिधानं न
प्राप्नोतीति । तद्यथा 'गर्गादिभ्यो यब्' गार्गी गार्ग्यायणी, अपत्यसामान्यलक्षण
एव तु प्रत्ययः स्यात् । किं कारणमनभिधानं प्राप्नोतीत्यत आह—गोत्रसंज्ञाया
युवसंज्ञया बाधितत्वादिति । यथा च बाधस्तथा तद्वैव वक्ष्यते । स्यादेतत्—
युवप्रत्ययस्य स्त्रियां लुक्करिष्यते, कथम् ? 'यूनि लुक्' इत्यस्यानन्तरं स्त्रियां चेति
वक्ष्यामि, यूनि लुगित्येव, 'प्राग्दीव्यतः' इत्येतन्निवृत्तम् । यद्वा 'वतण्डाच्च, लुक्
स्त्रियाम्, यूनि च' इति वक्ष्यामि, लुक् स्त्रियामित्येव, ततश्च गार्ग्यशब्दादुत्पन्नस्य
फको लुकि कृते लुप्रस्याप्यर्थं प्रकृतिरेवाहेति यवन्तात्स्त्रियां वर्तमानान्डीष्फौ
भविष्यत इति ? एवमप्यौपगवशब्दादत इवो लुकि कृते, अनुपसर्जननाधिकाराद-
ण्योऽनुपसर्जनमित्युच्यमान ईकारो न प्राप्नोतिः; अणर्थस्याप्रधानत्वात्, यूनि
संक्रान्तत्वात् । मा भूदेवमण्योऽनुपसर्जनमिति, अणन्तादनुपसर्जनादित्येवं भवि-
ष्यति ? नैवं शक्यम्; इह हि दोषः स्याद्—आपिशलिना प्रोक्तं व्याकरणम्,
'इवश्च' इत्यण्, तदधीते आपिशलि द्वाङ्मणी, 'तदधीते' इत्यणः प्रोक्ताल्लुकि
अणन्तस्याध्येच्यां प्रधानस्त्रियां संक्रान्तत्वान्डीप्राप्नोति, तस्मादण्योऽनुपसर्जन-
मित्येवाश्रयणीयम्, स्त्रियां योऽण्विहित इति वा । तथा च सत्यौपगवीतीकारो न
प्राप्नोति । यद्यप्यत्र प्रत्ययलक्षणेन इव उपसङ्ख्यानमितीकारः स्यात्, इह तु
ग्लुचुकायनेरपत्यमौत्सर्गिकस्याणो लुकि ङीन्न प्राप्नोति, 'इतो मनुष्यजातेः'
इति ङीप् भविष्यति । इह तर्हि यस्कस्यापत्यं शिवाद्यण् यास्कः, तस्यापत्यं स्त्री,
'अणो द्वयचः' इति फिब्, स्त्रियां लुकि ईकारो न प्राप्नोति ? न ह्यत्र लुप्तः
प्रत्यय ईकारस्य निमित्तम्, यश्च श्रूयते न स स्त्रियां विहित उपसर्जनं च । तर्हि
का गतिः ? इत्यत आह—तस्मादिति । युवसंज्ञैव प्रतिषिध्यत इति । ननु यूनि

न्यासः

भ्योऽपि स्त्रियां युवप्रत्ययः प्राप्नोतीत्यर्थः । गोत्रसंज्ञाया युवसंज्ञया बाधितत्वादिति ।
'जीवति तु वंशये युवा' इत्यत्र तुशब्दोऽवधारणार्थः कृतः । तेन युवसंज्ञैव भवति, न
गोत्रसंज्ञा; ततश्च गोत्रसंज्ञाया अभावात् स्त्रियां गोत्रप्रत्ययो न सम्भवत्येव, तेन तस्या
अभिधानं न प्राप्नोति । तस्मादित्यादि । यत एव च नियमयुवप्रत्यययोरुभयोरपि
प्रतिषेधे दोषः, तस्मात् तन्निरासाय योगविभागः कर्तव्यः । तत्र 'गोत्राद् यूनि' इत्येको
योगः, अनेन च नियमः क्रियते, यदाह—गोत्राद् यूनि प्रत्ययो भवतीति ।

प्रत्ययो भवति । ततोऽस्त्रियाम्—यूनि यदुक्तं स्त्रियां तन्न भवति । युवसंज्ञैव प्रतिषिद्धयते, तेन स्त्री गोत्रप्रत्ययेनाभिधास्यते ॥

अत इञ् ॥ ९५ ॥

‘तस्यापत्यम्’ इत्येव । अकारान्तात्प्रातिपदिकादिञ् प्रत्ययो भवति । अणोऽपवादः । दक्षस्यापत्यं दाक्षिः ।

तपरकरणं किम् ? शुभंयाः, कोलालपाः — इत्यतो मा भूत् ।

पदमञ्जरी

यदुक्तं तस्त्रियां न भवति’ इत्युक्तम्, न च युवसंज्ञा यून्युक्ता, न हि युवसंज्ञायाः प्राग्युवसंज्ञास्ति ? चतुर्थादेर्जीवद्वंशस्यस्यापत्यस्योपलक्षणं युवशब्द इत्यदोषः ।

अपर आह—स्वरूपपरो युवशब्दः, परिभाषा चेयम्—यत्र युवशब्दः श्रूयते तत्र ‘अस्त्रियाम्’ इत्युपतिष्ठते । ‘जीवति तु वंशे युवा अस्त्रियाम्’ इति वा व्यक्तमेव पठितव्यमिति ॥

अत इञ् ॥ अकारान्तात्प्रातिपदिकादिति । ‘अत सातत्यगमने’ इत्यस्य वाऽच्छब्दान्तानां वा कुर्वदादीनां ग्रहणं न भवति, यदि स्याच्छिवादिषु येषामस्येवो बाधनार्थः पाठः, शिवप्रोष्ठप्रौष्टिकप्रभृतीनां तेषां पाठोऽनर्थकः स्यात् । व्यपदेशिवद्भावादिहापि भवति—अस्यापत्यमिति, यस्येति लोपे प्रत्ययमात्रस्य

न्यासः

ततोऽस्त्रियामिति द्वितीयो योगः । तेन च यूनीत्यत्र यदुक्तं कार्यं तस्य प्रतिषेधः क्रियते, यदाह—यूनि यदुक्तं स्त्रियां तन्न भवतीति । युवसंज्ञैव प्रतिषिध्यत इति । कथम् ? ‘अस्त्रियाम्’ इत्यत्र हि योगे यूनीत्येतदनुवर्त्तते, तेनैवं विज्ञायते—यूनि यदुक्तं कार्यं स्त्रियां तन्न भवतीति । युवसंज्ञा च यून्येव कार्ययुक्तेत्यतः सैव प्रतिषिध्यते । युवसंज्ञैवेति । एवकारेण नियमयुवप्रत्यययोर्व्यवच्छेदः क्रियते । तेन स्त्री गोत्रप्रत्ययेनाभिधास्यत इति । तस्यां युवसंज्ञायां प्रतिषिद्धायां गोत्रसंज्ञाया अविचलत्वात् ॥

अत इञ् ॥ अत इत्यनेन प्रकृतं प्रातिपदिकं विशिष्यते, विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्यत आह—अकारान्तात् प्रातिपदिकादिति । अथात इति ‘अत सातत्यगमने’ इत्यस्य क्तिन्नन्तस्य ग्रहणं कस्मात् विज्ञायते ? ‘शिवादिभ्योऽण्’ इति वचनात् । तद्धीजो बाधनार्थं क्रियते । यदि चेह स्वरूपग्रहणं स्यात्, शिवादिभ्यः प्रसङ्ग एव नास्तीति तेभ्यस्तद्बाधनार्थमण्विधानमनर्थकं स्यात्, क्रौड्यादीनाञ्चेनन्तानां पाठात् । तस्मादकारान्तस्यैवेदं ग्रहणम् । यद्येवम्, अस्यापत्यमिति तत्र न प्राप्नोति; अनकारान्तत्वात् ? एतदपि व्यपदेशिवद्भावेनाकारान्तं भवतीत्यदोषः । शुभंयाः, कीलालपा इति । यातेः, पिबतेश्च ‘आतो मनिन्कनिब्वनिपश्च’ इत्यत्र हि ‘विजुपेच्छन्दसि’ इत्यतश्चकारेण विजप्यनुकृत्यते ।

कथं 'प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली' ? शेषविवक्षया भविष्यति ॥

बाह्वादिभ्यश्च ॥ ९६ ॥

'बाहु' इत्येवमादिभ्यः शब्देभ्योऽपत्ये इञ्प्रत्ययो भवति । बाह्विः ।
औपबाह्विः ।

अनकारार्थं आरम्भः । कचिद्बाधकबाधनार्थः ।

बाहु । उपबाहु । विवाकु । शिवाकु । वटाकु । उपबिन्दु । वृक ।
चूडाला । मूषिका । बलाका । भगला । छगला । ध्रुवका । ध्रुवका ।
सुमित्त्रा । दुर्मित्त्रा । पुष्करसत् । अनुहरत् । देवशर्मन् । अग्निशर्मन् ।

पदमञ्जरी

श्रवणम् । इह तु—एरपत्यमस्य युवेति, 'यञिञ्चोश्च' इति फकि यस्येतिलोपं
बाधित्वा परत्वादादिवृद्धौ कृतायाम्—आयायन इति भवति ॥

बाह्वादिभ्यश्च ॥ कचिदिति । अजीगर्त्तादिषूदङ्कपर्यन्तेष्वदन्तत्वात्पूर्वेणैव
प्राप्तः, तस्य 'ऋष्यन्धकवृष्णिङ्कुरुभ्यश्च' इत्यण् बाधकः प्राप्तः । अन्ये सर्वेऽनकारा-
रान्ताः, तेषु च बाहुप्रभृतिष्वणान्तेषु, पुष्करसदादिषु हलन्तेषु चाण् प्राप्तः ।
चूडाशब्दाद् 'द्वयचः' इति ढक्, वृकलादिभ्यस्तन्नामिकणप्राप्तः । शिरस्, लोम-
न्निति तदन्तयोर्ग्रहणम् । 'सम्भूयोम्भोमितौजसां सलोपश्च' इत्येव वक्तव्ये पृथक्
सलोपश्चेति वचनं वैचित्र्यार्थम् । उदञ्चु इति पठ्यते, तत्र नायमुकारान्तात्प्रत्ययः;
किन्तु किन्नन्तात्प्रत्ययः, नलोपाभावस्तु निपात्यते—उदीचोऽपत्यमौदञ्चिः ।
एतत्सर्वं पैलादिष्वौदञ्चिशब्दपाठाद्विज्ञायते ।

न्यासः

कथमित्यादि । दशरथशब्दादप्यकारान्तत्वादिज्ञा भवितव्यम् । ततः 'दाशरथाय'
इत्यणन्तस्य प्रयोगो नोपपद्यत इति भावः । शेषविवक्षायामित्यादि । एतेन दशरथ-
स्यायमित्यर्थविवक्षायामत्राण् विहितः, न तु 'तस्यापत्यम्' इत्यर्थविवक्षायामिति दर्शयति ।
यदा तु दशरथस्यापत्यमिति विवक्ष्यते, तदेऽभवत्येव—दाशरथिरिति ॥

बाह्वादिभ्यश्च ॥ बाह्विरिति । 'ओर्गुणः' ।

कचिदिति । अजीगर्त्तादिष्वकारान्तेषु । बाहुप्रभृतीनां वटाकुपर्यन्तानामनकारान्त-
त्वात् प्राप्त्यर्थः पाठः । चूडाशब्दस्य च 'द्वयचः' इति ढकि प्राप्ते । वृकलादीनां प्राक्
पुष्करसच्छब्दाद् 'अवृद्धाम्यो नदीमानुषीभ्यः' इत्यणि प्राप्ते । पुष्करसदित्येवमादीनां
लोमशब्दपर्यन्तानां प्राप्त्यर्थः, अनकारान्तत्वात् ।

कुनामन् । सुनामन् । पञ्चन् । सप्तन् । अष्टन् । * अमितौजसः सलोपश्च * ।
 उदञ्चु । शिरस् । शराविन् । क्षेमवृद्धिन् । शृङ्खलातोदिन् । खरनादिन् ।
 नगरमदिन् । प्रकारमदिन् । लोमन् । अजीगर्त्त । कृष्ण । सलक ।
 युधिष्ठिर । अर्जुन । साम्ब । गद । प्रद्युम्न । राम^१ । * उदङ्कः संज्ञा-
 याम् * । * सम्भूयोम्भसोः सलोपश्च * । * बाह्यादिप्रभृतिषु येषां
 दर्शनं गोत्रभावे लौकिके ततोऽन्यत्र तेषां प्रतिषेधः * । बाहुनाम
 कश्चित्तस्यापत्यं बाहवः । * सम्बन्धिशब्दानां च तत्सदृशात्प्रतिषेधः * ।

पदमञ्जरी

बाह्यादिप्रभृतिष्विति । प्रभृतिग्रहणेन वक्ष्यमाणानां कुञ्जादीनां ग्रहणम् ।
 लोके विदितो लौकिको गोत्रभावः, संज्ञाकारित्वम् आदिपुरुषत्वमित्यर्थः । एतच्च
 न्यायसिद्धम्, कथम् ? अर्थवद्ग्रहणे नानर्थक्येति अर्थवतां बाह्यादीनां ग्रहणम्,
 स चार्थः प्रसिद्धः, झटिति प्रतीतेः । स्मृतिशास्त्रस्य चार्थतोऽनादित्वादनान्यार्थाभि-
 धायिनामेव ग्रहणं न्याय्यम् । बाहुनाम कश्चिदिति । एवं कुञ्जो नाम नडो वा,
 तस्मादिवेव भवति—कौञ्जिः, नाडिरिति । यत्तु कार्यं न स्वरूपोपादानेन विधीयते,
 किन्तु प्रकारान्तरेण; तदिदानीन्तनार्थाभिधायिनामपि भवति, 'अत इव', दैवदत्ति-
 रिति । सम्बन्धिशब्दानां चेति कार्यापेक्षया षष्ठी, सम्बन्धिशब्दानां श्वशुरादीनां

न्यासः

Indira Gandhi National

अमितौजसः सलोपश्चेति । अमितौजसशब्दादिष् भवति, सलोपश्च । आमि-
 तौजिः । उदञ्चिवति पठ्यते, तत्राश्चतेर्घातोश्चकारो वेदितव्यः । नायं पुनरकारान्तः, किं
 तर्हि ? किन्नन्तः, प्रत्ययवेलायां निपातनादनुनासिकलोपो न भवति । उदीचोऽपत्यमौ-
 दङ्किः । शिरःशब्दस्तदन्तविधिं प्रयोजयति, केवलस्य नपुंसकस्यापत्येन सम्बन्धाभावात् ।
 हस्तिशिरसोऽपत्यं हास्तिशीर्षिः, 'ये च तद्धिते' इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद्
 शीर्षभावः । लोमशब्दोऽपि पूर्ववत् तदन्तविधिं प्रयोजयति—उड्डलोमोऽपत्यम्
 औड्डलोमिः, ऊर्ध्वलोमोऽपत्यम् और्ध्वलोमिः । अजीगर्त्तादीनां प्रागुदङ्कशब्दाद् 'ऋष्यन्धक-
 वृष्णि' इत्यादिनाणि बाधके प्राप्ते । उदङ्कः संज्ञायामिति । उदङ्को नाम कश्चित्,
 तस्यापत्यमौदङ्किः । सम्भूयोऽम्भसोः सलोपश्च । सम्भूयस्, अम्भसित्येतयोरिज् भवति,
 सकारलोपश्च—साम्भूयिः, आम्भिः । बाह्यादिप्रभृतिष्विति । प्रभृतिशब्देनेत ऊर्ध्वं ये
 वक्ष्यन्ते ते परिगृह्यन्ते । येषां दर्शनं गोत्रभावे लौकिक इति । दर्शनम् = प्रसिद्धिः ।
 लौकिके गोत्रे भावः = संज्ञाकारित्वम् । येषां लौकिकगोत्रभावे प्रसिद्धिस्तेषां बाह्यादिषु
 परिग्रहो द्रष्टव्यः । ततोऽन्यत्र तेषां प्रतिषेध इति । येषां लौकिके गोत्रभावे न
 दर्शनमपि तु ततोऽन्यत्र दर्शनम्, तेषां प्रतिषेधो वेदितव्यः । तेन बाहुनाम कश्चिदादिपुरुषो

१. निवाकु । श्रवाकु । बिन्दु । चूडा । वृकला । भद्रशमन् । सुशमन् । सुधावन् ।

माप—अत्रेते शब्दा अघिकाः पुस्तकान्तरे ।

संज्ञाश्वशुरस्यापत्यं श्वाशुरिः^१ । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः, आकृतिगणता-
मस्य बोधयति । जाम्बिः । ऐन्द्रशमिः । आजधेनविः । आजबन्धविः ।
औडुलोमिः ॥

सुधातुरकङ् च ॥ ९७ ॥

सुधातृशब्दादपत्ये इन्द्रप्रत्ययो भवति, तत्सन्नियोगेन च तस्याकङा-
देशो भवति । सुधातुरपत्यं सौधातकिः ॥

* व्यासवरुडनिषादचण्डालबिम्बानामिति वक्तव्यम् * । वैयासकिः ।

पदमञ्जरी

यत्कार्यमुच्यते तस्य तत्सदृशे प्रतिषेधो भवति । संज्ञाश्वशुरस्येति । संज्ञया यः
श्वशुरः, न सम्बन्धेन । श्वाशुरिरिति । उणादिषु नावश्यं व्युत्पत्तिकार्यं भवति, तेन
'सावसेराप्तौ' इति व्युत्पन्नस्य श्वशुरशब्दस्य 'न व्याभ्याम्' इत्येष विधिर्न भवति ।
तथा 'मातृपितृभ्यां स्वसा' इति पत्यं धान्यमातरि न भवति । इदमपि न्याय-
सिद्धम् ; संज्ञाश्वशुरस्यादिमत्त्वात्सम्बन्धिशब्दस्यानादित्वान् । मातृपितृभ्यामित्य-
त्रापि प्रसिद्धतरत्वाज्जननीवाचिनो ग्रहणम् । उक्तं च—

Centre for the Arts

अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्राः लोकविश्रुताः ।

शास्त्रार्थस्तेषु कर्तव्यः शब्देषु न तदुक्तिषु ॥ इति ।

चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थं आकृतिगणतामस्य बोधयतीति । पठितशब्दापेक्षः
समुच्चय इति भावः ॥

सुधातुरकङ् च ॥ व्यासवरुडेत्यादि । वेदं व्यस्यतीति वेदव्यासः, 'कर्मण्यण्',

न्यासः

यः संज्ञाकारित्वेन प्रसिद्धो यदपत्यसंतानान्तःपातिनः पुमांसो ब्राह्मण्यपदेशमासादयन्ति, तत्
एवेज् भवति । यस्त्विदानीन्तनो बाहुर्नाम कश्चित् ततोऽणोऽप्येव भवति—बाहव इति ।
एतच्च वेत्यनुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । सम्बन्धिशब्दानाञ्च श्वशुरादीनाञ्च
यत्कार्यमुच्यते तस्य तत्सादृश्यात् प्रतिषेधो भवति । अत्रापि पूर्वोक्त एव हेतुर्वेदितव्यः ।
तेन 'राजश्वशुराद्यत्' इति श्वशुरशब्दाद् यत्प्रत्ययः सम्बन्धिशब्दादेव भवति, न
संज्ञाशब्दात् । तेन श्वशुरो नाम कश्चित्, तस्यापत्यं श्वाशुरिरितीत्येव भवति । संज्ञाश्वशु-
रस्येति । संज्ञया यः श्वशुरः, न सम्बन्धेन स संज्ञाश्वशुरः ॥

सुधातुरकङ् च ॥ व्यासवरुडेत्यादि । व्यासादीनामिज् तत्सन्नियोगेन चाक-

१. 'राजश्वशुरादिति यत्र भवति' इत्यधिकं क्वचित् ।

वारुडकिः । नैषादकिः । चाण्डालकिः । बैम्बकिः ॥

गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्चफञ् ॥ ९८ ॥

‘तस्यापत्यम्’ इत्येव । गोत्रसंज्ञकेऽपत्ये वाच्ये कुञ्जादिभ्यश्चफञ् प्रत्ययो भवति । इञोऽपवादः । चकारो विशेषणार्थः, ‘व्रातच्छोरस्त्रियाम्’ इति । अकारो वृद्धचर्थः । कौञ्जायन्यः, कौञ्जायन्यौ, कौञ्जायनाः । ब्राध्नायन्यः, ब्राध्नायन्यौ, ब्राध्नायनाः ।

गोत्र इति किम् ? कुञ्जस्यापत्यमनन्तरं कौञ्जिः । एकवचन-

पदमञ्जरी

तस्यैकदेशप्रयोगः— व्यास इति, भीमसेनो भीम इतिवत् । वरुडादयो जाति-विशेषाः । तत्तर्हि वक्तव्यम् ? न वक्तव्यम् ; प्रकृत्यन्तराण्येवैतानि स्वार्थिककन्-प्रत्ययन्तानि, अव्यविकन्यायेन च कन्, न हि तैर्वाक्यमेव भवति । व्यासशब्दा-दृषिवाचिनोऽपि बाह्यादेराकृतिगणत्वादिन् भवति ॥

गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्चफञ् ॥ चकारो विशेषणार्थ इति । यद्यत्र चकारो न क्रियेत ततो ‘व्रातच्छोरस्त्रियाम्’ इति वक्तव्यम्, ततो ‘अश्वादिभ्यः फञ्’ इत्यस्याग्रहणं स्यात् । कौञ्जायन्य इति । स्वार्थे व्यः, बहुषु तु ‘व्यादयस्तद्राजाः’ इति तद्राज-त्वात् ‘तद्राजस्य बहुषु’ इत्यादिना लुक् ।

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

किं पुनरत्र चित्स्वरो भवति ? उत चित्स्वरः ? इत्यत्राह— एकवचनद्विवचन-

न्यातः

इहादेशो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रैदं व्याख्यानम्— पूर्वसूत्रादिह चकारोऽनुवर्तते, स चानुक्तसमुच्चयार्थः, तेन व्यासादीनामपि भविष्यति । वैयासकिरिति । ‘न ख्याभ्याम्’ इत्यादिनैज्वृद्धिप्रतिषेधौ । अथ बाह्यादिष्वेव सुधातृशब्दमधीत्य तत्र चाकडादेशः कस्मान्न कृतः, यथा—अमितौजसः सलोपश्चेति गणे पठ्येत ? सूत्रे वा, न तत्र कश्चिल्लाघवाभावाद् विशेषो लभ्यत इति यत्किञ्चिदेतत् ॥

गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्चफञ् ॥ इञोऽपवाद इति । अकारान्तत्वात् कुञ्जादीनाम् । चकारो विशेषणार्थ इति । यद्यत्र चकारो न क्रियेत ततः ‘व्रातच्छोरस्त्रियाम्’ इत्यत्रापि नैव क्रियते; च्फप्रत्ययस्याभावात् । ततश्च ‘व्रातच्छोरस्त्रियाम्’ इत्युच्यमाने ‘अश्वादिभ्यः फञ्’ इत्यस्यापि ग्रहणं स्यात् । कौञ्जायन्यः, कौञ्जायन्याविति । ‘पृगाञ्योऽग्रामणीपूर्वात्’ इत्यतः ‘व्यः’ इत्यनुवर्तमाने ‘व्रातच्छोरस्त्रियाम्’ इति स्वार्थे व्यः । कौञ्जायना इति । ‘व्यादयस्तद्राजाः’ इति तद्राजसंज्ञकत्वात् ‘तद्राजस्य बहुषु’ इत्यादिना लुक् । किं पुनरत्र चित्स्वरेण भवितव्यम् ? उत चित्स्वरेण ? इत्यत आह— एकवचनद्विवचनयोरित्यादि । एकवचनद्विवचनयोस्तावत् सति तस्मिन्

द्विवचनयोः सतिशिष्टत्वाद् जित्स्वरेणैव भवितव्यम् । बहुवचने तु कौञ्जायना इति, परमपि जित्स्वरं त्यक्त्वा चित्स्वर एवेष्यते । गोत्राधिकारश्च 'शिवादिभ्योऽण्' इति यावत् ।

कुञ्ज । ब्रध्न । शङ्ख । भस्मन् । गण । लोमन् । शठ । शाक । शाकट । शुण्डा । शुभ । विपाश । स्कन्द । स्तम्भ^१ ॥

पदमञ्जरी

योरिति । तत्र हि व्यप्रत्ययः श्रूयते, स च पञ्चान्द्रावीति तन्निबन्धनो जित्स्वरः सतिशिष्टः । बहुवचने तु व्ये निवृत्ते सम्प्रधारणा—जित्स्वरो वा, चित्स्वरो वेति ? तत्र परत्वाद् जित्स्वरः प्राप्नोति, चित्करणसामर्थ्याच्चित्स्वरो भविष्यति । चित्करणसामर्थ्याद् जित्स्वरः प्राप्नोति ? अस्त्यन्यत् चित्करणस्य प्रयोजनम्, किम् ? वृद्धयर्थो अकारः । चित्करणेऽपि तर्ह्यस्त्यन्यत्प्रयोजनम्, किम् ? विशेषणम् । शक्योऽत्र विशेषणार्थोऽन्योऽनुबन्ध आसंकुतम् । तत्र चकारानुरोधाच्चित्स्वरो भविष्यति । वृद्धयर्थोऽपि तर्ह्यन्योऽनुबन्धः शक्य आसंकुतम्, तत्र अकारानुरोधाद् जित्स्वरः प्राप्नोति ? एवं स्थिते इदमुच्यते—परमपि जित्स्वरं त्यक्त्वा चित्स्वर एवेष्यते इति । एवं मन्यते—स्वरे योगविभागः कर्त्तव्यः, इदमस्ति 'चितः'—चितोऽन्त उदात्तो भवति, ततः 'तद्धितस्य' चित इत्येव, तद्धितस्य चितोऽन्त उदात्तो भवति । किमर्थमिदम् ? परत्वात्प्राप्तस्य जित्स्वरस्य बाधनार्थम् । ततः 'कितः', कितश्च तद्धितस्यान्त उदात्तो भवतीति । यदि तु कफप्रत्ययः क्रियते, तद्धितस्येति योगविभागः शक्योऽकर्तुम् । अथैवं कस्मान्न क्रियते—'गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्चफञ्', बहुषु फञ्, नडादिभ्यश्च' इति ? नैवं शक्यम् ; इह हि दोषः स्यात्—कौञ्जायनानामपत्यं माणवकः कौञ्जायन्यः, कौञ्जायन्यौ; ऐकेन यशब्दः श्रूयते, द्वयेकयोर्हि च्फञ्चिधीयते । यदा तु च्फञ्चिन्तात् व्यो विधीयते तदा गून्त्युत्पन्नस्येवः 'ण्यक्षत्रियार्षवितः' इति लुकि कृते 'तद्राजस्य' इति व्यस्य लुकि प्राप्ते 'गोत्रेऽलुगचि' इति प्रतिषेधाद्यशब्दस्य श्रवणं भवति । तथा कौञ्जायन्य-

न्यासः

चित्स्वरे पश्चाद् व्ये विहिते समुपजायमानो जित्स्वरः सतिशिष्टो भवतीति तेनैव भवितव्यम् । बहुवचने तु व्ये निवृत्ते अकारअकारयोर्विशेषणे वृद्धौ च यथायोगं चरितार्थयोः परत्वाद् 'जित्स्वादिर्नित्यम्' इति जित्स्वरे प्राप्ते तं त्यक्त्वा चित्स्वर एवेष्यते । कथं पुनरिष्यमाणोऽपि स लभ्यते, चित्करणसामर्थ्यादिति चेत् ? न; चित्करणसामर्थ्याद्

नडादिभ्यः फक् ॥ ९९ ॥

नड - इत्येवमादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यो गोत्रापत्ये फक् प्रत्ययो भवति । नाडायनः । चारायणः । गोत्र इत्येव - नाडिः ।

‘शलङ्कु शलङ्कं च’ इति अत्र पठ्यते - शालङ्कायनः, पैलादिषु च शालङ्किशब्दः पठ्यते—शालङ्किः पिता, शालङ्किः पुत्रः; तत्कथम् ? गोत्रविशेषे कौशिके फकं स्मरन्ति, इवेवान्यत्र - शालङ्किरिति । अथ वा—पैलादिपाठ एव ज्ञापक इजो भावस्य ।

पदमञ्जरी

स्यापत्यानि बहूनि, अत इजो लुकि तद्राजस्यैव बहुषु वर्त्तमानत्वाद् व्यस्य लुकि कौञ्जायना इति भवति ॥

नडादिभ्यः फक् ॥ शलङ्कु शलङ्कं चेति । द्वे अपि प्रथमान्ते । शब्दरूपापेक्षया नपुंसकनिर्देशः । ‘शलङ्कु’ इत्येतच्छब्दरूपं शलङ्कं भवति, तद्रूपेण परिणमते इत्यर्थः । इवेवान्यत्रेति । बाह्वादेराकृतिगणत्वादिति भावः । अभ्युपेत्यापि गोत्रमात्रे फको विधानम्, परिहारमाह—अथ वेति । इजो भावस्येति । शलङ्कभावापत्तेरप्युपलक्षणमेतत्, पूर्वत्र परिहारे तस्याः स एव पाठो ज्ञापको वेदितव्यः ।

जिस्त्वरोऽपि लभ्यते । एवं तर्हि स्वरविधौ योगविभागः करिष्यते, इदमस्ति—‘चितः’ इति; ततः ‘तद्धितस्य’ इति, तत्र ‘चितः’ इत्येवानुवर्तते । किमर्थमिदम् ? परत्वात् ‘ञित्यादिर्नित्यम्’ इत्याद्युदात्तत्वं प्राप्नोति, तद्वाचनार्थम् । ततः ‘कितः’ इति, कितश्च तद्धितस्यान्त उदात्तो भवति ॥

नडादिभ्यः फक् ॥ नडादिषु शलङ्कु शलङ्कश्चेति पठ्यते । तस्यायमर्थः—शलङ्कुशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति शलङ्कभावं चापद्यते, तेन शालङ्कायन इति भवति । पैलादिष्विति । पैलादिषु शालङ्किशब्द इजन्तः पठ्यते, तत उत्पन्नस्य युवप्रत्ययस्य लुग् यथा स्यात्—शालङ्किः पिता, शालङ्किः पुत्र इति । तत्र हि ‘ण्यक्षात्त्रियार्षजितः’ इत्यादेः सूत्राद् ‘यूनि लुक्’ इति चानुवर्तते, तस्य शालङ्किशब्दस्य तत्र पाठो न युज्यते—नडादिषु पाठात् फका भवितव्यमिति कृत्वा, तत् कथमिजन्तस्तत्र पठ्यत इति चोद्यम् । तस्य परिहारमाह—गोत्रविशेष इत्यादि । कौशिकं यद् गोत्रं तत्रैव शलङ्कुशब्दादाचार्याः फकं स्मरन्ति, ततोऽन्यत्र त्विजैव भवतीत्यदोषः । स त्विज् बाह्वादेराकृतिगणत्वाल्लभ्यते । अभ्युपेत्यापि गोत्रमात्रे फको विधानम् । परिहारान्तरमाह—अथ वेत्यादि । इजो भाव उपलक्षणम् । शलङ्कभावस्यापि हि पैलादिपाठ

नड । चर । बक । मुञ्च । इतिक । इतिश । उपक । लमक ।
 * शलङ्कु शलङ्कं च * । सप्तल । वाजप्य । तिक । अग्निशर्मन्
 वृषगणे । प्राण । नर । सायक । दास । मित्त्र । द्वीप । पिङ्गल ।
 पिङ्गल । किङ्कर । किङ्कल । कातर । कातल । काश्य । काश्यप ।
 काव्य । अज । अमुष्य । * कृष्णरणौ ब्राह्मणवाशिष्ठयोः * । अमित्त्र ।
 लिगु । चित्र । कुमार । * क्रोष्टु क्रोष्टुश्च * । लोह । दुर्ग । स्तम्भ ।
 शिशपा । अग्र । तृण । शकट । सुमनस् । सुमत । मिमत । ऋक् ।
 जत् । युगन्धर । हंसक । दण्डिन् । हस्तिन् । पञ्चाल । चमसिन् ।
 सुकृत्य । स्थिरक । ब्राह्मण । चटक । बदर । अश्वक । खरप ।
 कामुक । ब्रह्मदत्त । उदुम्बर । शोण । अलोह । दण्ड^१ ॥

हरितादिभ्योऽजः ॥ १०० ॥

पद्मञ्जरी

अग्निशर्मन्वृषगण इति । अग्निशर्मन्शब्दः फक्मुत्पादयति वृषगणे गोत्रे,
 अग्निशर्मायणो भवति वार्धगण्यश्चेद्वा अग्निशर्मोऽन्यः । अमुष्येति पठ्यते,
 तत्रादःशब्दे प्रातिपदिकमात्रे पठितव्ये विभक्त्यन्तस्य पाठादुत्पन्नेऽपि फकि
 लुप्त भवति । आमुष्यायणा, आमुष्यपुत्रिकेत्यलुग्विधावस्य ग्रहणं न कर्त्तव्यं
 भवति । कृष्णरणौ ब्राह्मणवासिष्ठयोरिति । कर्ष्णायनो भवति ब्राह्मणश्चेत्,
 कर्ष्णिरन्यः । राणायनो भवति वासिष्ठश्चेद्वा, राणिरन्यः । क्रोष्टु क्रोष्टुं चेति ।
 क्रौष्टायनः ॥

न्यासः

एव शापकम् । पूर्वत्रापि परिहारे तस्य स एव शापकं वेदितव्यम् । अग्निशर्मन् वृष-
 गणे इति । अग्निशर्मन्शब्दाद् वृषगणे गोत्रे फग्भवति—आग्निशर्मायणः । अन्यत्राणैव-
 आग्निशर्मः । अमुष्येति पठ्यते । तत्र निपातनाद् विभक्तेरलुक्—आमुष्यायण इति ।
 कृष्णरणौ ब्राह्मणवाशिष्ठयोरिति । कृष्णरणशब्दौ यथाक्रमं ब्राह्मणे वाशिष्ठे चाभि-
 धेये फक्मुत्पादयतः । कर्ष्णायनो ब्राह्मणः । राणायनो वाशिष्ठः । वाशिष्ठगोत्र इत्यर्थः ।
 अन्यत्रेणैव भवति—कर्ष्णिः, राणिरिति । क्रोष्टु क्रोष्टुश्चेति पठ्यते । क्रोष्टुशब्दः
 फक्मुत्पादयति, क्रोष्टुञ्चापद्यते—क्रौष्टायनः ॥

१. एक, वानव्य, शावक, नाव्य, अन्वजत्, अन्तजन, इत्तरा, अशक, अश्वला,
 अध्वरा, दण्डय,—अत्रैते शब्दा पुस्तकान्तरेऽधिकाः ।

हरितादिर्बिदाद्यन्तर्गणः । हरितादिभ्योऽञन्तेभ्योऽपत्ये फक् प्रत्ययो भवति । इभोऽपवादः । हरितस्यापत्यं हारितायनः । कैदासायनः ।

ननु च 'गोत्रे' इति वर्तते । न च गोत्रादपरो गोत्रप्रत्ययो भवति, 'एको गोत्रे' इति वचनात् ? सत्यमेतत्; इह तु गोत्राधिकारेऽपि सामर्थ्याद्यूनं प्रत्ययो विज्ञायते । गोत्राधिकारस्तुत्तरार्थः ॥

यजिजोश्च ॥ १०१ ॥

यञन्तादिञन्ताच्च प्रातिपदिकादपत्ये फक्प्रत्ययो भवति । गार्ग्यायणः । वात्स्यायनः । इञन्तात् — दाक्षायणः । प्लाक्षायणः । 'द्वीपादनुसमुद्रं यञ्', 'सुतङ्गमादिभ्य इञ्' इत्यतो न भवति । गोत्रग्रहणेन यजिजोश्च

पदमञ्जरी

हरितादिभ्योऽञः ॥ 'हरितादिभ्यः', 'अञः' इति व्यधिकरणे पञ्चम्यौ । हरितादिभ्यः परो योऽञ् तदन्तात्प्रातिपदिकादित्यर्थः । वृत्तिकारोऽप्येतदेव वस्तुतो व्याचष्टे—हरितादिभ्योऽञन्तेभ्य इति । 'हरितादिभ्यो गोत्रापत्येऽञ्प्रत्ययो भवति' इत्ययं स्वर्थो न भवति; बिदादिषु पाठात् ।

सामर्थ्यादिति । गोत्रप्रत्ययान्तादपरो गोत्रप्रत्ययो न भवतीत्येतत्सामर्थ्यम् । तस्माद्गोत्राधिकारेऽपि यूनं प्रत्ययो विज्ञायते । न चैवं गोत्राधिकारस्य विच्छेद इत्याह—गोत्राधिकार इति । उत्तरार्थं गोत्रग्रहणमनुवर्त्तत एवेत्यर्थः ॥

यजिजोश्च ॥ गोत्रग्रहणेन यजिजो विशेष्येते इति । गोत्रे यौ यजिजौ विहितावित्येवम् । न चैवं प्रत्ययार्थस्यापत्यस्याविशेषितत्वादपत्यमात्रे प्रत्ययप्रसङ्ग

न्यासः

हरितादिभ्योऽञः ॥ न चेत्यादि चोद्यम् । सत्यमेतदित्यादि परिहार उच्यते । गोत्रे योऽञ् विहितस्तदन्तेभ्यो हरितादिभ्यः फक् । न च गोत्रप्रत्ययादपरो गोत्रप्रत्ययः सम्भवति । तत्र सामर्थ्याद् गोत्राधिकारेऽपि यूनं प्रत्ययो विज्ञायते । यद्येवम्, गोत्राधिकारः किमर्थः ? इत्याह—गोत्राधिकार उत्तरार्थ इति ॥

यजिजोश्च ॥ अथ 'द्वीपादनुसमुद्रं यञ्' इति यो यञ् विहितः, यश्च 'बुञ्छण्' इत्यादिना सूत्रेण सुतङ्गमादिभ्य इजिति तदन्तात् कस्मान्न भवति, न ह्यत्र कश्चिद् विशेष उपात्तः ? इत्यत आह—द्वीपादनुसमुद्रं यजित्यादि । गोत्रग्रहणेन ह्यत्र यजिजौ विशेष्येते—गोत्रे यौ यजिजाविति । न च 'द्वीपात्' इत्यादिना गोत्रे यञ् विहितः, किं तर्हि ? जातादावर्थविशेषे । नापि सुतङ्गमादिभ्यो गोत्रे इञ् विहितः, किं तर्हि ? 'तदस्मिन्नस्तीति देशे' इत्येवमादिषु चतुर्ष्वर्थेषु, तेन तदन्तान्न भवति । यदि तर्हि गोत्र-

विशेष्येते । तदन्तात्तु यून्येवायं प्रत्ययः; 'गोत्राद्यूनि' इति वचनात् ॥

शरद्वच्छुनकदर्भाद् भृगुवत्साग्रायणेषु ॥ १०२ ॥

'गोत्रे' इत्येव । शरद्वत्, शुनक, दर्भ — इत्येतेभ्यो गोत्रापत्ये फक् प्रत्ययो भवति यथासंख्यं भृगुवत्साग्रायणेष्वर्थेष्वपत्यविशेषेषु । शारद्व-
तायनो भवति भार्गवश्चेत्, शारद्वतोऽन्यः । शौनकायनो भवति वात्स्य-
श्चेत्, शौनकोऽन्यः । दार्भायणो भवति आग्रायणश्चेत्, दार्भिरन्यः ।
शरद्वच्छुनकशब्दौ बिदादी, ताभ्यामनोऽपवादः फक् ॥

द्रोणपर्वतजीवन्तादन्यतरस्याम् ॥ १०३ ॥

पदमञ्जरी

इत्याह—तदन्ताद्यून्येवायं प्रत्यय इति । एवकारः पौनर्वचनिकः—न केवलं पूर्वं एव प्रत्ययो यूनि भवति, अयमपि यून्येवेति । कस्मात् ? इत्याह—गोत्राद्यूनीति वचनादिति ॥

शरद्वच्छुनकदर्भाद् भृगुवत्साग्रायणेषु ॥ शरद्वदादीनां भृग्वदिवंशप्रभवानां कृत्रिमा अपि पुत्राः सन्ति, स्ववंशप्रभवा अपि, तत्रापत्यविशेषणं क्रियते । तत्र भृगुः शरद्वतोऽपत्यं न भवति; पूर्वभावित्वात् । एवं शुनकस्य वत्सः, तस्माद्भार्गवश्च वात्स्यश्च आग्रायणश्चेति द्वन्द्वे युगपदधिकरणवचनतया वर्त्तिपदस्य बहुषु वृत्तेरत्रिभृग्विति 'यञञोश्च' इति च गोत्रप्रत्ययस्य लुक्, तदाह—भार्गवश्चेद्वात्स्य-
श्चेदिति । दार्भिरिति । दर्भशब्द ऋषिवचनो न भवति, बाह्यादिषु वा पाठ्यः ॥

न्यासः

ग्रहणेनेह यजिज्ञौ विशेष्येते, न प्रत्ययार्थः, एवं सति कार्यं प्रत्ययो भवतीति न विज्ञायत इत्यत आह—तदन्तादित्यादि । कस्मात् तदित्याह—गोत्राद् यूनीति वचनादिति ॥

शरद्वच्छुनकदर्भाद् भृगुवत्साग्रायणेषु । गोत्र इत्येतदिति । यदि तर्हि गोत्र इति वर्तते, भृगुवत्साभ्यां मूलप्रकृतिभ्यां प्रत्ययार्थस्य विशेषणं नोपपद्यते, गोत्रप्रत्यया-
न्ताभ्यामेव हि ताभ्यां गोत्रापत्यं प्रत्ययार्थः शक्यो विशेषयितुम्, अत एव युक्तं स्याद्वक्तुम्—भार्गववात्स्यायनाग्रायणेष्विति ? नैष दोषः; गोत्राधिकारसामर्थ्यादि गोत्रा-
पत्य एव वर्तमानाविह गृह्येते, कार्ये कारणोपचारं कृत्वा । तामेव गोत्रापत्ये तयोर्वृत्तिं दर्शयितुं वृत्तावित्युक्तम्—शारद्वतायनो भवति भार्गवश्चेद्, शौनकायनो भवति वात्स्यश्चेदिति ॥

‘गोत्रे’ इत्येव । द्रोणादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यो गोत्रापत्येऽन्यतरस्यां फक् प्रत्ययो भवति । इत्रोऽपवादः । द्रौणायनः, द्रौणिः । पार्वतायनः, पार्वतिः । जैवन्तायनः, जैवन्तिः ।

कथमनन्तरोऽश्वत्थामा द्रौणायन इत्युच्यते ? नैवात्र महाभारत-द्रोणो गृह्यते, किं तर्हि ? अनादिः, तत इदं गोत्रे प्रत्ययविधानम् । इदानीन्तनात् श्रुतिसामान्यादध्यारोपेण तथाभिधानं भवति ॥

पदमञ्जरी

द्रोणपर्वतजीवन्तादन्यतरस्याम् ॥ पूर्वमुक्तम्—गोत्राधिकारश्च शिवादिभ्योऽण् इति यावदिति, इहाप्युक्तम्—गोत्र इत्येवेति, तत्र नोदयति—कथमिति । नैवात्रेति । यस्य ग्रहणमूरीकृत्य भवानानन्तर्ये दोषमाह, स नैव गृह्यत इत्येवशब्दस्यार्थः । महाभारते द्रोणो महाभारतद्रोणः । अनादिरिति । इदानीमेव ह्युक्तम्—बाह्यादिप्रभृति-ष्वित्यादि । नन्वेवं प्रयोगस्यात्यन्तमनुपपत्तिः ? इत्यत आह—इदानीं त्विति । अर्वाचीनादित्यर्थः, न पुनर्महाभारतद्रोणो वृत्तिकारेण समानकालः, अनादेरिदानीन्तनस्य च द्रोण इति श्रुतिः समाना । तत्रानादिद्रोणस्य ये वंश्या अश्वत्थाम्ना समानकालास्ते द्रौणायना इत्युच्यन्ते । तत्र यद् दृष्टं गोत्रत्वं तदश्वत्थाम्न्यपि द्रोणशब्दवाच्यापत्यत्वात् स्वलितबुद्धयः प्रतिपत्तारोऽध्यारोपयन्ति । तेनाध्यारोपेणाश्वत्थामनि तथा द्रौणायन इत्येतद् गोत्रप्रत्ययेनाभिधानं भवति ॥

न्यासः

द्रोणपर्वतजीवन्तादन्यतरस्याम् ॥ कथमित्यादि । यदि गोत्रापत्ये द्रोणादिभ्यः फक् भवति, तत् कथं द्रौणायनः, द्रोणतः प्रतीत्येवमादिषु प्रयोगेष्वनन्तरोऽश्वत्थामा द्रौणायन इत्युच्यते ? नैवात्रेति । नात्रेदानीन्तनो द्रोणस्तदनन्तरापत्ये फक् द्रौणायन इति, किं तर्हि ? अनादिरिति । श्रुतिसम्भवदर्शनार्थमिदमुक्तम् । येन हेतुनाश्वत्थामा द्रौणायन इत्युच्यते तमिदानीन्तनेत्यादिना दर्शयति । इदानीन्तनात् त्वित्यादि । अनादिद्रोणव्यवच्छेदपरमेतद् वेदितव्यम् । न हि तावद् भारतद्रोण इदानीन्तनो भवति; चिरातीतत्वात् । चिरातीतोऽप्यर्थो बुद्धौ परिभाव्यमानो वर्तमानतां प्रतिपद्यते, यथा—अद्य कंसो हन्यताम् । इदानीन्तनाद् द्रोणादप्यश्वत्थाम्नि द्रौणायन इत्येवं गोत्रप्रत्ययेन यदभिधानं तदध्यारोपेण भवति । अविद्यमानस्यैव तत्रासज्जनमध्यारोपः । कस्याध्यारोपः ? गोत्रस्य । श्रुतिसामान्यादिति । अध्यारोपे हेतुः । अनादेर्द्रोणस्याश्वत्थाम्नः पितुश्च द्रोण इति समाना श्रुतिः । अतः श्रुतिसामान्यादनादिद्रोणापत्यस्य यो धर्मो गोत्रत्वं तद्भावं भारतद्रोणापत्येऽश्वत्थाम्न्यपि श्रुतिसामान्याच्चलितबुद्धयः प्रतिपत्तार अध्यारोपयन्ति । तेनाध्यारोपेण द्रौणायन इति तत्राभिधानं प्रवर्तते ॥

अनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽञ् ॥ १०४ ॥

‘गोत्रे’ इत्येव । विदादिभ्यो गोत्रापत्येऽञ्प्रत्ययो भवति । बैदः । और्वः । ये पुनरत्रानृषिशब्दाः पुत्रादयस्तेभ्योऽनन्तरापत्य एव भवति — पौत्रः, दौहित्रः ।

‘अनृष्यानन्तर्ये’ इत्यस्यायमर्थः — अनृषिभ्योऽनन्तरे भवतीति । यद्ययमर्थः, ऋष्यपत्येषु नैरन्तर्यप्रतिषेधो न कृतः स्यात्, तत्रेदं न पदमञ्जरी

अनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽञ् ॥ गोत्र इत्येवेति । एतेन येऽत्र ऋषिशब्दा विदादिप्रभृतयस्तेभ्यो गोत्र एवान्यथा स्यादिति गोत्र इत्येतदिहानुवर्त्तनीयमिति दर्शयति—ये पुनरित्यादि ।

कथं पुनर्गोत्राधिकारे सत्ययमर्थो लभ्यते ? इत्यत्राह—अनृष्यानन्तर्य इत्यस्यायमर्थ इति । ‘अनृषि’ इति पञ्चम्या लुका निर्देशः, ‘आनन्तर्ये’ इति स्वार्थे ष्यञ् । एवं च पौत्रा इत्यादावनन्तरस्यैवाभिधानम्, न गोत्रस्य, नापत्यसामान्यस्य च । यद्ययमर्थ इति । अस्मिन् ह्यर्थेऽनृषिभ्योऽनन्तरापत्ये विध्यर्थमिदं भवति, ततश्च ऋष्यपत्यनैरन्तर्ये, ऋषयश्च तेऽपत्यानि च ऋष्यपत्यानि, तेषां नैरन्तर्ये, ऋषिरूपाण्यपत्यानि निरन्तराणि यत्र तस्मिन्विषये प्रतिषेधो न कृतः स्यात्, तत्र को दोषः ? इत्यत्राह—तत्रेदमिति । कश्यप ऋषिस्तस्यापत्यमप्यृषिः, एवम् न्यासः

अनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽञ् ॥ ये पुनरत्रानृषिशब्दा इत्यादि । ननु च सूत्रे आनन्तर्यशब्दो भावप्रत्ययान्त उपात्तः, तत्रैवं विवरितव्यम्—ये पुनरत्रानृषिशब्दाः पुत्रादयस्तेभ्योऽपत्यानन्तर्य एव भवति ? नैतदस्ति; न ह्ययं भावे ष्यञ् विहितः, किं तर्हि ? स्वार्थ एव, चातुर्वर्ण्यवत् ; अन्यथापत्यस्य धर्म आनन्तर्ये प्रत्ययः स्यात्, नापत्ये, तत्रेष्ट्यते च ।

कथं पुनर्गोत्राधिकारे सत्यनृषिभ्योऽनन्तरापत्य एव प्रत्ययो लभ्यते ? अत्र गोत्रग्रहणं निवर्तते । ऋषिशब्देभ्योऽनन्तरापत्य एव स्यादित्य आह—अनृष्यानन्तर्य इत्यस्यायमित्यादि । यद्ययमर्थ इत्यादि । अस्मिन् ह्यर्थे सत्यनृष्यानन्तर्य इत्येतद् विध्यर्थम् भवति; अनृषेरनन्तरापत्ये प्रत्ययविधानात् । ततश्च ऋष्यपत्य आनन्तर्यप्रतिषेधो न कृतः स्यादित्याह—ऋषिशब्देऽत्र ऋषिजातावृषित्वे वर्तते । अपत्येषु नैरन्तर्यमिति । ‘सप्तमो’ इति योगविभागात् समासः । पश्चादृषेरपत्यनैरन्तर्यमिति षष्ठी-समासः । तदायमर्थो भवति—ऋषित्वस्यापत्येषु नैरन्तर्यविषयेऽञः प्रतिषेधो न कृतः स्यात् । अथ वा—ऋषयश्च तेऽपत्यानि च ऋष्यपत्यानि, तेषां नैरन्तर्यं तद्विषये प्रति-

सिद्धयति - मित्त्रहूः सप्तमः काश्यपानाम् ? अनन्तरापत्यरूपेणैव ऋष्यणाभिधानं भविष्यति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । ऋष्यपत्ये नैरन्तर्यविषये प्रतिषेधे विज्ञायमाने कौशिको विश्वामित्र इति दुष्यति ।

गोत्रे इत्येव - बैदिः । ननु च ऋष्यणा भवितव्यम् ? बाह्वादि-राकृतिगणः, तेनेत्रेव भवति ।

विद । उर्व । कश्यप । कुशिक । भरद्वाज । उपमन्यु । किला-लप । किदर्भ । विश्वानर । ऋष्टिषेण । ऋतभाग । हर्यश्च । प्रियक ।

पदमञ्जरी

‘सप्त नैरन्तर्येण ऋष्यस्तेषां सप्तम इन्द्रहूर्नाम तत्र काश्यपानाम्’ इति प्रयोगो नोपपद्यते; अत्रि सति ‘यवञ्चोश्च’ इति लुक्प्रसङ्गान् । तस्माद् ‘अनृष्यानन्तर्ये’ इत्यस्य ऋषीणामानन्तर्येऽव्यवधाने प्रत्ययो न भवतीत्ययमर्थो व्याख्येय इति भावः । प्रयोगं तावदुपपादयति—अनन्तरापत्यरूपेणेति । अपत्यसामान्यरूपेणेत्यर्थः । न पुनर्ऋष्यणनन्तरापत्ये विधीयते । तत्र यथा ‘अभून्नृपः’ इत्यादौ वस्तुतो भूतविशेषेऽपि सामान्यविवक्षया लुम्भं भवति, तद्वदिहापि वस्तुतो गोत्रेऽपि तद्रूपतिरस्कारेणापत्यसामान्यरूपविवक्षया ऋष्यणभवतीत्यर्थः । किं पुनः कारणमियं क्लिष्टकल्पनाऽऽश्रीयते ? इत्याह—अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयमिति । ऋषीणामपत्यानां नैरन्तर्यं विषयो यस्य प्रतिषेधस्य स तथोक्तः । कौशिको विश्वामित्र इति दुष्यतीति । किं कारणम् ? विश्वामित्रस्तपस्तेपे—नानृषिः स्यामपि तु ऋषिरेव

न्यासः

षेधोऽत्रः प्रत्ययस्य न कृतः स्यादित्यर्थः । तत्र को दोषः ? इत्याह तत्रेदमित्यादि । सप्त काश्यपा ऋषयोऽपत्यापत्यवत्सम्बन्धेन परस्परं सम्बद्धाः, येषाम् मित्त्रहूर्नाम काश्यपः सप्तमः, तेषामृषित्वस्यापत्येषु नैरन्तर्यम् । तत्र ऋष्यपत्यानां वा नैरन्तर्यं विषयेऽत्रः प्रतिषेध इष्यते, काश्यपानामित्येद्रूपं यथा स्यात् । अत्रि सति तस्य बहुषु लोपात् काश्यपानामिति प्राप्नोति । स च प्रतिषेधोऽस्मिन्नर्थे सति न प्राप्नोति, ततश्च काश्यपानामिति न सिध्यति । तस्माद् ‘अनृष्यानन्तर्ये’ इत्यस्य ऋष्यपत्यनैरन्तर्येण न भवतीत्येषोऽर्थो विज्ञायत इत्यभिप्रायः । अनन्तरापत्यरूपेणैवेति । न चात्र गोत्रापत्यं विवक्षितम् । किं तर्हि ? अनन्तरापत्यम् । अतोऽनन्तरापत्यरूपेणैव ऋष्यणा ऋष्यन्धकादिसूत्रविहितेन काश्यपानामित्यभिधानं भविष्यति । एतदेव द्रढयितुमाह—अवश्यञ्चेत्यादि । ऋष्यपत्यं नैरन्तर्यं विषयो यस्य प्रतिषेधस्य स तथोक्तः । ऋषित्वस्यापत्येषु ऋष्यपत्यानां वा यन्नैरन्तर्यं तद्विषये प्रतिषेधे विज्ञायमान इत्यर्थः । कौशिको विश्वामित्र इति दुष्यतीति । किं कारणम् ? विश्वामित्रस्तपस्तेपे—नानृषिः स्यामिति,

आपस्तम्ब । कूचवार । शरद्वत् । शुनक । धेनु । गोपवन । शिग्रु ।
 बिन्दु । भाजन । अश्ववतान । श्यामाक । श्यमाक । श्यापर्ण ।
 हरित । किन्दास । वह्यस्क । अकंलूष । वध्योष । विष्णुवृद्ध । प्रति-
 बोध । रथन्तर । रथीतर । गविष्ठिर । निषाद । मठर । मृद ।
 पुनर्भू । पुत्र । दुहितृ । ननान्द । * परस्त्री परशुं च * ॥

गर्गादिभ्यो यञ् ॥ १०५ ॥

‘गोत्रे’ इत्येव । गर्गादिभ्यो गोत्रापत्ये यञ् प्रत्ययो भवति ।
 गार्ग्यः । वात्स्यः ।

पदमञ्जरी

स्यामिति, तत्र भवानृषिः सम्पन्नः; स पुनस्तपस्तेपे—नानृषेः पुत्रः स्यामिति, तत्र
 भवान् गाधिरप्यृषिः सम्पन्नः; स पुनस्तपस्तेपे—नानृषेः पौत्रः स्यामिति, तत्र
 भवान्कुशिकोऽपि ऋषिः सम्पन्नः । तदेतद्व्याख्यानान्त्ये सम्भवति ।

परस्त्री परशुं चेति । द्वितीयाभिर्देशादापद्यते इति शेषः । परस्त्रीशब्दः
 प्रत्ययमुत्पादयति, परशुं चादेशमापद्यते, परस्त्रिया अपत्यं पारश्वः, ब्राह्मणस्य
 शूद्रायामूढायामुत्पन्नः, सा च जातितः परस्त्री भवति । यस्तु परभार्यायामुत्पन्नः
 पारस्त्रैणेयः स भवति कल्याण्यादिः, अनुशक्तिकादिश्च । पारश्व इत्यत्र पूर्वोत्तर-
 पदसम्प्रमोहादनुशक्तिकादिकार्याभावः ॥

गर्गादिभ्यो यञ् ॥ अपत्यसामान्ये भविष्यतीति । अन्ये तु—‘मनुतन्तुशब्द-

न्यासः

तत्रभवानृषिः सम्पन्नः; स पुनस्तपस्तेपे—नानृषेः पुत्रः स्यामिति, तत्रभवान् गाधिरपि
 ऋषिः सम्पन्नः; स पुनस्तपस्तेपे—नानृषेः पौत्रः स्यामिति; तत्रभवान् कुशिकोऽपि
 ऋषिः सम्पन्नः । तदेतद्व्यतिरिक्तं—ऋषित्वस्यापत्येषु नैरन्तर्यम्, ऋष्यपत्यानां वानन्त-
 र्यम् । ततश्च ऋष्यपत्यनैरन्तर्ये न भवतीत्येवं विज्ञायमाने कौशिको विश्वामित्र इति
 न सिध्यति ।

परस्त्री परशुञ्चेति । परस्त्रीशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति परशुभावञ्चापद्यते । परस्त्रिया
 अपत्यं पारश्वः ॥

गर्गादिभ्यो यञ् ॥ कथं मानवी प्रजेति । गर्गादिषु पाठाद् यत्रा भवितव्यम्,

मनुशब्दोऽत्र पठ्यते, तत्र कथम्—मानवो प्रजा ? 'गोत्रे' इत्युच्यते, अपत्यसामान्ये भविष्यति ।

कथमनन्तरो रामो जामदग्न्यः, व्यासः पाराशर्य इति ? गोत्र-
रूपाध्यारोपेण भविष्यति । अनन्तरापत्यविवक्षायां तु ऋष्यणैव भवि-
तव्यम्—जामदग्नः, पाराशर इति ।

गर्ग । वत्स । ॐ वाजाऽसे ॐ । संकृति । अज । व्याघ्रपात् ।
विदमृत् । प्राचीनयोग । अगस्ति । पुलस्ति । रेभ । अग्निवेश ।
शङ्ख । शठ । धूम । अवट । चमस । घनञ्जय । मनस । वृक्ष ।
विश्वावसु । जनमान । लोहित । संशित । वभ्रु । मण्डु । मधु ।
अलिगु । शङ्कु । लिगु । गुलु । मन्तु । जिगीषु । मनु । तन्तु । मनायी ।
भूत । कथक । कष । तण्ड । वतण्ड । कपि । कत । कुरुकत ।
अनडुह् । कण्व । शकल । गोकक्ष । अगस्त्य । कुण्डिन । यज्ञवल्क ।
उभय । जात । विरोहित । वृषगण । रहूगण । शण्डिल । वण ।
कचुलुक । मुदगल । मुसल । पाराशर । जतूकर्ण । मन्त्रित । संहित ।

पदमञ्जरी

समुदाय एकः, न तु द्वौ शब्दौ पठितौ इति वदन्ति, तथा च ब्राह्मणे—मानुतन्त-
व्यमुवाचेति प्रयोगः । कालवमनुतन्तुकुशिकानामिति च प्रवरे ।

कथं मानवीति । लोहितादिपाठान्नित्येन ष्पेण भाव्यमिति भावः । अनन्तरा-
पत्यविवक्षायां त्विति । गोत्रस्यापीति बोद्धव्यम्, तथा च जामदग्नः, वात्सा इति
प्रवरे प्रयोगः । वाजाऽसे इति । वाजशब्दो यञ्मुत्पादयति, असे = असमासे ।

न्यासः

ततश्च मानवोति न सिध्यतीति । लोहितादिलक्षणे हि यजन्तात् तु ष्पे विहिते मान-
व्यायनीति भवितव्यमित्यभिप्रायः । गोत्रमित्युच्यते, गोत्रे हि यञ् प्रत्यय उच्यते,
नापत्यसामान्ये । तेन तत्रौत्सर्गिकोऽण् मानवोति भविष्यति । कथमित्यादि । यदि
गोत्रमित्युच्यते, ततो यथा गर्गशब्दादनन्तरापत्ये यञ् न भवति, तथा च जामदग्नि-
पाराशरशब्दाभ्यामपि न भवितव्यम्, तत्कथमनन्तरो रामो जामदग्न्यः, व्यासः पारा-
शर्य इत्यत्र यञ् भवति ? गोत्ररूपाध्यारोपेण भविष्यतीति । यदानन्तरापत्ययोरपि

अश्मरथ । शर्कराक्ष । पूतिमाष । स्थूण । अररक । पिङ्गल । कृष्ण ।
गोलुन्द । उलूक । तितिक्ष । भिषज् । भडित । भण्डित । दल्भ ।
चिकित । देवहू । इन्द्रहू । एकलू । पिप्पलू । वृदग्नि । जमदग्नि ।
सुलोभिन् । उक्तथ । कुटीगु^१ ।

मधुवध्वोर्ब्राह्मणकौशिकयोः ॥ १०६ ॥

मधुशब्दाद्बभ्रुशब्दाच्च गोत्रापत्ये यञ् प्रत्ययो भवति यथासंख्यं
ब्राह्मणे कौशिके च वाच्ये । माधव्यो भवति ब्राह्मणश्चेत्, माधव
एवान्यः । बाभ्रव्यो भवति कौशिकश्चेत्, बाभ्रव एवान्यः ।

बभ्रुशब्दो गर्गादिषु पठ्यते, ततः सिद्धे यन्नि कौशिके नियमार्थं
वचनम् । गर्गादिषु पाठोऽप्यन्तर्गणकार्यार्थः — ‘सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः’
इति । बाभ्रव्यायणी ॥

पदमञ्जरी

समासे तु सौवाजिः, ‘ग्रहणवता प्रातिपदिकेन’ इत्यस्यानित्यत्वज्ञापनार्थः—‘असे’
इति प्रतिषेधः ॥

Indira Gandhi National

मधुवध्वोर्ब्राह्मणकौशिकयोः ॥ गण एव बभ्रुकौशिक इति वक्तव्यम्, एवं हि
द्विवेधुग्रहणं न कर्तव्यं भवति ? तथा तु न कृतमित्येव ॥

न्यासः

गोत्ररूपयो रामव्यासयोर्विवक्षितत्वाद् गोत्ररूपाध्यारोपः क्रियते, तदा यञ् भवतीत्यदोषः ।
असतो न युक्ता विवक्षेत्येतच्च न सम्भावनीयम् ; दृश्यते ह्यसतोऽपि विवक्षा, यथा—
विन्ध्यो वदितकः^२, समुद्रः कुण्डिकेति । यदा तर्ह्यनन्तरापत्यविवक्षा भवति, तदा केन
भवितव्यमित्याह—अनन्तरापत्यविवक्षायां त्वित्यादि । वाजाऽसे इति । वाजशब्दो
यजमुत्पादयति । असे, असमास इत्यर्थः । वाज्यः । असमास इति किम् ? सौवाजिः ॥

मधुवध्वोर्ब्राह्मणकौशिकयोः ॥ यदि तर्हि बभ्रुशब्दस्य गर्गादिपाठादेव सिद्धे
कौशिके नियमार्थमिह ग्रहणम्, एवं सति नार्थो गर्गादिषु पाठेन, कौशिके विध्यर्थमेव
ग्रहणमस्तु, नास्य ? इत्यत आह—गर्गादिषु पाठोऽपीत्यादि । गर्गादिषु पाठोऽपि कर्तव्यः ।
‘सर्वत्र लोहित’ इत्यादिनान्तर्गणकार्यं षो यथा स्यात् । अथ गण एव कौशिकग्रहणं
कस्मान्न कृतम्, कः पुनरेवं सति गुणो भवति, सूत्रे पुनर्बभ्रुग्रहणं न कर्तव्यं भवति ?

१. पथ, कन्धु, श्रुव, सुनु, कर्कटक, रुक्ष, तरुक्ष, तलुक्ष, प्रचुल, विलम्ब, विष्णुज—
एतेऽप्यत्र शब्दाः कचित् ।

२. ‘बन्मोकः’ इत्यपि कचित् ।

कपिवोधादाङ्गिरसे ॥ १०७ ॥

कपिवोधाशब्दाभ्यामाङ्गिरसेऽपत्यविशेषे गोत्रे यञ् प्रत्ययो भवति ।

काप्यः । बौध्यः ।

आङ्गिरस इति किम् ? कापेयः । बौधिः ।

कपिशब्दो गर्गादिषु पठ्यते, तस्य नियमार्थं वचनम् — आङ्गिरसे यथा स्यात् ।

लोहितादिकार्यार्थश्च गणे पाठः — काप्यायनी ॥

वतण्डाच्च ॥ १०८ ॥

‘आङ्गिरसे’ इत्येव । वतण्डशब्दादाङ्गिरसेऽपत्यविशेषे गोत्रे यञ् प्रत्ययो भवति । वातण्ड्यः ।

आङ्गिरस इति किम् ? वातण्डः ।

किमर्थमिदम्, यावता गर्गादिष्वयं पठ्यते ? शिवादिष्वप्ययं पठ्यते । तत्राङ्गिरसे शिवाद्यणोऽपवादार्थं पुनर्वचनम् ।

अनाङ्गिरसे तूभयत्र पाठसामर्थ्यात् प्रत्ययद्वयमपि भवति — वातण्ड्यः, वातण्डः ॥

पदमञ्जरी
Centre for the Arts

कपिवोधादाङ्गिरसे ॥ कापेय इति । ‘इतश्चानिजः’ इति ढक् । बौधिरिति । अनृषित्वादिञ्, बाह्यादिर्वा ॥

वतण्डाच्च ॥ किमर्थमिति । ‘वतण्डाल्लुक् स्त्रियाम्’ इत्येव कस्मान्नोक्तम्, किमर्थो योगविभाग इति प्रश्नः । परिहरति—शिवादिष्वपीति । वतण्डो नाम ऋषिः, तत ऋषित्वादेवाणि सिद्धे शिवादिषु तस्य पाठो गोत्रे गर्गादियत्रा न्यासः

सत्यमेतत् ; अपाणिनीयत्वाद् गणस्य । नैवं चाकरणे पाणिनिरुपालम्भमर्हति । गण-कारेणापि हि किं न कृतम् ? वैचित्र्यार्थम् । विचित्रा हि गणस्य कृतिर्गणकारेण ॥

कपिवोधादाङ्गिरसे ॥ कापेय इति । ‘इतश्चानिजः’ इति ढक् । यदि कपिशब्दो गर्गादिषु पठ्यते, नियमार्थं त्विह तस्य ग्रहणम्, एवं सत्याङ्गिरसे विध्यर्थमेवास्य ग्रहणमेवास्तु, नाथो गर्गादिषु पाठेन ? इत्यत आह—लोहितादिकार्यार्थश्चेत्यादि ।

वतण्डाच्च ॥ किमर्थमिदम् ? अनर्थकमिदमित्यर्थः । किं कारणमित्याह—यावतेत्यादि । शिवादिष्वपीत्यादिना प्रयोजनं दर्शयति । यदीदं नोच्येत, ततो गर्गादिपाठादाङ्गिरसे यथा यञ् भवति, तथा शिवादिषु पाठादपि स्यात् । तस्मादाङ्गिरसे यत्रा शिवाद्यणो बाधनं यथा स्यादित्येवमर्थं पुनर्वचनम् । अथ गर्गादिपाठादेव सिद्धे,

लुक् स्त्रियाम् ॥ १०९ ॥

‘आङ्गिरसे’ इत्येव । वतण्डशब्दादाङ्गिरस्यां स्त्रियां यञ्प्रत्ययस्य लुग्भवति । लुकि कृते शाङ्गैरवादिपाठान्दोन् भवति — वतण्डो ।

आङ्गिरस इति किम् ? वातण्ड्यायनी । शिवाद्यणि तु वातण्डो ॥

अश्वादिभ्यः फञ् ॥ ११० ॥

‘आङ्गिरसे’ इति निवृत्तम् । अश्वादिभ्यो गोत्रापत्ये फञ् प्रत्ययो भवति । आश्वायनः । आशमायनः । ये त्वत्र प्रत्ययान्ताः पठ्यन्ते, तेभ्यः सामर्थ्याद्यनि प्रत्ययो विज्ञायते ।

अश्व । अश्मन् । शङ्ख । बिद । पुट । रोहिण । खजूर । खजूल । पिञ्जूर । भडिल । भण्डिल । भडित । भण्डित । भण्डिक । प्रहृत । रामोद । क्षत्र । ग्रीवा । काश । गोलाङ्क्य । अकं । स्वन । ध्वन । पाद । चक्र । कुल । पवित्र । गोमिन् । श्याम । धूम । धूम्र ।

Indira Gandhi National

Centre for the Study

पदमञ्जरी

समावेशार्थः । तत्र यथाऽनाङ्गिरसे समावेशो भवति, एवमाङ्गिरसेऽपि स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थो योगविभाग इत्यर्थः ॥

लुक् स्त्रियाम् ॥ वातण्ड्यायनीति । लोहितादिलक्षणः षफः । वातण्डोति । ऋषित्वात् ष्यञ् भविष्यति ॥

अश्वादिभ्यः फञ् ॥ ये त्वत्र गोत्रप्रत्ययान्ताः पठ्यन्ते इति । वैल्य, आनडुह्य, आत्त्रेय—इत्येते । तत्र वैल्यशब्दः ‘वृद्धेत्कोसलाजादाञ्ज्यङ्’ इति ञ्यङन्तः, विलिर्नाम राजर्षिः, आनडुह्यशब्दो गर्गादियञन्तः, आत्त्रेयः ‘इतश्चानिञः’ इति ढगन्तः ।

न्यासः

आङ्गिरसे नियमार्थमेतदिति कस्मान्नोक्तम् ? अशक्यमेवं वक्तुम् ; प्रयोजनाभावे हि नियमार्थं भवति । इह चास्ति प्रयोजनम्, तच्च दशितमेव ॥

लुक् स्त्रियाम् ॥ वातण्ड्यायनीति । लोहितादिलक्षणः षफः ॥

अश्वादिभ्यः फञ् ॥ ये त्वत्रेत्यादि । ‘एको गोत्रे’ इति वचनाद् गोत्रप्रत्ययान्ता-दपरो गोत्रप्रत्ययो नोपपद्यते । तत्र सामर्थ्याद् गोत्राधिकारेऽपि ये गोत्रप्रत्ययान्ताः पठ्यन्ते

वाग्मिन् । विश्वानर । कुट । वेश^१ । शप आत्रेये^१ । नत्त । तड । नड ।
 ग्रीष्म । अहं । विशम्य । विशाला । गिरि । चपल । चुनम् । दासक ।
 वैल्य । धर्म । आनडुह्य । पुंसिजात । अर्जुन । शूद्रक । सुमनस् ।
 दुर्मनस् । क्षान्त । प्राच्य । कित । काण । चुम्प । श्रविष्ठा । वीक्ष्य ।
 पविन्दा । * आत्रेय भारद्वाजे * । कुत्स । आतव । कितव । शिव ।
 खदिर । * भारद्वाज आत्रेये^२ * ।

भर्गात्त्रैगर्ते ॥ १११ ॥

पदमञ्जरी

शय आत्रेये इति । शयशब्दात्फञ् भवति आत्रेयश्चेत्, शायायनः ।
 आत्रेयादन्यत्र शापिः, अनृषित्वादिञ्, बाह्यादिर्वा । अन्ये त्वणमेव प्रत्युदाह-
 रन्ति । पुंसि जात इति । पुंसीति प्रकृतिविशेषणम्, जातस्यापत्यं जातायनः ।
 स्त्रियां तु जाताया अपत्यं जातेय इति ढगेव भवति, अन्यथा लिङ्गविशिष्टपरि-
 भाषया फवेव स्यात् । आत्रेय भारद्वाजे इति । आत्रेयायनो भवति भारद्वाजश्चेत्,
 अन्यत्रात इवः 'ण्यक्षत्त्रिय' इति लुक् । भारद्वाजात्रेये इति । अत्रिगोत्रजो यदा
 भारद्वाजगोत्रजेन पुत्रत्वेन स्वीक्रियते तदा प्रत्ययः । स ह्यात्रेयश्च भवति भारद्वा-
 जस्य च गोत्रं भवति । भारद्वाजायन आत्रेयश्चेद्, भारद्वाजोऽन्यः, बिदाद्यन्वेव
 भवति ॥

न्यासः

तेभ्यः 'गोत्राद् यून्मुखियाम्' इति यूनि प्रत्ययो विज्ञायते । शप आत्रेये इति । शप-
 शब्दाद् फआत्रेयश्चेद् भवति शापायन आत्रेयः, अन्यत्र शापिः । वैल्यशब्दो गोत्रप्रत्य-
 यान्तः, तस्माद् यूनि भवति । विलिनाम् राजर्षिः, तस्यापत्यं गोत्रम्, 'वृद्धेत्कोसला-
 जादाञ् ज्यङ्' वैल्यः, तस्यापत्यं वैल्यायनो युवा । आनडुह्यशब्दोऽपि गोत्रप्रत्ययान्तो
 गर्गादिषु, यञन्तत्वात् ; तस्मादपि यून्येव फञ्—आनडुह्यायनो युवा । पुंसि जात
 इति । जातात् पुंसि वर्तमानात् फञ् भवति—जातस्यापत्यं जातायनः । पुंसीति किम् ?
 स्त्रियां ढगेव भवति—जाताया अपत्यं जातेयः । आत्रेय भारद्वाज इति । आत्रेय-
 शब्दात् फञ् भारद्वाजश्चेदपत्यायनो भवति—आत्रेयायणो भारद्वाजः, अन्यत्र
 आत्रेयिः । भारद्वाज आत्रेय इति । भारद्वाजशब्दात् फञ् आत्रेयेऽपत्यविशेषे—भार-
 द्वाजायन आत्रेयः, अन्यत्र—ऋष्यण् ॥

१-१. 'वेश आत्रेय' इति मुद्रितः पाठः ।

२. जन, वह, खड, खेड, जड, ओजसू—एतेऽन्यत्र गणो दृश्यन्ते कचित् ।

भर्गशब्दादपत्ये विशेषे त्रैगते गोत्रे फञ् प्रत्ययो भवति । भार्ग-
यणो भवति त्रैगर्तश्चेत्, भार्गिरन्यः ॥

शिवादिभ्योऽण् ॥ ११२ ॥

‘गोत्रे’ इति निवृत्तम् । अतः प्रभृति सामान्येन प्रत्यया विज्ञा-
यन्ते । शिवादिभ्योऽपत्येऽण् प्रत्ययो भवति । यथायथमिजादीनाम-
पवादः । शैवः । प्रौष्ठः ।

तक्षन्शब्दोऽत्र पठ्यते कारिलक्षणमुदीचामिञ् बाधितुम् । ण्यप्रत्य-
यस्य तु बाधा नेष्यते । ताक्षणः, ताक्षण्यः ।

पदमञ्जरी

शिवादिभ्योऽण् ॥ यथायथमित्यादि । तत्रादन्तेष्विजोऽपवादः, मुनि-सन्धि-
भूमिप्रभृतिषु ‘इतश्चानिञः’ इति ढकः, स्त्रीप्रत्ययान्तेषु ‘स्त्रीभ्यो ढक्’ ‘द्वयचः’
इति प्राप्तस्य ढकः, गङ्गाविपादशब्दयोस्तु यस्मिन्प्राप्ते स वृत्तिकारणैवोक्तः,
जरत्कारुशब्दस्य तु पाठे प्रयोजनं चिन्त्यम् । केचिदाहुः—शुभ्रादिष्वयं पठ-
नीयः, जारत्कारेय इति यथा स्यात्, तत्र तु ढका समावेशार्थोऽस्य पाठ इति ।
एयप्रत्ययस्य तु बाधो नेष्यते इति । अत्रा हेतुम् ‘उदीचामिञ्’ इत्यत्र वक्ष्यति ।

न्यासः

भर्गात् त्रैगते ॥ शिवादिभ्योऽण् ॥ यथायथमिति । यथास्वम् । यस्य य
इजादिरात्मीयप्रत्ययस्तदपवादोऽण् विधोयते । अथाग्रहणं किमर्थम्, न ‘शिवादिभ्यः’
इत्येवोच्यते ? ‘शिवादिभ्यः’ इत्येतावत्युच्यमाने यथाविहितमिजादिरेव प्रत्ययो मा भूद्,
अणेव यथा स्यादित्येवमर्थमिति चेत् ? नैतदस्ति; यथाविहितमिजादीन् प्रत्ययान् प्रत्ये-
तद्वचनमनर्थकम् ; विनाप्यनेन तत्सिद्धेः । तस्मादनन्तरेणाप्यग्रहणमणेव भविष्यति ।
ननु चासत्यग्रहणे फजः प्रकृतत्वात् तस्यैव विधिर्विज्ञायते ? नैतदस्ति; यदि हि शिवा-
दिभ्यः फञ् विधातुमिष्टः स्यात्, ततोऽश्वादिष्वेव तेषां पाठं कुर्यात् । इदं तर्हि प्रयो-
जनम्—अयमृष्टिषेणशब्दः शिवादिषु पठ्यते, तस्य ‘सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च’ इति
ण्यप्रत्ययः प्राप्नोति । तत्रासत्यग्रहणे पुनर्विधानमिदं तद्वाधने कृतार्थमिति ततो
यथा विहितमिजेव स्यात्, नाण् ; ततोऽणेव यथा स्यादित्यग्रहणम् ।

उदीचामिञ् बाधितुमिति । ‘उदीचाम्’ इत्यनेनेज् प्राप्नोति, ततस्तं बाधितुं
तक्षन्शब्दोऽत्र पठ्यते । यथा तर्हि तक्षन्शब्दस्यात्र पाठादुदीचामिञ् बाध्यते,
तथा ‘सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च’ इति यो ण्यस्तस्यापि बाधा प्राप्नोति । ततश्च
‘ताक्षण्यः’ इति न सिध्यति ? इत्याह—ण्यप्रत्ययस्य तु बाधो नेष्यते । कथमनिष्यमाणापि

गाङ्गाशब्दः पठ्यते तिकादिफिञा शुभ्रादिढका च समावेशार्थम् ।
तेन त्रैरूप्यं भवति — गाङ्गः, गाङ्गायनिः, गाङ्गेयः ।

विपाशशब्दः पठ्यते कुञ्जादिलक्षणेन च्फा समावेशार्थम् ।
वैपाशः, वैपाशायन्यः ।

शिव । प्रौष्ठ । प्रौष्ठिक । चण्ड । जम्भ^१ । भूरि । सन्धि ।
मुनि । कुठार । अनभिम्लान^२ । ककुत्स्थ । कहोड । लेख । रोध ।
खञ्जन । कोहड । पिष्ट । हेहय । खञ्जार । खञ्जाल । सुरोहिका ।
पर्ण । कहूष । परिल । वतण्ड । तृण । कर्ण । क्षीरहृद । जलहृद ।
परिषिक । जटिलिक । गोफिलिक । बधिरिका । मञ्जीरक ।
वृष्णिक । रेख । आलेखन । विश्रवण । रवण । वर्त्तनाक्ष । पिटक ।
पिटाक । तृक्षाक । नभाक । ऊर्णनाभ । जरत्कारु । उत्क्षिपा ।
रोहितिक । आर्यश्वेत । सुपिष्ट । खर्जूरकर्ण । मसूरकर्ण । तूणकर्ण ।

पद्मञ्जरी
National
Centre for the Arts

शुभ्रादिढका चेति । ‘शुभ्रादिभ्यश्च’ इत्यत्र वक्ष्यति—‘चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थं
आकृतिगणतामस्य बोधयति, तेन गाङ्गेयः पाण्डवेय इत्यादिसिद्धं भवति’ इति,
तदभिप्रायेणेदमुक्तम् । रवणविश्रवणशब्दौ पठ्येते, तौ विश्रवःशब्दस्यादेशौ
प्रकृत्यन्तरे वा वृत्तिविषये तत्समानार्थे, विश्रवसोऽपत्यं वैश्रवणो रावणः ।

न्यासः

न भवति ? सुपिष्टशब्दादिभिः साहचर्यात् । इह यस्तक्षशब्दः सुपिष्टमयूरस्वरदूर-
तक्षन्नित्येवं सुपिष्टादिभिः सह पठ्यते, यथा तेषाञ्चेजपवादार्योऽत्र पाठः, तैः साहचर्याद-
स्यापीजपवादार्थ एव पाठो विज्ञास्यते । तत्र शिवादीनां प्राग् भूरिशब्दादिजपवादार्थं
वचनम् । भूरि, सन्धि, मुनि—इत्येतेषाम् ‘इतश्चानिजः’ इति ढकि प्राप्ते । कुठार, अनभि-
म्लान—इत्येतयोः ककुत्स्थ—इत्येवमादीनां प्राग् जरत्कारुशब्दादिजो बाधनार्थम् ।
जरत्कारुप्रभृतीनां प्राक् सुपिष्टशब्दात् ‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इति ढकि प्राप्ते । सुपिष्टादीनां
प्राक् तक्षशब्दादिजः । तक्षन्नित्यस्य कारिलक्षणोदीर्घाभिजः । ऋष्टिषेणस्य सेनान्त-

१. ‘जम्भ’ इति पाठा० ।

२. ‘अनभिम्लान’ इति पाठा० ।

मयूरकर्ण । खडरक । तक्षन् । ऋष्टिषेण । गङ्गा । विपाश । यस्क ।
लह्य । द्रुघ । अयःस्थूण । भलन्दन । विरूपाक्ष । भूमि । इला ।
सपत्नी । * द्वयचो नद्याः * । * त्रिवेणी त्रिवणं च * ॥^२

अवृद्धाभ्यो नदीमानुषीभ्यस्तन्नामिकाभ्यः ॥ ११३ ॥

पदमञ्जरी

द्वयचो नद्या इति । नदीवाचिनो ये द्वयचः कुल्याप्रभृतयस्तेभ्यस्तन्नामिकाणोऽपवादे 'द्वयचः' इति ढकि प्राप्तेऽण् भवति । त्रिवेणी त्रिवणं चेति । त्रिवेण्या अपत्यं त्रैवणः, तन्नामिकाणि सिद्धे आदेशार्थं वचनम् । अथाग्रहणं किमर्थम्, न यथाविहितमित्येवोच्येत, एवमुच्यमाने इत्यादय एवस्युस्ते विहिताः, पुनरारम्भसामर्थ्याद्यो विहितो न च प्राप्नोति स एवाण् भविष्यति ? इदं तर्हि प्रयोजनम्—ऋष्टिषेणशब्दोऽत्र पठ्यते, तत्र यथाविहितमित्युच्यमाने 'अत इव' प्राप्तः, तस्य सेनान्तलक्षणो ण्यो बाधकः प्राप्तः, तन्नामिकासामर्थ्यादिबन् प्रसज्येत, पुनरग्रहणादणो भवति ॥

अवृद्धाभ्यो नदीमानुषीभ्यस्तन्नामिकाभ्यः ॥ अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमिति शास्त्रान्तरे यत्परिभाषितं तस्यापि ग्रहणं दृष्टम्, वृद्धस्य च पूजायाम् 'वृद्धो यूना इति,

Indira Gandhi National
Centre for Studies

लक्षणस्य ण्यस्य च बाधनार्थम् । गङ्गाविपाट्शब्दयोर्यस्मिन्नप्राप्त इह पाठः स वृत्तिकारेणैव व्याख्यातः । यस्कादिभ्यः प्राग् भूमिशब्दादिभि प्राप्ते । भूमिशब्दस्य 'इतश्चानिजः' इति ढकि । इलाशब्दस्यापि 'द्वयचश्च' इति ढकि । एवमेव सपत्नीशब्दस्यापि 'स्त्रीभ्यो ढक्' इति ढक्येव । द्वयचो नद्या इति । नदीवाचका ये द्वयचस्तेभ्योऽण् भवति, सन्ध्या—सान्ध्यम्, कुल्या—कौल्यम् । ननु चात्र तन्नामिकोऽणस्त्येव ? सत्यमस्ति; स तु 'द्वयचः' इति ढका बाध्यते । तस्मात् तद्बाधनार्थं वचनम् । त्रिवेणी त्रिवणञ्चेति । त्रिवेणीशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति, त्रिवणञ्चापद्यते । त्रिवेण्या अपत्यं त्रैवणः ॥

अवृद्धाभ्यो नदीमानुषीभ्यस्तन्नामिकाभ्यः ॥ शास्त्रान्तरे परिभाषितमपि वृद्धमस्ति—अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमिति; इह शास्त्रेऽपि परिभाषितं वृद्धमस्ति 'वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद् वृद्धम्' इति, अतो वृद्धप्रतिषेधे कस्यचित् सन्देहः स्यात्—कस्य वृद्ध-

१. "त्रिवेणीरेवाप्रभृतेस्तन्नामिकाणोऽपवादस्य 'द्वयचः' इति ढकोऽपवादः" इत्यधिकं पुस्तकान्तरे ।

२. कलह्य । कबोध । परल । ग्रीवाक्ष । गोभिलिक । राजल । तडाक । वडाक—एते शब्दाः कचिदत्राधिकाः ।

‘वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद् वृद्धम्’ । ‘अवृद्धाभ्यः’ इति शब्दधर्मः, ‘नदीमानुषीभ्यः’ इत्यर्थधर्मः, तेनाभेदात्प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते । ‘तन्नामिकाभ्यः’ इति सर्वनाम्ना प्रत्ययप्रकृतेः परामर्शः । अवृद्धानि यानि नदीनां

पदमञ्जरी

इह तु प्रत्यासत्तेरेतच्छास्त्रसिद्धस्यैव वृद्धस्य ग्रहणमित्याह—वृद्धिर्यस्येति । अवृद्धाभ्य इति शब्दधर्म इति । वृद्धपर्युदासे सति नञिवयुक्तन्यायेन तत्सदृशस्यैव शब्दस्य सम्प्रत्ययात् । स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्तु ‘नदीमानुषीभ्यः’ इत्यनेन सामानाधिकरण्यात् । कथं पुनरर्थवृत्तेः शब्दवृत्तिना सामानाधिकरण्यम् ? अभेदोपचारात् । अवृद्धशब्दवाच्यत्वान्नदीमानुष्य एवावृद्धा उक्ताः । नदीमानुषीभ्य इत्यर्थधर्म इति । स्वरूपग्रहणं तु न भवति, बहुवचननिर्देशात्, वृद्धपर्युदासाच्च संज्ञानद्या अपि ग्रहणं न भवति; लौकिकार्थवृत्तिना मानुषीशब्देन साहचर्यात् । तन्नामिकाभ्य इति सर्वनाम्ना प्रत्ययप्रकृतेः परामर्श इति । ता अवृद्धाः प्रकृतयो नामानि यासां नदीमानुषीणामिति बहुव्रीहिः । तदेवं त्रिभिरपि पदैरर्थ एव निर्दिश्यते, तत्रार्थात्प्रत्ययविधानानुपपत्तेस्तद्वाचिनीभ्यः प्रकृतिभ्यः प्रत्ययो विजायते । तदिदमुक्तम्—तेनाभेदात्प्रकृतयो निर्दिश्यन्त इति । तेनार्थेनाभेदात् । एतदुक्तं भवति—अवृद्धशब्दवाच्यास्तन्नामिका या नदीमानुष्यस्ताभ्योऽण् प्रत्ययो भवति, कोऽर्थः ?

Centre for the Arts

न्यासः

स्यायं प्रतिषेधः, किंस्वित् यदिह परिभाषितं तस्यायं प्रतिषेधः ? उत यच्छास्त्रान्तरेण परिभाषितं तस्येति ? अतस्तन्निरासाय ‘वृद्धिर्यस्य’ इत्यादिनेह शास्त्रे यत् परिभाषितं तस्यायं प्रतिषेध इति दर्शयति । कुतः पुनरेतदवसितम्—इह वृद्धं यत् परिभाषितं तस्यायं प्रतिषेध इति ? नदीमानुषीनामधेयस्य गोत्रप्रत्ययान्तस्यासम्भवात् । नदीग्रहणे त्विह लौकिक्येव नदी गृह्यते, न तु पारिभाषिकी । कुत एतत् ? लौकिकार्थवृत्तिना मानुषीशब्देन साहचर्यात् । अथ स्वरूपग्रहणमेव नदीमानुषीशब्दयोः कस्मान्न भवति ? वृद्धप्रतिषेधात् । स्वरूपग्रहणे हि वृद्धप्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् ; प्रसङ्गाभावात् । बहुवचननिर्देशाच्च न स्वरूपग्रहणम् । स्वरूपग्रहणे हि नदीमानुषीशब्दयोर्द्वित्वाद् द्विवचनेनैव निर्देशं कुर्यात् । अवृद्धाभ्य इति शब्दधर्म इति । वृद्धसंज्ञकप्रतिषेधे सति नञिवयुक्तन्यायेन च वृद्धसदृशस्यावृद्धस्यैव ग्रहणात् । नदीमानुषीत्यर्थधर्म इति । पारिभाषिक्या नद्याः स्वरूपस्य चाग्रहणार्थस्यैव ग्रहणं युक्तम् । तयोर्हि ग्रहणे शब्दधर्मः स्यात् । यदि तर्ह्यर्थधर्मोऽयम्, कथं नदीमानुषीभ्य इत्यनेन प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते, अर्थधर्म एव ह्येवं निर्दिष्टो भवति, न प्रकृतयोः ? इत्यत आह—तेनेत्यादि । तेनार्थेनाभेदोपचारात् । नदीमानुष्यभिधायिन्यः प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते । प्रत्ययप्रकृतिरिति । प्रत्ययस्य प्रकृतिरिति

मानुषीणां च नामधेयानि तेभ्योऽपत्येऽणप्रत्ययो भवति । ढकोऽपवादः । यमुनाया अपत्यं यामुनः । इरावत्या अपत्यम् ऐरावतः । वैतस्तः । नार्मदः ।

मानुषीभ्यः खल्वपि — शिक्षिताया अपत्यं शैक्षितः । चिन्तिताया अपत्यं चैन्तितः ।

अवृद्धाभ्यः किम् ? चान्द्रभाग्याया अपत्यं चान्द्रभागेयः । वासव-दत्तेयः । नदीमानुषीभ्य इति किम् ? सौपर्णेयः । वैनतेयः । तन्नामिकाभ्य इति किम् ? शोभनायाः — शौभनेयः ॥

ऋष्यन्धकवृष्णिङ्कुरुभ्यश्च ॥ ११४ ॥

ऋषयः प्रसिद्धा वसिष्ठादयः । अन्धकाः, वृष्णयः, कुरव इति वंशाख्याः । ऋष्यादिकुर्वन्तेभ्यः प्रातिपदिकेभ्योऽपत्येऽणप्रत्ययो भवति । इवोऽपवादः । अत्र्यादिभ्यस्तु परस्वाङ्गादिभिरेव भवितव्यम् । ऋषिभ्य-

पदमञ्जरी

तद्वाचिनीभ्यः प्रत्ययो भवतीति । तदेतदाह—अवृद्धानि यानीत्यादि । एवं च कृत्वा—अवृद्धेभ्यो नदीमानुषीनामभ्य इति वक्तव्यम्, तथा तु न कृतमित्येव । ढकोऽपवाद इति । स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् भिद्योद्धचशोणादिष्वयं विधिर्न भवतीति भावः ॥

ऋष्यन्धकवृष्णिङ्कुरुभ्यश्च ॥ ऋषयः प्रसिद्धा वसिष्ठादय इति । ऋषयः = मन्त्रदर्शिनः, ते च प्रसिद्धा वसिष्ठादयः, यथा इन्द्रादयो देवताः, तेन तेन परिभाषणीया इति भावः । वंशाख्या इति । केपाञ्चिद्वंशानामेता आख्या इत्यर्थः । एवं केचिद्वंशा आख्यायन्त इति यावत् । 'मध्येऽपवादाः पूर्वान्विधीन्वाधन्ते नोत्तरान्' इत्यभिप्रायेणाह—इवोऽपवाद इति । अत्र्यादिभ्य इति । तत्र ऋष्यणो-

न्यासः

षष्ठीसमासः । ढकोऽपवाद इति । अवृद्धादीनां नदीनां मानुषीणां नामधेयानां स्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् । वैतस्तः, नार्मद इति । वितस्तानर्मदाशब्दाभ्यामण् । शैक्षित इति । शिक्षिताशब्दात् ।

सौपर्णेयः, वैनतेय इति । सुपर्णाविनताशब्दौ पक्षिणीनामभिधेये, न नदीमानुष्यौ । शौभनेय इति । शोभनाशब्दो वर्तते नदीमानुष्यर्थः, न तु संज्ञात्वेन, किं तर्हि ? विशेषणत्वेन ॥

ऋष्यन्धकवृष्णिङ्कुरुभ्यश्च ॥ इवोऽपवाद इति । ननु चानकारान्तेभ्योऽत्र्या-

स्तावत् — वासिष्ठः । वैश्वामित्रः । अन्धकेभ्यः — श्वाफल्कः । रान्धसः ।
वृष्णिभ्यः — वासुदेवः । आनिरुद्धः । कुरुभ्यः — नाकुलः । साहदेवः ।

कथं पुनर्नित्यानां शब्दानामन्धकादिवंशसमाश्रयेनान्वाख्यानं
युज्यते ? केचिदाहुः — कथमपि काकतालीयन्यायेन कुर्वादिवंशेष्व-
संकरेणैव नकुलसहदेवादयः शब्दास्सुबहवः संकलिताः, तानुपादाय
पाणिनिना स्मृतिरुपनिबद्धेति ।

पदमञ्जरी

वकाशः—वासिष्ठः, 'इतश्चानिवः' इति; ढकोऽवकाशः—डुलेरपत्यं डौलेयः; आत्त्रेय
इत्युभयप्रसङ्गे परत्वाद्ढग् भवति । सेनान्तलक्षणस्य ण्यस्यावकाशः—हारिषेण्यः,
अत्र हि 'एति संज्ञायामगात्' इति षत्वस्यासिद्धत्वात्सेनान्तमेतद्भवति, ऋष्यणः स
एव; जातसेनो नाम ऋषिः, तस्मादुभयप्रसङ्गे परत्वाद् ण्यो भवति—जातसेन्यः ।
एवमुदीचामिञ्—जातसेनिः, अन्धकाणोऽवकाशः—श्वाफल्कः, ण्यस्य स एव, उग्र-
सेनादन्धकादुभयप्रसङ्गे परत्वाण्यो भवति—औग्रसेन्यः । वृष्ण्यणोऽवकाशः—
वासुदेवः, ण्यस्य स एव; विष्वक्सेनाद् वृष्णेवैष्वक्सेन्यः । कुर्वणोऽवकाशः—
नाकुलः, ण्यस्य स एव, भीमसेनात्कुरोर्भैमसेन्यः ।

काकतालीयन्यायेनेति । यदृच्छया असङ्करोणेति । शब्दान्तरैरसङ्कीर्णा
इत्यर्थः । सङ्कलिताः = संहताः । सुबहव इति । व्युत्पिपादयिषिताः सर्वे
इत्यर्थः । अनित्योऽपाश्रयेणापि नित्यस्यान्वाख्यानं दृष्टम्, यथा—शकाश्रयेण
न्यासः

दिभ्यो ये ढगादयः प्राप्नुवन्ति तदपवाद एव युक्त इत्यत आह—अत्त्रयादिभ्यस्त्वि-
त्यादि । एकेनादिशब्देन ऋषयो जातसेनादयोऽन्धकादिषु च वर्तमाना उग्रसेनादयः
परिगृह्यन्ते, द्वितीयेन ण्यादयः प्रत्ययाः । तत्र ऋष्यणोऽवकाशः—वासिष्ठः, 'इतश्चानिवः'
इति ढकोऽवकाशः—डौलेयः; अत्रिशब्दादुभयप्राप्तौ परत्वाद् ढग् भवति—आत्त्रेयः ।
ऋष्यणोऽवकाशः स एव, सेनान्तलक्षणस्य ण्यस्यावकाशः—कारिषेण्यः, हारिषेण्यः; जात-
सेनो नाम ऋषिः, तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति—जातसेन्यः । अन्धकाणोऽव-
काशः—श्वाफल्कः, ण्यस्य स एव; उग्रसेनो नामान्धकः, तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण्यो
भवति—औग्रसेन्यः । वृष्ण्यणोऽवकाशः—वासुदेवः, ण्यस्य स एव; शूरसेनो विष्वक्सेनो
नाम वृष्णिः, तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति—शौरसेन्यः, वैष्वक्सेन्यः । कुर्वणो-
ऽवकाशः—नाकुलः, ण्यस्य स एव; भीमसेनो नाम कुरुः, तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाद्
ण्यो भवति—भैमसेन्यः ।

कथं पुनरित्यादि चोद्यम् । केचिदाहुरित्यादि चोद्यपरिहारः । काकतालीय-

अथ वा — अन्धकवृष्णिकुरुवंशा अपि नित्या एव, तेषु ये शब्दाः प्रयुज्यन्ते — नकुलसहदेवादयः; तत्रेदं प्रत्ययविधानमित्यदोषः ॥

मातुरुत्संख्यासम्भद्रपूर्वायाः ॥ ११५ ॥

मातृशब्दात्संख्यापूर्वात्सम्पूर्वाद्भद्रपूर्वाच्चापत्येऽण् प्रत्ययो भवति, उकारश्चान्तादेशः । द्वयोर्मात्रोरपत्यं द्वैमातुरः । षाण्मातुरः । साम्मातुरः । भाद्रमातुरः ।

उकारादेशार्थं वचनम्, प्रत्ययः पुनरुत्सर्गेणैव सिद्धः । स्त्रीलिङ्गनिर्देशोऽर्थापेक्षः, तेन धान्यमातुर्ग्रहणं न भवति ।

पदमञ्जरी

कालस्य । अथ वेत्यादि । 'त्रिपुरुषानूकं नाम कुर्यात्' इत्यनेन न्यायेनान्धकादिवंशा अपि नित्या एव । तेषु ये शब्दा इति । अन्धकादिष्वेवाद्यत्वेऽपि ये शब्दाः प्रयुज्यन्ते तेभ्य इत्यर्थः ।

मातुरुत्संख्यासम्भद्रपूर्वायाः ॥ द्वैमातुर इति । तद्वित्तार्थे द्विगुः, पश्चात्तद्वित्तः । एकस्या औरसः सुतोऽपरस्याः कृत्रिम इति द्वैमातुरत्वम् । साम्मातुर इति । प्रादिसमासात्तद्वित्तः । भाद्रमातुर इति विशेषणसमासादण् ।

तेनेत्यादिनाऽर्थापेक्षस्य स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्य फलं दर्शयति । धान्यमातुरिति । धान्यं यो मिमीते स धान्यमाता, याजकादित्वात्षष्ठीसमासः । धान्यमातरि यो मातृशब्दस्तस्य ग्रहणं न भवतीत्यर्थः, तेन सम्मिमीते तस्यापत्यं साम्मात्र इत्युत्वं न्यासः

मिति । अबुद्धिपूर्वकमित्यर्थः । सङ्कलिता इति । समुच्चिताः । नित्या एवेति । अन्धकादीनां वंशानामनादित्वात् ॥

मातुरुत्संख्यासम्भद्रपूर्वायाः ॥ द्वैमातुर इति । प्राक् तद्वित्तार्थे विषये द्विगुः, पश्चात् तद्वित्तः । साम्मातुर इति । पूर्वं प्रादिसमासः, पश्चात् तद्वित्तः । भाद्रमातुर इति । पूर्वं विशेषणसमासः, ततस्तद्वित्तः ।

अथ प्रत्ययार्थं वचनं कस्मान्न भवति ? इत्याह — प्रत्ययः पुनरित्यादि । उत्सर्गलक्षणेनैव 'तस्यापत्यम्' इत्यनेन । ननु च संख्यादिपूर्वत्वं मातृशब्दस्य विशेषणम्, तत्र मातृशब्दापेक्षया निर्देशः क्रियमाणः पुंलिङ्ग एव युज्यते, तत् कथं 'संख्यासंभद्रपूर्वायाः' इति स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः ? इत्यत आह — स्त्रीलिङ्गनिर्देशोऽर्थापेक्ष इति । मातृशब्दस्य योऽर्थस्तदपेक्षोऽयं निर्देशः, स चार्थः स्त्रीलिङ्गः । तेन स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः कृतः । तेनेत्यादिनार्थापेक्षस्य फलं दर्शयति । अर्थापेक्षे हि स्त्रीलिङ्गनिर्देशे स्त्रीलिङ्गो यस्यार्थो

संन्याससम्भद्रपूर्वाया इति किम् ? सौमात्रः ।

कन्यायाः कनीन च ॥ ११६ ॥

कन्याशब्दादपत्येऽणप्रत्ययो भवति । तत्सन्नियोगेन कनीनशब्द आदेशो भवति । ढकोऽपवादः । कन्याया अपत्यं कानीनः कर्णः । कानीनो व्यासः ॥

विकर्णशुङ्गच्छगलाद्वत्सभरद्वाजात्त्रिषु ॥ ११७ ॥

पदमञ्जरी

न भवति, न्यायानुवादश्चायं स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । सम्बन्धिशब्दस्य हि प्रसिद्धतर-
त्वात्तस्यैव ग्रहणं न्याय्यम् ।

सङ्ख्यासम्भद्रपूर्वाया इति किमिति । न तावत्केवलात्प्रसङ्गः, न हि मातुर-
पत्यमिति विशेषणं सम्भवति; अपत्ये मातृसम्बन्धस्याव्यभिचारात् । तेन
तदन्तस्य ग्रहणात् सङ्ख्यादिपूर्वस्य तावत्सिद्धमिति प्रश्नः । अन्यपूर्वस्यापि
स्यादित्युत्तरम् । सौमात्र इति ।

क्वचिदस्यानन्तरं ग्रन्थः—शुभ्रादिपाठाद्वैमात्रेय इति । तेन विपूर्वो मातृ-
शब्दो न प्रत्युदाहर्तव्य इति भावः । वयं ब्रूमः—‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इत्यत्र स्त्रीप्रत्यय-
विज्ञानादसत्यर्थग्रहणे इह न भवति । ऐडविडोदारदः (४.१.१२० सूत्रे) इत्यस्या-
नन्तरमयं ग्रन्थः, इह तु लेखकैः प्रमादादलिखित इति ॥

कन्यायाः कनीन च ॥ ढकोऽपवाद इति । ‘द्वयचः’ इति प्राप्तस्य । कन्याया
अपत्यं कानीन इति । शास्त्रोक्तविवाहसंस्कारपूर्वस्य पुरुषसम्प्रयोगस्याभावः
कन्याशब्दनिमित्तं नाक्षतयोनित्वम् । या तु विवाहसंस्कारेण विना पुरुषेण सम्प्र-
युज्यते सा कन्यात्वं न जहाति । तेनैतन्न नोदनीयम्—यदि कन्या नापत्यम्, अथापत्यं
न सा कन्या, कन्या चापत्यं चेति विप्रतिषिद्धमिति । अपर आह—मुनिदेव-
तामाहात्म्याद्या पुंयोगेऽपि न कन्यात्वं जहाति, यथा—कुन्ती, यथा—सत्यवती,
सात्रोदाहरणमिति, तदाह—कानीनः कर्णः, कानीनो व्यास इति ॥

विकर्णशुङ्गच्छगलाद्वत्सभरद्वाजात्त्रिषु ॥ अत्र वत्सादीनां मूलप्रकृतीनां
विकर्णादीन्प्रत्यपत्यत्वायोगादपत्यप्रत्ययान्तानां वात्स्यादीनां शब्दानां द्वन्द्वे

न्यासः

मातृशब्दस्य, तस्यैव ग्रहणेन भवितव्यम्, तेन धान्यमातुर्ग्रहणं न भवति । न हि तस्य
स्त्रीलिङ्गोऽर्थः, किं तर्हि ? पुल्लिङ्गः । धान्यं मिमीते यो भृतकः स धान्यमातेत्युच्यते ।

सौमात्र इति । प्राक् प्रादिसमासः । तत औत्सर्गिकोऽण् ॥

कन्यायाः कनीन च ॥ विकर्णशुङ्गच्छगलाद् वत्सभरद्वाजात्त्रिषु ॥ अत्र

विकर्णशुङ्गच्छगलशब्देभ्यो यथासंख्यं वत्सभरद्वाजात्त्रिष्वपत्य-
विशेषेष्वप्रत्ययो भवति । वैकर्णो भवति वात्स्यश्चेत्, वैकर्णिरन्यः ।
शौङ्गो भवति भारद्वाजश्चेत्, शौङ्गिरन्यः । छागलो भवत्यात्त्रेयश्चेत्,
छागलिरन्यः ।

शुङ्गाशब्दं स्त्रीलिङ्गमन्ये पठन्ति, ततो ढकं प्रत्युदाहरन्ति —
शौङ्गेय इति ।

द्वयमपि चैतत्प्रमाणम्; उभयथा सूत्रप्रणयनात् ।

पीलाया वा ॥ ११८ ॥

तन्नामिकाणो बाधके 'द्व्यचः' इति ढकि प्राप्तेऽप्रत्ययः पक्षे
विधीयते । पीलाया अपत्ये वाऽप्रत्ययो भवति । पीलाया अपत्यं
पैलः । पैलेयः ॥

ढक्च मण्डूकात् ॥ ११९ ॥

मण्डूकशब्दादपत्ये ढक् प्रत्ययो भवति । चकारादण् च वा । तेन
त्रैरूप्यं भवति — माण्डूकेयः, माण्डूकः, माण्डूकिः ॥

स्त्रीभ्यो ढक् ॥ १२० ॥

इह स्त्रीग्रहणेन टावादिप्रत्ययान्ताः शब्दा गृह्यन्ते । स्त्रीभ्योऽपत्ये

पदमञ्जरी

युगपदधिकरणवचनतया प्रत्येकं बहुत्वोपजननात्तस्य बहुत्वस्य लोपिभिरेव
कृतत्वादपत्यप्रत्ययस्य लुका निर्देशः, तदाह—वैकर्णो भवति वात्स्यश्चेदित्यादि ॥

स्त्रीभ्यो ढक् ॥ स्त्रीग्रहणेनेत्यादि । स्वरूपप्रहणं तु न भवति; बहुवचन-

न्यासः

वत्सभरद्वाजात्त्रिशब्दा वात्स्यभारद्वाजात्त्रेयेषु गोत्रविशेषेषु लब्धवृत्तय उपात्ता इति ।
अत एवाह—वैकर्णो भवति वात्स्यश्चेत्, शौङ्गो भवति भारद्वाजश्चेत्,
छागलो भवत्यात्त्रेयश्चेदिति । सा पुनस्तेषां गोत्रापत्ये वृत्तिः कार्यं कारणोपचाराद्
वेदितव्या ।

द्वयमपि चैतत् प्रमाणमिति । कथं पुनः परस्परविरुद्धमपि प्रमाणं भवति ? इत्या-
शङ्क्याह—उभयथा सूत्रप्रणयनादिति । उभयथा ह्येतत् सूत्रमाचार्येण प्रणीतम्,
तस्मात् को विरोधः ! ॥

पीलाया वा ॥ ढक् च मण्डूकात् ॥ स्त्रीभ्यो ढक् ॥ इह स्त्रीग्रहणेन टावा-

ढक् प्रत्ययो भवति । सौपर्णेयः । वैनतेयः ।

स्त्रीप्रत्ययविज्ञापनादसत्यर्थग्रहणे इह न भवति — इडबिडोऽपत्यम् ,
दरदोऽपत्यम् — ऐडबिडः, दारद इति ।

❀ वडवाया वृषे वाच्ये ❀ । वाडवेयो वृषः स्मृतः । अपत्ये
प्राप्तस्ततोऽपकृष्य विधीयते, तेनापत्ये वाडव इति भवति ।

❀ अण् कुश्चाकोकिलात्स्मृतः ❀ । कुश्चाया अपत्यं क्रौञ्चः ।
कौकिलः ॥

पदमञ्जरी

निर्देशात् । स्त्र्यर्थस्यापि ग्रहणं न भवति; विमातृशब्दस्यार्थस्य शुभ्रादिषु पाठात् ।
तस्य तु स्त्र्यर्थत्वं विधवाशब्दसाहचर्याद्विज्ञेयम् । किञ्च—स्त्रीशब्दस्य स्वरितत्वं
प्रतिज्ञायते, स्वरितेन चाधिकारावगतिर्भवति, तेन टावादिस्त्रीप्रत्ययान्तानामेव
ग्रहणं युक्तम् । क्तिन्नादयस्तु व्यवधानान्न गृह्यन्ते । ऐडबिडः, दारद इति ।
इडबिडशब्दात् 'जनपदशब्दात्क्षत्रियादयः', दारदशब्दाद् 'द्वयञ्मगध' इत्यण् ,
तयोः स्त्रियाम् 'अतश्च' इति लुक्, ततस्तदपत्येऽणेव भवति ।

वृषे वाच्ये इति । वृषः = बीजाश्वः, तेन चार्थेन विशेषविहितेनापत्यलक्षणेऽर्थे
ढका बाध्यते, तेनापत्येऽणेव भवति । वाडव इति । चतुष्पाल्लक्षणो ढवपि न
भवति; अचतुष्पाद्वाचित्वात् ।

अण् कुञ्चेति । वृष इति नापेक्ष्यते, अपत्य एवायं विधिः । ढकोऽपवादः ।
कुश्चा च कोकिला च समाहारद्वन्द्वे नपुंसकद्वयत्वम् ॥

न्यासः

दिस्त्रीप्रत्ययान्ताः शब्दा गृह्यन्ते इति । अथ स्वरूपग्रहणं कस्मान्न भवति ? बहु-
वचननिर्देशात् । स्वरूपग्रहणे हि तस्यैकत्वादेकवचनेनैव निर्देशं कुर्यात् । स्त्र्यर्थमात्रस्य
ग्रहणं कस्मान्न भवति ? विमातृशब्दस्य स्त्र्यर्थस्य शुभ्रादिषु पाठात् । यद्यत्र स्त्र्यर्थमात्रस्य
स्त्रीशब्दस्य ग्रहणं स्यात्, तस्य शुभ्रादिषु पाठोऽनर्थकः स्यात्, अनेनैव ढकः सिद्ध-
त्वात् । ऐडबिडः, दारद इति । इडबिडोऽपत्यं दरदोऽपत्यमित्यणेव भवति । दगिति
वर्तमाने ढकः पुनर्ग्रहणं नित्यार्थम् ।

वडवाया वृषे वाच्य इति । यस्तस्या गर्भे बीजं प्रक्षिपति स वृषो वाडवेय
इत्युच्यते ।

अण्कुश्चाकोकिलात् स्मृत इति । वृष इति नापेक्ष्यते । अपत्ये विधिरेवायम् ।
ढकोऽपवादः ॥

द्वचचः ॥ १२१ ॥

‘स्त्रीभ्यः’ इत्येव । द्वचचः स्त्रीप्रत्ययान्तादपत्ये ढक्प्रत्ययो भवति । तन्नामिकाणोऽपवादः । दत्ताया अपत्यं दात्तेयः । गौपेयः ।

द्वचच इति किम् ? यामुनः ॥

इतश्चानिञः ॥ १२२ ॥

स्त्रीग्रहणं निवृत्तम् । चकारः ‘द्वचचः’ इत्यस्यानुकर्षणार्थः । इकारान्तात्प्रातिपदिकादनिञन्तादपत्ये ढक्प्रत्ययो भवति । आत्त्रेयः । नैधेयः ।

इत इति किम् ? दाक्षिः । प्लाक्षिः । अनिञ इति किम् ? दाक्षायणः । प्लाक्षायणः । द्वचच इत्येव—मारीचेरपत्यं मारीचः ॥

शुभ्रादिभ्यश्च ॥ १२३ ॥

‘शुभ्र’ इत्येवमादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यो ढक् प्रत्ययो भवति । यथायोगमिञादीनामपवादः । शौभ्रेयः । वैष्टपुरेयः । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थं आकृतिगणतामस्य बोधयति, तेन गाङ्गेयः पाण्डवेय इत्येवमादि सिद्धं भवति ।

पदमञ्जरी

द्वचचः ॥ तन्नामिकाणोऽपवाद इति । अन्यत्र पूर्वैर्नैव सिद्धत्वात् ॥

शुभ्रादिभ्यश्च ॥ यथायोगमित्यादि । तत्रादन्तेष्विञोऽपवादः, शलाकादिषु तन्नामिकाणः, विधवाशब्दात् क्षुद्रालक्षणस्य ढक्, चतुष्पाद्वाचिषु चतुष्पालक्षणस्य ढक्, गोधाशब्दाद्गोधाया ढक्, वचनात्सोऽपि भवति । कचिदौत्सर्गिकस्याणः । पाण्डवेय इति । ‘ढेलोपोऽकट्वा’ इति लोपो न भवति, कद्रूपर्युदासेन स्त्रीलिङ्गस्य ग्रहणात्, पाण्डवशब्दाद्वा प्रत्ययः ।

न्यासः

द्वचचः ॥ तन्नामिकाणोऽपवाद इति । ये द्वचचः स्त्रीप्रत्ययान्ता नदीमानुषीनामधेयभूतास्तेभ्यो विशेषविहितत्वात् तन्नामिकाण् भवति । ततस्तद्वाचनार्थं दग विधीयते ॥

इतश्चानिञः ॥ शुभ्रादिभ्यश्च ॥ यथायोगमित्यादि । ये तावदकारान्तास्तेभ्य इञोऽपवादः । शलाका, कुरेका, अम्बिका, अशोका, खट्वा, पिङ्गला, खण्डोन्मत्ता—इत्येतेभ्यस्तन्नामिकाणः । विधवाशब्दात् क्षुद्रालक्षणस्य ढक् । किंकिता, रोहिणी, अब-

शुभ्र । विष्टपुर । ब्रह्मकृत । शतद्वार । शतावर । शलाका ।
 शलाचल । शलाकाभ्रू । लेखाभ्रू । विमात् । विधवा । किकसा ।
 रोहिणी । रुक्मिणी । दिशा । शालूक । अजवस्ति । शकन्धि । * लक्षण-
 श्यामयोर्वसिष्ठे * । गोधा । कृकलास । अणीव । प्रवाहण । भरत ।
 भारम^१ । मृकण्ड । मघष्टु । मकष्टु । कपूर । इतर । अन्यतर ।
 आलीढ । सुदत्त । सुचक्षस् । सुनामन् । कद्रु । तुद । अकशाप ।
 कुरेका । किशोरिका । कुवेणिका । जिह्माशिन । परिधि । वायु-
 दत्त । ककल । खट्वा । अम्बिका । अशोका । पिङ्गला । खण्डो-
 न्मत्ता । अनुदृष्टि । जरतिन् । बलिर्वदिन् । विग्रज । बीज । श्वन् ।
 अश्मन् । अश्व । अजिर^२ ॥

विकर्णकुषीतकात्काश्यपे ॥ १२४ ॥

विकर्णशब्दात्कुषीतकशब्दाच्च काश्यपेऽपत्यविशेषे ढक् प्रत्ययो
 भवति । वैकर्णेयः । कौषीतकेयः ।

काश्यप इति किम् ? वैकर्णिः । कौषीतकिः ॥

भ्रुवो वुक्च ॥ १२५ ॥

पदमञ्जरी

लक्षणश्यामयोर्वसिष्ठ इति । लक्षणयो भवति वासिष्ठश्चेत्, लक्षणिरन्यः;
 श्यामेयो वासिष्ठः, श्यामायनोऽन्यः, अश्वादित्वात्फञ् ॥

न्यासः

वस्ति, शकन्धि, कृकलास, सुदत्त, परिधि—एतेभ्यश्चतुष्पाङ्गलक्षणस्य ढञ् । गोधा-
 शब्दाद् गोधाया ढक्, वचनसामर्थ्यात् सोऽपि भवत्येव । शेषेभ्य औत्सर्गिकोऽण
 इत्येष यथायोगार्थः । लक्षणश्यामयोर्वसिष्ठे इति । लक्षण, श्याम—इत्येतयोर्वसिष्ठेऽपत्य-
 विशेषे ढग् भवति । लक्षणयो वासिष्ठः, लक्षणिरन्यः । श्यामेयो वासिष्ठः, श्यामाय-
 नोऽन्यः । अश्वादित्वात् फञ् ॥

१. भारतेति पाठा० ।

२. स्थूल । सुकण्डू । मकष्टु । यमष्टु । कष्टु । सुकण्ड । मृकण्ड । गुद । रुद । कुशे-
 रिका । शकल । शबल । उग्र । अजिन—अत्रैते शब्दा अधिकाः कचित् ।

भ्रूशब्दादपत्ये ढक् प्रत्ययो भवति, तत्सन्नियोगेन च वुगागगः ।
भ्रावेयः ॥

कल्याण्यादीनामिनङ् ॥ १२६ ॥

‘कल्याणी’ – इत्येवमादीनां शब्दानामपत्ये ढक् प्रत्ययो भवति,
तत्सन्नियोगेन च इनङादेशः । स्त्रीप्रत्ययान्तानामादेशार्थं ग्रहणम् ;
प्रत्ययस्य सिद्धत्वात् । अन्येषामुभयार्थम् । काल्याणिनेयः । सौभागिनेयः ।
दौर्भागिनेयः । ‘हृद्भृगसिन्ध्वन्त’ इत्युभयपदवृद्धिः ।

कल्याणी । सुभगा । दुर्भगा । बन्धकी । अनुदृष्टि । अनुसृष्टि ।
जरती । बलीवर्दी । ज्येष्ठा । कनिष्ठा । मध्यमा । परस्त्री ॥

कुलटाया वा ॥ १२७ ॥

कुलान्यटतीति कुलटा; पररूपं निपातनात् । कुलटाया अपत्ये
ढक् प्रत्ययो भवति, तत्सन्नियोगेन च वा इनङादेशो भवति । आदे-
शार्थं वचनम्, प्रत्ययः पूर्वणैव सिद्धः । कौलटिनेयः, कौलटेयः ।

या तु कुलान्यटन्ती शीलं भिनत्ति, ततः ‘क्षुद्राभ्यो वा’ इति
परत्वाद् ढका भवितव्यम् – कौलटेरः ॥

पदमञ्जरी

कुलटाया वा ॥ कुलान्यटतीति कुलटेति । मूलविभुजादिषु दर्शनात्कः प्रत्ययः ।
पचाद्यच् तु न लभ्यते, अकारादनुपपदात्कर्मोपपदो विप्रतिषेधेनेत्यप्रसङ्गात् ।
या तु कुलान्यटन्ती शीलं भिनत्तीति । एकत्र कुले प्रविष्टा स्वैरिणी या कुलान्तर-
मटति सा दुःशीला कुलटेत्यर्थः । क्षुद्राभ्यो वेति परत्वादिति । क्षुद्राः = अङ्ग-
हीनाः शीलहीनाश्च । या पुनर्भिक्षालिप्सया सुशीलापि कुलान्यटति, तस्या इह
ग्रहणम् ॥

न्यासः

विकर्णकुषीतकान् काश्यपे ॥ भ्रुवो वुक् च ॥ कल्याण्यादीनामिनङ् ॥
कुलटाया वा ॥ कुलान्यटतीति कुलटा । नन्वकः सवर्णे दीर्घत्वे कृते कुलटेति भवि-
तव्यमित्यत आह—पररूपमित्यादि । पूर्वणैवेति । ‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इत्यनेनैव ।
व्यवहितेऽपि पूर्वव्यपदेशः प्रवर्तते, यथा—मथुरायाः पाटलिपुत्रं पूर्वमिति ।
कौलटेर इति । एयादेशे कृते बलि यलोपः ॥